

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

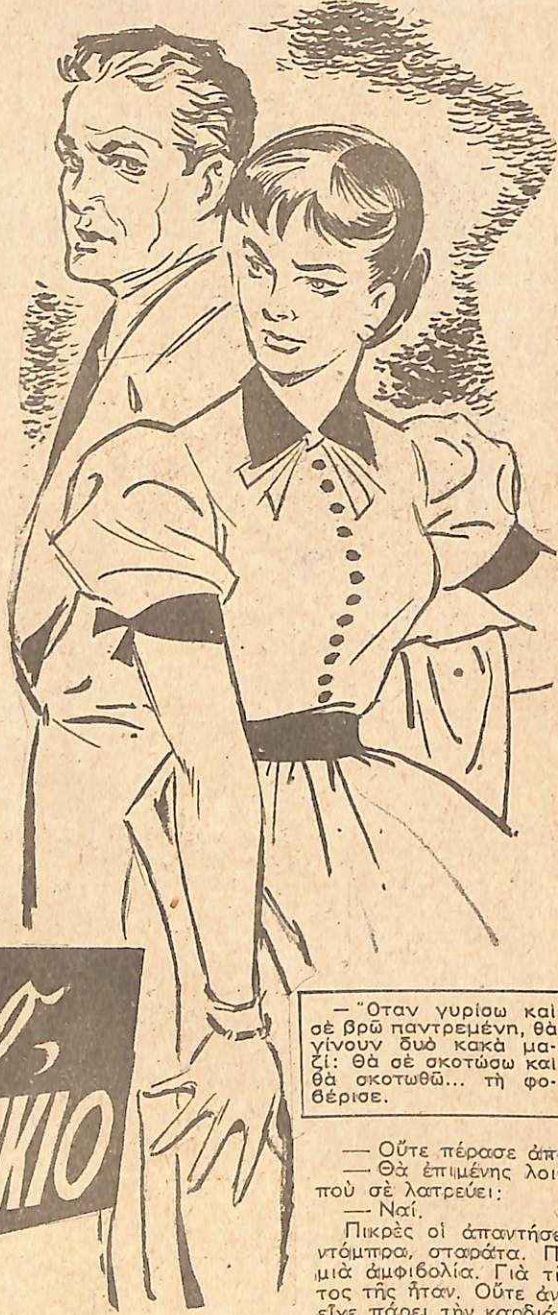

M. TANNIAR

ΠΟΙΟΣ του είπε ότι έχει πεθάνει η αγάπη και προσπαθεί να μάς πείσει για το αντίθετο; Η αγάπη θα υπάρχει όσο υπάρχουν και δύο άνθρωποι στη γη. Οι αιώνες που περνούν αλλάζουν τις εξωτερικές εκδηλώσεις της αγάπης. Στην ουσία μένει ίδια κι' απαραλλάκτη, όπως από την πρώτη στιγμή της δημιουργίας.

Είκοσιπέντε έτών νέος και ναυτικός το επάγγελμα αυτός που μάς γράφει. Δεν του έλειψε η ποικιλία στη ζωή του. Κάθε λιμάνι και περιπέτεια. Ότι όμως αισθανόταν γι' αυτήν, δεν τόλμει αισθανθεί για καμιά άλλη. Ένας έτους γνωριμία. Με την αδελφή του αυτός, παραθεριστρία η άλλη. Γειτονικά τα σπιτία όπου έμεγαν στην ενοχή. Την πρωτοείδε στη βεράντα. Μία στιγμή—μία ζωή. Η μοίρα άρχισε να πλάθει την ιστορία του. Δεν άργησαν να σχετισθούν. Τίποτ' άλλο παρά φιλικές οι σχέσεις. Γνωρίστηκε με την κόρη, με τους γονείς, με όλη την οικογένεια. Πηγαίνονταν στο σπίτι, έκαναν ομαδικές εκδρομές. Απλό και καλλιεργημένο το κορίτσι, με τα είκοσι χρόνια του. Συγχρονισμένη η οικογένεια. Κοινή συμπαρέα στο νέο.

Όταν η σαιζόν ήταν στο τέλος της τον κάλεσαν να τους επισκεφθεί στο σπίτι τους στην Αθήνα. Επωφελήθηκε από την πρόσκληση και ο σύνδεσμος αναπτυσσόταν. Τόσο ουσιαστικά που να προωθή τις σχέσεις προς το ειδύλλιο. Και όμως το ειδύλλιο υπήρχε. Τι περίεργο! Νά του γεμίσει την ψυχή, να του γεμίσει τη σκέψη, να την έχει διαρκώς στο νου, να είναι πλημμυρισμένος από την υπαρξία της, να μη σκέπτεται παρά μόνο αυτήν, να κάνει τα δειρά για το μέλλον κοντά της, κι' ακόμη να μη της τόχη πη! "Ισως να μη του δόθηκε η ευκαιρία, ίσως να μη είχε την τόλμη, ίσως να μη τον ενοχλούσε εκείνη. Είναι μερικοί που τραβούν άδιστακτα στο σκοπό τους. Θάρα-

Ούτε τίμιο, ούτε αντρίκιο

—Όταν γυρίσω και σε βρω παντρεμένη, θα γίνουν δυο κακά μαζι: θα σε σκοτώσω και θα σκοτωθώ... τη φοβέρισε.

—Ούτε πέρασε από το νου μου.
—Θα έπιμνες λοιπόν να μένης αδιάφορη για ένα άνθρωπο που σε λατρεύει;
—Ναι.

Πικρές οι απαντήσεις της, αλλά και τόσο τίμιες. Καθαρά, ντόπια, σπαρτά. Παστρικές κουβέντες. Δεν του άφησε καμιά αμφιβολία. Για τίποτα δεν τον κατηγορούσε. Συμπαισάτο της ήταν. Ούτε ανέφερε ότι υπάρχει κάποιος άλλος που της είχε πάρει την καρδιά. Απλούστατα δεν τον θέλει. Λαμπρός είναι, ωραίος είναι, καλό χαρακτήρα έχει, την αγαπά με ειλικρίνεια. Τα παραδέχεται όλα. "Ας παραδεχτεί κι' εκείνος ότι δεν τον θέλει, χωρίς λόγο. Δε χωρούν εξηγήσεις στην αγάπη. Δε χωρούν δικαιολογίες. Σ' αγαπώ γιατί σ' αγαπώ. Δε σ' αγαπώ γιατί δε σ' αγαπώ.

Της όφειλε το ευχαριστώ για την ειλικρίνεια της. Νά την ευχαριστήσει και ν' αποσυρθεί με αξιοπρέπεια. Από τη στιγμή που μάς λένε ότι δε μάς θέλουν, δεν υπάρχουν περιθώρια για συζήτηση! "Αν μπορεί να βοηθή τέτοιους έρωτας... Η αξιοπρέπεια αναχωρησι ήταν εκείνο που του έμενε να κάνει. Δίχως όμως τί έκανε. Η τελευταία λέξη που της είπε ήταν η απειλή:

—Όταν γυρίσω και σε βρω παντρεμένη, θα γίνουν δυο κακά μαζι.

Δηλαδή, θα τη σκοτώσει και θα σκοτωθεί. Δηλητήριο στη ζωή του κοριτσιού. "Ενα είδος έκδασμού: η με παίρνεις και ζω με ωραία, η σε πνίγω στο αίμα, σκοτώνουμαι κι' εγώ και ήσυχάζουμε κι' οι δύο.

Δεν έχει σημασία αν θα πραγματοποιήσει την απειλή σου. Σημασία έχει το ότι χρησιμοποίησε ένα μέσο που ούτε αντρίκιο είναι, ούτε τίμιο. Τι σου χρωστά το κορίτσι, κύριε; Τι κακό σου έκανε; Έπειδή ήταν πρόσχαρο απέναντί σου, έπειδή σε δεχόταν σπiti του, έπειδή σε θεωρούσε φίλο της, πρέπει σώνει και καλά να σε παντρευτεί; Κι' αν ακόμη σου υποσχόταν γάμο και στο μεταξύ άλλαζε γνώμη, πόλι δεν είχες δικαίωμα πάνω της. Πολύ λιγότερο τώρα που δε σου υποσχέθηκε τίποτα.

Υπόθεσε όμως ότι με την απειλή της κομπιούρας σου δέχεται να ενώσει μαζί σου. Τι θά τον κάνει ένα τέτοιο γάμο; Ποιά ικανοποίηση θα αισθανθεί, όταν ξέρεις ότι η γυναίκα που μένει κοντά σου, μένει από το φόβο του φονικού; Έρωτας να σου πετύχει! Έρωτας με το στανιό. Έρωτας με το πιστόλι. Στο χωριό μου αυτό δεν τ'ό λένε έρωτα. Τ'ό λένε αλλοίως. Τ'ό λένε εγωισμό, και βαρβαρότητα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

της. Αυτό δα έλειψε, να μην επωφεληθεί από την πρόσκληση. Τον δέχτηκε πρόσχαρη. Αντίλαξαν θερμή χειραψία. Εγκάρδια υποδοχή και από τους δικούς της. Ευνόικη η ατμόσφαιρα. Αποφασισμένος όμως να «φιλήσει», δεν εύρισκε ικανοποίηση στις φιλικές αυτές εκδηλώσεις. Καρδοκούσε την ευκαιρία. "Ως που ήρθε μία στιγμή βολική. Μόνο οι δύο τους.

Ένα χρόνο όνειρευόταν τη στιγμή. Τώρα όμως ένοιωθε τον εαυτό του να παραλύει. Πόσες φορές δεν είχε σχηματίσει την έναρκτηρία φράση του. Γεμάτη ποίηση και τρυφερότητα. Αλλά τώρα δεν εύρισκε μία λέξη. "Άρχισε να έρωτήσεις. "Αβίζει να σάς επαναλάβω μερικές από τις ερωτήσεις όπως ο ίδιος τις σημειώνει στην επιστολή του:

—Πότε σκοπεύεις να παντρευτείς;
—Δεν είμαι προσητής.

—Τι επάγγελμα προτιμάς ναχή ο εκλεκτός σου;

—Δε μ' ενδιαφέρει, όποιο επάγγελμα κι' αν έχω.

—Αν σε ζητούσε ένας ναυτικός θα τον έπαιρνες;

—Όχι, γιατί με το ναυτικό είναι σα να μη έχω άντρα.

—Ωστε όταν πάρω δίπλωμα πλοίαρχου κι' έρθω να σε ζητήσω...

Η απάντησι ήταν ειλικρινής και κατηγορηματική: "Όχι, δε θα τον έπαιρνε, ούτε με το χαρτί του πλοίαρχου.

Ο νέος δεν απογοητεύεται. Συνεχίζει τις ερωτήσεις του:

—Αν αλλάξω επάγγελμα, αφού δε θέλεις να πάω ναυτικό;

—Τό βλέπω δύσκολο.

—Αν γίνω;

—Δεν ξέρω. "Ως τότε μπορεί να είμαι παντρεμένη.

—Κι' αν δεν είσαι;

Τον κύτταξε στα μάτια. Άρνητική ήταν κι' αυτή τη φορά η απάντησι της.

—Όχι.

Τό όχι σε όλες τις απαντήσεις της. Χωρίς καμιά εξήγησι, δίχως δικαιολογία.

—Μήπως δε με θέλεις έπειδή ανήκεις σε ανώτερη κοινωνική τάξη;

—Όχι.

—Μήπως δε σου άρέσει ο χαρακτήρας μου;

—Όχι.

—Μήπως νομίζεις ότι πηγαίνω για την προίκα σου;

Της σφείλει το ευχαριστώ για την ειλικρίνεια της. Νά την ευχαριστήσει και ν' αποσυρθεί με αξιοπρέπεια. Από τη στιγμή που μάς λένε ότι δε μάς θέλουν, δεν υπάρχουν περιθώρια για συζήτηση! "Αν μπορεί να βοηθή τέτοιους έρωτας... Η αξιοπρέπεια αναχωρησι ήταν εκείνο που του έμενε να κάνει. Δίχως όμως τί έκανε. Η τελευταία λέξη που της είπε ήταν η απειλή:

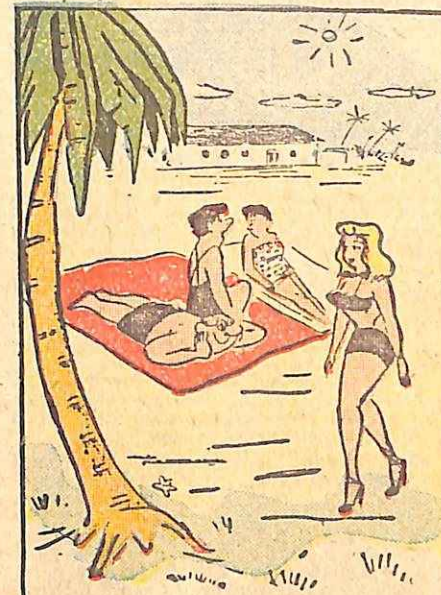
—Όταν γυρίσω και σε βρω παντρεμένη, θα γίνουν δυο κακά μαζι.

Δηλαδή, θα τη σκοτώσει και θα σκοτωθεί. Δηλητήριο στη ζωή του κοριτσιού. "Ενα είδος έκδασμού: η με παίρνεις και ζω με ωραία, η σε πνίγω στο αίμα, σκοτώνουμαι κι' εγώ και ήσυχάζουμε κι' οι δύο.

Δεν έχει σημασία αν θα πραγματοποιήσει την απειλή σου. Σημασία έχει το ότι χρησιμοποίησε ένα μέσο που ούτε αντρίκιο είναι, ούτε τίμιο. Τι σου χρωστά το κορίτσι, κύριε; Τι κακό σου έκανε; Έπειδή ήταν πρόσχαρο απέναντί σου, έπειδή σε δεχόταν σπiti του, έπειδή σε θεωρούσε φίλο της, πρέπει σώνει και καλά να σε παντρευτεί; Κι' αν ακόμη σου υποσχόταν γάμο και στο μεταξύ άλλαζε γνώμη, πόλι δεν είχες δικαίωμα πάνω της. Πολύ λιγότερο τώρα που δε σου υποσχέθηκε τίποτα.

Υπόθεσε όμως ότι με την απειλή της κομπιούρας σου δέχεται να ενώσει μαζί σου. Τι θά τον κάνει ένα τέτοιο γάμο; Ποιά ικανοποίηση θα αισθανθεί, όταν ξέρεις ότι η γυναίκα που μένει κοντά σου, μένει από το φόβο του φονικού; Έρωτας να σου πετύχει! Έρωτας με το στανιό. Έρωτας με το πιστόλι. Στο χωριό μου αυτό δεν τ'ό λένε έρωτα. Τ'ό λένε αλλοίως. Τ'ό λένε εγωισμό, και βαρβαρότητα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Η σύζυγος: Δεν καταλαβαίνω γιατί ο κώστας ζήτησε καινούργια γυαλιά από τον γιατρό, από τότε που ήρθαμε εδώ.

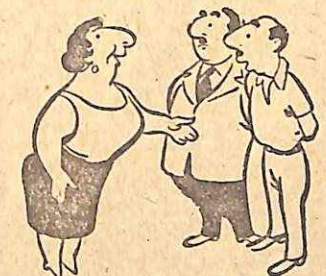
Ο προϊστάμενος: Κάνετε τη δουλειά σας, δεσποινίς. Θέλω, απλά, να παρακολουθήσω τα δάκτυλά σας.

Ο σύζυγος: Πάλι ψώνισες; Η σύζυγος: Μην ανησυχείς, δεν σ' έβαλα στα έξοδα. Είναι από τα λεπτά που είχες ξεχάσει στο κοστούμι, που έδωσα για καθάρισμα...

Ε ΠΟΧΗ λουτροθεραπείας. Ασθενείς φεύγουν για τις λουτροπόλεις, για να κάνουν τα ιαματικά λουτρά τους και επιστρέφουν απαλλαγμένοι — κατά το δυνατόν — από το ενοχλητικό τους βάσανο. Μία μεσόκοπη κυρία, λοιπόν, τύπος μαντάμ-Σουσού, κακός δαίμων της συνοικίας, ρέπουσα προς το κουτοπολοίο και την... κακοποίηση της ελληνικής γλώσσας, ανέκωρψε προ ημερών για την 'Ικαρία, όπου της συνέστησε ο γιατρός να μεταβεί για λουτροθεραπεία στα ραδιούχα νερά της νήσου. Και, πριν φύγει, είπε στους γνωστούς:

—Πάω στην 'Ικαρία. 'Ο

γιατρός μου είπε να κάνω λουτρά ραδιούργα!

Και κάποιος γειτόνας, πολλά παθών φαίνεται από τις... διπλωματικές επιδόσεις της αναχωρησούσας, παρετήρησε:

—Είναι που είναι τέτοια η κυρία Μάρκα. Τώρα που θα κάνει και τα... ραδιούργα λουτρά της, ο θεός να μάς φυλάει όταν γυρίσει!

Η σκηνή στην πλατεία του Τελωνείου Πειραιώς. Τό υπερωκεάνειο — ένα απ' τα δυο που κάνουν τη γραμμή Πειραιώς — Νέας 'Υόρκης — έφτασε με νέο πλήθος ομογενών της 'Αμερικής και το μεγάφωνο διαλαλεί, κατά το συνήθες, τα όνομα των επιβατών που βγαίνουν.

—Γεώργιος Πάπας!
—Τζιμ Ντελρίκος!
—Τζών Χάτσας!

Ο κόσμος που έχει καταλάβει γύρω-γύρω την πλατεία και περιμένει τους συγγενείς του, συγκρατούμενος απ' την αστυνομία, άδημονεί και κάθε φορά ακουνοται έκρηξις χαράς από κάποιο σημείο της πλατείας για τον συγγενή που αναγγέλθηκε. Σε μία στιγμή, λοιπόν, καθώς ακούσε:

—Δυστυχώς, έκανα μόνο πέντε. Γιατί τό... ξενοδοχείο που μέναμε δεν είχε κομφοί!

Υπερβολή! Κάθε άλλο! Κι' επιφυλάσσομαι να προβλέψω ένα μαγνητόφωνο να 'ό αποτυπώνω παρόμοιες κομποιοιτικές συνομιλίες και να καταρρίπτω στο μέλλον τις τυχόν αντιρρήσεις σας...

Κ ΑΘΩΣ τ'ό τρέλλε περνά απ' την 'Ομόνοια, ως γνωστόν, δε σταματά — λόγω των έργων — και προχωρεί για να κάνει στάσι 'Ομόνοιας στο 'Αρσάκειο. Ένας επιβάτης, όμως, που παρ'όλον ότι πέρασαν μήνες από τη μεταθεσι των στάσεων δεν τ'ό ήξερε, διαμαρτύρεται:

—Έεεε! Πού θα σταματήσει απ' τέλους;

—Στο 'Αρσάκειο, κύριε, απαντά ο οδηγός.

—Μα εγώ θέλω να κατεβώ στην 'Ομόνοια.

—Θεε μου! φωνάζουν από δω!

—Θεε μου! φωνάζουν από εκεί.

Ο όμογενής κατάληκτος κυττα προς την δεξιά και την αριστερή ομάδα, που κυττάζονται επίσης άπορμητως μεταξύ τους. Στο τέλος ανακαλύπτεται η παρεξήγησις και η μία ομάδα υποχωρεί απογοητευμένη:

—'Επρόκειτο περί άπλησ συνωνυμίας του αναμενόμενου βελού με τον εξελθόντα άλλον θειόν!

Κ' Ι' ένα νόστιμο ανέκδοτο, γνωστό ίσως σε όλους, για να γίνει γνωστό

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΗΧΕΙΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

και σε περισσότερους: δαγας Αθηναίος, ευρισκόμενος ένυπνιον μισής ντουζίνας πιάτων, έλεγε με παρρησιαν:

—Λένε πως τρώγοντας έρχεται ή όρεξι. Έγώ πρώην θυμωσι ώρες τώρα και ή όρεξι... δεν μου ήρθε άκομα!

—Στο 'Αρσάκειο είναι ή 'Ομόνοια!

—Όποτε ο νευρικός επιβάτης εξανίσταται:

—Καλά, άφου ή 'Ομόνοια είναι στο 'Αρσάκειο τότε, που είναι το 'Αρσάκειο;

—Κι' ο οδηγός:

—Στο... Δαφνί, κύριε!

Ε ντυπώσεις μοντέρνας κυρίας από τον εικοσαήμερο παραθερισμό της σ' ένα από τα λεγόμενα (κοσμικά) νησιά, τις όποιες άφηγεται κατενθουσιασμένη σ' άπονοδη φίλη της, του ίδιου κοινωνικού και διανοητικού επιπέδου:

—Πραγματικώς, πέρασαμε θαύμα, χρυσή μου. Έμεθα τις πραγματικές άφορμές των διαζυγίων δυο γνωστών ζευγαριών, βρήκα ένα καινούργιο χτένισμα που πάει πολύ στον τύπο μου, γνωρίστηκα με το τελευταίο φλέρτ του άντρα μου και κέρδισα 2.500 στο πιν-νάλ και 1.800 στο κουμ-κάν.

—Κι' από μπάνια πως τα

—Αυτό να πάρετε, λέει στον πελάτη.

—Είναι καλό;

—Θαύμα είναι!

—Τρίχει;

—Πως δεν τρίχει, άδερφέ; Συγχρόνως τ'ό φέρνει στο αὐτί του, τ'ό σφίγγει με τις δυο παλάμες του κι' ύστερα τ'ό φέρνει στο αὐτί του πελάτη και τ'ό ξανασφίγγει:

—'Ακούς;

—'Αλλά ο πελάτης δεν άκούει τίποτα.

—Δεν άκούς τ'ό τρίχει;

—Όχι, χριστιανέ μου!

—Τότε καί έχουν τ' αὐτί σου!

Όποτε ο πελάτης γίνεται θηρίο και με το δίκιο του:

—Δε φτάνει ότι πιάς να μου πάσαρς τ'ό κολοκυθί, θά με βγάλης, από πάνω και κουφο; 'Αι στον τρίβολο!

Και άπερχεται καταναγκασμένος, έννύ ο μανάβης σεις σας...

Κ ΑΘΩΣ τ'ό τρέλλε περνά απ' την 'Ομόνοια, ως γνωστόν, δε σταματά — λόγω των έργων — και προχωρεί για να κάνει στάσι 'Ομόνοιας στο 'Αρσάκειο. Ένας επιβάτης, όμως, που παρ'όλον ότι πέρασαν μήνες από τη μεταθεσι των στάσεων δεν τ'ό ήξερε, διαμαρτύρεται:

—Έεεε! Πού θα σταματήσει απ' τέλους;

—Στο 'Αρσάκειο, κύριε, απαντά ο οδηγός.

—Μα εγώ θέλω να κατεβώ στην 'Ομόνοια.

—Θεε μου! φωνάζουν από δω!

—Θεε μου! φωνάζουν από εκεί.

Ο όμογενής κατάληκτος κυττα προς την δεξιά και την αριστερή ομάδα, που κυττάζονται επίσης άπορμητως μεταξύ τους. Στο τέλος ανακαλύπτεται η παρεξήγησις και η μία ομάδα υποχωρεί απογοητευμένη:

—'Επρόκειτο περί άπλησ συνωνυμίας του αναμενόμενου βελού με τον εξελθόντα άλλον θειόν!

Κ' Ι' ένα νόστιμο ανέκδοτο, γνωστό ίσως σε όλους, για να γίνει γνωστό

Σοβαρές ένδείξεις έχει τ'ό κοινόν ανεξαιρέτως πως θα λείψουν τα βιβλία τ'ό έπόμενου τ'ό έτος, κι' όσοι στέλνουν τα παιδιά τους, γραμματάκια για

σε υπελάδες θά προσκρούσουν και ταράματα θά

Τέτοια έλλειψη, ωστόσο, δεν προσί τους επισήμους, γιατί μάς εξασφαλίζει ύλες... ο εκδομοποιήσους, θά γεμίσι ώρισμένως από... τουβλα και καθρόνια!

Γ. Θ-ς

Κι' οι επιβάτες ξεπούν σε γέλια με την ευστοχία απάντησι.

Συμπολίτης αγοράζει καρπούζι. 'Ο μανάβης προθυμοποιείται να του διαλέξει τ'ό καλύτερο κι' άφου ψάχνει μερικά, τέλος βγά-ζει ένα απ' τον σωρό και τ'ό του δείχνει:

—Αυτό να πάρετε, λέει στον πελάτη.

—Είναι καλό;

—Θαύμα είναι!

—Τρίχει;

—Πως δεν τρίχει, άδερφέ; Συγχρόνως τ'ό φέρνει στο αὐτί του, τ'ό σφίγγει με τις δυο παλάμες του κι' ύστερα τ'ό φέρνει στο αὐτί του πελάτη και τ'ό ξανασφίγγει:

—'Ακούς;

—'Αλλά ο πελάτης δεν άκούει τίποτα.

—Δεν άκούς τ'ό τρίχει;

—Όχι, χριστιανέ μου!

—Τότε καί έχουν τ' αὐτί σου!

Όποτε ο πελάτης γίνεται θηρίο και με το δίκιο του:

—Δε φτάνει ότι πιάς να μου πάσαρς τ'ό κολοκυθί, θά με βγάλης, από πάνω και κουφο; 'Αι στον τρίβολο!

Και άπερχεται καταναγκασμένος, έννύ ο μανάβης σεις σας...

Κ ΑΘΩΣ τ'ό τρέλλε περνά απ' την 'Ομόνοια, ως γνωστόν, δε σταματά — λόγω των έργων — και προχωρεί για να κάνει στάσι 'Ομόνοιας στο 'Αρσάκειο. Ένας επιβάτης, όμως, που παρ'όλον ότι πέρασαν μήνες από τη μεταθεσι των στάσεων δεν τ'ό ήξερε, διαμαρτύρεται:

—Έεεε! Πού θα σταματήσει απ' τέλους;

—Στο 'Αρσάκειο, κύριε, απαντά ο οδηγός.

—Μα εγώ θέλω να κατεβώ στην 'Ομόνοια.

—Θεε μου! φωνάζουν από δω!

—Θεε μου! φωνάζουν από εκεί.

Ο όμογενής κατάληκτος κυττα προς την δεξιά και την αριστερή ομάδα, που κυττάζονται επίσης άπορμητως μεταξύ τους. Στο τέλος ανακαλύπτεται η παρεξήγησις και η μία ομάδα υποχωρεί απογοητευμένη:

—'Επρόκειτο περί άπλησ συνωνυμίας του αναμενόμενου βελού με τον εξελθόντα άλλον θειόν!

Κ' Ι' ένα νόστιμο ανέκδοτο, γνωστό ίσως σε όλους, για να γίνει γνωστό

Σοβαρές ένδείξεις έχει τ'ό κοινόν ανεξαιρέτως πως θα λείψουν τα βιβλία τ'ό έπόμενου τ'ό έτος, κι' όσοι στέλνουν τα παιδιά τους, γραμματάκια για

σε υπελάδες θά προσκρούσουν και ταράματα θά

Τέτοια έλλειψη, ωστόσο, δεν προσί τους επισήμους, γιατί μάς εξασφαλίζει ύλες... ο εκδομοποιήσους, θά γεμίσι ώρισμένως από... τουβλα και καθρόνια!

Γ. Θ-ς

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἡ Γκέϊσσα

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

θᾶναι οἱ τελευταίης. Ποτέ π
δὲ θὰ σὲ ξαναενοχλήσω.

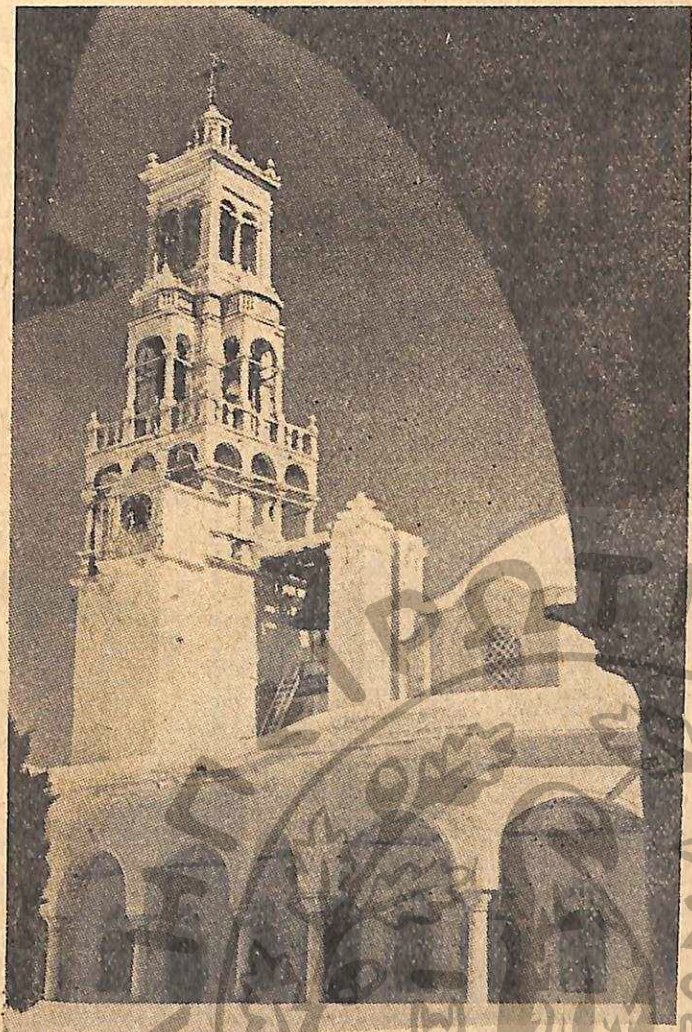
ΘΕΑΤΡΙΚΑ
παρὰ σκηνίᾳ

που υπηρέτησε για πρώτη φορά στο θέατρο «Κοτοπούλη» ο Λογοθετίδης, ενώ όλους τους άλλους ρόλους κράτησαν ηθοποιοί της πρόζας.

Λίο Ποταβτήρι **ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ**

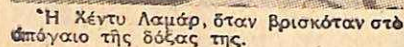
“Ένας Δεκαπενταύγουστος στην Τήνο

— Στο κοιμητήριο μία στιγμή και θα γυρίσω.

Μία ἄποψις τῆς ὥρας ἐκκλησίας τῆς Τήνου.

...επειδή; ...αχτύλα. ...στα χείλη

‘Η σὰρ μὲ τῇ φημισμένη ὁμορφιά καὶ τὰ πρὸ φημισμένα... «νευράκια»

Στην περίπτωση, ωστόσο της Χέντι Λαμάρ, σημειώθηκε μία μοναδική εξαίρεση στον κανόνα. Για το πρώτο φιλμ, που πρόκειται να γυριστεί, έπειτα από μία εξαφάνιση χρονολογούμενη από αρκετό καιρό, θα εισπράξει 250.000 δολάρια, δηλαδή 7.500.000 δραχμές.

Πραγματικά, λίγες συμφορές, ανερπυλίστατα, που έχει σπάρει σταρ έχουν το «ανερπυλίστα», που έχει σπάρει, και ψυχικά έχουν ταίσει τόσο καλά τους ψυχικούς τους, τους νευρολόγους και τους ψυχολόγους του Χόλλυγουντ! Όλοκληρη η ζωή της είναι η ζωή μιας γυναικάς που τα έχει όλα και δεν ξέρει τί θέλει. Άλλαξε όμως τώρα εξη σελήνη. Έγινε δυο φορές εκατομμυριούχα από το γάμο και άλλη μία από τη δουλειά της, ταίριζε σ' ολοκληρη την «Υρόγειο», απέκτησε παιδιά και φυσικά και ισοθετημένα, έφαγε τη δόξα και τα δολάρια με το κουτάλι — και δεν κατάφερε να

Επειτα από τρεις μέτριες εμφανίσεις σε θεατρικά ρόλους γύρω στην Τεχνοδραματική, την «Εκδοχή» τέχνης, αριστοτέλεια του Μπαχάου. Αλλά το αριστοτέλεια αυτό δε χάλασε κόπο μόνο για την καλλιτεχνική του αξία. Στην επόμενη έκδοση

Βινε εξαιρετική η επιτομή, καλλεχτική
βινεά, πρωταγωνιστής το ότι η βινεά παρά-
γειται σ' αγκύνη, εντελώς χωρίς μηχανισμούς.
Ο παράφρασι της, που τον είχε κιάλα-
κάρης του, βινε, όπως το εξαρτήματα τ-
τε, βινε φρενέτι, όπως το καταλαβαίνε
διαπομπήτος. Κ' εν αυτό το είδος της
εμπειρίας της ουσιαστικής προέλευ-
σης δημοσιεύσεων, που δηλώνει το
πείστη κ. Κίολορ, πως δεν υπάρχει
καί σχεσί στο λέξις άσχετα σ' αυτή
και στην κόρη του.

ὁπλοῖα, βασιλευμένη, ἐνδοξή, ἡ Χέντου φαίνεται πῶς εἶχε συγκεντρώσει πάλιν στὸ πρόσωπό της ὅλα τὰ ὄψα τὰ ἐπὶ τῆς Θεῆς. Ἀλλὰ ὁ Φρίτς Μαντλ, ποὺ δὲ πρὶν ἐρωτεύσασα ποτὲ, ἀν δὲν ὄφθαλμοί της τοῖς μνηστροτάς ἐκείνῃ «Ἐκστασι», ἐγινε, μετὰ τὸ γάμο, ποὺ τρομερὰ ζηλιάρης, κ' ἀρχίει ν' ἀγοράζει, γιὰ μὴ βιώθῃ ποσά, ὅλες τίς κοπιεὶς ποὺ σκανδαλιστικὸν φέμῃ, ποὺ ὑπάρχουν στὴν ἐν-ρωπαικὴ ἀγορά. Ὁποῦ τοι ἡ Χέντου βαρέθηκε τὴ ζήλεια ποὺ κ' ἐπέπεσε νὰ ἐξασφαινωσθῇ.

«Η Χέντυ... Καθώς συνομιλούσαν πιά τώρα Χέντυ λαμάρ. «Αλλά ο Λιούις Μάγιερ, ενώ δεν έπαψε να την πληρώνει, την άφηνε άρρηστοποίητη. Για να σκοτώσει τον καιρό της, η Χέντυ... πακοφρεσκια, με τον αγγίλο ήθεσολο Ρέζιναλντ Γκάρντινερ. Καί, φυσικά, τό χάρισε, όταν, λίγο αργότερα, ο παραγωγός Ουάλτερ Βάνγκερ της πρότεινε να παίκει στο «Αλγέρι» με παρτενέρ της τό Σαρλ Μπουαγιέ!

Με τον Λόντεν, η Χέντυ Λαμάρ όπτε κησε δυο παιδιά, που έγιναν τρία μαζί με το υιοθετημένο. Όυτε αυτό, ώς τόσο, την έμποδισε να ξαναχαρίση για μια όκόμενη φορά. Με τη διαφορά πώς τ'έταρτο κατά σειρά διαζύγιο της έπεισε τη Χέντυ Κλόλερ-Λαμάρ-Μάντλ-Κάρ

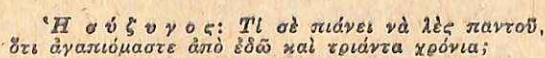
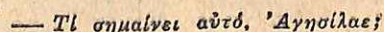
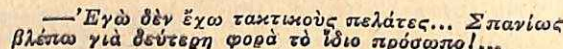
τὸν αὐατοῦ ἰσὺν πολὺ καλὰ... τὴλεγραφίῃ
 στε μὴ τί πρέπει νὰ κάνω!...
 Ἡ ἀπογοητευσὶς τῆς ἀπὸ τοὺς τέσσα-
 ρις γάμουσ δὲν τὴν ἐμπόδισε νὰ παν-
 τρεύῃ καὶ πέμπτου ἀνδρα, τὸν Ἑλβε-
 τὸν Τέντυ Στάουφερ, «χωρὶς ἀνταρ-
 ἐπληττα θανάτωμα», ὅλως δὲν τὴν ἡμερ-
 οὗ ποὺ παντρεύτηκε. Λίγο καὶρὸ ἀγόν-
 τερα, σὺν δικαστήριῳ, ποὺ ἐκδικαστοῦσα
 ἡ ἀγωγή τοῦ διαζυγίου τῆς, ὅλως...
 «Εἶχα κάνει λάθος δὲν νομίζω πῶς ἐ-
 πλάτυνα, ἐπειδὴ δὲν εἶχα ἀντρα». Τὴν
 ἐπομένῃ ζητοῦσα ἀπὸ τοὺς ψυχιάτρους
 νὰ τὴν ἐξηγήσουν τὴν ἀντιφατικὴ συμ-
 περιφορά τῆς...

στο Λήϊο, η της διαίτης
 ρίτο βολυκόλα αποζηλώσει στην περίπτω-
 σι πού θα χωρίζανε, ακόμη κι' αν ο
 παίτιος ήταν εκείνη!

Για να την έμποδισι να ξαναγεννηστώ
 στο Χάλλυγουντ, ο Λήϊ της αγόρασε...
 ένα σταθμό τηλεοράσεως, ώστε να μπο-
 ρή να κάνη το κέφι της, χωρίς να έ-
 χη ανάγκη τους παραγωγούς!

τὸ ἄλλο μ' αὐτό, ἔσκαψε μόνος τὸν
τὸ λάκκο τοῦ. Ἡ Χέντυ σημείωσε τὴν
ση ἐπιτυχία στὴν τηλεόραση, ποὺ τὴν
Χολλυσουντ, ἀντὶ γὰρ περιέμενε, γιὰ
κυνηγιὰ ἐκείνη, τὴν κυνήγησε αὐτὴ
καὶ τῆς πρόσφερε, ὅπως εἶπαμε στὴν
ἀρχή, 250.000 δολλάρια γιὰ ἀντίκριση
τῆς ἐπιστροφῆς της.

Ἡ Χ. Κρίστερ-Λαμάρ-Μοντλ-Γκάρ-
Μιντεν-Μάιντ-Λιντσερ, 25 τοῦφ-Ἀλ ἔχει
τόπως ἐναναγκαστῇ νὰ πλοῖ τοῦτο τὸ
χρῆσι ὅμως, καὶ γὰρ χάσει τὸν πλοῦ-
σι οὐκέτι, ποὺ ἠσυχάζοντο στὸ ἐν-
δοξοῦν.

Ἡ νέα πτέρυξ τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου

Όταν έλευθερώθηκε η Ελλάδα και τέλειωσε ο πόλεμος, το μουσικό βρέθηκε σε κακή κατάσταση. Από τη στέγη έβγαίνει νερό και είχε πάθει τόσο θόραρα στο εσωτερικό, ώστε χρειαζόταν μια ριζική επισκευή. Έπρεπε άμεσα να προστατευθούν καινούργιες πτέρυγες στο παλαιότερο κτίριο, ώστε οι αρχαίοι-πτες, που ήταν προπολεμικά σιθισμένοι στις αίθουσές του, να τροποποιηθούν με κάποια άνεση.

Με τις αντίληψεις αυτές και με χρήματα της αμερικανικής βοήθειας άρχισε η έσπευση και η συμπλήρωση του μουσείου με καινούργιες πτέρυγες. Ήδη από τότε έχουν ανοίξει μερικές αίθουσες από το καινούργιο κτίριο και οι επισκέπτες, μπαίνοντας από την πόρτα της όδου Τροίας, μπορούσαν να δουν ένα μέρος από τους καλλιτεχνικούς θησαυρούς.

Από το 1834 συζητούσαν για την καταλληλότερη θέση του μουσείου. Δύο αρχιτέκτονες μεγάλης πνοής, ο Λέων φόν Κλέντε και ο Θεόφιλος Χάσεν, που έκαναν την 'Ακαδημία, είχαν φτιάξει μεγαλύτερη σχέδια. Τα σχέδια όμως των δύο

10 χιλιάδες λίρες χρυσές.

“Ανοίξε όμας καινούργια συζήτηση με-
τά τη θύρα του Μπενανόακη, γιά τί
θεσί που θα κτιζόταν. Καί θα συζητού-
σαν, ίσως, ακόμα άν ή Έλενν Τσίστα
δέν χάριζε (τό 1866) τό γήπεδο τίς όδου
Παπιούων, όπου βρίσκεται σήμερα τό μου-
σειόν. Μετά θύρες τίς Μπαλασάς.”

...ταν τελείωσαν τα χρήματα, πού είχε στείλει στην αρχή, σταμάτησαν οι εργασίες και η οικοδομή έμεινε στη μέση, και ύστερ' από χρόνια - μόλις το 1886 - η κυβέρνηση του Χαρίλαου Τρικούπη συμπλήρωσε το κτίριο.

Με την ταξινόμηση του Καθαδαίου και με μερικές τροποποιήσεις και προσθήκες, που είχαν γίνει σε κατοπινά χρόνια, είχε παραμείνει το μουσείο ως το 1940.

Τώρα το συμπληρωμένο κτίριο παρουσιάζει έντελως διαφο-

Η τέχνη των αρχαίων Ελλήνων και της αρχαίας Ρώμης, που χρονολογούνται από το 1600 - 1200 π. Χ. Η τέχνη αυτή είναι μοναδική στον κόσμο. Γιατί αρχαία αγάλματα και άλλα σπουδαία έργα της ελληνικής τέχνης βρίσκονται και σε άλλα μνημεία της Ευρώπης και της Αμερικής.

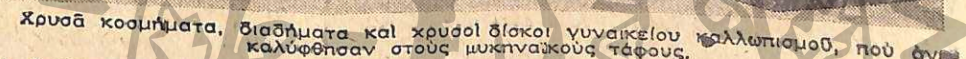
Και πρόκειται για πραγματικό θησαυρό, με το λεγόμενο χρυσάφι που βρέθηκε στις Μυκάνες, την Τυρινή, το Άργος, τα

Ποτήρια δόλοχρυσα, που έπιναν τὸ κρασί τους οἱ ἄρχοντες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ναίαικα κοσμημένα ἐξαιτίας τέχνης με πολυτέλειαν αἰδούν, ὅπλα μὲ λεπτομέρεια διακοσμηθείσας ἀπὸ χρυσάφι, ἀσημί καὶ ἀδάστυρα, ζῶντες ἀπὸ ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν, καὶ προωπίδες, που ἐβάζαν στὸς νεκρούς τῶν πλουσίων ἰσχυρογενεῶν, καθὼς καὶ ἄλλα πολυτιμὰ ἀντικείμενα κακοημερίων, χρυσεῶν, καὶ διασκοσμητικὰ, ἔχουν ἐκτεθῇ στὶς αἰθούσες που ἀνοίξαν πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες.

σά ποτήρια, που είναι γνωστά ως (κύπελλα του Βαφειού) και που τὰ βλέπουμε συχνά σὲ ἀντίγραφο στὶς βιτρίνες τῶν κα-
ταστημάτων, ποὺ πουλᾶνε ἀρχαία καὶ ἔργα τέχνης.

Βρέθηκαν σ' ένα έρμιο χωριό κοντά στη Σπάρτη, το Βαφειό, από τόν άρχαιολόγο Χρ. Τσούντα, τό 1889.

θεωρούνται από τα πιο πολύτιμα πράγματα του μουσείου. Τοσο πολύτιμα ώστε, όταν η Έλλάς έπρόκειτο να κάνει πώληση επί Τρικούπη, οι Άγγλοι δανειστής μας πρότειναν να τους δώσουμε το ένα από τα δύο και να χάσουμε τα κομμάτια.

«Αρχαίος που να ανήκει σε κάποιο βασίλειο ή αρχόντο, κοινά στις αρχές μαζί με άλλα χρυσά αντικείμενα και τα δύο ποτήρια, είδαν! Αρχαιολόγοι και έργατες θαμνώθηκαν από το χρυσάφι που περίσπιζε ήταν έρημος. Καμία αστυνομική δύναμη δεν μπορούσε να τους κρατήσει μακριά από το χρυσάφι που κολλούσε στα χέρια τους».

κρασί ήταν δυνατό... Σε λίγο όλοι οι εργάτες κοιμόντουσαν βα-
θύτατα και μόνο ο σορός αρχαιολόγος κοιμόντουσαν βα-
θύτο βαθύτο στη Σπάρτη, να ειδοποίηση άγρυπνούν. Έπει-
τις αμέσως έφτασε ένα απόσπασμα χωροφυλάκων να
με όλες τις... τιμές των πολύτιμα χωροφυλάκων. Έπει-
"Ετσι, σήμερα οι πολίτες...

Ετσι, σπέρμα, οι πολυπληθείς επίσκοποι σε άσφαλεις μέρη
μάζουν τα δυο χρυσά επικόπτες του βασιλείου του μουσείου θ
θα που τ' έχουν στην τοιχογραφία του βασιλείου του μουσείου θ
και κρασί μέσα σ' αυτά... Είναι όμως άδικα να στα ίδια μέρη θ
τ' βλέπουν μόνο.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η Μπερτ Γκριμώ, ενώ άσκειται (άριστερά) στην γραφου-
χανή και (δεξιά) ενώ συζητεί με τον Έλεξε Φουρνιέ, τον
άνθρωπο που την βοήθησε ν' αναδειχθεί σε διάσημη συγ-
γραφέα.

ΜΙΑ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ μεταφορφώνεται σε λαίδη!...

Η παράξενη ιστορία της Μπερτ Γκριμώ, της έπιλε-
γομένης «Σταχτοπούτας των γραμμάτων»

Είναι μία ιστορία, που μοιά-
ζει με παραμύθι.
«Σταχτοπούτα» των γραμι-
μάτων έχουν επονομάσει, στο
Παρίσι, την ηρωίδα της. Και
είναι ένας χαρακτηρισμός, που
της ταιριάζει απόλυτα. Γιατί
η νεαρώτατη Μπερτ Γκριμώ,
διάσημη σήμερα συγγραφέας,
που τα βιβλία της διαβάζονται
σ' όλη την Ευρώπη και με-
ταφωρίζονται σ' όλες τις
γλώσσες, ενώ η ίδια σπουδάζει
στο άριστοκρατικό και α-
κριβότερο κολλέγιο θηλέων
της Αγγλίας, ξεκίνησε από έ-
να χωριό, που δεν το σημειώ-
νουν ούτε οι πιο λεπτομερεί-
κοι γεωγραφικοί χάρτες!

Στο γαλλικό αυτό χωριό,
το Ζασαί, που έχει δέκα σπι-
τιά όλα κι' όλα, η Μπερτ Γκρι-
μώ, πριν έπιδοθη στη λογοτε-
χνία, που την έκανε διάσημη,
ήταν αποκλειστικά απασχολη-
μένη με μία δουλειά, που κανέ-
νας δε θα μπορούσε να την χα-
ρακτήριση... πνευματική: «Ε-
θάζε τις κατσίκες του πατέ-
ρα της να βοσκούνται! Και αυ-
τό θα συνεχίζονταν για πάντα,
αν δε βρισκόταν στο Ζασαί κά-
ποιος Έλεξε Φουρνιέ, άν-
θρωπος με σπάνια μόρφωση
και εξαιρετική κρίση, που είχε
γυρίσει στο χωριό των πα-
τέρων του, για να ξεχάσει εκεί
τις άτυχίες του στη ζωή του
και στη φιλολογική του καρ-
ριέρα.

Μόιαρ του Φουρνιέ, που ο Ι-
διος δεν είχε καταρθώσει ποτέ
να πλοιάσει τη δόξα που εί-
χε ποθήσει ήταν να χορήγη αυτή
τη δόξα στη μικρούλα Γκριμώ.
«Ακούγοντάς την, στο φτω-
χικό σπίτι του πατέρα της, να
διηγείται, όταν γύριζε από το

λειβάδι ή από το χωράφι, άλ-
λόκοτες ιστορίες, που έδειχνε
έλεγε πως τις είχε δει και τις
είχε ζήσει, με που ήταν, όλο-
φάνερα, γεννήματα του μυα-
λού της, κατάλαβε πως το α-
πλόκο αυτό πλάσμα ήταν προ-
κείμενο με μία πλούσια φαν-
τασία, που θα την ζήλευαν
πολλοί από τους συγγραφείς
του καιρού μας.

Έτσι, γεννήθηκε στον Φουρ-
νιέ η ιδέα πως το κορίτσι αυ-
τό, με τα τόσο σπάνια έμφυτα
χαρίσματα, δεν θάπρεπε να πε-
ράσει όλη τη ζωή του βοσκόν-
τας κατσίκες, μα θα μπορούσε,
να γίνει μία μεγάλη συγγρα-
φέας.

Με οδηγό και πολύτιμο σύμ-
βουλο το σοφό αυτό έρμητι-
κό, που διώρωνε τα «άστρα» χει-
ρογράφου της, αλλά χωρίς να
καταστρέφει το ζουμέρο τους
βόσκους και την φρεσκάδα τους, η
Μπερτ Γκριμώ άρχισε να ρίχνει
στο χαρτί τις ιστορίες που κα-
τέβαζε το μυαλό της.

Έπειτα, αντιγράφοντας τα
άνορθογραφα χειρόγραφα της
βοσκοπούλας και ταξινομώντας
τα σε κεφάλαια, ο Έλεξε Φουρ-
νιέ τους έβαλε τον τίτλο «Ο
Άρσιος Κλόουν» και, με τη
βοήθεια ενός φίλου του δημο-
γράφου, που έγραψε ένα
σχετικό άρθρο σε μία έφημερι-
δα του Αγγουλέμ, έστειλε μία
εφύρατη περιλήψή τους, μαζί
με το άρθρο, στην Έλβετία,
στο Βέλγιο, στην Ίταλία,
στην Αγγλία και στην Αμε-
ρική.

Το αποτέλεσμα στάθηκε α-
ληθινά εκπληκτικό. Από παν-
τού, ζητούσαν να γνωρίσουν το
αυθεντικό κείμενο της άγνω-
στης συγγραφέως, σίγουρα,

από την περίληψη που είχαν
διαβάσει, πως επρόκειτο για
ένα πραγματικό άριστογρά-
μα! Σε λίγο, ο «Άρσιος Κλό-
ουν» κυκλοφόρησε στο Παρί-
σι από τον έκδοτικό οίκο Ζυλ-
λιάρ και τα αντίτυπα γινόν-
τουσαν άναπαστα, ενώ οι κρι-
τικοί ανέδιδαν στα ούρανια
την Μπερτ Γκριμώ.

Το δεύτερο βιβλίο της «Στα-
χτοπούτας των γραμμάτων»,
που κυκλοφόρησε, μερικούς μη-
νες αργότερα, με τον τίτλο
«Σκότωσε το παιδί της», στε-
ράσε άδελφη περισσότερο τη
σημασία της δόξα. Γι' αυτό
αυτή έπρεπε για ένα μυθι-
στούμα ώμα ρεαλιστικό γραμι-
μένο με εξαιρετικά άδρα ύφος,
όπου η Μπερτ Γκριμώ, με ώρι-
μότητα άπαιετη για την ήλι-
κία της, έδινε την ιστορία μιας
κοπέλλας, που κρύβει την πα-
ράνομη έγκυμοσύνη της κι' έ-
πειτα πνίγει το νεόο παιδί της
για να το έμποδισι να φωνάξη.

Τα χαρτονομίσματα, που έκ-
προσωπούσαν την υλική πλευ-
ρά των φιλολογικών αυτών έ-
πιτυχιών, έφταναν, στο μετα-
ξύ, βροχηδόν στο Ζασαί και
ο γέρο-Γκριμώ άνακάλυπτε,
κατάπληκτος, ότι το να γράφει
κατά τις ιστορίες, που του
κατέβαιναν στο κεφάλι, είναι
έπισης ένα μέσο για να βγάξη
λεπτά!

Το άληθινό, όμως, παραμύθι
της βοσκοπούλας, που έγινε
συγγραφέας της δόξας, δεν
σταματάει ως εδώ. Και το
φантаχτικό Παρίσι, που την
υποδέχτηκε με τους φακούς
των φωτοεπιτόχων, στραμμέ-
νους στο εξαιρετικό της πρό-
σωπο, δεν ήταν ο τελευταίος
σταθμός στο μαγικό ταξίδι της.

Σήμερα, καθώς έλπιουμε στην
άρχη, η Μπερτ Γκριμώ σπου-
δάζει στο άριστοκρατικότερο
αγγλικό κολλέγιο θηλέων, το
κολλέγιο του Γκρόες, πληρώ-
ντας διδάκτρα 30.000 έρχ.

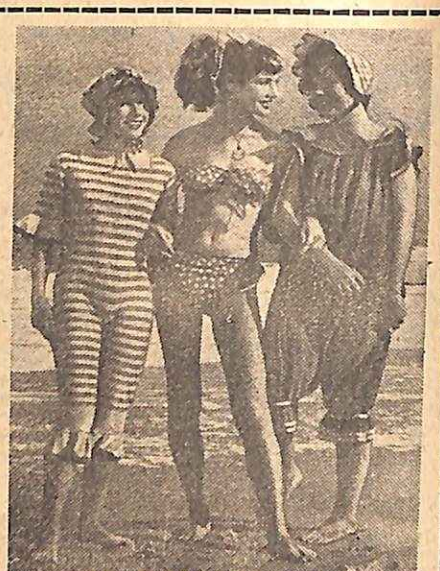
Την ιδέα να την συμπεριλά-
βη ανάμεσα στις έκλεκτες της
μαθήτριες, την είχε η ίδια η
διευθύντρια του κολλεγίου, η
κ. «Ορ. Νέιγκ, ενώ ο έκδοτι-
κός οίκος Ζυλλιάς ανέλαβε να
καταβάλει τα έξοδα του ταξί-
διού.

Γιατί, όμως, αυτή η πρό-
κληση; Έπειδή οι «Αγγλοι —
έφηβη χιουριστικά ένα γαλ-
λικό περιοδικό — έχουν μάθει,
από την έποχή της Ζαν ντ'
Ασκ, να φοβούνται τις βοσκο-
πούλες, όταν άσπίζουν να γίνε-
ται λόγος γι' αυτές!

Η πιθανότερη, πάντως, έ-
ξηγηση είναι πως η διευθύντρια
του αγγλικού κολλεγίου θέλη-
σε να κάνει ένα πείραμα με το
περίεργο αυτό πλάσμα, μετα-
φωτώντας το απότομα σ' ένα
περιβάλλον έντελως διαφορετι-
κό από το δικό του, τόσο για
να σφυγμομετρήσει τις αντι-
δράσεις του, όσο και για να
διαπιστώσει, αν θα μπορούσε να
γίνει μία «λαίδη» χωρίς να χά-
ση το ζουμέρο ταλέντου της.

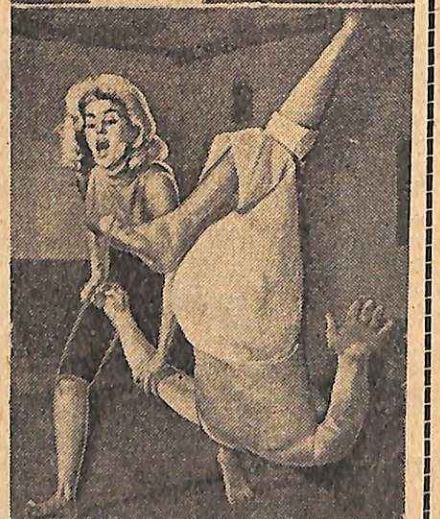
Το δεύτερο, βέβαια, είναι
κάπως νοκός άκούει για να έ-
ξασκισθεί. Αλλά, από τις
πρώτες πληροφορίες, που ήρ-
θαν από την Αγγλία, φαίνε-
ται πως η Μπερτ Γκριμώ κα-
τάσθωσε να ποσοσωσθή μία
χαρά στον καινούργιο κόσμο
της — άφου έβριζε δυο τρεις
φορές το σαγηνό της στο τα-
πέζουάντηλο και στο αουου-
τσούνιασε άλλες τόσες βλέπον-
τας τα λεπτεπίλεπτα κομμά-
τια των γαλαζοαίματων δεσπο-
νίδων!

Τώρα, η «Σταχτοπούτα των
γραμμάτων» παίζει τένις και
γκόλφ σαν άριστοκράτισσα α-
πό κούνια και έχει συνθίσει
να γράφει στη γραφομηχανή,
γιατί, όσο κι' αν πλούτισε τις
γνώσεις της, τα γράμμάτα της
δεν έπαψαν να είναι σωστά όρ-
νιθσοκαλλιστά! Αλλά το κυ-
ριότερο θα χρειαστή να περά-
σι ακόμα λίγος καιρός για να
το δούμε: «Αν, δηλαδή, θα κα-
ταφέρει να φέρειτα άδρα όπως
μία κυρία του καλού κόσμου
και ταυτόχρονα να μείνη έξυ-
πνη και πρωτότυπη στις σκέ-
ψεις της — άπως... ποτέ μία
κυρία του καλού κόσμου!

ΜΑΓΙΩ ΤΡΙΩΝ ΕΠΟΧΩΝ

Τρεις έποχές κάνουν στη φωτογραφία μας
το θαλάσσιο μπάνιο τους, με το αντιπρο-
σωπευτικό μαγιώ της η καθεμία: Η έπο-
χή του μόνιπου (άριστερά), η έποχή το-
αυτοκινήτου (δεξιά) και η έποχή της α-
τομικής ένεογείας (στη μέση). Μία με-
γάλη γεωμετρική βιομηχανία μαγιώ, διορ-
γάνωσε γάρνι ρεκλάμας σε μία πλάξ της
Βορείου θαλάσσης μία επίδειξη της εξέλι-
ξης του μαγιώ κατά τα τελευταία έκα-
τό χρόνια. Ένα στιγμιότυπο απ' αυτήν
σας παρουσιάζει η φωτογραφία μας.

Η ΙΑΠΩΝΙΚΗ ΠΑΛΗ
ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ ΚΑΛΙΓΓΡΑΜΜΟ ΣΩΜΑ
Η Σίρλεϊ Κέμπ, ένα από τα ώραιότερα
μανεκέν της αγγλικής πρωτεύουσας,
παντρεύτηκε τον Ντουγκ Ρόμπινσον που
της έδινε μαθήματα ιαπωνικής πάλης.
Κατά τη διάρκεια των μαθημάτων, η
Σίρλεϊ άνακάλυψε πως η ιαπωνική πά-
λη εξασφαλίζει και διατηρεί ένα καλλι-
γρμμο σώμα. Στη φωτογραφία μας ά-
νω μία άραία λαδή της Σίρλεϊ και
κάτω οι όλβεριες γιά τον άνδρα της
συνέπειες της λαδής αυτής.

ΕΧΑΡΙΣΕ τό παιδί του!...

Για να τό κάνει ευτυχισμένο

«Με την ύπογραφή που έβαλα σε
μερικά επίσημα χαρτιά, έχασα ό-
ριστικά κάθε δικαίωμα πάνω στον
Στήδι, το μονακόβιο παιδί μου. Ή-
ταν σα να χάριζα έντελως το έπτά-
χρονο άγόράκι μου στον καινούργιο
άντρα της γυναίκας μου. Ο Στήδι
δε φέριε πια το όνομά μου. Δεν έχω
το δικαίωμα ούτε να τον έπισκέ-
πτωμαι μία φορά το χρόνο. Κι' ου-
τε έχω το δικαίωμα να δώσω τη
γνώμη μου γιά ζητήματα που τον
άφορούν».

Έτσι άρχίζει τη θλιβερή ιστορία
του ο Άμερικανός πατέρας, που
κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο
Φιλ Μπαίερ. Και προσθέτει:

«Τί ένοιωσαν γιά μένα ο δικηγό-
ρος μου, που με είδε να ύπογράφω
την παροχώρησι του παιδιού μου σ'
έναν άλλο, ή πρώην γυναίκα μου,
οι συγγενείς, οι φίλοι, άκόμη και
το ίδιο το παιδί μου; Λύπη; Περι-
φρόνησι;

Δε μπορώ να τό έρώ. Άλλά τί
πειράζει, ό,τι κι' αν σκεφτούν γιά
την πράξι μου; Έκείνοι δε μπορούν
να έξερουν πώς έφτασαν ως το ση-
μείο να άποχωριστώ γιά πάντα το
παιδί μου.

Με τη μητέρα του Στήδι, την
Κάθυ, γνωρίστηκα μετά την άπόλυ-
σί μου από το στρατό, όταν έκει-
νη ήταν είκοσι έτών. Όπως έκατοι-
μύρια άνθρωποι σ' όλο τον κόσμο,
άγασθηόκαμε, παντρευτήκαμε και
άποκτήσαμε ένα χαριτωμένο άγόρα-
κι, το Στήδι.

Άλλά, όπως γίνεται συχνά, η
αυταπάτη διαλύθηκε λίγο καιρό με-
τά το γάμο και διαπιστώσαμε, ότι
το μόνο που μάς έμενε ήταν να χω-
ρισουμε.

Ο Στήδι έμεινε μαζί με τη μη-
τέρα του, αλλά συμφωνήσαμε να
τον παίρνω έγώ κάθε Κυριακή και
μία φορά το μήνα, να τον κρατάω
όλο το Σάββατοκύριακο. Τον πρώ-
το καιρό, ο Στήδι δεν καταλάβαινε
και πολλά πράγματα. Άλλά, όσο
περνούσε ο καιρός και καταλάβαι-
νε τί γινόνταν τριγύρω του, τις σχέ-
σεις των άλλων ανθρώπων μεταξύ
τους, ένοιωσε, ότι οι δικοί του γο-
νείς δε ζούσαν όπως οι γονείς των
άλλων παιδιών. Και δεν ύπνεχε πιο
τρομερή θέσι απ' αυτήν στην οποία
με έφεραν, όταν έκανε έρωτήσεις ο-
πως αυτές:

— Γιατί ο πατέρας του Ντάν-
ιν (ένος φίλου του) πηγαίνει κά-
θε Βρόδν στο σπίτι τους και έσύ
δεν έοχεσαι;

— Γιατί δε φιλάς τη μητέρα
μου;

Κατάβρωνα όστόσος να άποφεί-
γω τις σωστές άπαντήσεις με διά-
φορες προφάσεις, που, κι αν δεν
τον έπειθαν, πάντως δεν του έδει-
χναν την άλήθεια. Κατά τα άλλα,

— Κατάβρωνα όστόσος να άποφεί-
γω τις σωστές άπαντήσεις με διά-
φορες προφάσεις, που, κι αν δεν
τον έπειθαν, πάντως δεν του έδει-
χναν την άλήθεια. Κατά τα άλλα,

Παρακολουθήστε από το σημει-
ωμένο τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»
(σελ. 48) τη νέα δημοσιογραφι-
κή σειρά του έκλεκτου συνεργά-
του μας Κ.

ΚΡΩΤΑ ΠΟΛΙΤΗ
ΞΕΦΥΛΛΙΖΟΝΤΑΣ
τις έφημερίδες
Σπαρταριστές άγνωστες σελί-
δες της ελληνικής ζωής, όπως
προβάλλουν από τη σοβαρή αλλά
και τί... ασυρμική άβρογγογραφία
των έφημερίδων του περασμέ-
νου αιώνος.

φρόντιζα να τον εύχαριστώ με κάθε
τρόπο, τις λίγες ώρες που είχα την
ετυχία να τον έχω μαζί μου.

Κάποτε όμως, ήρθε το χτύπημα.
Ένα πρωί Κυριακής, που πήγα δ-
πως πάντα, να πάρω τον Στήδι, ή
Κάθυ με τράβηξε ιδιαίτερος και μου
άνηγγεψε, ότι επρόκειτο να παν-
τρευτή.

Και μετά το γάμο της Κάθυ,
έξακολούθησα, όπως πριν, να παίρ-
νω κάθε τόσο τον Στήδι όπως είχα-
με καθορίσει.

Στην άρχη, ο Στήδι μου έκα-
νε μερικές έρωτήσεις, γιά να κατα-
λάβη την παρόδοξη κατάσταση που
είχε δημιουργηθή, τώρα που είχε
δυο «μπαιράδες». Άλλά, άφου εί-
δε, ότι του έδιναν άόριστες και καθό-
λου διαφωτιστικές άπαντήσεις, έπα-
ψε να ρωτά. Άπόφυγε μάάλιστα να
κάνη και έρωτήσεις, που καταλά-
βαινε, ότι με έφεραν σε δύσκολη
θέσι.

Και γενικότερα, έλλωστε, ή στά-
σι του είχε αλλάξει. Είχε γίνει με-
λαγχολικός, σκεπτικός και κλεισμέ-
νος στον έαυτό του. Έβλεπα, ότι
δεν τον εύχαριστούσαν πια οι στιγ-
μές που περνούσαμε μαζί.

Ήμουν διατεθειμένος να δεχτώ
άκόμη κι' αυτό, γιά να έχω τη χαρά
να τον βλέπω, έστω και άραία. Άλ-
λά ούτε αυτό δεν ήταν γραστό.

Ο διευθυντής του σχολείου ο-
που πήγαμε, ζήτησε να με δει, γιά
να μου πει, ότι ο Στήδι ήταν άσυ-
νήθιστα μελαγχολικός, άπόφυγε τη
συνοτροφία με τα άλλα παιδιά, που
τον έφεραν σε δύσκολη θέσι, με ά-
θως έρωτήσεις που του κάνανε γιά
τους γονείς του και άλλα παρό-
μοια ζητήματα.

Ο Στήδι ύπόφερε. Αυτό το έπι-
βεβαίωσε και ο γιατρός, στον ό-
ποιο τον έστειλαν ή Κάθυ και ο
νέος άντρας της. Ζήτησε κι' αυτός
να με δει και μου έτόνισε, ότι ο
Στήδι ύπέφερε ψυχικά.

Γιά πρώτη φορά έμαθα θετικά,
ότι ο γυιός μου έρχόταν άναγκα-
στικά μαζί μου, όταν πηγαίνα να
τον πάρω.

Ή Κάθυ συμπλήρωσε το χτύπη-
μα, όταν ζήτησε να με δει γιά να
κατανοήσουμε το μέλλον του. Τότε
μου άνέγγεψε, ότι ο Στήδι έπρεπε
να έχη μόνο ένα πατέρα — έμένα
ή τον άντρα της — ώστε να μπορέ-
ση να ζήσι και να μεγαλώσι κοι-
νικά. Άλλοιώς, μου το είχε πει
και ο γιατρός, κινδύνευε να τραυ-
ματισθή άνεπανόρθωτα ο ψυχικός
κόσμος του. Και ή Κάθυ προσέθε-
σε, ότι ο Τζιμ, ο δεύτερος άντρας
της, άγαπούσε τον Στήδι και ήταν
προθυμος να τον υιοθετήσι, αν συ-
μφωνούσα κι' έγώ.

Και ο Στήδι, πώς τα πάει
μαζί του; ρωτάει.

Άκετά καλά, μου άποκρι-
θηκε.

Πείσθηκα τότε, ότι ο άνθρωπος
αυτός είχε καταρθώσει να κραδίσι
την άγάπη του γιου του.

Δεν ύποχώρησα έμέσως. Πέρα-
σαν άκοκτοί μήνες, στο διάστημα
των οποίων είδα το γυιό μου να
άπομακρύνεται έντελως από κοντά
μου.

Στο σχολείο πηγαίνα όλο και
χειρότερα. Δεν είχα άποκτήσει κα-
νένα φίλο.

Κατάλαβα, ότι έπρεπε να φύγω
από τη ζωή του. Ή άγάπη ενός
παιδιού δε δημιουργείται και δε
διατηρείται έπειδή ο πατέρας του έ-
τυχε να το φέρη στον κόσμο. Ο Στή-
δι ήταν φυσικό να άγαπήσι σαν πα-
τέρα τον άλλον, εκείνον που είχε πά-
ρει την ουσιαστική θέσι του πατέρα
στην καθημερινή ζωή του.

Δίστασα πολύ, αλλά, στο τέλος,
ύποχώρησα. Άφησα το δεύτερο σύ-
ζυγο της Κάθυ να υιοθετήσι τον
Στήδι. Του χάρισα το παιδί μου!...

Επίκαιροι βτίχοι

ΟΥΔΕΝ ΑΞΙΟΠΕΡΙΕΡΓΟΝ

Έπειδή σ' αυτόν τον τόπο όλα τάχει ή Μαρωρή
και θεάματα και μόνον θέλει ο κόσμος να χαρή,
ήρθαν πλείστοι παγοδρόμοι γιά να μάς διασποδά-
(συν)
να μάς διώξουν την άνία και τον... πάγο μας να
(σπάζουν!)

Το κοινόν διαφόρων,μ' όλ' αυτά, κινεί τους δώμους
και ποσώς δεν συγκινείται με τους έξυτους παγο-
(δρόμους).

γιατί βλέπει χρόνια τώρα,
στην ώρα μας τη χώρα,
δρμετούς επιτηδευούς κι' έταίρους δρισμένους,
που παγοδρομούν άνέτως σε πιστώσεις... παγωμέ-
(νες!)

ΜΑΛΛΙΑ - ΚΟΥΒΑΡΙΑ

Πλείστοι φαρμακοποιοί μας και πολλοί μας νομ-
(μοι),
που δεν είχαν μεταξύ τους προηογούμενα ποτά,
καυναδάκι στήνουν, ήδη, φανερό, είτε κρυφόν
και μαλλώνουν εξ' αιτίας μερικών... τριχοβαφών!

Τών βαφών αυτών, τοτέστιν, το προνόμιο ζήτηνε
και καθώς τα πείσματά τους σαν Μανιάντες τα κρα-
(τάνε),

συντομώτατα, φοβάμαι, πως στα ίσια θ' άρπαχτούν
και οι... τριχες θάγ' αείτα γιά να... μαλλιοτραβή-
(νουν!)

ΕΜΠΟΡΙΚΕΣ ΚΑ' ΕΛΞΕ

Γιά να δει λίγο χαίρι κι' ή φωταχί μας ή φυλή,
στην Εύρώπη, άπεφασίσθη... πιπεριά ν' άποσταλή,
μα μαμψόσι εξαγωγείς μας, με κομπίνες ένομεμέ-
(νες).

εμπαιράρισαν στα ξένα «πιπεριές αλλοιωμένες»!

Έτσι, λόγω τέτοιας σνάρτης και κακής εξαγωγής,
στόχος γίναμε, περίπου, γενικής κατακραυγής,
μα και το εμπόριό μας τραυματίστηκε βαρεία
και την «δάγκωση», μοιραίως, ο ρωμηός της... «πι-
(περιά)!

ΑΣΤΟΧΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

Άρομίδως, — όπως λέγε — κι' έπιερόντως παρηγ-
(γέλη)
μία ποσότης αλιπάστων εξ Εύρώπης να μάς έλθη
και μ' αυτή την ελπίδα το ευρύτερο κοινόν
κατσουφιά μεγάλη δείχνει κι' έχει γίνει έξω φρε-
(νών!)

Με το δίκιο του, εν τούτοις, το κοινόν άνανακτέ
και μιλάει άπεριφράστως γιά δαπάνη περιττή,
γιατί έφέρει πως υπάρχουν εν 'Αθήναις κι' εν 'Ελ-
(λάδι),

μισθωτοί ενατοντάδες που στερούνται και το λάδι
και με την εμφάνισι των έντελώς μάς πείθει πως
(των),

δτι ζούμε στην πατρίδα και στη γή των... αλιπα-
(στών!)

ΑΣΧΗΜΕΣ ΠΑΝΟΡΦΟΡΙΕΣ

Το θεότρολλο Παρίσι, που τις Έδρες άπαιτεί
να τις τύνη όπως θέλει και να τις ποδηγεί,
μάς γνάρβει, κύριοι μου, με το πρόσφατο του σήμα,
πως οι φούστες του χειμώνος «όδεύουσιν» θάχουν
(αχτήρι!)

Την γραμμή αυτήν έμμόνων, να λανσάρη άπειλεί
κι' έχει σπάσει, από τώρα, των άρρένων ή χολή,
γιατί έξερουν οι καυμένοι,
να πως αν τυχόν περβάλουν στην κυρά τους δυ-
(ακολίες),

θα ψηθούν άνοικτιγμόνως και θα γίνουν... «όδε-
(λίες)!

ΤΥΧΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ Ι

Έξευρεθήσαν, εν τέλει, όλοι οι πόροι κι' όλοι οι
και σε λίγες εβδομάδες, πέντε - δέκα το πολύ,
άναμνούνται, δρόντως, ν' άρπικθούν απ' την Εδ-
(ρώπη),

τραπουλόχαρτα καινούργια και υπερπολυτελή!

Τραπουλόχαρτα θάρδους φινουράτα και στυλινά,
τά όποια θα πληρώσουν της... ζωής μας τα μεγά-
κι' ο ρωμηός που τέτοια είδη του λουμπού ο' άπο-
(λαμβάνη),

θα ξεχνά την άνεργία «κι' από κοῦπες» θά την
(κάνη!)

Γ. ΟΙΣΙΒΙΟΣ

Παρακολουθήστε από το σημειωμένο τεύχος του
«ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 59) το συγκινητικό κοινωνικό
και δραματικό μυθιστόρημα του δημοφίλου Γάλλου
συγγραφέως

ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

Η ΖΗΤΙΑΝΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Γιά να μη χάση το μεγάλο έρωτά της, τη μοναδική
ετυχία της στη ζωή, μία όμορφη νέα δεν διστάζει να
φύση ακόμη και στο έγκλημα. Στην άπεγνωσμένη
δελφή της, που την άγάπη της έχει αντιμετώπιση την ά-
πό κάθε άλλο στον κόσμο. Κι' αυτή άκριβώς είναι ή
θες συντομίζει και παρσώσει τα πάντα στο πέρας
αυτού...

Το συναρπαστικό αυτό μυθιστόρημα με τις δρα-
ματικές προεπιτείες του, τα σκληρά μίστη του, τις
είναι ως ένα από τα λίγα άριστογράμματα του

Η Παναγία της Τήνου

Η ΤΗΝΟΣ, ένα από τα πιο όμορφα νησιά των Κυκλάδων, με το υπέροχο της κλίμα, τα καθαρά σπίτια, τις θαυμάσιες εξοχές, τα δικά μας και ξένα μοναστήρια, τα σαράντα χωριά της, δέχεται δυο φορές το χρόνο, προσκυνητές απ' όλα τα μέρη της Ελλάδας, που θέλουν να επισκεφθούν στο Νάο της Ευαγγελιστρίας, τη θαυματουργή εικόνα της Παναγίας.

Η πόλις Τήνος, η πρωτεύουσα του νησιού, είναι χτισμένη πάνω στα ερείπια της αρχαίας πόλεως, στο νότιο μέρος της παραλίας της. Η Μονή της Ευαγγελιστρίας βρίσκεται στην ανατολική άκρη της πόλεως. Το οικοδόμημά της είναι ένα μακρύ παραλληλόγραμμο, στην πρόσοψή του οποίου φαίνονται τα εξής ιδιαίτερα χωρίσματα: 1) Τα κελιά, δηλαδή θάλαμοι ευφρόσυνου, που παραχωρούνται δωρεάν είτε σε προσκυνητές, είτε σε φτωχούς Τηνιακούς. 2) Την αίθουσα του Συμβουλίου, όπου γίνονται οι συνεδριάσεις και συζητούνται όλα όσα αφορούν τη διαχείριση και τα πανηγύρια. 3) Τη Βιβλιοθήκη της Μονής, όπου φυλάγονται μέσα σε θολωτό και ψηλό χτίριο, τα ιερά αμφία και τα πολύτιμωτα αμνημονεύματα.

Ο κυρίως ναός υψώνεται άριστα, πάνω σε τεχνητό βάθρο, που έγινε με επιχωματώσεις. Ο ναός αυτός αποτελείται από δύο μέρη. Κάτω, σε μία μυστηριώδη κρύπτη, υπάρχει ο ναός της Ζωοδόχου Πηγής, που πήρε τ' όνομά αυτό από μία πηγή, που ανακαλύφθηκε στα 1822.

Από πάνω είναι ο κυρίως ναός της Ευαγγελιστρίας, που χτίστηκε το 1823, με αρχιτέκτονα κάποιον Ευστράτιο ή Στράτη, καταγόμενο από τη Σμύρνη.

Το πραγματικό στέλλισμα του ναού είναι το τέμπλο, φτιαγμένο με λεπτά τέχνη, από ξύλο.

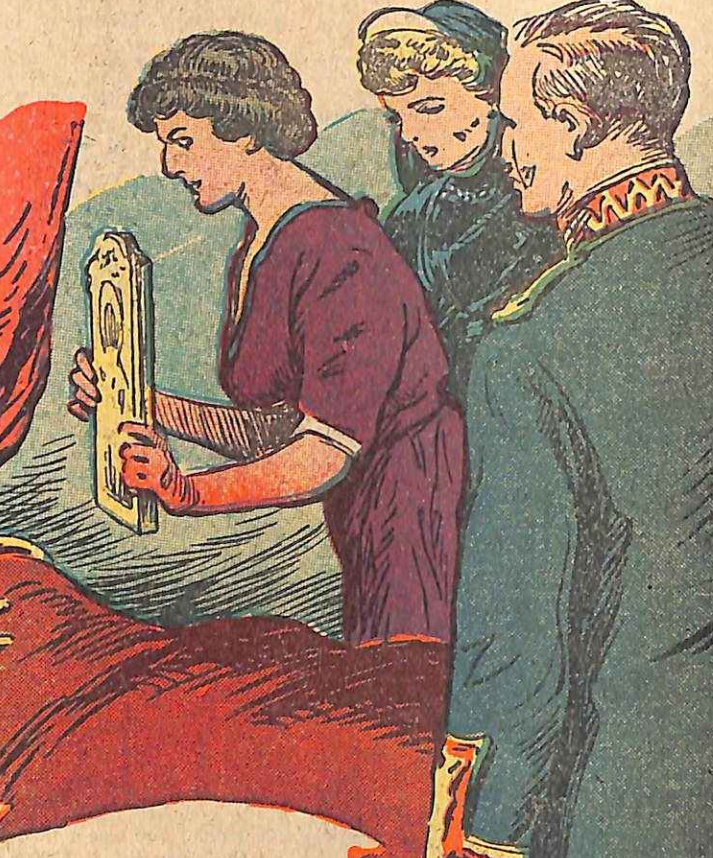
Την άνοιξη του 1915 ο Βασιλεύς Κωνσταντίνος είχε αρρωστήσει βαριά. Από τις 10-12 Μαΐου η κατάσταση του άρχισε να προκαλεί σοβαρές ανησυχίες. Ο Βασιλιάς Σοφία, ο διάδοχος Γεώργιος, οι πρίγκιπες και οι πριγκίπισσες είχαν αναστατωθεί. Οι γιατροί φαινόταν πως τελείως άπραγοι. Και τότε μερικοί αλκινοί, βλέποντας ότι δεν υπήρχε πια ελπίδα σωτηρίας, αποφάσισαν να τηλεγραφήσουν για να μεταφερθεί στο Παλάτι από την Τήνο η θαυματουργή εικόνα της Παναγίας.

Μόνο ένα θαύμα της θα έσωζε τη ζωή του Βασιλιά. Πράγματι, το πρωί της 13ης Μαΐου, έφτανε στον Πειραιά το ατμόπλοιο «Ατρώπη», φέρνοντας στην Αγία Εικόνα, που την συνόδευε ο επίσκοπος Σύρου Αθανάσιος.

Ο κόσμος, μόλις έμαθε, ότι η πομπή θα περνούσε από τη λεωφόρο Συγγρού, τη λεωφόρο Αμαλίας, την οδό Φιλελλήνων, την πλατεία Συντάγματος, για να καταλήξει στη Μητρόπολη, κατέκλυσε τους δρόμους και τις πλατείες. Τα παράθυρα και τα μπαλκόνια γέμισαν στη στιγμή για να δουν όλοι να περνά η θρυλική Ευαγγελιστριά.

Πριν από το μεσημέρι, λοιπόν, η πομπή άρχισε ν' ανεβαίνει τη λεωφόρο Συγγρού.

Προηγούνται τα εξαπτέρυγα, τα λάβαρα, οι φανοί. Σε άρκετο διά-

— Είναι η Παναγία της Τήνου! Μας την έφεραν σήμερα... Εξήγησε στον άρρωστο βασιλιά Κωνσταντίνο η πριγκίπισσα Έλενη.

στημα ακολουθεί το πρώτο αυτοκίνητο, που είναι των αστυνομικών. Λίγο πιο πίσω έρχεται δεύτερο αυτοκίνητο, όπου επιβαίνει ο επίσκοπος Σύρου, κρατώντας στα χέρια του τη θαυματουργή εικόνα της Παναγίας.

Όσο ανεβαίνει η πομπή, η ψαλμοδία γίνεται έντονη και προκαλεί ριγος στις ψυχές. Και μία άτελειωτη φωνή ακούγεται:

— Κύριε έλεσον! Κύριε έλεσον!

Από την Εικόνα μόλις διακρίνεται το πάνω μέρος της, που αστράφτει στον ήλιο από το χρυσάφι και τα διαμάντια.

Πίσω από το αυτοκίνητο, που φέρνει την Εικόνα, ακολουθεί μία σειρά από αυτοκίνητα και αμάξια. Σ' αυτά βρίσκεται ο Κληρός της 'Αθήνας και του Πειραιά και πολλοί επίσημοι.

Έκείνοι που προκαλεί μεγάλη συγκίνηση είναι οι απόκληροι της ζωής: Σακάτηδες, τυφλοί, αλκοεϊκή, μικροί και μεγάλοι, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, περιμένουν να περάσει η Εικόνα από κοντά τους.

στο Παλάτι

Πώς σώθηκε από τη βαρβαρική αρρώστεια του ο βασιλιάς Κωνσταντίνος

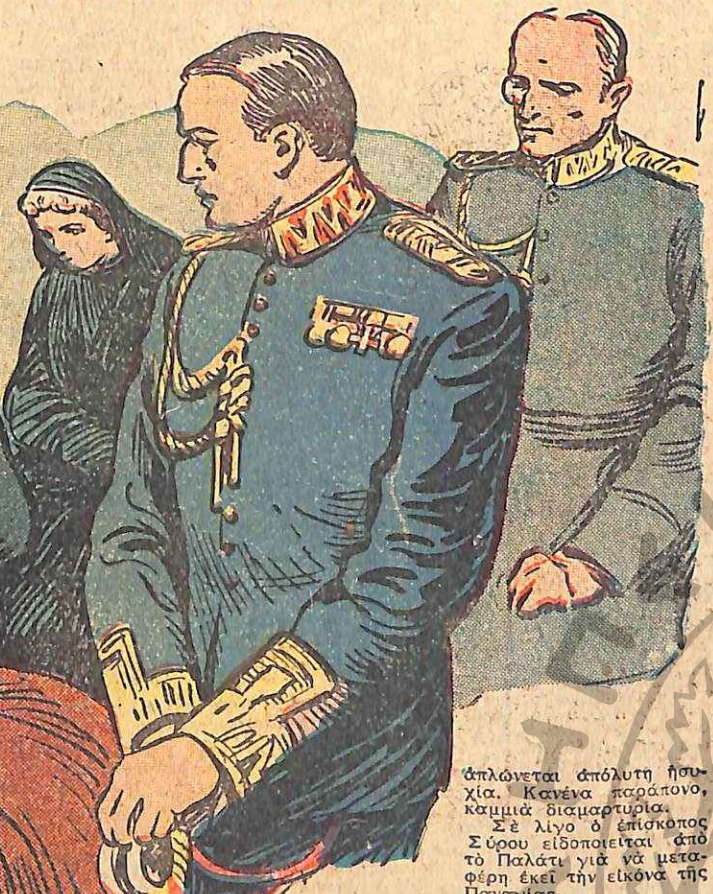
με την ελπίδα να την αγγίξουν με το χέρι τους.

Η ώρα είναι μία παρά εικοσι κι' η πομπή φτάνει στη Μητρόπολη. Οι καμπάνες αρχίζουν να σημαίνουν. Όλη η 'Αθήνα βρίσκεται στο πόδι. Η πλατεία κι' ο ναός της Μητροπόλεως πνιγούνται από τον κόσμο, που κινδυνεύει να πάθει από ασφυξία. Στα προπύλαια, οι αστυνομικοί καταβάλλουν υπεράνθρωπες προσπάθειες για να σταματήσουν το πλήθος, που έξαλλο παρασύρει ιερείς κι' επισήμους για ν' ασπασθή την Εικόνα.

Ο επίσκοπος ανεβαίνει τις σκάλες, προχωρεί και με δάκρυα στα μάτια, ασπάζεται την Εικόνα και την τοποθετεί στο προσκυνητάρι, όπου αρχίζουν να την ασπάζονται οι κληρικοί, οι επίσημοι κι' όποιος έτυχε να βρίσκεται εκεί κοντά.

Διαδραματίζεται όμως τότε άλλη σκηνή. Πολλές κόσμες όρμα ν' ασπασθή την Εικόνα. Η τάξη είναι αδύνατον να τηρηθεί. Ο επίσκοπος Σύρου αγκαλιάζει το εικόνα και το πηγαίνει στο ιερό. 'Αξιωματικοί και χωροφύλακες στέκονται μπροστά στην ώρασι πύλη και τις πλαϊνές πόρτες της Μητροπόλεως, γιατί υπάρχει κίνδυνος δλο εκείνο το πλήθος να μπη μέσα στο ιερό.

Στο τέλος, ο επίσκοπος Σύρου αρχίζει τη δέηση. Και, στη στιγμή,

απλώνεται απόλυτη ησυχία. Κανένα παραπάνω, κανένα διαμαρτυρία.

Σε λίγο ο επίσκοπος Σύρου ειδοποιείται από το Παλάτι για να μεταφέρει εκεί την Εικόνα της Παναγίας.

Το πλήθος τώρα, συγκινημένο, περιμένει την έξοδο της Εικόνας, για να την συνοδεύσει ως τ' Ανάκτορα.

Ο ύπουργος της Παιδείας Βούλκας, κατασυγκινημένος από το απεριγραπτό αυτό θέαμα και προθέμενος να γίνει των εκπαιδευτών μπροστά σ' 'Ανάκτορα, σηκώνεται μέσα στο αμάξι του και παρακαλεί το πλήθος:

— Μόλις φτάσετε αυτό, και την άναψή σας να κρατήσετε παρακαλώ! Δεν πρέπει τίποτε ν' ακουστεί, για να μη ταραχθεί ο Βασιλιάς...

Η συγκίνηση του πλήθους αποκορυφώνεται. Ο κόσμος, που βρίσκεται γύρω από το υπουργικό αμάξι, μένει σπασμένος και δακρυομένο.

Οι καμπάνες αρχίζουν πάλι να σημαίνουν. Η πομπή ξεκινάει. Προηγούνται τα εξαπτέρυγα. Το αυτοκίνητο με την Εικόνα μόλις και μετά γούστου τα εξαπτέρυγα.

Χωροφύλακες, ναύτες, στρατιώτες, πρόσκοποι, πολίτες, δίνουν όλοι τα χέρια και με χίλια βάσανα κατορθώνουν να σχηματίσουν αλυσίδα που να επιτρέψει κάποιον ελεύθερα κινήσεων στο αυτοκίνητο.

Ο Νομάρχης Τσέλλος, πεζός μπροστά σ' αυτό, ανοίγει μόνος του και με μεγάλο κόπο δρόμο, συμβουλεύοντας και παρακαλώντας το πλήθος να μη γίνεται εμπόδιο στο πέρασμα της Εικόνας, γιατί πρέπει να φτάσει γρήγορα στον άρρωστο Βασιλιά.

Στα λόγια αυτά του νομάρχη, ο κόσμος παραμερίζει, κάνει τόπο να περάσει η 'Αγία Εικόνα, ενώ οι ιερείς σ' όλη τη διαδρομή ψέλνουν:

«Αλαλα τα χείλη των άσεβων των μη προσκυνούντων την Εικόνα Σου την Σεπτήν... Θεοτόκε, η έλπίς πάντων των χριστιανών, σκέπε, φρούρει, φύλαττε τους πιστεύοντας εις Σε... Έλπίς άπλητισμένων, σύ μοι βοήθησον...»

Στα παράθυρα και στα μπαλκόνια της οδού Έρμου είναι αναμμένες λαμπάδες και καίγεται άφθονο λιβάνι.

Μπροστά στο ξενοδοχείο 'Τουρίστ' μία μαυροφορεμένη μεσόκοπη γυναίκα θέλει να πεση μπροστά στο αυτοκίνητο και φωνάζει δυνατά: — 'Η χάρι Σου Βαγγελλίστρα μου να γιάνη τον άρρωστο. Παναγιά μου, σώσε τον!...

Η πομπή μάλιστα τώρα στην πλατεία του Συντάγματος. Πάνω σε αμάξια, σε καρέκλες, σε βάθρα στύλων, σε δένδρα, όπου μπορούσαν να σταθούν είναι όλοι ανεβασμένοι για να δουν έστω και λίγο τη θαυματουργή εικόνα.

Προχωρώντας, η πομπή φτάνει στη λεωφόρο Κωνσταντίνου του Διαδόχου. Κάτω από τις δενδροστοιχίες στα πλατεία πεζοδρόμια, γονατίζουν αναριθμητές γυναίκες, νέες και γρηές, και άνδρες, νέοι και γέροι, φτωχοί και πλούσιοι.

Στη γωνία της οδού 'Ηρώδου του 'Αττικού, σύμφωνα με έντολή του μητροπολίτου σταματούν τα εξαπτέρυγα. Οι ιερείς πλησιάζουν στο παλάτι. Στο δρόμο αυτό η πομπή αλλάζει όψη. Σταματούν οι θρηνοί, οι φωνές, ο θόρυβος. Ο δρόμος είναι άδειος. Το πλήθος στέκεται βουδó στα πεζοδρόμια.

Το αυτοκίνητο προχωρεί. Προπορεύεται πάντα ο νομάρχης Τσέλλος. Σταματού στην πρώτη κυκλιώτη έξοδου του παλατιού.

Έξω από την μεγάλη πόρτα των ανακτόρων, γονατιστές, δέονται κυρίες της Αούλης, ενώ τα δάκρυα κυλούν από τα μάτια τους. Έμφανίζεται στην έξοδου ο διάδοχος Γεώργιος με μαύρη στολή λοχαγού, περιτοιχιζόμενος απ' όλους τους άλλους πρίγκιπες. Τα μάτια του είναι βουρκωμένα, αλλά όπως πάντα διατηρεί άρκετη ψυχραιμία. Ο πρίγκιψ Νικόλαος, με πολιτικά, άσκεπής, έχει όρη θλιμμένη και φαίνεται κουρασμένος. Ο πρίγκιψ 'Ανδρέας, πιο πίσω, κατεχεται από νευρική ταραχή και κάθε τόσο κουνάει νευρικά το κεφάλι του κάνοντας συχνά μορφασμούς. Ο πρίγκιψ Χριστόφορος κυττάει τον κόσμο και βουρκώνει τα μάτια του. Στον κήπο είναι οι πριγκίπισσες 'Ελένη του Νικόλαου και 'Αλίκη, έχοντας γύρω τους τις μικρές πριγκιποπούλες, που έχουν ζωράσει κυριολεκτικά κοντά τους. Είναι μαζί τους κι' ο μικρός πρίγκιπας Παύλος.

Πίσω από τους πρίγκιπες, λίγο πλάγια, στέκεται το υπουργικό συμβούλιο και ο στρατιωτικός και πολιτικός όικος του βασιλέως.

Ο μητροπολίτης, κρατώντας στην αγκαλιά του τη θαυματουργή εικόνα, κατεβαίνει από το αυτοκίνητο. Οι πρίγκιπες προχωρούν και την ασπάζονται. Κατόπιν την παίρνει στα χέρια του ο διάδοχος και με βήμα αργό προχωρεί και μπαίνει στο παλάτι, ακολουθούμενος από τους πρίγκιπες, το μητροπολίτη, τους ύπουργούς, κ. α.

Ο στρατηγός Δούσανης κλείνει μόνος του την έξοδου και έμποδίζει την είσοδο στον κήπο.

Η συγκίνηση του πλήθους μεγαλώνει. Μέσα στα ανάκτορα μπήκαν, πατώντας στις μύτες των ποδιών τους, εκείνοι που συνοδεύουν την Εικόνα. Ο μητροπολίτης σταμάτησε στο διάδρομο. Ο διάδοχος με την Εικόνα, ακολουθούμενος από τη βασίλισσα Σοφία και την πριγκίπισσα 'Ελένη, μπαίνει στα ιδιαίτερα διαμερίσματα κι' άρδó έκανε το σταυρό του κι' ασπασθηκε την Εικόνα, την ακούμπησε άπλά σ' ένα μικρό τραπέζακι, απέναντι ακριβώς στον άρρωστο Βασιλιά, που ως την ώρα εκείνη έδειχνε μεγάλη ανησυχία. Πότε είχε στιγμές νευρικών διενέρσεων και παραληρούσε και πότε πάλι βυθιζόταν σε λήθαργο.

Στο μεταξύ ο κόσμος, με την αγωνία ζωγραφισμένη στο πρόσωπο, περιμένει απ' το μεσημέρι να μάθει νέα.

Πού και πού βγαίνει από το παλάτι κανένας επίσημος. Όλοι κρέμονται από τα χείλη του.

Πώς είναι; ρωτούν.

Κι' εκείνος, με σφιγμένη την καρδιά, ψιθυρίζει: — Έχουμε τις ελπίδες μας στην Παναγία...

Από την ώρα που η Εικόνα ανεπείθη στο τραπέζακι, ο βασιλιάς Κωνσταντίνος άρχισε να κοιμάται πιο ήσυχος.

Και ύστερ' από μιάμιση ώρα ο άρρωστος ξύπνησε. Στο πρόσωπό του είχε διαχυθεί κάποια γαλήνη, που είχε σβύσει τα ίχνη του πόνου.

Τα μάτια του ήταν τώρα πιο καθαρά. Έδειξε διάθεσι να μιλήσει με τους δικούς του κι' έκανε μερικές ερωτήσεις στη βασίλισσα, στο διάδοχο και στους γιανούς.

Τα λόγια του φάνεσαν τώρα μία πλήρη διαύγεια πνεύματος.

Κοιμήθηκε, τους είπε. Τώρα αισθάνομαι τον εαυτό μου καλύτερα. Ο ύπνος αυτός μου έδωσε δύναμεις...

Η είδηση για την καλύτερη της όγαιας του βασιλιά διαδόθηκε με αστραπιαία ταχύτητα. Η 'Αθήνα που είχε σφίξει τις καρδιές του κόσμου ως εκείνη την ώρα, μετέδωθε σε χαρά κι' ενθουσιασμό.

Κατόπιν ο βασιλιάς Κωνσταντίνος αισθάνθηκε την ανάγκη μνησθό και πάλι. Ο ύπνος αυτός κατέφερε τρεις ώρες. Ήταν πια ύπνος φυσιολογικός. Όταν ξύπνησε άφηκε ένα στεναγμό ανακουφίσως και ανέπνευσε όσο υπαρούς βαθύτητα.

Είμαι καλά! είπε. Είμαι πολύ καλά!

Σε λίγο η άγαπημένη του κόρη, η βασίλισσα 'Ελένη, το παλάτι άναψαθηκε.

Τι ώρα είναι... ψιθύρισε. Πώς είναι; — Είναι η Παναγία της Τήνου! Μας την έφεραν σήμερα, απάντησε η πριγκίπισσα.

Το πρόσωπο του βασιλιά φωτίστηκε άμέσως από χαρά. Σε λίγο μπήκαν μέσα οι γιατροί και τον βρήκαν με άκμαίο το ήθος του και με διάθεσι για όμιλία.

Λοιπόν; ρώτησε. Πώς με βλέπετε; Έγώ αισθάνομαι τον εαυτό μου πολύ καλά.

Η Πριγκίπισσα είχε κάνει το θαύμα της

Λευκές Στολές

Μία νεαρή αδελφή

Η Δάφνη έριξε μία βιαστική ματιά στο καθρεφτάκι της, πριν βγεί από το δωμάτιο των αδελφών. Ένα χαμόγελο άνοιξε στα χείλη της. Ένα σίγουρο χαμόγελο, κάπως σκληρό. Σήκωσε το χερί της από το κεφάλι της, έσπασε την λευκή σκούφια από όπου ξεπετιόνταν τρελλές μπονιόλες, έσφιξε τη ζώνη της για να φαίνεται ακόμα πιο βεργολυγρή ή μέση της κι ένοιξε την πόρτα.

Φθινοπωρινή βροδιά. Είχε βρέξει πριν λίγη ώρα κι η μεγάλη αύλη του νοσοκομείου λαμποκοπούσε από το νερό. Τα φώτα καθρεφτιζόνταν στην ασφαλτο και στα μαύρα και σχηματίζουν παράξενα σχήματα. Ψηλά στον ουρανό, τούφες άστρα σύννεφα έχτιζαν και γκρέμιζαν πολάτσια φαγασμασμένα.

Άλλοτε φοβόταν να βγαίνει το σούρουπο ή τη νύχτα μόνη στην αύλη του νοσοκομείου ή Δάφνη. Τα φώτα που έπεφταν από τους θαλάμους, την τρόμαζαν. Κι' αυτή δεν θα μπορούσε να ξηγήσει το λόγο. "Ισως επειδή συνέδεε αυτά τα φώτα με την άρρώστια, με τον πόνο."

Τώρα όμως δεν της έκαναν εντύπωση. Ήταν πια σχεδόν επαλήθευ κι' αυτή. "Υπηρετούσε ήδη μήνες στο νοσοκομείο" ο "Άγιος Ματθαίος" και είχε συνηθίσει και στις βροδινές βάρδιες, και στους πόνους, και στη θλιμμένη ατμόσφαιρα του λευκού κτιρίου.

Εξ' άλλου κι' αν δεν είχε συνηθίσει, άπόμε θα της ήταν αδύνατον να φοβηθεί. Μέσα της τραγουδούσε ένα χαρούμενο τραγούδι. Μέσα της έπαιζαν χίλια βιολιά, χίλια μαντολίνα. Ήταν ευτυχισμένη!

Σειώντας και κοινώντας το βεργολυγρό της κορμί διέσχισε την αύλη κι' έφτασε στην είσοδο του θεραπευτηρίου. Την ίδια στιγμή τα μάγουλά της άναψαν, έγιναν φωτιά.

— Δάφνη!...

— Ένα χέρι άκούμπησε στο γυνό της μπράτσο.

— Καλησπέρα, Άνδρέα!

— Άργησες...

— Ήρθα δέκα λεπτά νωρίτερα...

Την πήρε από το χέρι ο Άνδρας και πάντως στις μύτες των ποδιών την ώθησε στο δωμάτιο των γιατρών. Οι διάδρομοι ήταν έρημοι, θαμποί.

Ο γιατρός Άνδρέας Πλατινός έκλεισε πίσω του την πόρτα και στάθηκε μπροστά στην πεντάμορφη αδελφή Δάφνη Δασκαλίδη.

— Λοιπόν, Δάφνη! Πήρα την απόφαση! Τα μάτια της, μαύρα σαν κάρβουνα, που αποτελούσαν αντίθεσι με τα χρυσαφιά της τα μαλλιά, άστραψαν.

— Δεν σε πιστεύω. Μου το είπες τόσες φορές...

— Τώρα όμως αποφάσισα όριστικά.

— Τι αποφάσισες;

— Αυτό που είπαμε. Θα χωρίσω και θα σε παντρευτώ...

Τα μάγουλά της έγιναν πιδ βαθυκόκκινα. Η φωνή της άκουστήκε βραχνή από τη συγκίνηση:

— Άνδρέα σέβου καλά. Δεν θέλω να μου λες έπειτα πως έγω κατέστρεψα την ευτυχία σου...

— Πως το φαντάστηκες αυτό;

— Ξέρω κι' εγώ!... Δεν ήθελα να κάνω δυστυχισμένη τη γυναίκα σου.

— Θέλεις να με κάνεις μέννα δυστυχισμένη;

Με μία γρήγορη κίνηση πέρασε τα χέρια της στο λαιμό του.

— Όχι, αγάπη μου! Όχι! Έσένα θέλω να σε κάνω ευτυχισμένο!...

— Τότε γιατί δεν χοροπηδάς από τη χαρά σου με τα νέα που σου είπα;

— Έπειδή φοβάμαι, Άνδρέα

— Τι φοβάσαι;

— Το κουτσουμπολιά του κόσμου.

— Ο γιατρός γέλασε.

— Σώπα, Δάφνη. Ός τώρα έδειξες πως είσαι πάνω από τις προλήψεις...

Γύρισε, τον κύτταξε και του χαμογέλασε. Τα μάτια της άστράφταν, τα χείλη της όμως είχαν μία παιδικτική τρυφερότητα. Αποτελούσαν αντίθεσι τα μάτια της με τα χείλη. Τα μάτια έδειχναν μία γυναίκα σίγουρη για τον εαυτό της, αποφασιστική. Τα χείλη όμως φανέρωναν ένα μεγάλο παιδί που δεν έδει καλώς-καλώς τί γυρεύει.

— Τι σκέπτεσαι λοιπόν να κάνεις; τον ρώτησε σιγανά.

— Θα της μιλήσω φανερά και ξάστερα.

— Θα τολμήσεις, Άνδρέα;

— Η φωνή της φανέρωνε φόβο, αλλά κι' θάρρος.

— Γιατί όχι, αγάπη μου; Η ελικοκίενα νομίζω πως πρέπει ν' αποτελή πάντα το θεμέλιο κάθε αγάπης. Από τη στιγμή που παύει να την αγαπάς, το θεωρώ ανήθικο να είμαι σύζυγός της...

— Σ' αυτό, μου φαίνεται πως έχεις δίκιο, του είπε πολύ σοβαρά.

Πέρασε το χέρι του στη μέση της, την τράβηξε άπανά του. Το μελαχροινό, κανονικό του πρόσωπο έγειρε στο δικό της.

— Δάφνη, είμαι τρελλός για σένα.

— Θυμάσαι που δεν γύριζες να με κυττάξεις, όταν πρωτοήρθα; τον ρώτησε τσακπίνικα.

— Είχα όρκιστή πως δεν θάβλεπα τις αδελφές ποτέ σαν γυναίκες. Είχα την απόφαση να άφοσιωθώ μονάχα στη δουλειά μου...

— Φταίω εγώ που έλλαξες την απόφασί σου;

— Φταίει η χάρι σου, η όμορφιά σου, αγάπη μου!

— Τη λυπάμαι τη Θάλεια, το ξέρεις; Σήκωσε τους ώμους του.

— Πρέπει να το καταλάβω. Τι θα την

Ενδοιασμός

Να μη βασκαθώ!...

Ο άνεκδιήγητος κ. Προκοθηρίδης κατάφερε επί τέλους να κάνει ένα γάμο, όπως τον όνειρευότανε.

Πολλές λίρες, μερικά οπίτια, χιλιάδες μετοχές! Προίκα δηλαδή τρανταχτή! Όσο για τη σύζυγο, λίγο τον ενδιέφερε, που ήταν τέρας άσχημιας.

Μία μέρα, λοιπόν, καθώς έπαιρνε το άπεριττό του σ' ένα κοσμικό κέντρο, με τη συμβία του φυσικά, τον πλησίαζε ένας φίλος του και του ψιθυρίζει:

— Μία ποιδ είναι αυτό το τέρας που κουβαλάς μαζί σου;

— Η γυναίκα μου, αποκρίνεται φυσικά, κάτιστα ο Προκοθηρίδης.

— Μα αυτή, χριστιανέ μου, είναι αλλοθωρή! λέει άγανακτισμένος ο φίλος του.

— Το ξέρω! άπαντά με την ίδια άπάθεια ο Προκοθηρίδης.

— Είναι και καμπούρα... επιμένει ο φίλος του.

— Το βλέπω... είναι τώρα ή άπάντησι του Προκοθηρίδη.

— Μα είναι και μουστακαλού, θεέ μου! του λέει γι' άλλη μία φορά ο φίλος του.

Ο Προκοθηρίδης άκνευρίζεται πιά.

— Αί! Για να σου πώ! Δεν είμαι στραβάς, το βλέπω κι' αυτό! φωνάζει στο φίλο του.

Και σε λίγο συμπληρώνει:

— Πάντως, μπορείς να μιλάς πιδ δυνατά, γιατί είναι και κουφή!...

Ο ΦΑΚΟΣ

άφελήση να ζούμε μέσα στο ψέμμα; Πρόπει να το καταλάβω...

— Πότε θα της μιλήσεις; τον ρώτησε χωρίς να τον κυττάει.

— Μά... στην πρώτη ευκαιρία. Πρέπει να παρουσιάσει αυτή ή ευκαιρία...

— Την ευκαιρία την δημιουργεί κανείς..

— Φυσικά... Δεν θέλω όμως να της το πώ άπότομα...

Η Δάφνη έσκυψε το κεφάλι της. Τα χείλη της τρεμούλιασαν.

— Κλαίς; τη ρώτησε ταραγμένος.

— Όχι... Τη λυπάμαι...

— Ένα δάκρυ κύλησε γρήγορο στο μάγουλό της.

Ο νεαρός γιατρός φίλησε αυτό το δάκρυ, έπειτα κόλλησε το στόμα του στο αυτί της κοπέλλας.

— Δάφνη, αγάπη μου! Έμένα πρέπει να λυπάσαι. Δεν το καταλαβαίνεις πως θα τρελλαθώ;

— Σκούπισε τα λίγα δάκρυα και του χαμογέλασε.

— Κάνε όπως ξέρεις, Άνδρέα μου!

Η παιδίατρος Θάλεια Πλατινά

Μόλις την είχε αφήσει από την άγκαλιά του, όταν άνοιξε σιγά, διακριτικά ή πόρτα. Μία νεαρή γυναίκα στάθηκε στο κατώφλι. Φορούσε τη λευκή στολή κι' αυτή, αλλά τα μαλλιά της ήταν ελεύθερα. Δεν ήταν αδελφή. Ήταν ή παιδίατρος Θάλεια Πλατινά, ή γυναίκα του χειρουργού Άνδρέα Πλατινά.

Μόλις τους άντίκρουσε, κέρωσε. Το χαμόγελο που άνιζε στα χείλη της έσβυσε.

— Θέλεις τίποτα, Θάλεια; τη ρώτησε ο Άντρας της, προσπαθώντας ν' άκουστή φυσική ή φωνή του.

— Όχι, καί... με συγχωρείς... δεν ξέρα...

— Έλα μέσα. Τι στέκεις έτσι στο κατώφλι;

Η Θάλεια έριξε μία γρήγορη ματιά στη νεαρή αδελφή. Φαινόταν να ντρέπεται. Αντίθετα ή Δάφνη σήκωσε με υπερφάνεια το θανθόμαλλο κεφάλι της, σούφρωσε τα όμορφα χείλη της και πρόφερε με φωνή ύπηρεσιακή, κρύα:

— Λοιπόν, όπως είπαμε, κύριε Πλατινά, δυο ένσεις...

Μετά δισταγμό ενός δευτερολέπτου, της άποκρίθηκε ο γιατρός:

— Ναί, δυο ένσεις, αδελφή. Μη ξεχάσετε τις ώρες...

Η Δάφνη προχώρησε προς την πόρτα με το λικνιστικό της βάδισμα, σίγουρη, όμορφη. Άνοιξε την πόρτα, χαιρέτησε άνεπαίσθητα με το κεφάλι τη Θάλεια, και βγήκε έξω στο διάδρομο.

Τα μάτια της Θάλειας στράφηκαν σοβαρά στον Άντρα της. Το μελαχροινό, αδύνατο πρόσωπό της, δεν είχε πολλή όμορφιά. Λεπτό, μακρουλό, ασυτηρό κάτω από τα ίσια χτενισμένα μαλλιά, έδειχνε μία γυναίκα συνηθισμένη να σκέπτεται πολύ. Το μέτωπό της ψηλό, ή μύτη της ίσια, φανέρωναν έξυπνάδα και σοβαρότητα.

Τα χείλη της όμως είχαν μία τρυφερή έκφραση, όταν μιλούσε κι' ή φωνή της είχε μία άσπασια παιδικτική σχεδόν.

— Τι ήθελες; τη ρώτησε ο γιατρός, κόνοντας πως ξεφυλλίζει κάτι καταλόγους.

— Τίποτε... Νά... πέρασα να σε ρωτήσω τί ώρα θα φύγεις.

— Το ξέρεις πως είμαι έφημερεύων άπόμε...

— Ναί... το ξέρω...

— Λοιπόν τί έρώτησι ήταν αυτή; της είπε άπότομα.

Ήταν ώραίος Άντρας ο Άνδρέας. Τριάντα έτών, λεπτός, άριστοκρατικός, με μαλλιά κυματιστά θάυμαρα, με μύτη έλαφρά γαμψή, που τουδινε μία άριστοκρατική εμφάνισι, με κυπαρισένιο κορμί, έκαιγε τις καρδιές όλων των νοσοκόμων από την πρώτη στιγμή, που πάτησε το πόδι του στο νοσοκομείο. Πολλές φορές είχαν φτάσει σ' αυτή της Θάλειας διάφορες διαδόσεις. Πάντα τις άπέκρουε με ύπερφάνεια. Δεν ήθελε να παραδεχθί ούτε για μία στιγμή πως ο Άντρας, που πριν τρία χρόνια έπεφτε στα πόδια της τρελλός από έρωτα, ήταν δυνατόν τώρα να της κάνει άπιστίες.

— Απέφυγε ν' άκούη τα κουτσουμπολιά του κόσμου κι' όταν της έλεγαν κάτι κατ' ευθείαν, άπόπαιρνε εκείνον που της μιλούσε.

Τώρα όμως τα πράγματα ήταν κάπως πιδ σοβαρά. Οι διαδόσεις πούφταναν σ' αυτή της ήταν επίμονες. Είχε ίδη κι' αυτή πολλές φορές με τα μάτια της τη μικρούλα, την όμορφη αδελφή Δάφνη, να βρίσκεται στο βήμα του Άνδρος της. Κι' ή καρδιά της είχε ματώσει άπειρες φορές.

Κοντοστάθηκε δίπλα στον Άντρα της. Κύτταξε με άπειρη τρυφερότητα το σκυμμένο του κεφάλι. Πόσες φορές δεν είχε περάσει το χέρι της χαϊδευτικά άπάνω στα έβένινα, κυματιστά του μαλλιά; Πόσες φορές δεν είχε νοιώσει την καρδιά της να φουσκώνει από ευτυχία, όταν αναλογιζόταν πως αυτές ο ώραιος Άντρας ήταν δικός της ήταν ο Άντρας της, ήταν ο πατέρας της μικρούλας της κορούλας της αγαπημένης της Νταίλης; Πόσες φορές δεν είχε τρουάξει, όταν τον έβλεπε να κλειδώνει την πόρτα και να την άρπάζει στην άγκαλιά του;

— Μή! Είσαι τρελλός. Είσαι τρελλός. Τι θα πούμε;

Της έκλεινε το στόμα με τα φιλιά του, της έκοβε την άνασπνη με τ' άγκαλιάσματά του. Καί γελούσε, γελούσε παιδικά!

Τώρα το γέλιο είχε σβύσει από τα χείλη του. Της μιλούσε πάντα βαρεία, σοβαρά, βαρυσήπνευα, άνυθιμονα.

Ο Άνδρέας φαινόταν άφοσιωμένος στα βιβλία του.

— Φεύγω, πρόφερε σιγανά ή γυναίκα του.

— Στο καλό... της είπε αδιάφορα, χωρίς να σήκωση τα μάτια του.

Έφυγε σιγανά, σαν σκιά. Μόλις έκλεισε πίσω της ή πόρτα, ο Άνδρέας πετάχτηκε, κι' άνάσανε βαθεία, μ' άνακούφισι. Σε λίγο άνοιξε κι' αυτός την πόρτα προσεκτικά, κύτταξε γύρω να βεβαιωθί πως ή γυναίκα του είχε φύγει και προχώρησε με ύφος όσο μπορούσε πιδ αδιάφορο προς το διαμέρισμα, όπου είχε τη νυκτερινή της βάρδια ή νεαρά αδελφή Δάφνη.

Νυκτερινή θάρδια

Είχαν περάσει τα μεσάνυχτα. Πότε-πότε άναβαν θαμπά φωτάκια στις πόρτες των θαλάμων. Μία λευκή σκιά γλυστρούσε άθόρυβα στο διάδρομο, μία πόρτα άνοιγε. Μερικές φορές έφευγε κάποιος άναστεναγμένος από την μισάνοιχτη πόρτα, ένα βογγητό, πότε-πότε κανένα κλάμμα.

Ήταν το χειρουργικό τμήμα. Άνθρωποι ξαγρυπνούσαν πολλές φορές σ' αυτούς τους θαλάμους με τα μάτια σπληνωμένα γέμματα τρόμο στο μισοσκόταδο. Περιμεναν να έγχειριστούν την αύλη. Καί τα μάτια δική παρηγοριά που ζητάει ο άνθρωπος, όταν φοβάται πολύ...

— Παναγία μου! Στάσου κοντά μου! Στάσου κοντά μου!

Είχε άκούσει πολλές φορές αυτές τις επικλήσεις ή Δάφνη. Στην αρχή όλη της ή ύπαρξι άναστατανόταν. Τώρα όμως ντρέπονταν μονάχα στη σκέψη πως ήταν δυνατόν να συγκινηθί με τους άσθενείς.

Στεκόταν στη γωνιά του διαδρόμου και περιμενε. Έλπιζε πως θα τον έβλεπε να

Παρακολουθίστε από το σημερινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» το νέο αισθηματικό αθηναϊκό μυθιστόρημα της έκκεκτης συνεργάτιδός μας κ. ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ - ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΛΕΥΚΕΣ ΣΤΟΛΕΣ

Πρόκειται για τη συγκινητική ιστορία της ζωής μιας Άθηναίας κοπέλλας, που φόρεσε τη λευκή στολή της αδελφής νοσοκόμου, δίχως να έχη συνάσθαι της άποστολής που ανέλαβαν, γιατί όπως και τόσες άλλες κοπέλλες ήθελε να έξασφαλίση ένα μισθό κι' ίως ένα καλό μέλλον. Μία ήμερα, όμως, έντελώς ξαφνικά, κατάλαβε τι σημασία είχε ή στολή που φορούσε. Μπροστά στο σπαράγμο ενός νέου ή καρδιά της μεγάλωσε από τρυφερότητα κι' ένοιωσε ότι ή αληθινή ζωή άρχίζει από εκεί που σταματάει το συμφέρον κι' ο ύπολογισμός και που άνθίζει άδολη, γεμάτη θυσίες ή αγάπη...

περάση πάλι μπροστά της. Γιατί κάθε τόσο περνούσε από κοντά της ο Άνδρέας. Κάθε τόσο εύρισκε κάποια άφορμή να τη φωνάξει κοντά του. Δεν τολμούσε όμως να την κρατήσει πολλή ώρα. Μέσα από τους λευκούς τοίχους, μέσα στην άπύλυτη σιωπή του θεραπευτηρίου, ένοιωθε κάποια μάτια να τον παρακολουθούν. Μάτια περιέργια, έτοιμα ν' άρπάξουν κάθε του έκφρασι, κάθε του κίνηση. Αυτία έτοιμα να συλλάβουν κάθε του ψιθύρο.

Γι' αυτό δεν τολμούσε να την καλέσει πολύ συχνά κοντά του. Κι' ή Δάφνη στεκόταν αδιάφορη τάχα, και περιμενε.

— Λοιπόν;

Ψιθυριστή ήταν ή έρώτησι. Η Μίκα Ρένιου, ή συνάδελφος της Δάφνης, και παιδική της φίλη, στάθηκε κοντά της. Η κατ' της σκούρα, γρήγορη, κοφή στήλησε για μία στιγμή τη Δάφνη. Έπειτα γλύσθησε σ' ένα κόκκινο φωτάκι που είχε άναψει σε μία πόρτα.

— Έχω να σου πώ! άποκρίθηκε ή Δάφνη.

Η Μίκα όμως δεν την άκουγε. Προχωρούσε σβέλα, γρήγορη προς την πόρτα.

— Άκουσε, λοιπόν, ψιθύρισε ή Δάφνη.

Γύρισε ή Μίκα, την κύτταξε άυστηρά.

— Μά άφού με καλούνε;...

Σήκωσε ή Δάφνη τους ώμους της.

— Στραβοξυλό! ψιθύρισε άνάμεσα στα δόντια της. Δέ μπορεί να κάνει κανείς μία στρατη κουδέντα μαζί σου...

Μετά λίγα λεπτά της ώρας γύρισε ή Μίκα.

— Λοιπόν; ξαναρώτησε.

— Πήρε την απόφαση! ψιθύρισε ή Δάφνη, και τα μάτια της άστραψαν.

Την κύτταξε ή Μίκα κεραυνοχτυπημένη.

— Άδύνατο!

— Άκου πού σου λέω...

Τράβηξε ή κοπέλλα τα μάγουλά της με τα δυο της χέρια:

— Δάφνη, θα τρελλαθώ! Δεν το πίστευα τόσο γρήγορα, τόσο ξαφνικά!...

— Νά όμως που πήρε την απόφαση!...

— Φαντάζομαι την ευτυχία σου!...

Σήκωσε ή Δάφνη τους ώμους της.

— Κι' εγώ δεν ξέρω. Μου φαίνεται πως είμαι ευτυχισμένη.

— Σού φαίνεται; Πρέπει να χοροπηδάς από τη χαρά σου.

— Ναί, το ήθελα πολύ...

— Καί το έπειδίωξες πολύ! πρόφερε κάπως άυστηρά ή Μίκα.

Την κεραυνοβόλησε ή Δάφνη.

— Εγώ; Αυτός μου ρίχτηκε!...

Γέλασε κοφτά ή Μίκα.

— Έλα, έλα. Πες όποιο παραμύθι θέλεις για τους άλλους. Εγώ όμως πού τα ξέρω, πού τάχτησα μαζί σου όλα...

— Δεν ξέρεις τίποτα! είπε στεγνά ή Δάφνη. Δεν ξέρεις τίποτα, τ' άκούς!...

Όλα ήλθαν αλλοιώτικα. Τον αγάπησα, τον άγαπώ.

Την κύτταξε δύσπιστα στα μάτια ή άλλη.

— Αν αυτή τη στιγμή σε ζητούσε σε γάμο ο Λάντικας ο καθηγητής; Ποιόν θα προτιμούσες;

Γούρλωσε τα μάτια της ή Δάφνη.

— Αν με ζητούσε ο Λάντικας; Είσαι τρελή!...

— Βέβαια είναι τρέλλα και να το σκέπτεται κανείς. Σε ρωτώ όμως, τί θα κανες αν σε ζητούσε ο καθηγητής;

— Εγώ αγαπώ τον Άνδρέα, άποκρίθηκε ή κοπέλλα με άδέσβαι φωνή.

Γέλασε ή Μίκα σιγανά.

— Κουταμάρες!... Το ξέρεις πολύ καλά πως θα δεχόσουν την πρότασι του κα-

— "Αν αυτή τη στιγμή σε ζητούσε ο Λάντικας ο καθηγητής; ρώτησε ή Μίκα τη Δάφνη, Ποιόν θα προτιμούσες;..."

Θηγητή, της είπε.

Εκείνη τη στιγμή έγινε κάποιος θόρυβος στο διάδρομο.

— Ούφ! Έκανε η Δάφνη έκνευρισμένη. Κάποιοι άρρωστοι φέρουν πάλι...

Ένας έτοιμοθάνατος

Ετρεξαν οι δυο αδελφές στην είσοδο, άνοιξαν την πόρτα με τα τζαμιά φύλλα. Δυο νοσοκόμοι έσπρωξαν μέσα ένα φορείο. Ετρεξε κι' ο Άνδρέας Πλατινός να υποδεχθώ τον άρρωστο που έρχόταν τέτοια ώρα.

Ο ένας από τους δυο νοσοκόμους των Πρώτων Βοηθειών, είπε στο γιατρό:

— Κατ' ευθείαν στο χειρουργείο. Έχασε πολύ αίμα. Είναι έτοιμοθάνατος...

Ανασήκωσε ο Άνδρέας Πλατινός το σεντόνι που σκέπαζε το πρόσωπο του νεοφερμένου. Έσκυψαν κι' οι δυο αδελφές από περιέργεια να τον δουν.

Αβέλα τους κι' οι δυο έβγαλαν ένα σιγανό επίφωνμα.

Ένα πρόσωπο νεανικό, με τη χλωμάδα του θανάτου. Το πρόσωπο ενός νέου.

Ετσι όπως ήταν ξεπλωμένος φαινόταν σχεδόν παιδί. Ήταν δεν ήταν είκοσιπέντε χρόνων. Τα μαλλιά του, καστανά, πλαισιώναν το χλωμό του πρόσωπο. Τα χείλη του ήταν σφιγμένα και άσπρα.

— Τι συνέβη; ρώτησε ο γιατρός το νοσοκόμο.

— Αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Τραύμα στην σπονδυλική στήλη.

Κούνησε ο Πλατινός το κεφάλι του κι' ακολουθούσε το φορείο στο χειρουργείο. Πίσω του, οι δυο νεαρές αδελφές, η Δάφνη, κι' η Μίκα.

Φόρεσε ο γιατρός τη μάσκα. Το πρόσωπό του ήταν σοβαρό. Μπήκε τρεχάτη μέσα κι' η προϊσταμένη, η αδελφή Πηνελόπη Αποστόλου.

Ήρεμη, όπως πάντα, κατάλαβε με μιά ματιά πούριζε, τί χρειαζόταν, κι' έδωσε ψιθυριστά τις οδηγίες της. Έπειτα οι αδελφές προετοιμάσαν τον τραυματία για την επέμβαση.

— Θά τον χειρουργήσεις εσύ; ρώτησε η Δάφνη ψιθυριστά τον Άνδρέα.

— Ναί, της αποκρίθηκε με ύφος αποφασιστικό.

Τον κύτταξε με φόβο.

— Τι αποφασίζεις;

— Άν δε γίνω η επέμβαση μέσα σε πέντε λεπτά, θα πεθάνω. Έτσι η άλλοιώς, είναι χαμένος...

Οι προετοιμασίες στο μεταξύ τελειώσαν. Ο Άνδρέας πήρε τα εργαλεία του στο χέρι.

Όλοι κρατούσαν την αναπνοή τους. Ή-

ταν μιά από τις πιο δύσκολες επεμβάσεις. Συνήθως τις έκανε ο ίδιος ο Νικηφόρος Λάντικας, ο καθηγητής, κι' είχε γύρω του πέντε-έξι βοηθούς. Τώρα η τύχη το είχε φέρει να καταπιστάται μόνος ο Άνδρέας.

Ίδρωτας στάλαζε στο μέτωπό του κι' η Δάφνη του τον σκούπιζε κάθε τόσο.

Κάποιος χρησιμοποίησε όξυγόνο στον τραυματία. Το στήθος του δυστυχισμένου φούσκωνε με κόπο, φυσούσε. Ή αναπνοή του έμοιαζε πιο πολύ με ρόγχο.

Τα μάτια της Δάφνης ήταν σπληνωμένα σα μαγνητισμένα στο χλωμό πρόσωπο του τραυματία. Ή φαντασία της έτρεχε, ενώ τα χέρια της έκτελούσαν μηχανικά τις κινήσεις που χρειαζόταν.

— Κρίμα το παλληκάρη... Ποιος ξέρει, θάχουν ειδοποιηθεί άραγε, οι δικοί του; Σίγουρα θάκανε μιά κίνηση διαμαρτυρίας. Είναι τόσο νέος άκόμα, παιδί...

Κάποια στιγμή που το μαχαίρι του γιατρού χώθηκε πιο σκληρά πάνω στα πονεμένα κόκαλα, ο άρρωστος, σά ν' αναδύθηκε, σά νάκανε μιά κίνηση διαμαρτυρίας. Ή κίνηση αυτή μπήκε ίσια στην καρδιά της Δάφνης.

— Δέ μπορώ... στέναξε.

Γύρισαν όλοι, την κύτταξαν, της έρριξαν μιά αυστηρή ματιά. Κι' αυτή, νοιώθοντας την καρδιά της να τρέμει, εξακολούθησε τη δουλειά της.

Ή επέμβαση βάσταξε τέσσερις ολόκληρες ώρες. Όταν ήρθε η στιγμή να τον πάνε με το φορείο σ' ένα θάλαμο, αισθανθηκε η Δάφνη ανάκουφισι. Ποτέ δεν είχε καρδιοχτυπήσει έτσι για ένα άρρωστο, όπως γι' αυτό το νέο.

— Θά ζήσει; ρώτησε ψιθυριστά το γιατρό.

Αυτός την κύτταξε στα μάτια κι' αποκρίθηκε σιγανά:

— Πιθανότης ένα τοίς εκατό!

— Θά πεθάνει; Έκανε άγνα η κοπέλλα.

— Πιθανότης ενενήντα εννιά τοίς εκατό! αποκρίθηκε πάλι ο γιατρός.

Δυο μάτια άνοιγουν μιά στιγμή

— Δέ θά φύγεις από κοντά του... Στην παραμικρή σου αμφιβολία, φώναζε το γιατρό!

Ή αδελφή Πηνελόπη Αποστόλου, η προϊσταμένη, έδωσε αυστηρά τη διαταγή στη Δάφνη. Αυτή αναστέναξε. Δεν ήταν η πρώτη φορά που της ανέβαιναν ένα τέτοιο βαρύ καθήκον. Δεν ήταν η πρώτη φορά που καθόταν δίπλα σ' ένα έτοιμοθάνατο. Πριν λίγες μέρες, ήταν μιά γυναίκα. Είχε πάρει δηλητήριο για ν' αυτοκτονήσει. Ξεψυχούσε... Έκαναν ό,τι ήταν δυνατόν για νά τη σώσουν. Στο τέλος, την άφησαν στη...

Το μυαλό της πήρε κάποιο ρόδινο μονοπάτι. Εκείνη τη στιγμή, στο μικροσκοπικό του δωματίου, σά να της φάνηκε πως κάτι αναδύθηκε από κρεβάτι του άρρωστου. Πεταχτηκε. Ή καρδιά της άρχισε να χτυπάει δυνατά μέσα στο στήθος της. Έτσι γίνεται πάντα. Μιά κίνηση, δυο χέρια που άνασπκωνονται κι' έπειτα το τέλος...

Τα χέρια του τραυματία άνασπκώθηκαν άργα, βαριά, γαντζώθηκαν στα σεντόνια. Τα μάτια του άνοιξαν μόλις, στην αρχή. Δυο χαραμάδες, που προσπαθούσαν ν' αντιληφθούν τί γινόταν γύρω. Έπειτα άνοιξαν ολότελα. Δυο καστανά μάτια, μεγάλα, με την έκφραση της θανάσιμης αγωνίας. Τα μάτια αυτά σπληνώθηκαν στην κοπέλλα με τη λευκή στολή.

Ετρεξε αυτή κοντά του, έσκυψε πάνω του. Ή φωνή της ακούστηκε ψιθυριστή:

— Πώς είστε;... Θέλετε τίποτε;...

— Ναί, ψιθύρισαν άγνα τα χείλη.

— Πέστε μου... πονάει;...

— Ναί...

Σάν παιδιάτικος λυγμός ακούστηκε αυτή η απόκοισι και μπήκε ίσια στην καρδιά της κοπέλλας.

Έπειτα τα χείλη άναδούτηκαν πάλι. Ήταν φανερό πως προσπαθούσαν με αγωνία κάτι να πουν. Κι' επί τέλους, άρρωσαν μιά λέξη:

— Τη Μαίρη... Μαίρη!...

Ή φωνή ξεψύχισε. Τα χείλη έμειναν μισανοιχτά σ' ένα έκφρασι πόνου, τα μάτια ξανάκλεισαν. Ο άρρωστος έχασε πάλι τις αισθήσεις του.

Ανοίξε η Δάφνη την πόρτα, έτρεξε κι' ισε την προϊσταμένη.

Βοήθεια του οργανισμού της κι' άνέθεσαν στη Δάφνη να την προσέχη. Μετά λίγη ώρα, ξεψύχησε...

Στη θύμησι αυτή ένοιωσε μιά ανατριχίλα να περνάει το κορμί της η νεαρή αδελφή. Κάθισε στην πολυθρόνα και κύτταξε προσεκτικά τον άρρωστο. Ή νεκρική χλωμάδα δεν είχε φύγει από το πρόσωπό του. Τα χείλη του ήταν πιο άσπρα από τα σεντόνια, τα χέρια του κρέμονταν άψυχα δίπλα στο κορμί του. Τίποτα δέ φανέρωνε πως το άκνηστο αυτό σώμα ήταν δυνατόν ποτέ νά ζωντανέψη.

— Κι' όμως θάνοιωθα χαρά, αν τον έβλεπα ν' άνοιξη τα μάτια του, συλλογίστηκε η Δάφνη. Ναί, θάνοιωθα χαρά...

Δε συνήθισε ν' αναλύει τα αισθήματά της. Δεν άναρωτήθηκε γιατί είχε κυττάξει αδιάφορα τη δυστυχισμένη γυναίκα που ξεψυχούσε. Δεν την είχε λυπηθεί. Είχε έκτελέσει κρύα το καθήκον της. Τώρα ντρεπόταν που το συλλογιζόταν, για μιά στιγμή είχε αισθανθεί κάποια άνακουφισι την ώρα που την έδλεπε να ξεψυχάει. Τέλειωσαν και της δυστυχισμένης τα βάσανα, αλλά και τα δικά της.

Τώρα η καρδιά της σφίγγόταν στη σκέψη πως ήταν δυνατό νά δει το ίδιο θέαμα πάλι. Ένα στήθος να φουσκώνει, νά παλεύει άπεγνωσμένα για τη ζωή. Κι' άξαφνα, δυο χέρια να απλώνονται ν' άσπασχτούν από κάπου... Καί, μ' βρίσκοντας στήριγμα, νά πέφτουν ξανά, με μιά κίνηση που παγώνει την καρδιά.

«Τάχα γιατί δέν έρχεται κανένας δικός του;... συλλογιζόταν η Δάφνη. Τόσες ώρες πέρασαν από το δυστύχημα. Πώς δεν ειδοποιήθηκε κανένας δικός του;...»

Οι ώρες περνούσαν. Ή ανάσα του τραυματία, βαριά, βασιανισμένη, ήταν ο μόνος θόρυβος που ακουγόταν στ' θάλαμο. Τον είχαν βάσει σ' ιδιότερο δωμάτιο. Έκει πούδαζαν τους καταδικασμένους.

Ή κούρσκι άρχισε νά βασιάνει στ' άβέφρα της. Άρχισε νά συλλογιζεται ευχάφρα πράγματα, για νά μ' τη νίκηση ή νύστα.

— Έξω, στ' γραφείο των γιατρών, βρίσκειται ο Άντρέας. Ο Άντρέας πού μ' άγαπάει. Ο Άντρέας πού κάνει μεγάλη θυσία για την άγάπη μας. Νά, λοιπόν, πού έγιναν όλα όπως τ' άφαντάστηκα. Έξω μ' ήνες έργαστήκα στ' νοσοκομείο. Πάσο θά έργαστώ άκόμα; Άλλους έξω; Ένα χρόνο το πολύ. Κι' έπειτα, θά παντρευτώ. Θά έμειν άσσυγος γιατρό. Δέ θά έργάζωμαι πιά. Μου τό έπτε ο Άντρέας. Θά έργάζεται αυτός και για τους δυο μας. Θάχη άρκετά κέρδη, για νά ζήσουμε άνετα...

Το μυαλό της πήρε κάποιο ρόδινο μονοπάτι. Εκείνη τη στιγμή, στο μικροσκοπικό του δωματίου, σά να της φάνηκε πως κάτι αναδύθηκε από κρεβάτι του άρρωστου. Πεταχτηκε. Ή καρδιά της άρχισε να χτυπάει δυνατά μέσα στο στήθος της. Έτσι γίνεται πάντα. Μιά κίνηση, δυο χέρια που άνασπκωνονται κι' έπειτα το τέλος...

Τα χέρια του τραυματία άνασπκώθηκαν άργα, βαριά, γαντζώθηκαν στα σεντόνια. Τα μάτια του άνοιξαν μόλις, στην αρχή. Δυο χαραμάδες, που προσπαθούσαν ν' αντιληφθούν τί γινόταν γύρω. Έπειτα άνοιξαν ολότελα. Δυο καστανά μάτια, μεγάλα, με την έκφραση της θανάσιμης αγωνίας. Τα μάτια αυτά σπληνώθηκαν στην κοπέλλα με τη λευκή στολή.

Ετρεξε αυτή κοντά του, έσκυψε πάνω του. Ή φωνή της ακούστηκε ψιθυριστή:

— Πώς είστε;... Θέλετε τίποτε;...

— Ναί, ψιθύρισαν άγνα τα χείλη.

— Πέστε μου... πονάει;...

— Ναί...

Σάν παιδιάτικος λυγμός ακούστηκε αυτή η απόκοισι και μπήκε ίσια στην καρδιά της κοπέλλας.

Έπειτα τα χείλη άναδούτηκαν πάλι. Ήταν φανερό πως προσπαθούσαν με αγωνία κάτι να πουν. Κι' επί τέλους, άρρωσαν μιά λέξη:

— Τη Μαίρη... Μαίρη!...

Ή φωνή ξεψύχισε. Τα χείλη έμειναν μισανοιχτά σ' ένα έκφρασι πόνου, τα μάτια ξανάκλεισαν. Ο άρρωστος έχασε πάλι τις αισθήσεις του.

Ανοίξε η Δάφνη την πόρτα, έτρεξε κι' ισε την προϊσταμένη.

— Μίλησε ο τραυματίας. Ζητάει κάποια Μαίρη...

— Ποιά Μαίρη;

— Δεν ξέρω, λιποθύμησε πάλι.

— Νά δούμε τά χαρτιά του, μήπως βρούμε καμιά Μαίρη, είπε η αδελφή Πηνελόπη.

Προχώρησε στο δωμάτιο των γιατρών. Πίσω κι' η Δάφνη.

— Κύριε Πλατινί, είπε η προϊσταμένη. Κυττάξατε τά χαρτιά του νεοφερμένου;

— Ναί. Τον λένε Γιάννη Βολίνη κι' είναι χημικός.

— Ή Δάφνη λέει πως ζητάει κάποια Μαίρη...

— Μαίρη; Έκανε ο Πλατινός. Για νά δούμε μήπως υπάρχει ή διεύθυνσι καμμιάς Μαίρης.

— Άνοιξε ένα δεματάκι, πού περιείχε όλα τά χαρτιά του άρρωστου.

Μιά φωτογραφία κάποιας γυναίκας βρέθηκε στο πορτοφόλι του. Ένα κεφάλι κουκλίστικο, τέλειο. Την έβγαλε από το πορτοφόλι ο Άντρέας.

— Νά την! είπε. Αυτή είναι η Μαίρη.

Ένα ώραίο γράψιμο γυναικείο. Καί δυο λόγια:

«Στόν άγαπημένο μου Γιαννάκη. Ή Μαίρη του».

— Αυτό δέ μ' άς λέει και πολλά πράγματα, είπε η αδελφή Πηνελόπη. Πού θά τη βρούμε;

— Για νά κυττάξουμε καλύτερα. Μπορεί νά βρούμε κάτι.

Ξεφυλλίζοντας ένα σημειωματάριο, άνακάλυψαν και τη διεύθυνσί της: «Μαίρη Κόντου, Πατριάρχου Ίωακείμ 800...».

— Είναι τυχερός, θάρη η Μαίρη του, είπε ο γιατρός.

Ή Δάφνη παρακολουθούσε μ' ενδιαφέρον. Ή αδελφή Πηνελόπη όμως της έβγαλε τη φωνή:

— Άκόμα έδω είσαι εσύ; Δέ σου έπτα νά μ' άλείψης λεπτό από κοντά του;...

— Μα... άφου ζήτησε...

— Θά την ειδοποιήσουμε. Θάχη άσφαλώς τηλεφώνω. Άν άνοιξη τά μάτια του νά του πης, ότ' θά την ειδοποιήσουμε...

Ή Μαίρη Κόντου

Δέν άνοιξε για πολλή ώρα τά μάτια του ο τραυματίας. Κι' η Δάφνη, πού καθόταν πάλι δίπλα του, έπλεθε τώρα με τη φαντασία της τη συνάντησί του με τη Μαίρη.

— Τι νά την έχη, άραγε; Άρραβωνίαστικιά; Πώς θά βαστάξη εκείνη νά τον άντικρύσει;

Θάβλεπε νά του δώση κάποια χαρά, νά του πη, ότ' θά ειδοποιηθί η Μαίρη. Ο Γιάννης Βολίνης, όμως, κειτόταν με τά μάτια κλειστά, με την έκφρασι του πόνου στ' πανιασμένα του χείλη και με το στήθος νά σπίζεται από την προσπάθεια της άναπνοής.

Κάποια στιγμή μπήκε στο θάλαμο ο Άντρέας.

— Κουράστηκες; τη ρώτησε τρυφερά.

— Λιγάκι! το άποκρίθηκε.

— Άν ήταν στο χέρι μου, δέ θά σ' άφηνά ποτέ σ' υκτερινή βάρδια. Άλλά δέ θέλω νά γίνω σούσουρο, για σένα, άγάπη μου. Κανένας δέν πρέπει νά πάση είδησι για τό αίσθημά μας...

— Για όνομα του Θεού, ψιθύρισε κι' αυτή. Πρέπει πρώτα νά μιλήσης της Θάλειας.

— Φυσικά... Όλα θάρουνε στην ώρα τους. Γι' αυτό σ' άφίνω και κουράζεσαι.

— Πώς είναι; ρώτησε η Δάφνη κι' έδειξε τον τραυματία.

— Νά δούμε!

Τούπιασε ο γιατρός το σφυγμό. Ή μορφή του δέν έδειξε χαρά.

— Χμ... βαστάει - δέ βαστάει...

— Θά προφτάση νά δει την άγαπημένη του;

— Άν δέν άργήση...

— Λές νά πεθάνη; ρώτησε με κάποια άγανάκη η κοπέλλα.

Σήκωσε του άουσου του ο γιατρός.

— Δεν ξέρω. Είναι ζήτημα καρδιάς...

— Νά του κάνουμε καμιά ένεσι;...

— Ναί, κάνε του μιά ένεσι πάλι...

Γιατί έτρεμε το χέρι της Δάφνης την ώρα πού τρυπούσε το άναίσθητο κορμί του τραυματία;... Πρώτη φορά της συνέβαινε κάτι τέτοιο.

Παρακολουθούσε από το σημερινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 24-25) τη συγκλονιστική σειρά από τις πιο εκπληκτικές και άγνωστες περιπέτειες των γυναικών πρακτόρων του Μυστικού Πολέμου, γραμμένη από τον εκλεκτό συνεργάτη μας κ.

ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

ΘΗΛΥΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Πρόκειται για τις ήρωικές εκείνες γυναίκες που έδρασαν στις διάφορες χώρες ως κατασκοποί και αμφοτέρως και που άλλες υπεβλήθησαν σε αφανήτατα μαρτύρια σε ζοφερές φυλακές κι' άλλες έσπειραν τον όλεθρο και προκάλεσαν συνταρακτικά πολιτικά σκάνδαλα, ενώ άλλες άναψαν εκθροούς, διέπραξαν στυγερά εγκλήματα και πρόσδωσαν τα μυστικά τους κι' άλλες δοξάστηκαν με τά καταπληκτικά κατορθώματά τους.

Ή αδελφή Ρουθ - Ή «Κυρία με τις κουκλές» - Ή ώραία Έλένη - Ή ηρωίδα του Ίσραήλ - Μάρτζορι Έβέις και Σία - Ή «Γάτα» - Νόρα Ίνγκλιτ Χάν - Ή Γερμανίδα «παιδωνόμος» - Γιούντι Κόπλαν - Βάιολετ Τσάμπερ - Ο «ποντικός» των προεδριών κλπ. κλπ.

Οι άπίστευτες περιπέτειες των γυναικών αυτών, πού ριθκινδύνευαν τη ζωή τους κάθε στιγμή ξεπερνούν και την πιο τρελή φαντασία.

«Είμαι ήλιθια! συλλογίστηκε, έλεονολογώντας τον εαυτό της. Άλλοίμονο τώρα αν άρχίσω νά λυπάμαι...»

Για ν' αντιδράση σ' αυτό το συναίσθημά της, γύρισε με μάτια άστραφτερά, τσαχπίνικα, στόν Άντρέα.

— Άύριο έχομε τό άπόγεμά μας έλεύθερο κι' εσύ κι' εγώ.

— Ναί... ψιθύρισε αυτής.

Ή εκείνη τη στιγμή, βήματα βιαστικά ακούστηκαν στο διάδρομο.

— Θάρχεται η Μαίρη, ψιθύρισε η Δάφνη.

Ή πόρτα άνοιξε όρμητικά. Μιά κοπέλλα στάθηκε στο κατώφλι. Μιά πολύ όμορφη κοπέλλα, με κορμί άγαλματένιο, γεμάτο, με έμφάνισι άριστοκρατική, με κορμοστασιό περίφημη. Το πρόσωπό της ήταν άδραγο, τά μαλλιά της φαινόταν όπως θάπως χτενισμένα. Το δέρμα της όμως ά-

στράφτε όλόλευκο, λείο, σάν πέταλο ρόδου.

Στάθηκε μιά στιγμή άναποφάσιστη στο κατώφλι, έπειτα έκανε νά όρμήση πάνω στόν άρρωστο. Ο γιατρός την άσπασε από τό χέρι.

— Τι πάτε νά κάνετε; τη μάλλωσε. Σιγά!... Κάθε κίνηση μπορεί νά φέρη τό τέλος...

Τά μάτια της μεγάλωσαν. Ή φρίκη του θανάτου πέρασε στην ώραία της φυσιογνωμία. Πήγε κάτι νά πη, τά χείλη της όμως τρεμούλιασαν.

— Σιγά!... Σκούψτε άπάνω του... Ίσως σ' άκούση, της ψιθύρισε ο γιατρός.

Με βήμα κλονιζόμενο προχώρησε στο κρεβάτι του ή κοπέλλα. Έσκυψε πάνω στόν τραυματία, με κόπο συγκράτησε τους λυγμούς της. Με κόπο κατάφερε νά άρθώση τ' όνομά του.

— Γιαννάκη... Γιαννάκη μου!...

Τό χέρι της λευκό σάν κρίνο, πέρασε στο μέτωπό του άπαλά.

«Άκουσε τη φωνή της; Ένοιωσε τό χάδι του; Ο άρρωστος άνοιξε τά μάτια του. Την κύτταξε, σά νά μ' τη άναγνώριζε μιά στιγμή. Έπειτα, ένα χαμόγελο εύτυχίας πέρασε στην πονεμένη του φυσιογνωμία. Κι' η φωνή του ακούστηκε σά νά έρχόταν από κάποιον άλλο κόσμο:

— Μαίρη... άγάπη μου!...

Ο γιατρός έκανε νόημα στην προϊσταμένη και στη Δάφνη, ν' απομακρυνθούν.

Πατώντας στις μύτες, έφυγαν όλοι από τό θάλαμο κι' άφησαν μέσα τους δυο έρωτευμένους.

Τά μάτια της Δάφνης ήταν βουρκωμένα.

— Έ, τί έπαθες; τη ρώτησε ο γιατρός, χαμογελώντας με άνεπαίσθητη ειρωνεία.

— Λές... Είναι δυνατόν νά κάνη τό θαύμα ή άγάπη; Νά τον σώση;

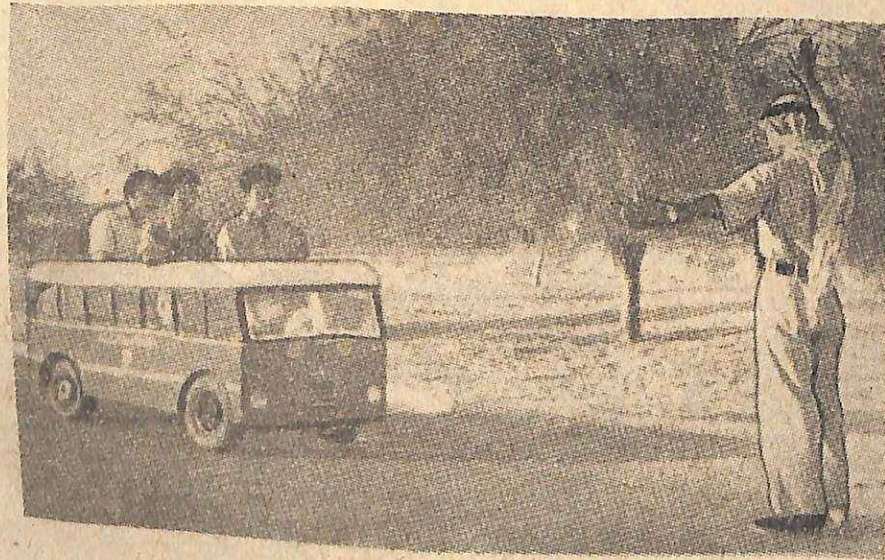
Κούνησε δύσπιστα τό κεφάλι του ο Άντρέας.

— Έδώ δέν πρόκειται για ψυχική άρρώστεια, ούτε για παθολογική... Πρέπει νά μ' τη μπροστά ή μηχανή, νά λειτουργήση ο οργανισμός πού σαραβαλιάστηκε. Γι' αυτό χρειάζεται καιρός. Καί, στο μεταξύ, είναι ζήτημα αν θ' άνθέξη ή καρδιά!...

Έφεραν βόλτα στο διάδρομο ο γιατρός, η Πηνελόπη κι' η Δάφνη, λίγα λεπτά της ώρας. Έπειτα, ο Άνδρέας, ανήσυχος, ξαναπήγε στο θάλαμο.

— Μή τον κουράζετε! ψιθύρισε στη Μαίρη.

— Δέ μ' άκούει πιά! άποκρίθηκε αυτή

ΤΟ ΠΙΟ ΜΙΚΡΟ... ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ

Στις άπέραντες έκτάσεις πού καλύπτουν οι έγκαταστάσεις μιάς μεγάλης άμερικανικής εταιρείας έκμεταλλεύσεως πετρελαίων του Περιοκού Κόλπου, έκτελούν συγκοινωνία τά πιο μικροσκοπικά λεωφορεία του κόσμου. Στη φωτογραφία μας ένα από τά μικρά αυτά λεωφορεία, τά όποια μπορούν νά άναπτύξουν ωριαία ταχύτητα 36 χιλιομέτρων. Ή μικρογραφία αυτή λεωφορείου, πού μπορεί νά μεταφέρει τρεις επιβάτες, έφ' ενός ζυγού, χρησιμοποιείται από τους υπαλλήλους της εταιρείας, για τίς μετακινήσεις τους μέσα στο χώρο των εγκαταστάσεων.

ΜΕΤΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕΓΑΘΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Τά νέα μεγάλα μεταγωγικά αεροπλάνα της άμερικανικής αεροπορίας, μεταφέρουν άνετα διάφορα βαριά και όγκώδη πράγματα, πού ήταν μέχρι σήμερα άδύνατον νά μεταφερθούν αεροπορικώς. Στη φωτογραφία μας ένα αεροπλάνο τύπου C-124, η στιγμή πού φορτώνει δυο μεγάλα μεταλλικά σπία, για νά τά μεταφέρει στη Γροιλανδία, όπου θά χρησιμοποιήσουν για κατοικία και γραφεία μιάς ομάδας του άμερικανικού στρατού, όπου θά χρησιμοποιήσουν για τ' ό,τι μ' άρκει πού βρίσκεται στα Β. της νήσου. Σκοπός της βάσεως είναι νά αντιστοιχήσει άρκετά γρήγορα νά άποφειχθί κάθε κίνδυνος αήφιδιαστικής έκ-

Απελπισμένη

— Άφηστε τον! Για όνομα του Θεού, άφηστε τον! είπε ο γιατρός.
— Έφυγε από το δάσκαλο ή κοπέλλα. Έξω στο διάδρομο, στήλωσε τα μάτια της βκετευτικά στο γιατρό.
— Θά ζήσει...
— Ο Θεός το ξέρει! αποκρίθηκε αὐτός. Ἡ ἐπιστήμη ἔκανε ὅτι ἦταν ἀνθρώπινα δυνατόν.
— Θά τὸν δῇ αὐριο ὁ καθηγητής...
— Φυσικά... εἶπε κάπως πειραγμένος ὁ νεαρός γιατρός.
— Πέστε μου... ἔπαθε μεγάλη βλάβη;
— Τραύμα τῆς σπονδυλικῆς στήλης.
— Ἐπικίνδυνο;
— Ὑπερβολικά, ἀποκρίθηκε κοφτά ὁ γιατρός.
— Ἐπειτα, σὰ νὰ τὸν ἔτρωγε κι' αὐτὸν ἡ περιέργεια, τὴν ρώτησε:
— Εἰσαε συγγενὴς τοῦ;
— Μνηστὴ τοῦ, ἀποκρίθηκε μὲ ἀξιοπρέπεια ἡ κοπέλλα.
— Λυπάμαι πάρα πολὺ...
— Πῶς συνέβη; ρώτησε μὲ χεῖλη τρεμουλιαστά αὐτή.
— Ἀπ' ὅσα μὰς εἶπαν οἱ νοσοκόμοι τοῦ Σταθμοῦ Πρώτων Βοηθειῶν, τὸν παρέσυρε ἐνα αὐτοκίνητο...
— Ἀχ, στέναξε ἡ Μαίρη Κόντου, δὲν πρόσχε ποτέ! Ἐγὼ πάντα τοῦ τῶλεγα, ὅτι θὰ πάθῃ καμμιὰ συμφορὰ...
— Τώρα νὰ πᾶτε σπίτι σας... τὴ συμβούλεψε ὁ γιατρός. Καὶ τὰ ἔρθετε αὐριο. Τὸν κῦτταξε μὲ ὀρίκη.
— Νὰ πᾶω. σπῆτι! Μὲ κανένα τρόπο! Ἐδῶ θὰ μείνω! Ἀφοῦ κινδυνεύει ἡ ζωὴ του...
— Θὰ σὰς εἰδοποιήσουμε...
— Τὸ στήθος τῆς φούσκωσε ἀπὸ τ' ἀναφύλλπτα.
— Ἐδῶ θὰ μείνω! στέναξε. Ἐδῶ!...
— Καθίστε, λοιπόν!
— Τῆς ἔδωσε μιά καρέκλα ὁ Ἀντρέας κι' ἡ Μαίρη σωρῶστηκε στὸ κάθισμα.
— Τὴν ἄλλη στιγμή, ἔξασπε σ' ἀναφύλλπτα. Κι' ἡ Δάφνη ἔφυγε καὶ γύρισε κοντὰ στὸν τραυματία.
— Ὁ καθηγητὴς Νικηφόρος Λάντικας
Ἡ αὐτὴ φάνηκε θαμπή. Ἀπὸ τὴς κλειστές γυρίλλες ἐνα γκρίζο φῶς παιχιδίσε στὸ πρόσωπο τοῦ τραυματία, τόκανε νὰ φαίνεται πῶς νεκρὰ κλωμό.
Ἡ Δάφνη ἀνατίχαισε καὶ πῆγε κι' αἰωῖζε τὴ γυρίλλια.
Ἡ μέρα ἦταν σκοτεινὴ, φθινοπωρινή. Μεγάλια γκρίζα σύννεφα ἀρμένιζαν στὸν οὐρανὸ, τὴν γύλιαν ἀπέναντι τὴν Πεντέλη.
Ἡ Δάφνη ἔνοιωσε τὴν καρδιά τῆς νὰ σφιγγεται. Τεντώθηκε ὅμως κι' εἶπε σχεδὸν δυνατὰ:
— Εἶμαι τρελλή. Τί μὲ νοιάζει στὸ κάτω-κάτω; Κάνω τὸ χρέος μου. Κι' εἶμαι εὐτυχισμένη.
Ἦταν ἀκριβῶς ἡ ὥρα ποὺ τέλειωνε ἡ βάρδια τῆς.
Ἐσκυψε στὸν ἄρρωστο, τοῦπιασε τὸ σφυγμὸ του. Τρόμαξε. Τρελλὰ ἔτρεχε ὁ σφυγμὸς καὶ τὸ χέρι τοῦ ἐκαίγε.
— Ἀθελά τῆς πέρασε τὸ χέρι τῆς στὸ μέτωπο τοῦ ἄρρωστου. Ἰσως γιὰ νὰ δῇ νὰ ἐκαίγει... Ἰσως γιὰ νὰ τοῦ χαρίσῃ ἕνα χάδι...
Ἐπειτα βγῆκε πατώντας, στὴς μύτες τῶν ποδιῶν ἀπὸ τὸ δωματίο.
Ἐξῶ, στὸ διάδρομο, καθισμένη σὲ μιά πολυθρόνα, ἡ Μαίρη Κόντου ἔκλαιγε ἀκόμη. Τὸ πρόσωπό τῆς ἦταν ἀλλοιωμένο ἀπὸ τὸ κλάμμα, τὰ μαλλιά τῆς κρέμονταν ἀχνήνιστα στοὺς αἰῶνες τῆς.
Ἦλγε κοντὰ τῆς ἡ Δάφνη.
— Μὴν κάνετε ἔτσι. Ἀφοῦ ἔδγαλε τὴ νύχτα... Τώρα θάρη κι' ὁ καθηγητὴς Νικηφόρος Λάντικας.
Μόλις φάνηκε, ὁ οἱ οἱ νεαροὶ γιατροὶ κι' οἱ νοσοκόμοι, ὅσοι περνοῦν ἀπὸ τὸν δρόμο, ἔπασαν πρὸς τὸν νεὸν φῶς.
Ἦταν πολὺ νεὸς ὁ Νικηφόρος Λάντικας. Τριανταπέντε-τριανταοκτὸ χρόμα, παχὺς μᾶλλον, μὲ μαλλιά ἀνεπαίσθητο γκρίζα στοὺς κροτάφους, θὰ φαίνονταν ἡλικιωμένος, κι' ἂν δὲν εἶχε ἕνα δέμα νεανικὴ ζωηρότητα τὰ μάτια του.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛΚΗ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

24^ο

Ρίχτηκαν στὸ λαιμό του, ὁ νέος πρῶτος, ἡ Ρέα ἔπειτα καὶ τὸν καταφιλοῦσαν:
— Εἰσαι τόσο καλός, παππού.

Τόσο καλός...
Ἐπὶ μιά βδομάδα ἐτοίμαζαν αὐτοὺς τοὺς ἀρραβῶνες στὸν πύργο τοῦ Ἀντύπα. Ὁ γέρος ἤθελε νὰ δώσῃ στὸ γεγονός κάθε δυνατὴ λαμπρότητα. Κάλεσε ἀπὸ τὸ Κάιρο, τὴν Ἀλεξάνδρεια, τὴν Τάντα, τὴ Μανσοῦρα, τὴν Ἰσμαήλια, τὸ Σουεὶ καὶ τὸ Πόρ Τσουφί, ἀπ' ὅλες τὴς παροικίες τῆς Αἰγύπτου τοὺς πῶς διαλεχτοὺς ὁμογενεῖς. Καὶ ὅλους σχεδὸν τοὺς δημοσιογράφους ἀπὸ τὸ Κάιρο καὶ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ὅλους τοὺς ἀνταποκριτὰς, ἐπὶ τῆς, γιὰ νὰ μεταδώσουν τὴν ἑλλάδα τοὺς μεγαλόπρεπους ἀρραβῶνες τῆς Ρέας Νικηφόρου, γιὰ νὰ τὴν ὥσωσε μετὰ τὴν θορυβώδη δικὴ τοῦ φόνου.

Ὁ Φάνης ἔπλεε σ' ὤκεανὸ εὐτυχίας. Ἡ ταν εὐγνώμων στὸ γέρο Ἀντύπα, ποὺ σ' αὐτὸν ἀπέδιδε ὅλο αὐτὸ τὸ ταῖριασμα. Καὶ ἡ Ρέα βαθεῖα συγκινημένη, ἔδασε νὰ φιλεῖ τὰ χέρια τοῦ γέρου.

— Τί καλὸ ποὺ τῆς ἔκανες τῆς κόρης μου—τοῦλεγε καὶ τὸ ἔξαναλεγε—τὸ βλέπω στὸ πρόσωπό της, στὸ ὄρος τῆς, στὴ χαρὰ ποὺ τὴν πλημμυρίζει.

Ὁ γέρο Ἀντύπας εἶχε τὸ βράδυ μεγάλη κουβέντα μὲ τὸ Φάνη. Ἦταν ἐκεῖνος τόσο χαρούμενος κι' εὐτυχισμένος, γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς κόρης του, ποὺ ἔδερε μόνος του τὸ ζήτημα τῆς προίκα.

— Ἀκουσε, ἀγαπητὴ Ἀντύπα — εἶπε στὸ γέρο—ὅτι ἔχω νὰ λάβω ἀπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως, θὰ μείνῃ ἐδῶ... Δὲν θὰ ἀγγίξω τίποτα ἀπ' αὐτὰ τὰ λεφτά. Θὰ εἶναι ἡ προίκα τῆς Ρέας...

— Κι' αὐτὴ θὰ μείνῃ ἐδῶ... κοντὰ μου μὲ τὸν ἀντροῦλὸ τῆς... Δὲ θὰ ξαναγυρίσῃ στὰ μέρη ποὺ θὰ τῆς θυμίζουν τὸ πικραμένο παρελθόν...

Εἶχαν ὀρίσει γιὰ τὸ Σάββατο, ποὺ θάρχονταν, τοὺς ἀρραβῶνες. Τὴν Πέμπτη τὸ πρῶτ' ἔβγαλε σιδηροδρομικὰς ἀπὸ τὸ Κάιρο, μέσα σ' ἕνα πελώριο κουτί, μιά Μπουϊκ — σπέσιαλ πολυτελείας, χρώμα κοκκαλί, μὲ κρτακόκκινη ταπεταρία. Τὸ ἀνοίξαν καὶ τὸ κύλησαν ὡς τὸν πύργο τοῦ γέρο Ἀντύπα.

Φώναξαν τὴ Ρέα:
— Τὸ ἀμάξι σου!

Τὴν ἀνέβασαν, κάθισε ἀπαλά. Ἀντίκρου ἦτανε κορφομένος ἕνας φάκελος μὲ τ' ονοματὴ τῆς. Τὸν ἀνοίξε: «Παιδί μου—διάβασε σ' ἕνα μεγάλο μπιλιέτο—στὸ προσφέρω γιὰ νὰ τρέξῃς μαζί μὲ τὸν ἀγαπημένο σου ἀντρα στὸ δρόμο τῆς εὐτυχίας μὲ φρόνησι καὶ προσοχή». Ἡ Ρέα φίλησε τὸ γέρο Ἀντύπα. Ὁ πατέρας τῆς τὸν συναγωνίστηκε μ' ἕνα δῶρο, ποὺ ἦταν ἀκόμη λαμπρότερο. Μιά μεγάλη βενζινακάτο, εἰδικὴ γιὰ τὸ Νεῖλο. Εἶχε μὲγάλο κρυσταλλόφρακτο σαλόνι μὲ καθρέφτες μπιζουτὲ καὶ καναπέδες ταπεταρισμένους μὲ περσικὰ μεταξωτά. Εἶχε πίσω μιά νύστιμη, μικρὴ κουζίνα γιὰ πρόχειρα φαγητὰ καὶ μιά τραπεζαρία ἀπὸ πολυτίμο ξύλο. Εἶχε ἕνα θαυμάσιο, κρυφὸ ψυγείο, μὲ μιά μικρὴ κἀνούλα, ποὺ ἔδινε διαρκῶς παγωμένο νερό. Τὸ σαλόνι μποροῦσε νὰ γίνηται καὶ ὑπνοδωμάτιο. Οἱ καναπέδες ἀνοίγαν καὶ γίνονταν κρεβάτια, ἐνῶ κάτω ἀπὸ τοὺς καναπέδες ὑπῆρχαν ντουλάπια μὲ σευντόνια καὶ σκεπασμάτα. Πίσω ἀπὸ τὴν κουζίνα ὑπῆρχε μιά μικρὴ τουαλέττα μὲ μπάνιο.

Τὴν εἶχαν ἀράξει, αὐτὴ τὴν ὁμορφὴ βενζινακάτο στὸ κανάλι, ἀκριβῶς ὁ ὁ σημεῖο ποὺ ὁ γέρο Ἀντύπας τοὺς εἶχε πιάσει νὰ φιλοῦνται. Ὁ Φάνης εἶχε βάλει κοντὰ στὸ τιμόνι τὸ μπιλιέτο του, ποὺ εἶχε γράψῃ: «Παιδί μου γιὰ τὰ ταξίδια σας στὸ Νεῖλο καὶ γιὰ νὰ θυμώσατε τὸν πατέρα σας».

Ὁ μνηστὴρας ὅμως εἶχε κάμει τὸ καλλίτερο δῶρο: Ἐνα περιδέραιο ἀπὸ

σμαράγδους δεμένους μὲ μαργαριτάρια. Τοῦ τὸ εἶχαν βάλει σ' ἕνα μεγάλο κουτί, ταπεταρισμένο μὲ βαρύτιμο, πράσινο μεταξωτό.

Ἡ Ρέα τὸ πῆρε μὲ τρελλὴ χαρὰ — τὸ κουτί ἦταν ἀνοικτὸ καὶ εἶδε μὲ θαμπωμένα μάτια τὸ λαμπρὸ κόσμημα, φίλησε τὸ μνηστὴρα τῆς τρεῖς φορές καὶ πῆγε ἀμέσως στὴν τουαλέττα τῆς, πλᾶϊ στὴν κάμαρά τῆς. Ἐξέμυνσε τὸ θαυμάσιο λαϊμὸ τῆς καὶ τὸ φόρεσε... Πῶς πῆγαινε στὸ φεγγερὸ δέμα τῆς καὶ στὸ χρώμα τῶν ματιῶν τῆς!...

Ἡ γιορτὴ τῶν ἀρραβῶνων ἔγινε μὲ κάθε λαμπρότητα κι' ἐπισημότητα. Ἡ τεράστια κεντρικὴ αἴθουσα, ποὺ ὁ γέρο Ἀντύπας τὴν εἶχε μονάχα γιὰ χοροὺς, αὐτὸ τὸ βράδυ εἶχε γεμίσει ἀπὸ τὸν πῶς διαλεχτὸ κόσμο τῶν ἐλληνικῶν παροικιῶν τῆς Αἰγύπτου.

Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν παροικιῶν αὐτῶν ἦταν τὸ προσωπικὸ τῆς Προεδρείας, ὅλοι ἀπὸ τὸν πρῶτον ὡς τὸν τελευταῖον ἀκόλουθο μὲ τὴς μεγάλες στολές τους καὶ τὰ παρὰσημά τους, ἀλλὰ καὶ τὰ προξενεῖα. Τόκαμαν γιὰ νὰ τιμηθῶν τὸν Ἀντύπα, ποὺ εἶχε δώσει πολλὰς χιλιάδες λίρες γιὰ σχολεῖα καὶ γιὰ ἐκκλησίες...

Οἱ κύριοι μὲ τὰ φράκα τους καὶ οἱ κυρίες μὲ τὴς ἑξῶμες τουαλέττες τους καὶ τὰ κοσμήματά τους ἀστραποβολοῦσαν κι' ἐσχημάτιζαν εἰκόνες, τοιχογραφίες ὁλόκληρες, ποὺ ζωντάνευαν τὰ πλούσια φῶτα τῶν βενετσιανικῶν πολυελαίων. Τρεῖς μεγάλοι μπουφέντες εἶχανε στηθῇ σὲ τρεῖς μικρότερες γειτονικὲς αἰθουσες. Τὴ φροντίδα καὶ τὴν ἐπίβλεψι τοῦ σερβιτισμοῦ εἶχε ἀναλάβει ὁ «μαίτρ νι' ὅτελ» τοῦ «Σαίτερς» τοῦ μεγάλου ξενοδοχείου τοῦ Καίρου μὲ τὰ καλλίτερα γκαρσόνια τοῦ καὶ βοηθοὺς ἑνα-δύο ἀσσοὺς ἀπὸ τὸ «Μέννα-Χάουζ» τὸ ἀριστοκρατικὸ ξενοδοχεῖο τῶν Πυραμίδων.

Καὶ τί δὲν ὑπῆρχε σ' αὐτοὺς τοὺς μπουφέντες, Ἀστακοὶ κομμένοι σὲ ρόδουλα, ξαναβαλμένοι στὸ καυκαλὸ τους καὶ σκεπασμένοι μὲ μιά εἰδικὴ σαλάτα σολωμοὶ κοπνιστοὶ καυμονεῖοι μικρὰ ρολὰ, πᾶνω σὲ «καναπέδες» ἀπὸ λεπτὲς φρυγανιές, χαδίαρια μαύρα, μ' ἕνα λεπτὸ χιόνι ἀπὸ κρεμμυδι, περασμένο στὸν τρίψιμ' γαλοπούλες ψητῆς, κυνήγια βαλμένα στὴ τέλαττα, τούρτες, γλυκὰ, παγωτὰ, φρούτα, σαμπάνιες, κρασιὰ γαλλικὰ, τὰ πῶς ἐκλεκτὰ τῆς κάδας τοῦ Ἀντύπα, λικέρ διάφορα καὶ, μ' ἕνα λόγο, τίποτα δὲ μποροῦσε νὰ ζητήσῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ βράδυ, στὸν πύργο, ποὺ νὰ μὴ τῶβρισκε ἀμέσως.

Σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ γάμο ἡ μιά ἀπὸ τὴς ὀρχήστρες ἄρχισε νὰ παίζῃ τὸ «γαμήλιο ἐμβατήριον» — μιά προσωμογιὴ ἀπὸ τοὺς «Γάμους» τοῦ Στραβίνσκυ. Καί, μὲ τὴς πρῶτες μπαμποῦτες μπῆκε στὴν αἴθουσα ἡ Ρέα, ντυμένη στὰ κάτσαπρα, ἕνα ὁ νερο ὁμορφιάς, ἔχοντας στὰ δεξιά τῆς τὸν πατέρα τῆς καὶ στ' ἀριστερὰ τῆς τὴν μητέρα τῆς. Ἐνας ψιθὺρος θαυμασμοῦ ὑποδέχτηκε αὐτὴ τὴν τριάδα—ψιθὺρος, ποὺ ἀπευθυνόταν καὶ στοὺς τρεῖς, γιὰτὶ καὶ οἱ τρεῖς ἦταν ὠραῖοι. Ὁ Φάνης μὲ τὸ γλυκυτάτο πρόσωπο, τ' ἀσημένια μαλλιά καὶ τὴ σφραγίδα τοῦ πόνου, ἡ Ρέα σ' ὅλο τὸ μεγαλεῖο μιάς ὀριμῆς καλλονῆς καὶ ἡ Ρέα, τὸ μπουμποῦκι, ποὺ τῶρα ἔπαιρνε ν' ἀνοίξῃ τ' ἀβρά το, μυρωμένα πέταλα στὴν ἀνοιχτὴ τῆς ζωῆς.

Καὶ τί δὲ ψιθύριζαν ἄντρες καὶ γυναῖκες, στὸ πέρασμά τῆς:

— Αὐτὸ τὸ χερὰκι ἀδύνατον νὰ κράτησε πιστόλι.

— Ἀνάμεσα στὰ φρύδια τῆς ὑπάρχει συννεφάκι.

— Κάτω ἀπὸ τὸ χνοῦδι τοῦ παιδιοῦ, ὑπάρχει τὸ ἀσάλι τῆς ἀποφάσεως—εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς δημοσιογράφους, κάνοντας φιλοφροσύνη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος

Ἡ προστασία τῶν ἐξωγάμων παιδιῶν ἐμείωσε τὴς βρεφοκτονίες

ΟΥΔΕΙΣ ὁ ἀναμάρτητος, ἀλλ' ἀσφαλῶς ἐλάχιστοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ πληρώνουν ἐφ' ὅρου ζωῆς τὴν παραβίασι τῶν ἀνθρωπίνων κανόνων. Αὐτὸ ἱσχύει ἰδιαίτερα γιὰ τὰ ζητήματα σεξουαλικῆς ἠθικῆς.

Οἱ γυναῖκες, ἂν καὶ θεωροῦνται «εὐαίσθητα ἀνθρ» ἐπιδεικνύουν μίαν ἀφάνταστη σκληρότητα γιὰ ὅσες λησμονήσαν τὴν ἑγκράτεια. Ἐτοί, ἐκεῖνες ποὺ παρασύρθηκαν ἀπὸ τὰ ψιθυριστὰ λόγια τοῦ ἀρρενός καὶ ἐσχάστηκαν στὴς περιπτώσεις του, θεωροῦνται ἀπόκληρες στὴν κοινωνία. Οἱ ἐρωτικοὶ καρποί, τὰ νόθα, σέρνουν γιὰ ὅλη τὴν ζωὴ τὴν «αμαρτία» τῶν γονέων τῶν.

Οἱ γυναῖκες γνωρίζουν καλά, ὅτι τὸ ἀνδρικό πνεῦμα κυριάρχησε στὴ Φύσι καὶ ὑπέταξε τὰ πάντα! Ὅλος ὁ πολιτισμὸς εἶναι πραγματῶς, ἀποθέωσις τῆς ρωμαλέας σκέψης τῶν ἀνδρῶν. Σ' αὐτὴ τὴν ἀνίστη θέσι τῶν δύο φύλων, οἱ γυναῖκες κατέχουν ἕνα ἀκαταμάχητο «αὐτοῦ». Αὐτὸ ἀνταλλάσσουν μὲ τοὺς ἀνδρες, γιὰ νὰ εἰσπράξουν ὅλα ὅσα τὸ πνεῦμα τους δὲν κατάρβωσε νὰ κατακτήσῃ. Ἀλλοίμονο, λοιπόν, σὲ ὅσες παραβιάζουν τὴν ἀγραφή αὐτὴν συμφωνία τῶν γυναικῶν, ποὺ τοὺς δίνει ἀξία, καὶ προσφερόμενες χωρὶς ἀποκατάστασι, δυσχεραίνουν ἐτοὶ τὴν θέσι τῶν ἀλλῶν.

Ὁ Σοπενγκάουερ ἦταν ὁ πρῶτος ποὺ ὑπεστήριξε τὴν ἀποψι αὐτὴ, ἀλλὰ κανένας μέχρι σήμερα δὲν κατάρβωσε νὰ καταρρίψῃ τὴ θεωρίαν του. Ὁ Νίτσε ἦταν περιφρονητικώτερος καὶ σκληρότερος γιὰ τὴς Εὐές: «Ὅταν ἀνοίγῃ ἕνα βιβλίο, λέει, γραμμένο ἀπὸ γυναῖκες, σκεπτομαι, ὅτι ἀκόμα μιά μαγεύρισα ἐξετροχιάσθη».

Στὴ χώρα μας, ποὺ τὰ ζητήματα ἠθικῆς λύνονται μὲ μαχαίρια καὶ βιτριόλια, οἱ ἀγάμες μητέρες, πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν, ἦταν τὰ μεγαλύτερα θύματα τῶν ἠθικοδιδασκάλων. Σήμερα, μὴ νὰ ἀντίληψι ἔχει δημιουργηθῇ. Τὸ «σφάλμα» ἀντιμετωπίζεται μὲ συμπόνια καὶ ἀνθρωπιά. Ἰδιαίτερα ἡ ἰδέα, ὅτι τὰ βρέφη εἶναι οἱ ἀθώοι μάρτυρες μίας περιπέτειας, ποὺ ἔχει τόσες δραματικές συνέπειες, κερδίζει συνεχῶς ἔδαφος. Οἱ ἀνύπαντρες μητέρες ἔχουν τώρα κι' ἐδῶ στὴν ἑλλάδα, προστασία. Ἐνα κρατικὸ ἴδρυμα, τὸ «Μαιευτήριον Ἀλεξάνδρας», ποὺ βρίσκεται στὴ λεωφόρῳ Βασιλίσσης Σοφίας, δέχεται καὶ ἀναλαμβάνει νὰ τοὺς παράσχῃ ἱατροφαρμακευτικὴ περίθαλψι, ἐντελῶς δωρεάν.

Γενικὴ στατιστικὴ γιὰ τὰ ἐξώγαμα παιδιά στὴ χώρα μας, δὲν ὑπάρχει. Ἐπειδὴ ὅμως, κατὰ κανόνα, οἱ ἀγάμες μητέρες καταφεύγουν στὴν «Ἀλεξάνδρα», πληροφοροῦμεθα ἀπὸ τὸ βιβλίο κινήσεως τοῦ Μαιευτηρίου, ὅτι οἱ παράνομοι καρποὶ τοῦ ἐρωτός κατὰ τὸ 1956, ἐπὶ 6.241 γεννήσεων, ἀνέρχονται σὲ 224 καὶ σὲ 144 τὸ πρῶτο ἐξάμηνο τοῦ 1957.

Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ κατανέμονται σὲ ὅλη τὴν ἑλλάδα. Ὅσο γιὰ τὴς ἀγάμες μητέρες, εἶναι, κατὰ κανόνα, κορίτσια ἀπὸ χωριά, ἀλλὰ δὲ σπανίζουν καὶ τὰ πλουσιοκόριτσα κι' οἱ μορφωμένες. Τὸ πῶς ἔβασαν ν' ἀποκτήσουν ἐξώγαμα παιδιά, ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι δὲν εἶχαν πείρα στὸ ζήτημα αὐτό.

Μερικὲς ὅμως, μὲ τὸν τοκετὸ, θέλουν, ὅπως οἱ ἴδιες συχνὰ ὁμολογοῦν, νὰ ἐκδιᾶσουν ἠθικὰ τὸν ἀνδρα νὰ δεθῇ τὴν ἀποκατάστασί τους.

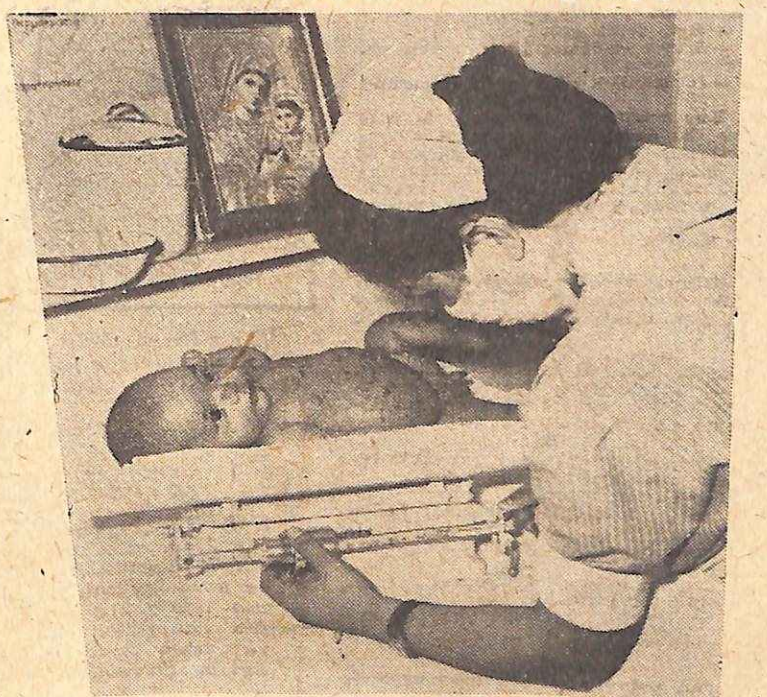
Τὸ περίεργο εἶναι, ὅτι ὑπάρχουν καὶ παντρεμένες, ποὺ φέρνουν στὸν κόσμον ἐξώγαμα παιδιά. Ἰσως νὰ ἀναρωτιέστε πῶς γίνεται αὐτό. Ἀπλοῦστα, κατὰ τὴν διάρκειά τῆς ἀπουσίας τοῦ συζύγου, οἱ πειρασμοὶ εἶναι καμμιὰ φορὰ μεγάλοι.

Οἱ στατιστικὲς μὲς λένε ἀκόμη κι' ἄλλα περίεργα πράγματα γιὰ τὴς κρυφές σχέσεις τῶν δύο φύλων. Ἀποδεικνύεται, λοιπόν, ὅτι ἡ ἡλικία δὲν παίζει ἀποφασιστικὸ ρόλο στὴ διάπραξι ἢ μὴ τοῦ σφάλματος. Ἀκόμη καὶ μεγαλοκοπέλλες ἡλικίας 35—37 ἐτῶν, πέφτουν θύματα σὲ μικρὸ φρεσῶτὸ θεῷ.

Τὸ μαιευτήριον «Ἀλεξάνδρα» εἶναι τὸ μεγάλο καταφύγιον τῶν ἀγάμων μητέρων. Ἡ Κοινωνικὴ Ὑπηρεσία Ἐπιτόκων, δέχεται κάθε κορίτσι ποὺ βρίσκεται σὲ δύσκολη θέ-

σι. Ἐρωτήσεις δὲν ὑποβάλλονται. Φυσικά, οἱ ἐπίτοκες, κατὰ κανόνα, ἐξιστοροῦν τὴν ἐρωτικὴν περιπέτειά ποὺ τοὺς ἔφερε σὲ μαιευτήριον. Αὐτὸ συντελεῖ στὸ νὰ βοηθηθῶν οἱ ἴδιες. Γιατὶ, ἀμέσως, τέσσερις δραστηριότητες κοινωνικοὶ λειτουργοί, οἱ μωτέρνοι αὐτοὶ ἀγγελοὶ, θὰ κινήθων πρὸς συνάντησιν τοῦ ὑπευθύνου. Συνήθως οἱ ἀνδρες αὐτοὶ προσπαθοῦν μὲ προφάσεις νὰ δικαιολογήθων. Μερικοὶ, ὅμως, ἀντρέχονται. Ἀκούμε μὲ ἡμέλια τὴς λογικῆς ἀπόψεως τῶν κοινωνικῶν λειτουργῶν, συζητοῦν τὸ πρόβλημά τους καὶ μόνοι τοὺς προτείνουν σὲ τέλος σὰν ὀρθὴ λύσι τὴ συνάψι τοῦ γάμου. Πράγματι, πολλὰ παράνομα ζευγάρια παντρεύτηκαν χάρις στὴν πρωτοβουλία τῶν κοινωνικῶν λειτουργῶν. Στὴς περισσότερες περιπτώσεις, ὅμως, ὁ γάμος δὲν μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ. Λόγοι κοινωνικοὶ ἢ οικονομικοὶ καθιστοῦν ἀδύνατη τὴν ἐνωσι αὐτῇ. Τότε, χάριν τοῦ βρέφους, καταβάλλεται μιά ὑστάτη προσπάθεια ἀναγνωρίσεώς του. Ἀλλὰ συμβαίνει, πολλὰς φορές, ὁ ἀνδρας νὰ μὴ ἔχῃ οὔτε τὰ χρήματα γιὰ τὴς ἀδείες τοῦ γάμου, ἂν τελικὰ πείσῃ νὰ παντρευτῇ τὴν κοπέλλα. Καὶ στὴς περιπτώσεις αὐτές, οἱ κοινωνικοὶ λειτουργοὶ φροντίζουν γιὰ ὅλα, παίζοντας ὁ-κόμα καὶ τὸ ρόλο τοῦ κουμπάρου.

Ἐνα ἀπὸ τὰ σοβαρότερα προβλήματα, ποὺ ἀντιμετωπίζουν οἱ ὑποφίλεις μητέρες, εἶναι τὸ πῶς θὰ κρύψουν τὸ «πῶθμα» τους. Μεταχειρίζονται χίλια μέσα γιὰ νὰ μὴν τὸ μάθῃ κανεὶς, ἰδίως ἡ οἰκονο-

Ἡ νοσοκόμα ζυγίζει ἕνα ἐξώγαμο βρέφος. Εἶναι χαριτωμένο, τετράπαχο ἀγγελουδί.

νεία τους. Σ' ὅλα αὐτὰ τὰ ψυχικὰ προβλήματα, ποὺ ἀντιμετωπίζουν οἱ ἐπίτοκες, τοὺς βοηθᾷ τὸ Κέντρον Βρεφῶν «Ἡ Μητέρα». Ἐκεῖ μποροῦν νὰ καταφεύγουν ἀπὸ τὸν ἑβδομο μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης τους. Εἶναι εὐχάριστο τὸ γεγονός, ὅτι στὴ σημερινὴ ἐποχὴ, ποὺ χαρακτηρίζεται ὡς «ἐκὴν αἰσθηματισμῶν», ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν οἰκονομικὲς με ἀνθρωπιά καὶ κατανόησι γιὰ τὸ δράμα αὐτῶν τῶν ἀγάμων μητέρων. Ἐτοί, μὲσφ τῆς «Μητέρας», διάφορες ἀθηναικὲς οἰκογενεῖς, δέχονται νὰ τὴς φιλοξενήσουν γιὰ μερικὸς μῆνες.

Τὴς λεχώνες μητέρες ἡ τὴς ἐπίτοκες τὴς βοηθᾷ σημαντικά μὲ πρόφια, ἱματισμὸ καὶ μὲ μικρὰ χρηματικὰ βοηθήματα καὶ ἕνα ἄλλο πρωτότυπο καὶ δραστήριο σωματεῖο. Πρόκειται γιὰ τὴ «Μητροπότη», ποὺ διεθύνεται ἀπὸ τὴν κ. Ἐλ. Λελοῦδα, μὲ γραμματέα τὴν κα. Σοφία Στράτου καὶ τὴν κα. Καίτη Ἰατροῦ. Ψυχὴ τοῦ Σωματείου εἶναι ἡ ἀκαταπόνητη κ. Γιουλία Δήμητρα.

Ἡ «Μητροπότη» φροντίζει ἀκόμη καὶ γιὰ τὴν μεθεσία τῶν νόθων παιδιῶν. Ἐπίσης οἱ κοινωνικοὶ λειτουργοὶ καὶ καταβάλλουν κάθε γιὰ νὰ βρεῖν δουλειὰ στὴς νεαρές μητέρες. Πολλὲς φορές, μάλιστα, κατορθώνουν νὰ ἀπαρῶν στὴν μητέρα νὰ ἀπαρῶν στὴν ἐργασία τῶς ἐξά-τῃ, εἶχε τὰ πρῶτα εὐχάριστα ἀποτελέσματα. Στὴν περιφέρειαν Ἀθηνῶν, κατὰ τὸ 1956, ἐσημειώθη μόνον μιά βρεφοκτονία καὶ στὴς ἐπαρχίες τὸ ποσοστὸ τῶν βρεφοκτονιῶν ἐλαττώθηκε σημαντικά.

Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

Ο «άλλος»

— Ποτέ δεν πίστευα, φίλε μου, ότι θα μου άνοιγαν εκατό δραχμές δανεικές. Ένας φίλος πάντοτε πρέπει να βοηθάει τον άλλον.

— Αυτό το καταλαβαίνω. Άλλα το κακό είναι ότι θέλεις πάντοτε να είσαι ό... άλλος!

— Ο π ρ ό ε δ ρ ο ς: Κατηγορούμε, δεν έχεις συγγόρο; Θέλεις να σου δώσει έναν τό δικαστήριο;
— Όχι, κύριε πρόεδρε.
— Λοιπόν τι θέλεις να γίνει στην περίπτωση σου;
— Ν' αναβληθεί ή δική έπ' αόριστον!

Συγχαρητήριο επιστολή σε φίλο που του άπενεμθή παράσημο: «Άγαπητέ μου, με συγχαίρεις πολύ, που δέ σε συνεχάρη εγκρίτως για την τιμή που άξιώθηκες. Πράγματι, μου είπαν ότι παρασημοφορήθηκες, αλλά σου τ' όρκίζομαι, ποτέ μου δε μπορούσα να το πιστέψω!...»

Κάποιος «παγός» τω πνεύματι προτείνει στον Υπουργό των Οικονομικών να φορολογήσει το πνεύμα, λέγοντάς του:

— Όλοι θα πληρώσουν, γιατί κανείς δε θέλει να περάσει για βλάκας.

— Δέχομαι τις προτάσεις σας, του άπαντάει ο Υπουργός, και ύποχνομαι μάλιστα να σας δώσω άτέλεια!

— Ο πρόεδρος στη μάρτυρα: Είστε έγγαμος ή άγαμος;

— Η μάρτυς στεναίξει.

— Ο πρόεδρος στο γραμματέα: Γράψε άγαμος.

Μετά ένα τέταρτο ο πρόεδρος ρωτάει ένα μάρτυρα:

— Είστε έγγαμος ή άγαμος;

— Ο μάρτυς στεναίξει.

— Ο πρόεδρος λέει στο γραμματέα: Γράψε έγγαμος!...

Μιά γρηούλα χαριτίσσια πηγαίνει στο σιδερόδρομο σταθμό για να βγάλει ελάτριο.

— Δώσε μου, σε παρακαλώ ένα ελάτριο, λέει στον υπάλληλο.

— Πού θα πιάς, κυρούλα μου; τη ρωτά εκείνος.

— Α! παιδάκι μου, είσαι πολύ περιέργος. Καλά θα κάνης να διορθώσης αυτό το ελάτριο, για να μη χάσης τη θέσι σου καμιά άρα!...

— Και πώς είναι ή άρραβωνιστική σου;

— Στρογγυλούτσικη...

— Και ή προικα το ίδιο!...

— Άχ, λιγυούτσικη, φίλε μου!

— Ε κ ε ί ν η: 'Η καρδιά μου είναι σκληρή σαν κρύσταλλο. Δεν τη ραγίζει τίποτα!

— Ε κ ε ί ν ο ς: Ούτε ένα διαμάντι!

— Ε κ ε ί ν η: 'Αν είναι μεγάλης άξιας... ίσως!

— Ο έπιθεωρητής συγχάρισε το δάσκαλο ενός δημοτικού σχολείου για την πρόοδο των μαθητών του. Και στο τέλος προσθέτει:

— Καλόν είναι να κρεμάσετε στους τοίχους έπιγραφές, κατάλληλες για τα παιδιά, με κανένα ρητό. Π. χ.: «'Η παιδεία είναι πλούτος!»

Κι' ο δάσκαλος, διακόπτοντας:

— Κάθε άλλο, παρά αυτό! Τα παιδιά έχουν πολύ καλά πόσο λίγο μισθό να πληρώω!...

— Καλώς ρωτάτε, κύριε. Πώς περάσατε στο ταξίδι;

— Καλά, Μαρία, αλλά θέλω να μου πές την άλήθεια: Τι ταίριαρά είν' αυτό; 'Ηρθε κανείς εδώ σήμερα το πρωί;

— Κανείς, κύριε!

— Ψέματά λέει, Μαρία. Είδα με τα μάτια μου κάποιον να βγαίνει από ό...
— Ίσως, κύριε. Μά δεν ήρθε σήμερα το πρωί... 'Ηταν εδώ από χτες το βράδυ!...

— Έ κ ε ί ν η: Μας τρώαζες, καυμένε... Νόμισα πως ήταν ό άντρας μου!...

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΣΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΙ ΣΟΥ

Ναι, Κοιμισμένη 'Ακοίμητη Παρθένα, την Κοίμησι Σου ύμνολογούμε εύλαβικά, την Κοίμησι Σου, που προσφέρει στον καθένα τα συναίσθηματά που βγαίνουν μυστικά, μέσ' από χίλιες δυο καρδιές τραυματισμένες από χίλιες δυο ψυχές που καρτερούν να ζήσουν ώρες πιο γλυκιές κι' ευτυχισμένες και αν ξενοιάσουν απ' τις πίκρες να χαρούν...

— 'Η Κοίμησι Σου, την έλπίδα μας θερμαίνει κι' όλοι προσμένουμε το Θαύμα το Καλό που τη ζωή μας, τη σκληρή και κουρασμένη ίσως την κάνει να γίνει όμορφη και γλυκή. Κάνε το Θαύμα Σου, 'Ακοίμητη Παρθένα, πάντοτε ο άνθρωπος θα Σε παρακαλή τα κριματά του — κι' έχει τόσα κριμαμένα — ίσως να έγιναν σε ώρα όχι καλή...

Κανείς, Παρθένα μου, δεν έχει κριματήσει με πληρη επιγνώσι, με σιγή πονηρή φταίει το μυαλό, που ίσως να έχει αρρωστήσει κάποια στιγμή δυστυχισμένη και σκληρή... Δε φταίει ο άνθρωπος, Πανάρχαντε, δε φταίει αν έχη κριματά ελαφρά, είτε βαρεία κι' οι πρώτοι άνθρωποι μαζί κι' οι τελευταίοι στην Κοίμησι Σου, θα ζήσουν παρηγοριά.

Δεκαπενταύγουστος, Παρθένα... 'Όλη ή γλύνκα ή αυγουσιάνικη, θερμά συνηγορεί, σταυροκοπιόμαστε και λέμε: «'Εν τούτω νίκα», με πικραμένη τη ψυχή και τρυφερή. Και μετανοιώνουμε γι' αυτά τα κριματά μας και ψιθυρίζουμε βουβά και σιωπηλά: — Έλα, Πανάρχαντε, κοντά, πολύ κοντά μας ή δόθησέ μας ν' ανεδομεί πιο ψηλά...

Κι' ίσως να φτάσουμε, Πανάρχαντε, σ' 'Εσένα και όταν φύγουμε απ' τη ζωή την πεζή άς ξεχαστούν τα κριματά μας, ένα-ένα κι' άς εννοθούν σε μια μετάνοια όλα μαζί... Και τότε ο 'Υμνος θα ή λόνια πιο εμπνευσμένα θα τραγουδιέται πιο πολύ μελωδικά... Ναι, Κοιμισμένη 'Ακοίμητη Παρθένα την Κοίμησι Σου ύμνολογούμε εύλαβικά...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

Οι βούρτσες της τουαλέτας

— Αν υπάρχουν δυο ή τρεις βούρτσες των μαλλιών πάνω στην τουαλέτα σας, μπορείτε να είσατε βέβαιη πως θα έχετε πρόχειρη μία καθαρή κάθε μέρα, για να ξεσκονίζετε και να λουστράρετε μ' αυτήν τα μαλλιά σας.

Μία άλλη βούρτσα, μαλακή αυτή, χρησιμεύει για ν' αφαιρήτε το πλεονασμα της πούτρας απ' το πρόσωπό σας. 'Η σπουδαιότερη απ' όλες είναι ή δοντόβουρτσα. Πρέπει να είναι μετρίως σκληρότητας, και στεγνή απαραίτητα όταν τη μεταχειρίζεσθε.

Απαραίτητες είναι επίσης οι βούρτσες για τα χέρια και τα νύχια. Ένα λεπτό βουρτσάκι για τα χείλη στρώνει τελείως το κραγιόν. Κι' ένα άλλο για τα φρύδια και τα τσίνορα τα διατηρεί λεία και πειθαρχημένα.

Όσο για τις βούρτσες των ρούχων, θάχετε μία σκληρή για τα χοντρά ύφασματα και μία άλλη μαλακότερη για τα λεπτά. Επίσης, μία συμπατοβουρτσα για τα καστίρια παπούτσια, καπέλλα και γάντια.

Καλοί τρόποι

— Ο άνθρωπος με την καλή ανατροφή δεν πετάει εδώ κι' εκεί, στους δρόμους της πόλεως ή στην έξοχ, ό,τι δεν του χρειάζεται. Θα κυττάει να βρη μία κατάλληλη ευκαιρία για να ξεφορτώη ή να αποτινάξη ή ένα παλιόχαρτο χωρίς να ενοχλήη κανένα.

Όταν πηγαίνη έκδρομή, συγκεντρώνει όλα τα περιττά χαρτιά και τ' απορρίπτει μέσα σε μία εφημερίδα και τα κρύβει διακριτικά σε μία γωνία, ούτως ώστε φύγοντας ν' αφήση καθαρό το μέρος όπου είχε μείνει.

Το μαντήλι δεν είναι ποτέ μία «πασαλούρα», που την κουβαλάμε πάντα μαζί μας για άτομικη μας χρήση. Όσο κι' αν είναι πολυτέλεια και κομψό, δεν πιάει να υπενθυμίζει τις υπηρεσίες που προσφέρει. Δεν έπρεπε να λοιπόν να το παρανοιάζουμε επί μιάς του κόμμου, παρά μόνο αν είναι σχεδόν άσπασαυτό άκόμα.

Φυσικά, άπαγορεύεται να το περάσουμε πάνω από ένα τραπέζι, ιδίως αν υπάρχουν φαγητά. ή να το άνοίξουμε διάπλατα σαν τραπεζομάντιλο.

Δεν το χρησιμοποιούμε μπουστό στον κόμμο, παρά μόνο όταν δε μπορούμε να κάνουμε αλλιώς. Και τότε όμως το μεταχειριζόμαστε με διακριση, κάπως κρυφά, και κυρίως χωρίς θόρυβο.

Οι γυναίκες που κάνουν άερα με το μαντηλάκι τους, αντί βεντάλιας, δείχνουν άπλουστά έλλειψη καλής ανατροφής.

— Αν νοιάστε πως πρόκειται να βήξετε, βάλτε άμέσως το μαντήλι σας πάνω στα κλειστά χείλη σας. Μη βήχετε ποτέ μ' άνοιχτό το στόμα. Ούτε και μέσα στο χέρι σας, που μπορεί να το δώσετε κάποιον σε κάποιον, ή ν' αγγίξετε μ' αυτό κάτι που θ' αγγίξουν κι' άλλοι.

Για τ' άσπρόρρευκα

Για να καθαρίσετε τα άσπρόρρευκα σας γρήγορα και τελείως, χωρίς να τα φθείρετε με το δυνατό τρίψιμο ή με τις διάφορες καυστικές χημικές ουσίες, λάβετε σε 10 δκάδες νερό μισή δκά σαπούνι. Το νερό πρέπει να είναι τόσο ζεστό, όσο το άνεχεται το χέρι. Προσθέστε τρεις μεγάλες κουταλιές νέφτι, ανακατέψτε καλά, ρίχνετε μέσα τα ρούχα, σκεπάζετε καλά τη σκάφη και τ' άφήνετε 3 ώρες. Όταν τα βγάλετε ύστερα, θάνα άσπρα σαν το χιόνι.

Για τα τσιμπήματα των κουνουνιδών

— Ένα άποτελεσματικό... γιαιτροσόφι για τα τσιμπήματα των κουνουνιδών είναι το έλξη:

Παίρνετε ένα άνθος από γεράνι και το λιώνετε πάνω στο τσιμπήμα. Θά εξαφανιστή γρήγορα ή κοκκινίλα.

Νά τώρα κι' ένα έπιστημονικό φάρμακο:

Αιθέριος φορμόλης 40% 15 γραμ.
Ευδόλη 5 »
Ασέτον 4 »
Βάμμα Καναδά 1 »
Αρώμα γερανιά μερικές σταγόνες

Βάζετε το μίγμα αυτό σ' ένα μπουκαλάκι. Το κουνάτε καλά κι' έπειτα, μ' ένα βαμβακι άλείφετε το τσιμπήμα.

— 'ΥΤΗ τη φάσα τη συνάντησα για πρώτη φορά στο άσσανσέρ. Μεσημέρι κι' έτυχε ν' ανεβαίνουμε μαζί. Νά με συγχάρησε ή ψυχή του, αλλά έστους εδώ έμοιαζε με το Μπετόβεν, όπως τον έχω ιδεί σε εκόνες και σε άγαλματάκια, από κείνα που βάζουν οι πλανήτριες απάνω στο πιάνο τους, για να εμπνέωνται. Μαλλιά μπόλικά και ριχτά προς τα πίσω και λίγο στα πλάγια, μέτωπο ψηλόφωρο, χείλη σφιχτά, βλέμμα σαν συννεφιασμένος ούρανος που περιμένει καταγίδια. Καθώς ξεκίνησε το άσσανσέρ για πάνω, μου ρβνε το βλέμμα του και μου λέει άποφθεματικά:

— Πολύ άργά!

— Σαφιδόστικα!

— Ποιό;

— Το άσσανσέρ. 'Η βραδυτής του είναι εκνευριστική.

— Ναι, αλλά εν τώ μεταξύ εγώ έφτασα κι' όλας, παρατηρώ.

Και βγαίνω στο τέταρτο πάτωμα.

Κλείνω την πόρτα την άπόξω κι' ενώ έκείνος κλείνει την άπό μέσα για να συνεχίση την άνοδο, μου πετάει κι' αυτή την κουβέντα:

— Άδικη σπατάλη χρόνου!

Ποιός νάταν άραγε; Ρώτσα τη Μαίρη. Μιά φάσα έτοι κι' έτοι. (Νομίζω πως είναι ο νέος ένοικιαστής, που έπιασε το άπό πάνω μας). Την πληροφορία αυτή μου έδωσε κι' ο θυρωρός. Ναι, είναι ο νέος ένοικιαστής, όνόματι 'Αρχιμήδης Χατζησφύρης.

— Νοίκιασε το 6ο πρό έξοδομάδος!

— Και τί έπαγγέλλεται;

— Συνταξιούχος είναι, αλλά καταπίνει με έφευρέσεις. Έχει απάνω ένα δωμάτιο γεμάτο σφυριά, τανάλλες, σύρματα, κατσαβίδια, μπουκάλες με ύγρα και άλλα διάφορα. Πολύ καλός άνθρωπος.

Όταν άκούη τη λέξη «έφευρέτης» ο νους μου βάζει τις πιο άπίθανες ιδέες. 'Ιδιως, μάλιστα, όταν άπό ο έφευρέτης έβλεψέ μακριά, μαλλιά και συννεφιασμένο έλέμια. Τέλος πάντων στο διαμέριό του είναι ο άνθρωπος κι' άς είναι ό,τι του άρέσει. Έφευρέτης, έρασιτέχνης στρατηγός ή ποιητής. Τι με νοιάζει έμένα;

— Άκριβώς το άλλο μεσημέρι, ή συνεταίρος του βίου μου έχει να μου κάνει μία ευχάριστη άνακοίνωση. Το καταλαβαίνω πριν ακόμα μου κάνει κουβέντα, από την πανηγυρική έκφραση που χύνεται στο πρόσωπό της όταν πρόκειται να μου ξεφουρνισή κάτι το άντισυνητικό.

— Σέρεις πόσο πήγαμε ηλεκτρικό τον περασμένο μήνα;

— Ουσικά το ζέρω, άφου το πλήρωσα. Τετρακόσιες όγδόντα.

— Σέρεις τί είναι εκείνο που ζοδεύει το περισσότερο; — Ο θερμοσίφωνας.

— Τι να κάνουμε, άφου θέλουμε ζεστό νερό;

— Και όμως. Μπορούμε να έχουμε ζεστό νερό, χωρίς να ζοδεύουμε ρεύμα. Άπλά, θά καίμε το δέκα τοίς εκατό, απ' όσο καίμε τώρα.

— Μπώ! Και πώς θα γίνει αυτό το θαύμα; — Ο κ. Χατζησφύρης — και μου δείχνει το τανάλι. Έχει κάνει μία πρακτική έφευρεση. Είναι ένα πράγμα σαν καλδίδο. Το ένώνεις με την πρίζα, το ρουτίς στη γεμάτη μπανιέρα και το νερό άρχίζει και ζεσταίνεται. Μέσα σε πέντε λεπτά, βράζει! Και βράζει όποιοδήποτε νερό, όπου κι' αν βάλης το καλδίδο.

— Δεν μ' ενδιαφέρει το θέμα. Σαν να μην άκουσε τη δήλωσή μου, ή Μαίρη εξακολούθησε:

— Άπόψε θάρη να μās το δείξη!

— Σε παρακαλώ να λείπουν τα πειράματά, δεν μ' άρέσουν αυτές οι δουλειές.

Άλλά εγώ το είπα ενώ το άκουσα. Το βράδυ που γύρισα σπίτι, βρήκα τον κ. Χατζησφύρη έγκαταστειμένο στο σαλόνι.

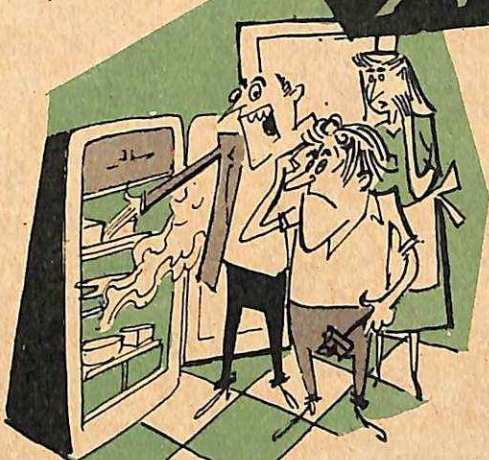
— Άειντε Κωστάκη, μία ώρα σε περιμένουμε. Γνωρίζεσαι με τον κ. Χατζησφύρη; — Άντρας μου, κυττάει, Κωστάκη. Αυτό είναι το μπανάκι που έχει έφευρε ο κ. 'Αρχιμήδης. Είδες πόσο άπλο είναι;

Ήταν ένα στρογγυλόμακρο μεταλλικό πράγμα, σαν γουδοχέρι, με ευλίγη λαβή. Στο πίσω μέρος έξείχε το σύρμα, με το φος στην άκρη του.

— Μάλιστα, έξήγησε ο κ. 'Αρχιμήδης, μ' αυτό το άπλο πραγμάκι που βλέπετε, έχετε οικονομία ρεύματος 95%.

— Με συγχωρείτε, κύριε 'Αρχιμήδη, αλλά θέλω να κάνω μία έρώτηση: Πώς δεν το έχουν έφευρε ως τώρα, άλλοι, άφου είναι τόσο άπλο;

— Έχουν γίνει πολλές πρακτικές έφευρεσεις για οικονομία δαπανών, κύριε Κωστάκη, αλλά δεν συμφέρουν στις εταιρίες και τις μπουκόταρους. Πού είναι το μπάνιό σας, παρακαλώ;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Προχώρησε προς το μπάνιο και τον άκολουθήσαμε. Μοιάζαμε σαν έπιστημονική αποστολή με τον άρχηγό επί κεφαλής.

— Παρακαλώ, γεμίστε το νερό.

— 'Η Μαίρη άνοίξε το ρομπινέ. Το κρύο νερό άρχισε να τρέχει, έτοιμο να δεχτή το πείραμα. Ο νεώτερος 'Αρχιμήδης ζετούλιζε το σύρμα κι' έβαλε το φος στην πρίζα.

— Άρκει! είπε όταν το νερό έφτασε στα δύο τρίτα της μπανιέρας.

— Ο 'Αρχιμήδης έβαλε το χέρι στο νερό, όπως ο παπας όταν είναι να βαφτίση παιδί. Έπειτα ύψωσε το ηλεκτρογυδοχέρο σαν πύραυλο, το κούνησε δυο-τρεις φορές άπειλητικά και δήλωσε:

— Έγώ, με τούτο δώ που βλέπετε, θα διαλύω την 'Ηλεκτρική Έταιρία. 'Ιδού, το βυθίζω. Μετράτε. Έως να μετρήσετε έκατό, το νερό θ' άρχισή να βράζει. 'Ετοιμοι; Βυθίζω!

Έβουθισε. Άρχισα να μετρώ. Ένα... δε πρόφτασα να φτάσω στο δύο. Ένα φοβερό «μπάμ» άκούστηκε και το σκοτάδι μās σκέπασε όλους. Μέσα στο έρεβος άντήκησε ή βαρεία φωνή του 'Αρχιμήδη:

— Έγινε ένωση! όρτε σπερματοτέα!

— Άναψα τον άναπτήρα. 'Η Μαίρη βρήκε

σπερματοτέα. Στο άκρό και τρεμουλιάρικο φως του, είδα τη φάσα του 'Αρχιμήδη και τρώαζε.

— Μην άνησυχήτε, μās καθουάλασε. Είνε μία λεπτομέρεια που δεν κατάρθωσα να την τακτοποιήσω άκόμη. Πάντως δεν πάθαμε ηλεκτροπληξία. Κι' αυτό είναι το σπουδαίο... Πού είναι ή ασφάλεια, να τη διορθώσω;

Πρώτον, όμως, που δεν θα τον άφωνα να τη διορθώση. Καθ' ύστερον δεν ήταν μόνο ή δική μας. — Όλη ή πολυκατοικία βυθίστηκε στο σκοτάδι. Άκουσα πόρτες ν' άνοίγουν στα κεφαλόσκαλα και διάφορες φωνές να λένε:

— Καί σās κόπηκε το ρεύμα, κυρία Μαρία;

— Ναι, και το δικό σας;

— Θα είναι ή κεντρική ασφάλεια.

Αυτή ήταν. Ο πύραυλος του 'Αρχιμήδη είχε έπαικτηί την ένέργειά του μέχρι το ύπόγειο. Άκούστηκε και ή φωνή του θυρωρού:

— Πάω να τηλεφωνήσω στην 'Ηλεκτρική Έταιρία.

Είπα στον 'Αρχιμήδη:

— 'Η έφευρεσί σας θαυματουργή.

Έκείνος μάζεψε τον πύραυλό του, τον τύλιξε με το σύρμα και μās καληνύχτισε προσθέτοντας:

— Σε δύο μέρες θα τόχω τελειοποιήσει! Και σās παρακαλώ μην κάνετε κουβέντα πουνένα γι' αυτό. Δε θέλω να μου κλέψουν το μυστικό-μ' έννοείτε;

— Σας έννόησα από την πρώτη στιγμή, κύριε 'Αρχιμήδη. Άπό το άσσανσέρ. Χαίρετε.

Κοντοστάθηκε στη πόρτα:

— Πάντως, κάτι έχει ο θερμοσίφωνας σας.

— Μάλλον κάτι έχει το μυαλό σας, νομίζω.

— Ναι. Έχει ιδέες!...

— 'Η κάτι άλλο. Χαίρετε!

Όταν έκλεισε την πόρτα, είπα στη γυναίκα μου:

— Νά μην τον ξαναδώ εδώ μέσα. Και άπαγορεύω και την καλημέρα άκόμα.

Μισή ώρα πιο ύστερα ήρθε το συνεργείο της 'Ηλεκτρικής και είδαμε το φως το άληθινό.

Δύο μέρες άργότερα. Βρισκόμουν στην κουζίνα. Έχει παράθυρο στο φωταγνό, όπως όλες οι κουζίνες της πολυκατοικίας κι' όλοι οι όθουροι των κουζινών, φτάνει σ' αυτά. Σεχωρίζω την γίνωνται... μένι το κατά μου κυρίου Σταμάτη, που τά-ζης τον σούωσε το δικαίωμα να φωνά-νέιο;

— Μου είπε πως θα του αύξαινε την ψυχή, χωρίς να ζοδεύει ρεύμα! άπολογήθηκε.

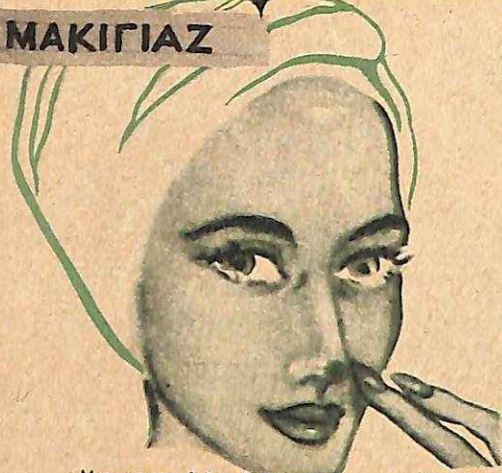
— Και γιατί δεν μου είπες τίποτα; — 'Ηθελα να σου κάνω έκπληξη!

— Όρίστε ή έκπληξη! Πάει το ψυγείο και δεν το ζοφλήσαμε άκόμα.

Πώς μπορείτε να κρύψετε τα πιο συνηθισμένα ελαττώματά του

ΜΑΚΡΕΙΑ ΜΥΤΗ

ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Μακιγιάζ: Βάζετε μια κουκκίδα κόκκινη κρέμα δίπλα στην άκρη της μύτης, πάνω απ' το φόν-ντε-τέν και κάτω απ' την πούντρα, και την απλώνετε έτσι, ώστε να σχηματιστεί μια ροζ σκιά, που φαίνεται σαν να λιγοστεύει το υπερβολικό μήκος της μύτης. Προσχή όμως να εσθύνει κανονικά ολόγυρα το κοκκινάδι.

ΧΤΕΝΙΣΜΑ

Χτένισμα: Α) Όταν τα μαλλιά σκεπάζουν τ' αυτιά και προχωρούν προς τα εμπρός, πάνω απ' τα φρύδια κι' απ' τα μάγουλα, φαίνεται μικρότερη η απόστασι απ' το αυτί ως την άκρη της μύτης. Β) Αντίθετα, όταν τα μαλλιά είναι τραβηγμένα προς τα πίσω, σχηματίζοντας κότσο, δείχνουν το προφίλ μακρύτερο και τη μύτη πιο μεγάλη.

ΚΑΠΕΛΛΟ

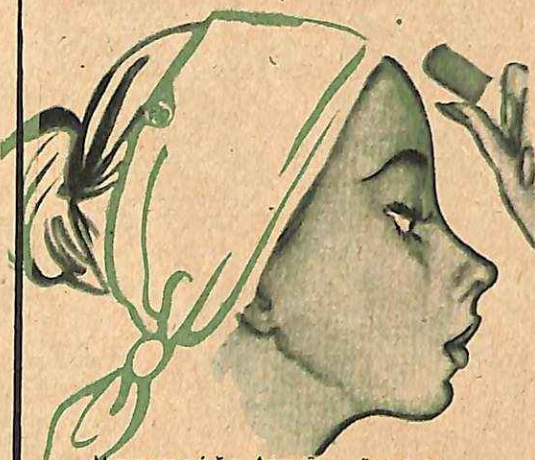
Καπέλλο: Α) Διαλέξετε ένα σχέδιο που το μπόρο του να προχωρή πιο εμπρός απ' την άκρη της μύτης, δίνοντας πλάτος στα πλάγια. Β) Αποφύγετε απολύτως τα ψηλά καπέλλα, δίχως μπόρο, σε σχήμα τόκας ή «φουριού», που φαίνονται σαν να συνεχίζουν τη μακρεία γραμμή της μύτης.

ΝΤΕΚΟΛΤΕ

Ντεκολτέ: Α) Ένα ντεκολτέ υπεραισιό, με απαλές στρογγυλές γραμμές, ελφόν του ματιού προς την όριζοντια κατεύθυνση. Β) Αντίθετα, ένα ντεκολτέ τριγωνικό ή ένας μυτερός γιακάς, τονίζει την εντύπωση της κατακόρυφης γραμμής και δείχνει συνεχώς τη μύτη ακόμα μακρύτερη.

ΠΗΓΟΥΝΙ ΠΡΟΣ ΤΑ ΜΕΣΑ

Μακιγιάζ: Δοκιμάστε ένα απλό και ξεύγνο «τρύκ»: Βάζετε στο πάνω μέρος του μετώπου σας φόν-ντε-τέν λίγο πιο σκούρο απ' το άλλο του υπολοίπου προσώπου σας, και το απλώνετε κανονικά. Το κάτω μέρος του προσώπου θα τραβήξει τότε περισσότερο το μάτι, σαν πιο φωτεινό, κι' έτσι το πηγούνι θα φαίνεται μεγαλύτερο.

Χτένισμα: Α) Χτενισμένα προς τα πίσω, τα μαλλιά δίνουν πλάτος στο προφίλ, απ' το πηγούνι ως την κορυφή του αυτιού, αυτό δηλαδή ακριβώς που σας χρειάζεται. Β) Αποφύγετε κάθε χτένισμα που προχωρεί προς τα εμπρός, πάνω απ' το μάγουλο και το σαγόνι, κάνοντας να φαίνεται το πηγούνι ακόμα πιο ασήμαντο.

Καπέλλο: Α) Διαλέξετε ένα μισό καπέλλο, «ετυμμέν», ή κάποιο άλλο σχέδιο που ν' αφήνει εντελώς ορατά τ' αυτιά και το σαγόνι. Β) Ποτέ μην επιχειρήσετε να φορέσετε καπέλλα με φαρδιά μπόρο, που πέφτουν προς τα κάτω, ή σχέδια σαν σκούφιες που πέφτουν στο ένα πλάι και σκεπάζουν το σαγόνι και τ' αυτιά.

Ντεκολτέ: Α) Ένα φαρδύ και χαμηλό ντεκολτέ, με σχήμα τρίγωνο ή καμπυλωτό, κρύβει απ' το μάτι το ελαττωματικό πηγούνι, δίνοντας φαινομενικά πλάτος και βάθος. Β) Εκείνο που πρέπει ν' αποφύγετε απολύτως σ' αυτή την περίπτωση, είναι το να τελειώνω το φόρεμά σας με μια ευθεία γραμμή στο λαιμό.

ΚΟΝΤΟΣ ΛΑΙΜΟΣ

Μακιγιάζ: Δοκιμάστε να χρησιμοποιήσετε πιο ανοιχτόχρωμο φόν-ντε-τέν στα μάτια ως την άκρη των μαλλιών, με το πούντρα στο λαιμό σας, απ' το πηγούνι ως την άκρη της μύτης, και με τις εξωτερικές άκρες τους έχει λιγότερο κι' ο λαιμός θα δίνει την εντύπωση πως είναι μακρύτερος και πιο τωμένος.

Χτένισμα: Α) Μαλλιά κοντά και κατάντια, που αφήνουν τελείως ελεύθερο το σέβρο και το λαιμό, μπροστά πίσω, δίνουν την ψευδαίσθηση πως ο λαιμός είναι μεγαλύτερος απ' το πραγματικό του. Β) Αντίθετα, όταν κρέμονται ως από τους κροτάφους, Β) Το μέτωπο φαίνεται ακόμα ψηλότερο, αν χτενιστεί τα μαλλιά σας προς τα πάνω, στην κορυφή του κεφαλιού.

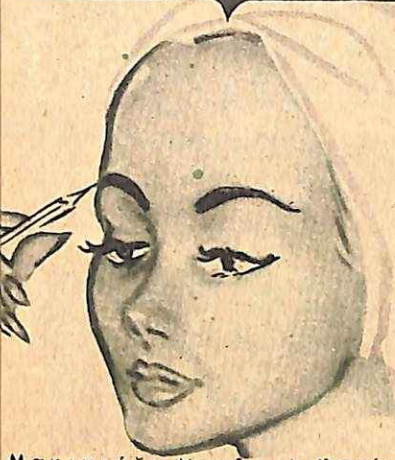

Καπέλλο: Α) Ένα μικρό «ταμπού» που σκεπάζει μόνο την κορυφή του κεφαλιού είναι η καταλληλότερη φόρμα γι' αυτή την περίπτωση. Β) Αποφύγετε... σαν το διάβολο τα γάλα κλός, με κατεβαστά μπόρο, που σκεπάζουν το πίσω μέρος και τα πλάγια του κεφαλιού και τον εξαφανίζουν σχεδόν.

Ντεκολτέ: Α) Ένας γιακάς κομμένος, που σχηματίζει ντεκολτέ βαθύ τριγωνικό, είναι ιδεώδης για να δίνει την εντύπωση ενός μακρικού και λεπτού λαιμού. Β) Στην περίπτωση αυτή, μη φοράτε ποτέ πουλόβερ με ψηλό κλειστό γιακά, όσο κρύο κι' αν κάνει, γιατί δεν ταιριάζει στο λαιμό σας.

ΨΗΛΟ ΜΕΤΩΠΟ

Μακιγιάζ: Μπορείτε να ελαττώσετε φαινομενικά την πολύ μεγάλη απόστασι απ' τα μάτια ως την άκρη των μαλλιών, με το κατάλληλο βάψιμο ματιών και φρυδιών. Τα φρύδια πρέπει ν' είναι μάλλον παχειά, τονίζοντας, και με τις εξωτερικές άκρες τους χονδρύνοντας λίγο προς τα πάνω, για να ελαττώσουν την απόστασι που αναφέραμε.

Χτένισμα: Α) Μερικά «μυτάκια», που κτεβαίνουν προς τα κάτω, κρύβουν το υπερβολικό πλάτος του μετώπου. Στα πλάγια, τα μαλλιά είναι «μπουφάν» και γυρίζουν πάλι από τους κροτάφους. Β) Το μέτωπο φαίνεται ακόμα ψηλότερο, αν χτενιστεί τα μαλλιά σας προς τα πάνω, στην κορυφή του κεφαλιού.

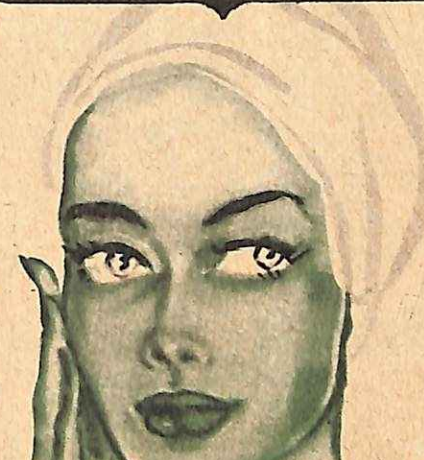

Καπέλλο: Α) Ένα καπέλλο σε σχήμα «μπούρε», χωρίς μπόρο, αλλά χωστό ως τη μέση του μετώπου, είναι ό,τι χρειάζεται γι' αυτή την περίπτωση. Β) Αποφύγετε τα καπέλλα που φοριούνται στο πίσω μέρος του κεφαλιού, και τα «ελάστρα», που προσθέτουν ύψος στο κεφάλι, γιατί δεν κάνουν για σας.

Ντεκολτέ: Α) Τραβήξετε την προσομακρύνει απ' το μέτωπό σας, με ένα γιακά που σχηματίζει ντεκολτέ βαθύ τριγωνικό, που σχηματίζει μέτριο και μυτερό ντεκολτέ. Β) Μακριά από τα στρογγυλά και χαμηλά ντεκολτέ, που φαίνονται σαν αντίγραφο του μακρού του μετώπου, που δε θέλετε να δείχνουν την προσοχή.

ΦΑΡΔΥ ΠΡΟΣΩΠΟ

Μακιγιάζ: Λίγη κόκκινη κρέμα, απλωμένη απ' τα μάγουλα προς τα κάτω, κάνει να φαίνεται το πρόσωπο στενότερο και με κανονικότερο σχήμα. Η κρέμα αυτή πρέπει να εσθύνει απαλά και ν' αφομοιώνεται στο φόν-ντε-τέν στα μάγουλα και στο πηγούνι. Φροντίστε να γίνεται πάντα με λεπτή τέχνη αυτό το μακιγιάζ.

Χτένισμα: Α) Ένα χτένισμα λείο και μάλλον κολλητό στο κεφάλι κάνει να φαίνεται το πρόσωπο πιο μικρό. Β) Αντίθετα, πρέπει ν' αποφεύγετε τα χτενίσματα «φλου» ή «μπουφάν», που φουσκώνουν στα πλάγια και δείχνουν πάντοτε μεγαλύτερο κατά μερικούς πόντους το πλάτος του προσώπου σας.

Καπέλλο: Α) Τα καπέλλα με φαρδύ τεπέ, φαρδύτερα απ' το πρόσωπο, ελαττώνουν φαινομενικά το υπερβολικό πλάτος του. Β) Ποτέ μη φοράτε καπέλλα σε «τύλ εν-νίς», που υπογραμμίζουν ακριβώς το μέγεθος και το σχήμα του κεφαλιού. Όσο κι' αν σας άρσουν τυχόν τα καπέλλα αυτά, δε σας ταιριάζουν στο πρόσωπο.

Ντεκολτέ: Α) Ένα ντεκολτέ ελαφρώς, φαρδύτερο απ' το πρόσωπο, είναι ό,τι χρειάζεται για να φαίνεται το πρόσωπο λεπτότερο, από αντίθεσι. Β) Αποφύγετε πάντα σ' αυτή την περίπτωση τα κλειστά γυριστά γιακαδάκια, σαν εκείνα που έχουν οι μαθητικές ποδιές, γιατί δείχνουν φαρδύτερο το πρόσωπο.

ΦΑΡΔΥ ΣΑΓΟΝΙ

Μακιγιάζ: Για να ελαττώσετε φαινομενικά το πλάτος του, απλώνεται κατά μήκος της γραμμής του, λίγο φόν-ντε-τέν πιο σκούρο από το υπόλοιπο προσώπου σας, συνεχίζοντας το προς τα κάτω και πέρα απ' το πηγούνι, έτσι ώστε να εσθύνει στην αρχή του λαιμού. Με λίγη προσοχή και πείρα θα το πετύχετε.

Χτένισμα: Α) Τα μαλλιά σας πρέπει ν' είναι κοντά, φουσκωτά και φαρδύτερα στους κροτάφους, ώστε να φαίνεται από αντίθεσι λεπτότερο το σαγόνι. Β) Ποτέ δεν επιτρέπεται ν' είναι φαρδύτερο, το χτένισμά σας κάτω χαμηλά, γιατί θα δείχνει τότε το σαγόνι ακόμα πιο φαρδύ, πράγμα που θέλετε να κρύψετε.

Καπέλλο: Α) Τα κατάλληλα σχέδια «εκαοντί» έχουν χαμηλό τεπέ και μπόρο φαρδύτερα απ' το σαγόνι. Β) Αντίθετα, θ' άρκεσε, που φοριούνται μόνο στην κορυφή του κεφαλιού και δίνουν στο πρόσωπο μια θμη τριγωνική, ενώ ο σκοπός σας είναι να πετύχετε το αντίθετο αποτέλεσμα.

Ντεκολτέ: Α) Κι' εδώ το ντεκολτέ πρέπει ν' έχει πολύ φάρδος, μεγαλύτερο απ' το σχήμα. Εύτυχώς, είναι της μόδας αυτά τα Β) Οι μικροί και στρογγυλοί γιακάδες κάνουν να φαίνεται ακόμα φαρδύτερο και πιο τετράγωνο το σαγόνι. Τέτοιους γιακάδες πρέπει αποφεύγετε.

Μιά καινούργια στάρ, ένα «σκάνδαλο» κι' ένας γάμος!..

ΕΔΩ και λίγο καιρό, κατά τη διάρκεια μιας δεξιώσεως στη Βίλλα γνωστού αστέρος του Χόλλυγουντ, δημιουργήθηκε να «σκάνδαλο» που έκανε γνωστή η καινούργια ήθοποιός και έγινε αιτία ενός γάμου.

Ανάμεσα στις όμορφες γυναίκες που είχαν προσκληθεί στο πάρτυ αυτό, ήταν και η Αγγλίδα ήθοποιος Καϊή Κένταλ, ηλικίας 31 ετών και ανύπαντρη ακόμη. Η Καϊή, ελαφρώς μεθυσμένη και ευθυμική, χορεύει με πολλούς άνδρες και κατέληξε στην αγκαλιά του Φράνκ Σινάτρα, που αδεράπευτος Δόν-Ζουάν όπως είναι, της έκανε μερικά τολμηρά φιλοφρονήματα, που προκάλεσαν τις διαμαρτυρίες της. Η Καϊή διέκοψε το χορό και έφυγε θυμωμένη. Τότε όμως παρουσιάστηκε στη μέση της συγκινητικής των προσβολών ηθοποιός Ρεξ Χάρισσον, για τον οποίον λένε στο Χόλλυγουντ ότι είναι ο καλύτερος επάγγελμα «προστατής» των προσβολών ηθοποιών. Πλησίασε το Σινάτρα και χωρίς καμιά εξήγηση του κατάφερε μερικά ήχηρα χαστούκια, που άφησαν εκπληκτικούς τους παρευρισκόμενους στη σκηνή! Ο Φράνκ συνήλθε αμέσως και με τις γροθιές υψωμένες έκανε να επιτεθεί κατά του Χάρισσον. Αλλά τον εμπόδιζαν οι άλλοι, που τον απεικύνουν, λέγοντάς του:

— Δέν είναι σωστό, Φράνκ, να δείρεις έναν πενηντάχρονο για λόγους ερωτικής αντιζηλίας!...

Έτσι το επεισόδιο εξωγήγη λήξαν για το Σινάτρα. Αλλά όχι και για τον Ρεξ Χάρισσον ο οποίος, λίγους μήνες μετά τον χωρισμό του από την Λίλυ Πάλμερ, είχε αρχίσει να απλώνει τα ερωτικά του δίχτυα στην Καϊή και να την πολιορκεί μεθοδικά. Έκείνο το βράδυ είχε παρακολουθήσει την «προβολή» της από το Σινάτρα και είχε νομίζει καθήκον του να συνεισφέρει με μερικά χαστούκια τον τρέως σύζυγο της Άδα Γκάρντνερ. Αλλά το «σκάνδα-

λο» είχε και την καλή του συνέχεια. Η Καϊή εξετίμησε ιδιαίτερα την ιπποτική επένδυσή του Ρεξ και δέχτηκε να γνωριστεί μαζί του καλύτερα. Και παρά το γεγονός ότι αυτός είναι 50 ετών και εκείνη 31, δέν άργησαν να παντρευτούν.

Η Καϊή Κένταλ, ακολουθώντας τη μαγία των Άγγλων αστέρων του κινηματογράφου να ζήτουν τύχη στο Χόλλυγουντ, έφτασε εκεί το 1955. Αλλά είχε παίζει σε πολλές αγγλικές ταινίες, περισσότερες από 10, και λίγους μήνες πριν είχε πρωταγωνιστήσει στο φιλμ «Στά χαρέμια του Άβδουλλάχ», που είχε γυριστή στην Αίγυπτο και σασύριζε την όργισμένη ζωή του Φαρούκ. Απὸ το τελευταίο αυτό φιλμ, που είχε προβληθεί στην Αμερική με επιτυχία, η Κένταλ ήταν κάπως γνωστή. Χάρης σ' αυτό και με την πολύτιμη βοήθεια του ζεύγους Στιούαρτ Γκρέιντσερ—Τζιν Σίμμονς βρήκε άμέσως ένα ρόλο πρωταγωνίστριας στο ιστορικό φιλμ «Αντίπαλος του Βασίληως», με τον Ρόμπερτ Τέιλορ, στο οποίο η Καϊή έπαιξε πολύ καλά, αλλά όπως ήταν επόμενο, προκάλεσε τις διαμαρτυρίες των Αμερικανικών συναδέλφων της:

— Είναι πρωτοφανές σ'αυτά χρονικά του Χόλλυγουντ, είναι σκανδαλώδες, έλεγαν, να έρχεται μια ξένη για πρώτη φορά στο

Καϊή ΚΕΝΤΑΛ

Χόλλυγουντ και να παίρνει άμέσως ρόλο βεντέτας σε ταινία, ενώ εμείς χρόνια προσπαθούμε να επιτύχουμε έστω κι' ένα ρόλο στάρ-λετ. Θα φέρουμε το ζήτημα μέχρι το Κογκρέσσο και τη Γερουσία και εν' ανάγκη μέχρι τον Πρόεδρο!...

Είτε από τον θόρυβο που δημιουργήθηκε, είτε γιατί η Καϊή ήταν πραγματικά ήθοποιος με ταλέντο, το γεγονός είναι ότι από τότε βυθίστηκε στο Χόλλυγουντ. Και μόλις υπέβαλε αίτηση να γίνει Αμερικανίδα, υπέγραψε άμέσως κι' ένα πολυτερές συμβόλαιο, που της εξασφαλίζει δυο φιλμ το χρόνο με μεγάλα δικαιώματα. Το πρώτο από αυτά έχει τον τίτλο «Τα κορίτσια» και εκτός από την Κένταλ παίζουν σ' αυτό ο Γάλλος ήθοποιος Ζακ Μπερζέρ, που όφειλε την αναγνώρισή του ως ήθοποιού στις προσπάθειες της πρώην γυναίκας του και γνωστής στάρ Τζίντσερ Ρότζερς, και η χορεύτρια Τάινια Έλκ.

Η Καϊή Κένταλ—αυτό είναι και το πραγματικό της όνομα—γεννήθηκε στο Λονδίνο στις 13 Ιουνίου του 1926 από γονείς ήθοποιους. Αφού από μικρή έμαθε χορό και τραγούδι σε διάφορες σχολές μπαλέτου, σε ηλικία 22 ετών πήρε την απόφαση να ακολουθήσει το επάγγελμα της ήθοποιου και έγινε μαθήτρια της Βασιλικής Ακαδημίας Δραματικών Τεχνών του Λονδίνου. Αποφοίτησε με άριστα ύστερα από 3 χρόνια και άμέσως προσελήφθη σ' ένα μουσικό θέατρο ως πρωταγωνίστρια.

Αφού έπαιξε σε πολλά ελαφρά έργα, το 1953 έκανε για πρώτη φορά την εμφάνισή της στον αγγλικό κινηματογράφο με τις ταινίες «Γενεθιόβη» και «Λαίδη Γκορντίνια». Το τελευταίο αυτό φιλμ, ένα ιστορικό δράμα, της επέτρεψε να γίνει άμέσως γνωστή στην πατρίδα της. Κι' από τότε, γιατί σε όλα συνέβη το ίδιο, η Καϊή υπερέβαινε επάνω σ' ένα βασικό λόγο: γυνή και σκεπασμένη μόνο με τα μακριά μαλλιά της.

Έχοντας, λοιπόν, υπ' όψη του ο σκηνοθέτης Γκρέγκορ Ράτωφ, τα σωματικά προσόντα της Καϊή, της ανέθεσε το 1955 τον ρόλο της πρωταγωνίστριας στην ταινία του «Στά χαρέμια του Άβδουλλάχ». Στο φιλμ αυτό, τον ρόλο του Φαρούκ κράτησε ο ίδιος ο Ράτωφ.

Με την συμμετοχή μου στο φιλμ αυτό, λέει η ίδια η Καϊή, γνώρισα πολλά και άγνωστα πράγματα για μένα. Πρώτα—πρώτα ταξίδεψα στο Κάιρο και στην Αλεξάνδρεια. Έπειτα μπήκα από αφανίστου πολυτελείας και χλιδής ανακτορά του Φαρούκ, όπου γυρίσαμε πολλές σκηνές της ταινίας, κατά την διάρκεια των αλγυπτιακών άρχων. Έπειτα, έκανα ένα όνειρομένο ταξίδι στη Μεσόγειο με τη βαλμηγό του Φαρούκ «Μαχρούσα», μαζί με τον σκηνοθέτη Ρ. ΠΕΝΝΥ

— Με την συμμετοχή μου στο φιλμ αυτό, λέει η ίδια η Καϊή, γνώρισα πολλά και άγνωστα πράγματα για μένα. Πρώτα—πρώτα ταξίδεψα στο Κάιρο και στην Αλεξάνδρεια. Έπειτα μπήκα από αφανίστου πολυτελείας και χλιδής ανακτορά του Φαρούκ, όπου γυρίσαμε πολλές σκηνές της ταινίας, κατά την διάρκεια των αλγυπτιακών άρχων. Έπειτα, έκανα ένα όνειρομένο ταξίδι στη Μεσόγειο με τη βαλμηγό του Φαρούκ «Μαχρούσα», μαζί με τον σκηνοθέτη Ρ. ΠΕΝΝΥ

— Με την συμμετοχή μου στο φιλμ αυτό, λέει η ίδια η Καϊή, γνώρισα πολλά και άγνωστα πράγματα για μένα. Πρώτα—πρώτα ταξίδεψα στο Κάιρο και στην Αλεξάνδρεια. Έπειτα μπήκα από αφανίστου πολυτελείας και χλιδής ανακτορά του Φαρούκ, όπου γυρίσαμε πολλές σκηνές της ταινίας, κατά την διάρκεια των αλγυπτιακών άρχων. Έπειτα, έκανα ένα όνειρομένο ταξίδι στη Μεσόγειο με τη βαλμηγό του Φαρούκ «Μαχρούσα», μαζί με τον σκηνοθέτη Ρ. ΠΕΝΝΥ

— Με την συμμετοχή μου στο φιλμ αυτό, λέει η ίδια η Καϊή, γνώρισα πολλά και άγνωστα πράγματα για μένα. Πρώτα—πρώτα ταξίδεψα στο Κάιρο και στην Αλεξάνδρεια. Έπειτα μπήκα από αφανίστου πολυτελείας και χλιδής ανακτορά του Φαρούκ, όπου γυρίσαμε πολλές σκηνές της ταινίας, κατά την διάρκεια των αλγυπτιακών άρχων. Έπειτα, έκανα ένα όνειρομένο ταξίδι στη Μεσόγειο με τη βαλμηγό του Φαρούκ «Μαχρούσα», μαζί με τον σκηνοθέτη Ρ. ΠΕΝΝΥ

— Με την συμμετοχή μου στο φιλμ αυτό, λέει η ίδια η Καϊή, γνώρισα πολλά και άγνωστα πράγματα για μένα. Πρώτα—πρώτα ταξίδεψα στο Κάιρο και στην Αλεξάνδρεια. Έπειτα μπήκα από αφανίστου πολυτελείας και χλιδής ανακτορά του Φαρούκ, όπου γυρίσαμε πολλές σκηνές της ταινίας, κατά την διάρκεια των αλγυπτιακών άρχων. Έπειτα, έκανα ένα όνειρομένο ταξίδι στη Μεσόγειο με τη βαλμηγό του Φαρούκ «Μαχρούσα», μαζί με τον σκηνοθέτη Ρ. ΠΕΝΝΥ

Η Έτοικα Μουρ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησούλες

* Η Μπέττυ Νταϊδς έπασσε ένα σπινδόλι της πέφτοντας από μια σκάλα του σπιτιού της. Η στάρ θα παραμείνει ακίνητη επί 40 μερες, με ολόκληρο τον κορμό της μέσα στο γύφο.

* Η Ιταλίδα στάρ Ιζα Μπαρζιτσα έφερε στον κόσμο μια κορούλα, στην οποία δόθηκε το όνομα Καρλόττα. Ο τοκετός δέν ήταν φυσιολογικός και οι γιατροί υποχρεώθηκαν να της πάρουν το παιδί με καισαρική τομή.

* Οι Ιταλοί δημοσιογράφοι υπέδειξαν εσχάτως ως τους πιο αξιογάπητους ήθοποιους του Ιταλικού θεάτρου και κινηματογράφου τους έζησε Σιλβάνο Παμπλόνι, Άλντο Φαμπρίτσι και Ζακελίν Σαράν και από τους σκηνοθέτες τον Μπλάζεττι.

* Από την ίδια επιτροπή του δώροποι καλλιτέχνες εκρίθησαν η Τζιάννα-Μαρία Κανάλε, η Άννα-Μαρία Φερέρο και ο Βιττόριο Γκάσμαν. Τα δώροστα και ευχάριστα αυτά βραβεία απενεμήθησαν στους καλλιτέχνες από τον δήμαρχο της Ρώμης.

* Η παλαιά επιτυχία της Γκρέτα Γκάρμπο «Νινόςσκω», το μόνο φιλμ στο οποίο η θεά Γκρέτα γελούσε, ξαναγυρίστηκε από τη «Μέτρο» έγχρωμο και με το σύστημα Σινεμακόπ. Όπως σ' όλες τις επαναλήψεις στο νέο φιλμ, που τιτλοφορείται «Η ώρα της Μόσχας», υπάρχει άφθονος χορός και μουσική. Πώς ήταν όμως δυνατόν να μη συμβεί αυτό αφού βασικοί πρωταγωνιστές του είναι ο Φρέντ Ασταίρ και η Σύντ Τσαρρίς. Σημαντικούς ρόλους στο έργο παίζουν επίσης η Τζέννις Πέιτς και ο Πίτερ Λόρρε.

* Η Τζούλυν Τάυλερ και ο σύζυγός της Γκρέγκορ Λαφοντ βρήκαν και οι δυο τραγικό θάνατο σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα λίγο έξω από το Λονδίνο. Η στάρ είχε μόλις αποτελειώσει το γυρίσμα του φιλμ «Ροκ στη φυλακή» στο οποίο εμφανίζεται παρά το πλεον του «Ελβετ Πρίσλεϊ» και που θα αποτελούσε την πρώτη της κινηματογραφική επιτυχία. Οι δυο μαζί ζούσι που ήταν και οι δυο μαζί 48 χρόνων, είχαν μόλις παντρευτεί και έφευγαν για να περάσουν μακριά από την κινηματογραφική ζωή.

* Ο Γάλλος σκηνοθέτης Ζαν Ζακ Εσπέρ, που έκανε το φιλμ «Οι άνθρωποι που αγαπάμε», έδωσε σ' αυτό τον τίτλο το μυστικό αυτοκίνητο, που έφερε την επιγραφή «Αντίπαλος του Φαρούκ», τις παροπαράδοτες κατσαρόλες και τα άδεια κουτιά από κονσέρβες.

* Στο Λονδίνο κυκλοφορεί τελευταία ο ακόλουθος νέος χαρτακιρισμός του τελευταίου «Εντλέμμαν»: Πραγματικός τέλειαν να περπατάει που κατορθώνει να περιγράψει την Μαίριλιν Μονρό χωρίς να συνοδεύει τα λόγια του με καμιά χειρονομία.

* Ο τι συνέβη πριν από μερικά χρόνια με την Λέσλυ Κρόν, συμβαίνει τώρα με τη νεαρά Γαλλίδα καλλιτέχνισσα Έτοικα Σουρώ. Η νεαρά καλλιτέχνισσα, που είχε γυρίσει ελάχιστα φιλμ στην πατρίδα της, μεταξύ των οποίων «Το άγουρο φρούτο» με την Έντλζ Φενιέρ, προσελήφθη πρό μνηών στο Χόλλυγουντ. Πριν ακόμα προβληθεί το πρώτο φιλμ που γύρισε εκεί, η Έτοικα Σουρώ γυρίζει τώρα ένα δεύτερο με τον Τάμπ Χάντερ. Έτσι, χωρίς στον αμερικανικό κινηματογράφο, μια ακόμα Γαλλίδα στάρ θα γίνει μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα άστέρι πρώτου μεγέθους.

* Σε μια κλινική της Νέας Υόρκης η Μαίριλυν Μονρό έκαλει το χαμό του παιδιού της, που περίμενε με τόσο λαχτάρα. Η Μαίριλυν, που περνούσε τις διακοπές της στο Λονγκ-Ίλαντ, κολυμπώντας και ψαρεύοντας, μεταφέρθηκε την περασμένη εβδομάδα επείγοντως σε μια κλινική και ύπστη μια σοβαρά έγχειρση, μετά το πέρας της οποίας ο ίδιος ο άνδρας της, ο συγγραφέας Άρθουρ Μίλλερ, ανήγγειλε στους δημοσιογράφους πως η Μαίριλυν ήταν εκτός κινδύνου, το παιδί όμως που περίμενε για τον προσεχή Μάρτιο είχε θυσιαστεί για να ζήσει η μητέρα. Ούτε ο άνδρας της, ούτε οι γιατροί ανέφεραν αν θα μπορούσε στο μέλλον η Μαίριλυν να αποκτήσει παιδιά, η πεθερά της όμως, βγαίνοντας από την κλινική είπε: «Είναι ακόμη πολύ νέα και έχει καιρό να αποκτήσει όσα παιδιά θέλει». Παντρεμένη από τα 16 της χρόνια με έναν αστυφύλακα του Λος Άντζελες, από το 1954 με τον Τζο γι Μάτζο, η Μαίριλυν βρίσκεται τώρα στον τρίτο της γάμο, δέν καταρωθούμε δε ποτέ, παρά την φλογερή της επιθυμία, να αποκτήσει παιδί. Η απόδοσή αυτή, που έδωσε για μια στιγμή σε κίνδυνο τη ζωή της, είναι η τρίτη.

* Οι θαυμαστές του Πόλ Μιούνι πίστευαν πως το είδωλό τους είχε αποφασίσει να ξαναγίσει να εργάζεται. Ο μεγάλος καλλιτέχνης είναι όμως απ' εκείνους που δέν αγαπήσαν ποτέ το Χόλλυγουντ. Αποφάσισε, λοιπόν, να το εγκαταλείψει οριστικά και έβαλε έξω από την ώραία βίλλα του μια μεγάλη επιγραφή «Πωλείται».

* Ενώ γυρίζει το φιλμ «Οι άδελφοί Καραμαζώφ» η Μαρία Σέλλ υπέγραψε με τη «Μέτρο» συμβόλαιο για άλλα πέντε έργα που θα της εξασφαλίσουν ένα εκατομμύριο δολάρια.

* Ο Βιττόριο ντε Σιλκά εινε απαρνηγόρητος. Έχασε τη μητέρα του, που τη λάτρευε και η οποία πέθανε στη Ρώμη σε ηλικία 83 χρόνων. Ο πατέρας του ήθοποιού είχε πεθάνει πριν από 30 χρόνια, όταν ακόμα ο Βιττόριο ήταν έντελες άγνωστος.

* Ο Τόνι Κέρτις κινδυνεύει να χάσει το ένα του μάτι. Στο Παρίσι, κατά το γύρισμα μερικών σκηνών τω «Βικτόρ», δέχτηκε στο μάτι ένα βέλος, το οποίο η μητή ήταν ευτυχώς καλυμμένη με μια σφαίρα από λάστιχο. Παρά τις προφυλάξεις αυτές όμως ο συμπαθής καλλιτέχνης κινδυνεύει να έχη σοβαρές διαταραχές στην όραση.

* Ο Μελ Φερρερ και ο Άντρεϊ Χέιμσον ανέλυν πως δυο καλλιτέχνες, που δέν θέλουν να χωριστούν, πρέπει να «συριάζουν» συχνά μαζί.

— Μια δέν δέν μάς προσελκύει για να γυρίσουμε μαζί κάποιο φιλμ, έδλωσε ο Μελ, θα γυρίσουμε το φθινόπωρο το έργο από πράσινο σπίτι. Θα το σκηνοθετήσω εγώ με πρωταγωνίστρια την «Ωνιού».

* Είναι ανάγκη να ιδρυθεί στο Χόλλυγουντ μια «Σχολή καλής συμπεριφοράς». Η Έτοικα Σουρώ έλεγε με μιλάνια για τον Άλφν Λάντ έλε πως θα έπρεπε να εγκαταλείψουν τους ρόλους του «ξενεμπριμέ», γιατί οι ρυθμίες που δέν του επιτρέπουν να τέτοιον τολμήματα. Ο Άλφν δέν έχασε την ευκαιρία για να πη κι' αυτός την γνώμη του για την Έτοικα: «Δέν είναι ανάγκη, έλεε να μάς παριστάνη η Έτοικα Ουίλλιαμς τη μεγάλη κολυμβήτρια. Ξέρουμε καλά πως τα εκόκκαλα έπαιλουν στο νερό χωρίς καμιά προσπάθεια».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

Η ΚΟΜΟΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

«ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΧΑΡΙΑΔΗΜΟΣ: Εύπρεπής, ύποφερτος, σχεδόν νόστιμος άντρας μέχρι 45 χρόνων. Τηματάρχης άλφα. ΗΛΙΑΣ: Στενός του φίλος και συνάδελφός του. Ίδια ηλικία. ΠΕΝΑ: Σαφρακισμένη, γενετοκόρη σάν κορυβαίσκη σταφίδα τρίτης ποιότητας, 47 χρόνων. Χτυπητά βαμμένα. Έκτρομακτική. ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μονίμως άνεργος, τρέως άργυρικός στη Δημαρχία, λίγο «νταής», λίγο «μπαρόκος», λίγο «κρυφτής» κι' «άθανάτοδρος» σε μουσικά γαστροπαιγία, 52 χρόνων. Άδελφός της Ρένας. ΕΝΑΣ ΘΥΡΩΡΟΣ.

ΣΚΗΝΗ 1η (Στο σπίτι).

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι να σου κάνω; Ό,τι μπορούσα να κάνω τόκανα. Έξακόσα συνουκεία προκάλεσα! Μέχρι δυο γαμπρούς την ημέρα σούφερα τοίτο το χρόνο. Να λέμε την αλήθεια, δηλαδή: Όποιος σέ δη, φεύγει απ' το πρόθυρο.

ΡΕΝΑ: Νά μην είσαι πρόστυχος! Έκεί που σκοντάφουμε είναι η προίκα! Αν δέν είχες φάει όλα τα λεφτά από χαρτιά και στις «επουλούς» εγώ σήμερα θα είχα γένοντα.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Καλά, που το λές! Θα είχες γένοντα. Λοιπόν, καταλαβαίνεις, τι είσαι σήμερα! Μια γαγάα, που ζητάει γαμπρό! Έγώ σου ξηγιέμαι κατά ίσως γιατί είσαι αίμα μου και σέ πονάω!

ΡΕΝΑ (ψευτοκλαίει): Τόν είδα το πόνο σου!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Άσε τώρα τις κλάψες και πάει γρουσουζά. Μην απελνάζεσαι ακόμα. Κάτι θα γίνει. ΡΕΝΑ: Χωρίς προίκα: Ούτε τη φωτογραφία τους δέν δίνουμε σήμερα οι άντρες.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ (ανάδει τσιγάρο και παίρνει το ύφος του ανθρώπου που θα κάνει βαρυσήμαντη ανακοίνωση): Άκου να σου πω. Οι «δουλειές» πήγαν καλά. Κι' αγόρασα ένα διαμερισματάκι με άπαντα τα κομφορία, στην όδω Ιουλιανού.

ΡΕΝΑ (γοροπηδάνε απ' τη χαρά της): Άλήθεια, Περικλή μου; ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Κι' άκου να δης. Προήλθα δηλαδή εις την απόφαση, να σου το δώσω για προίκα!

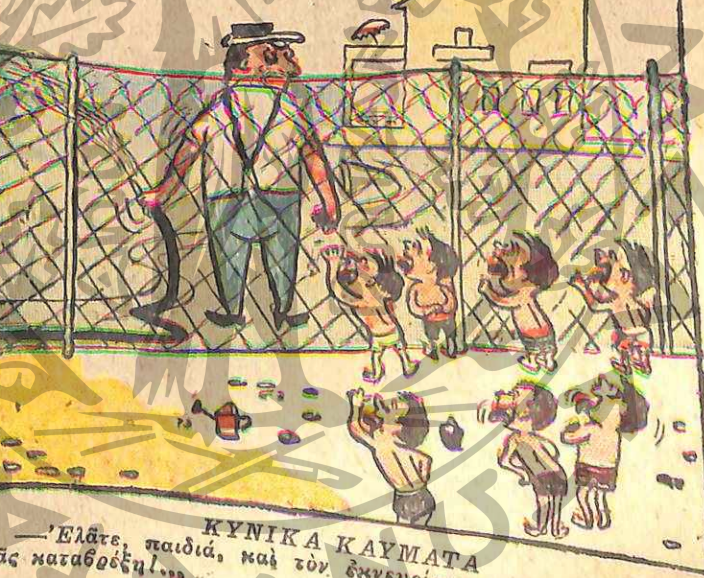
ΡΕΝΑ: Άλήθεια, Περικλή μου, αλήθεια;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Άμ τί, ψέμματα; ΡΕΝΑ: Νά σέ φιλήσω!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Νά με φιλήσεις!

ΣΚΗΝΗ 2η (Σ' ένα ζαχαροπλαστείο).

ΧΑΡΙΑΔΗΜΟΣ (συνεχίζει κουβέντα): Δέν είναι ζωή αυτή, βρε

— Έλάτε, παιδιά, και τόν δυνενύρισαμε δανετά. Τώρα δέν μάς καταβρόζει!...

ΚΥΝΙΚΑ ΚΑΥΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΚΛΗΣ (δίνον διάφορα): Δεν περάει. Μία που περνάει, άς ρίξουμε μια ματιά. (Προχωρεί άπάνω).

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Δεν είναι καλό ση- μείο που μας δείχνει πρώτα το σπίτι. Θέλει να μας δειλάσει.

ΗΛΙΑΣ: Σώπα, βρέ αδερφέ! Άφ'ού στο έλπε ο άνθρωπος: «Μία που περ- νάει άς το δούμε μία στιγμή».

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Τι «περνάει»; Εμείς πάμε τέρμα Βέικου. Τι δουλειά έχουμε στην Ίουλιανού; Αύτος είπε στο σωφέρ ναρβή από δω πρώτα.

ΗΛΙΑΣ: Τέλος πάντων, μην είσαι προκατειλημένος, άσε να δούμε μαρξ Χαρίδημο.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ (άνοιγει πόρτες): «Υ- πνοδωμία. Μεγάλα, φωτεινά και φι- να. Ανατολικομεσημερινά... (Προχω- ρεί): Λουτροκαμινέ πληρής... ζεστό νε- ρό διαρκώς κατ' όστι έχει ηλεκτρικό θερ- μοσύμφωνο... (Προχωρεί): Χώλ, σαλλο- τραπεζαρία... Βεράντα... Α, δέ σάς έ- δειξα το δωμάτιο της υπερίστας.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Δεν πειράζει. Άραι- ότατο είναι.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Λούξι! Άλφα-άλφα.

ΗΛΙΑΣ (σιγά στο Χαρίδημο): Τρέλ- λα είναι!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Πάμε τώρα στο σπίτι, να γνωρίσετε και την κοπέλλα.

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο ζαχαροπλαστείο).

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ (άπελπιμένα): Δέ μπορώ να την πάρω αυτή την ανθρωπι- μορφή ρέγγα, μαρξ Ήλια μου, πώς να στο εξηγήσω; Δηλώνω άδυναμία!

ΗΛΙΑΣ: Βρέ μην είσαι ήλιθιος! Έ- σου πές να λύσης τώρα το οικονομικό σου πρόβλημα. Και γυναίκες βρίσκεις νάι! Όσες θέλεις! Μάστο! Κλείσ' τα μάτια σου και κάνε το σταυρό σου.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ (που τόν παρηγόρησε ή υπαρέσει... «μάστο» γυναίκαν): Λές;

ΗΛΙΑΣ: Άποφασίσε το και βλαστή- μα με!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Δέκα μέρες μετά το γάμο στο γρα- φείο του Χαρίδημου).

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ (τηλεφωνεί): Τι είν' εκεί παρακαλώ;

ΚΑΦΕΤΖΗΣ: Καφεΐνιον ή «Μυροδό- λος Εξέξω».

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Καφεΐνιον είναι; Δεν είναι γραφείο; Μήπως ξέρετε κάποιον κύριο Διμοταυτόπουλο;

ΚΑΦΕΤΖΗΣ: Τόν Περικλή; Κάτσε να τόν φωνάξω. Περικλήηηη! Τελέφωνο...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μπρόσοος.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Περικλή μου καλημέ- ρα. Χαρίδημος εδώ!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Βρέ γεια χαρά, τί χαμ- πάρια; Τι κάνει ή Εύα;

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Έρχαμε πη σήμερα γιά κείνη την εκχώρησή του σπιτιού. Δέ μου τηλεφώνησε. Θά πάμε στο συμβο- λαιογράφο;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ναι... ξέρεis... άσε κά- να-δυό μέρες, γιατί έχω κάτι φουρτού- νες. Θά περάσω έγώ να σου πώ.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ (χτυποκαρδιώτας): Πό- τε θά περάσης;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Αύριο-μεθαύριο. Θέλω να «καθαρίσω» κάτι ζητήματα. Σ' άφι- νω γιατί περιμένουμε υπεραστικό.

ΣΚΗΝΗ 6η

(Στο παλιό σπίτι της Ρένας που μέ- νει προσωρινώς κι' ο Χαρίδημος, ώπου να εγκατασταθούν στο δικό τους).

ΠΕΡΙΚΛΗΣ (συνεχίζει άφηρησι): «Έτσι που λές. Όποτε σπύτι αγόρασα, ούτε παραθυρόφυλλο! Παραουσιάστικα στο θυρωρό γιά κτηματομεσίτης, τόν κέρσαα κι' ένα κρασί, τόν έκανα φιλα- ράκο κι' όποτε πάγαινα με «πελάτες» τούλεν' «άνοιξε» και σκοτώνονταν τό παιδί.

ΡΕΝΑ (σε άπάνω): Καί τί θά πούμε τώρα;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Έσ'ό με τρόπο άπόψε θά τοδ πής πώς έχω ένα έλάττωμα κι' είμαι άνθρωπος άράθυμος. Κι' όστι κα- θάρισα ως τώρα τέσσερους και βγήκα πρό έός μηνών με χάρι. Κι' έγώ αύριο θά τοδ πώ πώς τά λεφτά τά τοποθέ- τησα σε μία μεγάλη δουλειά και πρό- τει να περιμένουμε κάνα χρόνο.

ΡΕΝΑ (μυρολιπούνη): Θά φύγη...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Δέ θά φύγη, γιατί θά τοδ πώ πώς θά τόν «καθαρίσω» και θά τόν πουλήσω γιά εκκατενυγιένος.

ΣΚΗΝΗ 7η

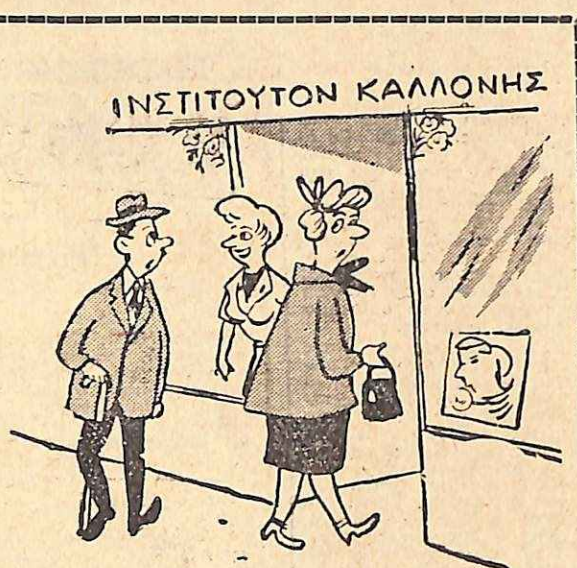
(Στο ζαχαροπλαστείο).

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Είπα στην πρώτη μου έξομ'ή αυτοκτονήσω. Άύτερα, είπα να τη δηλητηριάσω! Άλλά θά κάνω κάτι άλλο, καλύτερο.

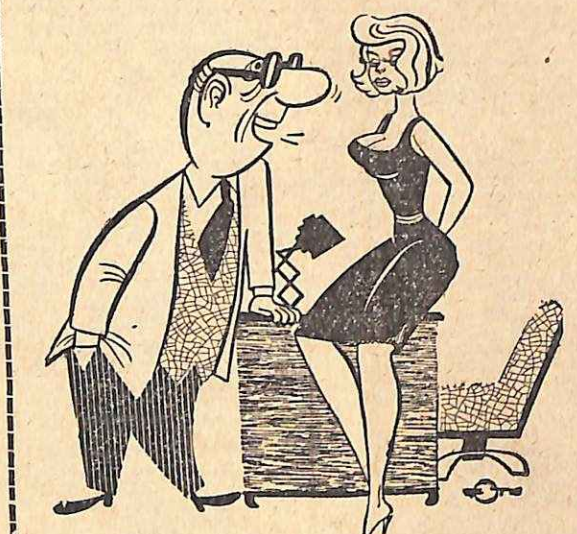
ΗΛΙΑΣ: Τι έλλογ;.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Θά τη βάλω να δου- λονή ό δουλειά μου μέχρι που να κα- λά κι' άγγελάει: «Κύρια άτυχήσασα!

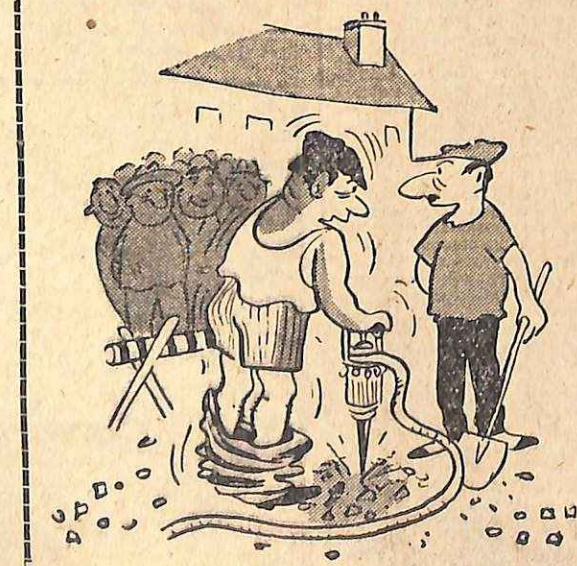
(Αόλκλια)

— Έχετε, κύριε, κανένα τρόπο να τήν άναγνω- ρίσετε, όταν θά φεύγη;

— Θά θέλατε έφέτος, δεσποινίς Δελή, ένα μή- να υπερωρίες στην Κέρκυρα, μαζί μου;... (Τού Φ. Γεωργουλάκη)

— Τι νυττάτε έτσι, βρέ; Δεν έχετε ξαναϊδή, έργατη να δουλεύη;

ΕΞΙΛΙΟΝ

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Φταίνει οι γονείς γιά τήν άϋπνία τους

Πολλά παιδιά δυσκολεύονται πα- λύ ν' αποκοιμηθούνε.

Άλλα πάλι ζυγνάνε τή νύκτα, τρομαγμένα από εφιάλτες. Κι' οι γο- νείς τους στενοχωριούνται, μη ξε- ροντας πού ν' αποδώσουνε αυτή τή νευρικότητα των παιδιών τους.

Έχουν δέ άπόλυτο δικιο, γιά τ' ό άρ- κέτος και ήσυχος ύπνος είναι πιο άπαραίτητος κι' άπ' τ' ό φαγητό άκό- μα, γιά τόν παιδικό οργανισμό.

Δεν καταλαβαίνουν ώστόσο οι γο- νείς ότι, τις περισσότερες φορές, φταίνε οι ίδιοι.

Όταν ή άϋπνία του παιδιού ό- φείλεται σε όργανικά αίτια, έχει τό λόγο ο γιάτρος. Σ' άλλες όμως τις άλλες περιπτώσεις — πού είναι ά- συγκρίτως περισσότερες — τό παιδί υποφέρει από άϋπνία γιάτί του λεί- ψανε ώρισμένες φροντίδες.

Κανονικά, τό παιδί αποκοιμείται πολύ εύκολότερα άπ' τόν ένήλικο. Συννιθίζει στο θορυβό, άρκει μόνο ναναι συνεχής και ρυθμικός ζωής μεταβολές κι' αύτομέλειες. Συννι- θίζει επίσης και στο πιο σκληρό στρώμα.

Ένα όμως πράγμα δέ μπορεί να συννιθίσει και ν' ανεχθή: τήν αλλα- γή της θερμοκρασίας. Γι' αυτό, εί- ναι άπαραίτητο να τό σκεπάσει, ει- τέρα του μ' έπιμέλεια, έτοι ώστε να μην μπορεί εύκολα να ξεσκεπασθή.

Ο καλύτερος κι' ασφαλέστερος τρόπος γι' αυτό είναι να δένυνται οι κουβέρτες του με μικρά κορδελ- λάκια άπ' τις τέσσερες άκρες τους στα σίδερα του κρεβατιού, ώστε να μένουν πάντα στή θέσι τους.

Άλλά κι' ο καλός άερισμός ύ- ποβοηθεί πολύ τόν ήσυχο ύπνο των παιδιών. Γι' αυτό, οι ειδικοί συνι- στούν να μη τοποθετούνται τά κρε- βατάκια τους στις γωνίες της κά- μαρας, όπου δέ μπορεί να κυκλο- φορήσει κανονικά ο άέρας.

Μερικές μπότες συννιθίζουν να δίνουνε μία καραμέλλα στο παιδί τους, πριν αποκοιμηθώ. Μα ή συννι- θεια αυτή είναι καταστρεπτική γιά τά δόντια του παιδιού, γιάτί μένει όλη τή νύκτα ή ζάχαρη στο στόμα του και μεταβάλλεται σε όξεία πού χαλάνε τό αμάλο των δοντιών. Γι- πάρεξ όμως κι' ένας άλλος κίνδυ- νος, άκόμα πιο σοβαρός: να στρα- δοκαταπιή τό παιδί τήν καραμέλλα, στόν ύπνο του, και να πνιγί.

Άλλά κι' άπ' τήν ψυχολογική πλευρά χρειάζεται να προσέχουν οι γονείς τά παιδιά τους γιά τόν ύ- πνο, μόλις νυκτώσει.

Πρέπει να τους άπαγορεύουν τό- τε τά έκνευριστικά παιχνίδια και να μην έπιτρέπουν σ' αυτά ούτε και στόν έαυτό τους συζητήσεις γιά θέ- ρματα που θάταν δυνατό να ταρά- ζουνε τήν ψυχική γαλήνη τους—έπ' παραδειγματι, γιά τά μνήματα της άλλης ημέρας, ή γιά τήν έπίσκεψη πού πρόκειται να κάνουνε στόν ά- δοντογιάτρο...

Μερικά παιδιά έχουν διάφορες Ι- διότητες όταν τά βάζη ή μπτέρα τους να κοιμηθούνε.

Άλλα άπ' αυτά δέ μπορούν ν' ά- ποκοιμηθούνε, άν δέ βυζάνουν τό δάκτυλό τους ή τό σεντόνι τους.

Άλλα πάλι ένοούν να κουνούν τό κεφάλι τους κάτω άπ' τό σκεπάσμα- τα, ή έπιμένουν να μένουν άναμμένο τό ηλεκτρικό φώς της κάμαρας.

Καλό είναι, βέβαια, να τους ό- ψουν άπ' τήν άρχή αυτές τις ιδιο- τητες οι γονείς τους, και κυρίως ή μπτέρα τους. Άν όμως έχουν πιά ριζώσει οι ιδιοτητες τους, τό φρο- νιμώτερο είναι να γίνη ή καταπολέ- μοι τους σιγά-σιγά και μαλακά.

Τό χειρότερο σύστημα είναι να μαλώσετε τό παιδί, ή να τού πητε: «Γιά τιμωρία σου, δέ θά σε φιλή- σω άπόψε».

Θά τού προξενήσετε έτσι μία βε- θεία θλίψη, πού δέν πρόκειται να τε- λειώσει πιά με τίποτα, και θά τού κόψετε τόν ύπνο.

Τέλος, πρέπει να προσέχετε πολύ τις συζητήσεις πού γίνονται στο δι- άστημα της ημέρας μπροστά στα μι- κρά παιδιά.

Ότι άκουσαν και τούς έκανε ζω- ηρή έντύπωση, ζαναγγυρίζει στή φαν- τασία τους, όταν πέφτουν να κοι- μιθούνε.

Άριστοφυνηματικό Ιστορικό μυθιστόρημα υπό Άλεξ. Δουμά

ΣΤΟΝ ΔΕΚΤΟ ΤΗΣ ΑΛΙΜΗΤΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Άδριανή πού ό Βάλαμος τήν βυθί- ζει σε μαγνητικό ύπνο, άποκαλύπτει ότι ό πατέρας του παιδιού πού έχει στο σπλάγ- χνα της είναι ό Ζιλμπέρ. Ο γιάτρος Λούι υπόσχεται στο Ζιλμπέρ τή συνδρομή του, γιά να μην μαθευτή τό τρομερό μυστικό της αδελφής του. Ο Ζιλμπέρ έπισκέπτε- ται τόν πατέρα του κι' έπειτα από μία δραματική συνδιάμιμα μαζί του, τόν πείθει να φύγη γιά τό Ταβερνέ και να παραχω- ρήσ' ό αυτόν και τήν αδελφή του τό σπίτι της όδου Κόκ-Έρόν. Τού παραδίδει επίσης τό κολλίε πού ό βασιλιάς είχε χα- ρίσει στήν Άδριανή. Στο μεταξύ, ό Ζιλ- μπέρ καταφεύγει στόν Ρουσσώ.

Και φαντάζεσαι πώς είχα στο μυαλό μου τούς ανθρώπους σάν και σένα, όταν έγραφα αυτή τή φράση; Τόν ρώτησε. Άλλά νο- μίζω πώς κάνομε μία συζητήση πού εί- ναι όλοένα περιττή... Μου είπες, ότι πει- νάς. Άφού ήξερες πώς να μής στο σπίτι, θά ξέρης επίσης πού βάλομε τά τρόφιμα. Πήγαμε, λοιπόν, στήν κουζίνα, άνοιξε τό ντουλάπι, πάρε ψωμί, τυρί και ό,τι άλλο βρής εκεί μέσα και φύγε... Νά, πάρε κι' αυτά—πρόσθεσε, βγάζοντας μερικά κέρ- ματα άπό τήν τσέπη του γίλέκου του. Δεν φαντάζουμαι να θέλης να σε σκοτώσης γιά να ληστεύης τό σπίτι μου. Έγώ σου φέρ- θηκα άλλοτε σάν πατέρας. Μπορείς ν' άρ- χίσης, λοιπόν, άπό κανένα άλλον...

Δέ θέλω ούτε ψωμί, ούτε χρήματα, άπάντησε ό Ζιλμπέρ. Μ' όλα τά περιφο- ρητικά λόγια σας γιά μένα, μάθετε, ώστό- σο, ότι ή ζωή μου μπορεί να είναι χρήσι- μη σε κάποιον. Καί, γιά να μη σας κου- ράξω, σάς λέω, ότι πρόκειται να γίνω πα- τέρας. Διαφορετικά, θά είχα τερματίσει τή ζωή μου άπό κάμψουσες ήμέρες... Θά προσέθεσα άκόμη, ότι ή πράξι πού δέ με κάμη πατέρα είναι ένα έγκλημα. Έτσι τό χαρακτηρίζουν οι νόμοι των ανθρώπων και τού Θεού... Έπωφελήθηκα άπό τό ληθαρ- γικό ύπνο μιας νέας...

Δέ μου χρειάζονται οι λεπτομέρειες, είπε ό Ρουσσώ κουνώντας μελαγχολικά τό κεφάλι του. Έγώ είμαι ένας κοινός άνθρο- πος, σάν και σένα, κι' όχι ένας έξομολογη- τής... Πήγαμε, λοιπόν, άλλού να έξομο- στήσ' τό έγκλημά σου... Κι' άλλωστε, αυ- τό πού μου λές, δέ μου φαίνεται παρά- ξενο. Είχα πάντοτε τή γνώμη, ότι θάπαιρ- νες άσχημο δρόμο. Έχεις κακό χαρα- κτήρα.

Όχι, κύριε, άπάντησε ό Ζιλμπέρ, δέν έχω κακό χαρακτήρα. Άλλά τό μυαλό μου σκοτίστηκε κι' ή ψυχή μου διαστρε- βλώθηκε, γιάτί διάβασα τά έργα των φι- λισόφων, πού κηρύσσουν τήν ισότητα με- ταξύ των ανθρώπων, τήν ιερότητα των έν- στικτων, τά δικαιώματα όλων στή ζωή...

Και διάβασες πουθενά, ότι ένας άν- τρας, όταν μία νέα δέν τόν θέλη, είτε γιά- τί δέν της άρέσει, είτε γιάτί άνήκει να έ- διαφορετική τάξι άπ' αυτήν, πρέπει να έ- πωφελήται άπό τόν ύπνο της γιά να ίκα- νοποιή τά βήναυσια ένστικτά του; ρώτησε με όργη ό φιλόσοφος.

Δέ σάς κατηγορώ, κύριε, άπάντησε ό Ζιλμπέρ. Σάς έξιστορώ μόνον τά γεγο- νότα...

Σου είπα, ότι δέ μου χρειάζεται να τά μάθω, άπάντησε ό Ρουσσώ. Τι ζήτας, λοιπόν, άπό μένα;

Θά σάς εξηγήσω. Έχω πάρε τήν άπόφασή να τερματίσω τή ζωή μου. Σάς ρωτώ, λοιπόν: έχω τό δικαίωμα να φύγω άπό τόν κόσμο και να εγκαταλείψω τό παιδί μου;

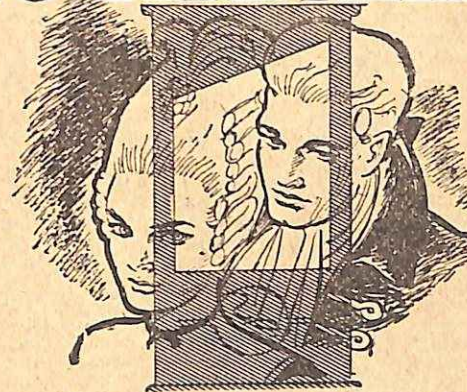
Τί έρώτησι είναι αυτή, δυστυχισμέ- νε; άπάντησε ό φιλόσοφος. Ποτέ!

Σείς, όμως, εγκαταλείψατε τά δικά σας.

Ο Ρουσσώ έγινε κατακίτρινος.

Πώς τό ξέρεis; ρώτησε.

Όταν ήμουν στο σπίτι σας, διά- βασα μερικά «επρόγραμμα άπό τις έξο- μολογήσεις» και τούς «Περιπάτους ένος έ-

μημίτη», πού στόν πρόλόγο τους γράφετε πώς πρέπει να δημοσιευτούν μετά τό θά- νατό σας.

Ο Ρουσσώ βυθίστηκε στήν πολυθρόνα του και τό πρόσωπό του πήρε μία λυπη- μένη έκφραση.

Τά διάβασες, άλλά δέν τά κατάλα- βες, άπάντησε. Είχα τήν άναμνεία να έγ- καταλείψω τά παιδιά μου, γιάτί είχα φτά- σει στή μεγαλύτερη φτώχεια και γιάτί δέν είχα ούτε ένα κομμάτι ψωμί να τούς δώ- σω. Γι' αυτό τό έγκλημά μου — γιάτί ήταν έγκλημα, κύριε Ζιλμπέρ — προσπά- θησα να έξιλειωθώ μ' όλη τήν ύπόλοιπη ζωή μου...

Άν ήθελα, θά μπορούσα να πουλάω πανάκριβα τά βιβλία μου, όπως κάνει ό Βολταίρος, να ζω σε μέγαρο, να έχω υπηρέτες, άμάξια, τά πάντα. Έγώ, όμως, προτιμάω να τά δίνω γιά ένα κομ- μάτι ψωμί κι' άφίνω τούς έκδότες να πλου- τίζουν εις βάρος μου. Κι' αντί να ζω άπό τά βιβλία μου, αντίγραφο παρτιτούρες μουσικής γιά δυό δεκάρες τή σελίδα. Θά μπορούσα άκόμη να ζω στα μέγαρα, τούς πύργους και τις έπαύσεις του Βασιλικού

Εύχαριστώ, είπε ό Ζιλμπέρ. Τά λό- για σας μου έδειξαν τί πρέπει να κάω... Και τώρα μπορώ να σας ζητήσω μία πλη- ροφορία;

Τί θέλεις να μάθης;

Όόλω να μάθω πού μένει ό κόμης Βάλαμος.

Γιά ποιά λόγο;

Διαβάζοντας τά βιβλία σας, έμαθα ότι τά ανθρώπινα ένστικτα είναι ιερά κι' ότι δέν υπάρχουν έσχατες τάξεις, μετα- ξύ των ανθρώπων, άφού όλοι είναι ίσοι.

Έγώ, όμως, δέ σου έδίδαξα τό έγ- κλημα, διαμαρτυρήθηκε ό φιλόσοφος. Ό,τι λέω στα βιβλία μου είναι ρατσό. Εκείνο, όμως, πού κατάλαβες άπ' αυτά, είναι ά- ξιοσηπνόντο. Δέ φταίω έγώ γι' αυτό.

Έστω, παραδεχτήκε ό Ζιλμπέρ. Άν, λοιπόν, τά βιβλία σας με τόν ένα ή τόν άλλο τρόπο, με παρακίνησαν στο έγ- κλημα, ό κόμης Βάλαμος είναι εκείνος πού μου έδωσε τήν ύλική δυνατότητα γιά να τό πραγματοποιήσω.

Μία ζαχαρή άγάπηστική ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του Ρουσσώ.

Σε είδικα μόνο κακό, είπε, Άλλ' είσαι επίσης και άναίδος. Έκομες ένα τήν έδωλη σε άλλους... Τέσο διαστραμμέ- νη είναι, λοιπόν, ή ψυχή σου.

Όμολογώ, ότι φέρθηκα σάν άγριο ζωό κι' όχι σάν άνθρωπο, άπάντησε ό Ζιλμπέρ. Μπορείτε να μου δώσετε τώρα τή διεύθυνση πού σας ζητήσα;

Ο κόμης Βάλαμος μένει στήν ό- Ρουσσώ. Πρόσεξε, όμως, ντε μου. Είπα ό- νας άνθρωπος διατάξω, γιά τόν όποιον οι ψυχές των ανθρώπων δέν έχουν «μυστικά».

Εύχαριστώ, άπάντησε ό Ζιλμπέρ. Ήταν έτοιμος να φύγη, άλλ' ό Ρουσσώ τού ένευσε να περιμένει.

Θάπρεπε να μη δειξω τό παραμικρό ένδειγμα γιά σένα, έπειτα άπό τή στάση σου άπέναντί μου κι' έπειτα άπό τό τελευ- ταιο έγκλημά σου, πού μου ώμολόγησες. Άλλά λυπάμαι πάντα έκείνη πού ύπο-

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

πρίγκιπα του Κοντέ, πού μου τό έχει προ- τείνει άναρίθμητες φορές ως τώρα. Άλλά κι' άν δέν ήθελα να είμαι ό προστατευό- μενος ενός βασιλικού πρίγκιπα, θά μπο- ρούσα να δεχτώ τή φιλοξενία του κόμη- τος ιτε Ζιραντίν στήν ώραία του έπαυλι της Έρμενοβίλ. Θά μπορούσα επίσης να δεχτώ τις 2000 λίβρες πού μου έδωσε ή σύλλογος του Δελφίνου γιά τις παραστά- σεις των έργων μου στο Τριανόν. Άλλά τά χρήματα αυτά παρακάλεσα να διατε- θούν γιά τούς φτωχούς κι' έγώ έξακολου- θησα να ζω με τις δυό δεκάρες τή σελίδα πού παίρνω αντίγραφοντας κομμάτια μου- σικής.

Όλα αυτά και πολλά άλλα, τά έκαμα γιά να έξιλειωθώ. Μόνος μου καταδίκασα τόν έαυτό μου στή φτώχεια και τήν άφρα- νεια. Γιά να έξιλειωθώ και πάλι, έγραψα τά βιβλία μου γιά τίς διαπαιδαγωγικές των παιδιών. Τά παιδιά, πού έγκατέλειψα, είχα και πάλι στο μυαλό μου όταν έγραφα πώς είναι χρέος της πολιτείας να μεριμνά γιά τά παιδιά, πού οι άσπλαγχνοι γονείς τους τά άφίνουν άπροστατευτα στούς δρόμους.

Η σκέψη αυτών των παιδιών δέν μ' άφηρε ποτέ να ήσυχάσω. Ποιάς ξέρεi άν ή νέα πού πουλάει τό κομρί της στούς δρόμους, δέν είναι κόρη μου; Καί ποιάς ξέρεi άν ό νεαρός ληστής πού παραμονεύει τις νύ- χτες τούς διαβάτες στα τριόστρατα, δέν εί- ναι γιούς μου;... Θέλησες να μάθης, ντε μου, ποιά είναι ή ζωή ενός ανθρώπου, πού άφισε τά παιδιά του στούς δρόμους. Νο- μίζω, ότι τό έμαθες.

Κατά τή γνώμη σας, λοιπόν, δέν έ- χει κανείς τό δικαίωμα να εγκαταλείψη τά παιδιά του; ρώτησε ό Ζιλμπέρ.

Είναι τό ίδιο σά να με ρωτάς άν έχη κανείς τό δικαίωμα να σκοτώσει έναν άλ- λον, άπάντησε ό Ρουσσώ.

Εύχαριστώ, είπε ό Ζιλμπέρ. Τά λό- για σας μου έδειξαν τί πρέπει να κάω... Και τώρα μπορώ να σας ζητήσω μία πλη- ροφορία;

Τί θέλεις να μάθης;

Όόλω να μάθω πού μένει ό κόμης Βάλαμος.

Γιά ποιά λόγο;

Διαβάζοντας τά βιβλία σας, έμαθα ότι τά ανθρώπινα ένστικτα είναι ιερά κι' ότι δέν υπάρχουν έσχατες τάξεις, μετα- ξύ των ανθρώπων, άφού όλοι είναι ίσοι.

Έγώ, όμως, δέ σου έδίδαξα τό έγ- κλημα, διαμαρτυρήθηκε ό φιλόσοφος. Ό,τι λέω στα βιβλία μου είναι ρατσό. Εκείνο, όμως, πού κατάλαβες άπ' αυτά, είναι ά- ξιοσηπνόντο. Δέ φταίω έγώ γι' αυτό.

Έστω, παραδεχτήκε ό Ζιλμπέρ. Άν, λοιπόν, τά βιβλία σας με τόν ένα ή τόν άλλο τρόπο, με παρακίνησαν στο έγ- κλημα, ό κόμης Βάλαμος είναι εκείνος πού μου έδωσε τήν ύλική δυνατότητα γιά να τό πραγματοποιήσω.

Μία ζαχαρή άγάπηστική ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του Ρουσσώ.

Σε είδικα μόνο κακό, είπε, Άλλ' είσαι επίσης και άναίδος. Έκομες ένα τήν έδωλη σε άλλους... Τέσο διαστραμμέ- νη είναι, λοιπόν, ή ψυχή σου.

Όμολογώ, ότι φέρθηκα σάν άγριο ζωό κι' όχι σάν άνθρωπο, άπάντησε ό Ζιλμπέρ. Μπορείτε να μου δώσετε τώρα τή διεύθυνση πού σας ζητήσα;

Ο κόμης Βάλαμος μένει στήν ό- Ρουσσώ. Πρόσεξε, όμως, ντε μου. Είπα ό- νας άνθρωπος διατάξω, γιά τόν όποιον οι ψυχές των ανθρώπων δέν έχουν «μυστικά».

Εύχαριστώ, άπάντησε ό Ζιλμπέρ. Ήταν έτοιμος να φύγη, άλλ' ό Ρουσσώ τού ένευσε να περιμένει.

Θάπρεπε να μη δειξω τό παραμικρό ένδειγμα γιά σένα, έπειτα άπό τή στάση σου άπέναντί μου κι' έπειτα άπό τό τελευ- ταιο έγκλημά σου, πού μου ώμολόγησες. Άλλά λυπάμαι πάντα έκείνη πού ύπο-

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

ΕΙΣΙΛΙΟΝ

81

— Ότι θα το ληστούσατε να ενδιαφερθήτε γι' αυτό το παιδί, είπε η 'Αδριανή.
Κάτω από το άδυσώπητο αυτό μαστίγωμα, ο Ζιλμπέρ ξανάδρισκε το θάρρος του.

— Τό ότι δε με αγαπάτε, το καταλαβαίνω, γιατί δε μπορείτε να διαβάσετε μέσα στην καρδιά μου, απάντησε. Τό ότι με περιφρονείτε, κι' αυτό επίσης το καταλαβαίνω, γιατί δε μπορείτε να διαβάσετε μέσα στο μυαλό μου. 'Αλλά τό να μου άρνησθε τό δικαίωμα να ενδιαφερθώ γιά τό παιδί μου, είναι γιά μένα κάτι τό δλοτέλα άκατανόητο. Ζητώ να σας παντρευτώ όχι μόνο γιάτί αυτό άνταποκρίνεται στίς βαθύτερες επιθυμίες μου, αλλά και γιάτί αυτό μου επιβάλλει τό καθήκον μου... 'Ακούστε με, δεσποινίς. 'Ενας γενναιοδωρος προστάτης, που με έκρινε διαφορετικά από σας, μου έδωσε τριακόσιες χιλιάδες λίβρες που θα άνήκουν σε σας και στο παιδί σας, όταν δεχτήτε να γίνετε γυναίκα μου.

Λέγοντας αυτά, άπόθεσε πάνω σ' ένα τραπέζι τά τριάντα χαρτονομίσματα, που του είχε δώσει ο Βάλαμος.
'Η 'Αδριανή σήκωσε περήφανα τό κεφάλι της.

— Κάνετε λάθος, κύριε, είπε. Δεν έχετε κανένα παιδί.

— Έγώ; ρώτησε σαστισμένος ο Ζιλμπέρ.

— Δε μπόρεσα να καταλάβω γιά ποιο παιδί μιλάτε, συνέχισε στόν ίδιο τόνο ή νέα.

— 'Αλλά γιά κείνο που θα φέρετε στόν κόσμο. Δεν είπατε μπόρεσα στόν αδελφό σας και στόν κόμητα Βάλαμο, που σας είχε βυθίσει σε ύπνο, ότι είσαστε έγκυος κι' ότι έγω ήμουν ο πατέρας του παιδιού που έχετε μέσα στα σπλάγχχνα σας;

— 'Α, τό άκούσατε; είπε ή 'Αδριανή. Τόσο τό καλύτερο... 'Ακούστε, λοιπόν, τί έχω να σας πώ. Χρησιμοποίησα τό βία γιά να πραγματοποιήσετε τό σκοπού σας. Είναι αλήθεια πώς πρόκειται να γίνω μητέρα. 'Αλλά τό παιδί που θα φέρω στόν κόσμο, θα έχη μόνο μητέρα. Καταλαβαίνετε τί σημαίνει αυτό; Τό παιδί μου δε θα έχη ποτέ πατέρα!

— Επίσας ταυτόχρονα τά χαρτονομίσματα και τό τώ πέταξε κατόμουτρα.
— Και τώρα φύγετε! του φώναξε.

— 'Αλλά τά χρήματα αυτά δεν ήταν δικά του. Ο Ζιλμπέρ έσκυψε και τά μάζεψε ένα-ένα. Έφυγε κατόπιν χωρίς να πη τίποτα άλλο.

— 'Η 'Αδριανή έκλεισε πίσω του την πόρτα.

Σχέδια

— Ο Ζιλμπέρ, φεύγοντας από τόν κήπο, άκολούθησε τόν ίδιο δρόμο και ξαναγύρισε ύστερα από λίγο στή σοφίτα του. Είχε χάσει πιά κάθε έλπίδα. Θα μπο-

ρούσε ίσως να προκαλέση τό ενδιαφέρον του βαρώνου ντε Ταβερνέ ή να συγκινήσει τό Φίλιππο. 'Αλλά γιά ποιο λόγο, από τό στιγμή που ή 'Αδριανή τόν περιφρόνουσε; Αυτή την περιφρόνηση ήξερε τώρα πώς δε θα μπορούσε ποτέ να την κατανικήσει.

— 'Αλλά θα την έκανε να μετανοήσει πικρά γι' αυτή την περιφρόνηση. Ο Ζιλμπέρ, που, ως πρίν από μερικές στιγμές, λάτρευε την 'Αδριανή, αισθανόταν τώρα ένα άπέραντο μίσος γι' αυτήν.

Αυτό τό φαινόμενο παρατηρείται σ' όλους τούς άνθρώπους, που ξεκινούν μόνο από τό 'έγω' τους. Ο έγωισμός τους επιπράζει κι' αυτά ακόμη τά αισθήματά τους. 'Ενας άλλος, στή θέσι του, θα προσπαθούσε να καταλάβη την 'Αδριανή. 'Αλλά ο Ζιλμπέρ δεν καταλάβαινε παρά δυο πράγματα. Τό ένα ήταν, ότι την είχε χάσει όριστικά. Και τό άλλο, ότι ή νέα αυτή τόν είν. θίζει άνεπανόρθωτα στόν έγωισμό του.

— 'Ετσι, τη μίσησε θανάσιμα. Και τό μόνο που σκεφτόταν, ήταν με ποιο τρόπο θα την έκανε να πονέη περισσότερο και θα της έσχιζε την καρδιά.

— 'Ενα τρομερό σχέδιο άρχισε να διαγράφεται σιγά-σιγά μέσα στο μυαλό του. Γιά τό στιγμή, κείνου που ήξερε, ήταν πώς δεν έπρεπε ν' απομακρυνθώ από τό σοφίτα του Ρουσσώ. 'Από κεί μπορούσε να παρακολουθή τά πάντα.

Στό μεταξύ, ο Φίλιππος και ή 'Αδριανή είχαν τροποποιήσει τό αρχικό σχέδιό τους. 'Αφού ο πατέρας τους τούς είχε παραχωρήσει τό σπίτι της οδού Κόκ-Ερόν, δεν είχαν λόγο να πάνε άλλοι, όπως τούς είχε προτείνει αρχικά ο γιάτρος Λουί. Θα περίμεναν εκεί, ώπου η 'Αδριανή να φέρη στόν κόσμο τό παιδί που είχε στα σπλάγχχνα της. Θα έδλεπαν κατόπιν τί θα έκαναν.

Τό άλλο πρωί, ο Ζιλμπέρ, άφού βεβαιώθηκε πώς ή κυρία Τερέζα είχε φύγει, κατέβηκε άθόρυβα κι' έτρεξε στο σπίτι της οδού 'Αγίου Κλαυδίου.

Ο Φρίτς, αυτή τη φορά, δεν του έφερε καμμία δυσκολία και τόν ώδήγησε άμέσως μπόρεσα στόν κύριο του.

— Λοιπόν, τόν ρώτησε ο Βάλαμος. Τελειώσατε;

— Όχι, απάντησε ο Ζιλμπέρ. Μ' έδιωξαν.

— Ποιός;

— 'Η δεσποινίς.

— Γιατί δε μίλησες στόν πατέρα;

— Γιατί δεν τόν βοήθα πονθενά.

Και τό άφηγήθηκε τη συνομιλία του με την 'Αδριανή.

— 'Αλλά τί θα κάμη τό παιδί; ρώτησε ο Βάλαμος.

— Τό παιδί αυτό, μου είπε, είναι μόνο δικό της. Δε θα έχη πατέρα.

— Και τί σκέφτεσαι, να κάμης τώρα;

— Θέλω να την τιμωρήσω γιά όλους τούς έξευτελισμούς που γνώρισα έξ αίτίας της. 'Αλλά έξασα να σας δώσω τό χρημάτά σας...

Εβγαλε από την τσέπη του τά τριάντα χαρτονομίσματα τών δέκα χιλιάδων λίβρών και τά έβαλε μπόρεσα στο Βάλαμο.

— Πρέπει να σας δικαιολογήσω ακόμη τί έκανα τίς πενήντα λίβρες που μου δώσατε, είπε.

— Είναι περιττό... 'Αρκεί ότι μου έφερε πίσω τίς τριακόσιες χιλιάδες.

— Είναι ανάγκη να τό κάμη, γιάτί σκέφτομαι να σας ζητήσω κι' άλλα χρήματα.

Ο Βάλαμος κτύπησε με περιέργεια τό συνομιλήτή του. Πού εύρισκε τό θάρρος γιά να μιλή έτσι;

— Πόσα σου χρειάζονται; ρώτησε.

— Είκοσι χιλιάδες λίβρες.

— Τί θα τά κάμης αυτά τά χρήματα;

— Έξχνάτε, ότι θα γίνω πατέρας; είπε ο Ζιλμπέρ με περηφάνεια.

— Αυτά τά χρήματα τά θέλεις γιά τό παιδί σου;

— Ναί...

Ο Βάλαμος, χωρίς να ρωτήσει τίποτα άλλο, έσπρωξε πρós τό μέρος του δυο χαρτονομίσματα τών δέκα χιλιάδων λίβρών.

Ο Ζιλμπέρ τά πήρε και τά έβαλε στην τσέπη του.

— Είσατε πιά γενναιοδωρος κι' από ένα βασιλιά, του είπε. Ο φτωχός Ζιλμπέρ δε θα τό ξεχάσει ποτέ.

— Θέλες τίποτα άλλο; ρώτησε ο Βάλαμος.

— Ναί. Θέλω να με διευκολύνετε ώστε να μπόρω να φύγω από τη Γαλλία σ' οποιαδήποτε στιγμή.

— Και ποιος σου είπε, ότι μπόρω να κάμη αυτό που μου ζητάς;

— Τό ξέρω, απάντησε ο Ζιλμπέρ, με σταθερή φωνή.

— 'Αλλ' ένας άνθρώπος που έχει στην τσέπη του είκοσι χιλιάδες λίβρες, μπορεί να φύγη σ' οποιαδήποτε στιγμή, χωρίς να έχη ανάγκη από καμμία βοήθεια.

— Κύριε κόμη, αυτά τά χρήματα δεν είναι δικά μου, απάντησε ο Ζιλμπέρ. Δεν πρόκειται να ξεδώσω ούτε μία πεντάρα.

— Και πού θέλεις να πάς;

— Στην 'Αμερική.

— Τί ξέρεις να κάνης;

— Τίποτα. 'Αλλά μπόρω να καταπιωστώ μ' οποιαδήποτε δουλειά.

— Πότε θέλεις να φύγης;

Ο Ζιλμπέρ έκανε ένα μικρό ύπολογισμό με τό μυαλό του.

— 'Ανάμεσα στίς 10 και τίς 20 Δεκεμβρίου, απάντησε.

— Καταλαβαίνω, είπε ο Βάλαμος, που είχε κάμει τόν ίδιο ύπολογισμό. Είναι ή εποχή, που ή δεσποινίς ντε Ταβερνέ θα φέρη στόν κόσμο τό παιδί που έχει στα σπλάγχχνα της.

Είχε πάρε ταυτόχρονα στα χέρια του ένα φάκελλο και κτύπησε τά χαρτιά που βρίσκονταν μέσα σ' αυτόν.

— Στίς 15 Δεκεμβρίου ένα πλοίο φεύγει από τη Χάβρη γιά τη Βοστώνη, είπε σέ λίγο. Νομίζω, ότι είναι αυτό που σου χρειάζεται.

Πήρε την πένα του κι' έγραψε σ' ένα χαρτί:

«Πρός τόν πλοίαρχο του σκάφους «'Αδωνις».

»Θά δεχθήτε έναν επιβάτη γιά την 'Αμερική.

— 'Ιωσήφ Βάλαμος.

— Αυτό είναι αρκετό, είπε δίνοντάς το στόν Ζιλμπέρ. Και τώρα καλή τύχη.

Ο Ζιλμπέρ ψιθύρισε μερικές λέξεις γιά να τόν ευχαριστήση. 'Αλλ' ο Βάλαμος του είχε γυρίσει τίς πλάτες και δεν τόν άκουγε πιά.

Τελυταία άκρόασι

Τό Νοέμβριο, πολλούς μήνες, δηλαδή, μετά τά γεγονότα που άφηγηθήκαμε, ο Φίλιππος ντε Ταβερνέ βγήκε ένα πρωί, με τά χαράματα, από τό σπίτι της οδού Κόκ-Ερόν, διέσχισε γρήγορα τούς μικρούς δρόμους της συνοικίας, όπου έμενε μαζί με την αδελφή του κι' έφτασε στα 'Ηλύσια, που ήταν ολότελα έρημα κείνη την ώρα.

— 'Ενα άμάξι έμφανίστηκε σέ λίγο. Ο Φίλιππος πήκε μέσα σ' αυτό και είπε στόν άμαξά.

— Θα έχης μισό σκούδο, αν βρισκόμαστε στίς έννιά άκριβώς στο Τριανόν.

Ο άμαξάς μαστίγωσε άμέσως τά άλογά του και στίς έννιά άκριβώς σταμάτησε μπόρεσα στή μεγάλη είσοδο του Τριανόν. Ο Φίλιππος κατέβηκε, πλήρωσε τόν άμαξά και προχώρησε στο έσωτερικό του άνακτορου.

Μερικές μέρες πρωύτερα, είχε ζητήσει άκρόασι από τη Μαρία-Αντουανέττα και ή πριγκίπισσα του είχε απαντήσει πώς θα τόν δεχόταν κείνο τό πρωί.

Ο Φίλιππος περίμενε να τελειώσουν όλες οι άλλες άκρόασεις κι' έπειτα πήκε στην αίθουσα όπου βρισκόταν ή πριγκίπισσα.

— Ο Ιππότης Φίλιππος ντε Ταβερνέ, άνήγγειλε ο θυρωρός που στεκόταν στην πόρτα.

Η Μαρία-Αντουανέττα έκανε μία κίνησι με τό κεφάλι, σά να ήθελε να δείξη πώς αυτό τό δνομα δεν της ήταν άγνωστο.

— Καλημέρα, κύριε ντε Ταβερνέ, είπε απαντώντας στο χαιρετισμό του νέου. Πώς είναι ή αδελφή σας;

— Η κατάσταση της παραμένει στάσιμη, απάντησε ο Φίλιππος. 'Η αδελφή μου θα ευχαριστηθώ πολύ μαθαίνοντας τό ενδιαφέρον της 'Υψηλότης σας.

Η Μαρία-Αντουανέττα έμεινε κάμποσες στιγμές συλλογισμένη. 'Απ' τό άδυσωπτό μένο πρόσωπο και τη γεμάτη άγωνία έκφρασι, που είχε τό πρόσωπο του συνομιλητή της, μάντευε πως κάποιο δρώμα κρυβόταν μέσα στην ψυχή του.

— Είπατε, λοιπόν, ότι ή αδελφή σας είναι πάντοτε άρρωστη; ρώτησε έπειτα από λίγο.

— Δε μπόρεσε να συνέλθη άκόμη, κυρία, απάντησε ο Φίλιππος.

— 'Αλλά γιάτί δε με είδοποιήσατε πρωύτερα γιά την κατάσταση της αδελφής σας; έαναείψε ή πριγκίπισσα. Νομίζω, ότι έφυγε πολύ πρόωρα από την ύπηρεσία μου.

— Βρέθηκε στην ανάγκη να τό κάμη, κυρία, απάντησε ο Φίλιππος.

Η πριγκίπισσα φάνηκε πώς πρόσεξε μόνο κείνη τη στιγμή πώς ο Φίλιππος δε φορούσε στρατιωτική στολή.

— Σας είχα γνωρίσει άλλοτε με τη στολή τό αξιωματικού, είπε. Δεν ύπηρετείτε πιά στο στρατό;

— Όχι, κυρία, απάντησε ο Φίλιππος.

Η πριγκίπισσα προχώρησε ως τό παράθυρο και, γιά μερικές στιγμές, φάνηκε άποροφυσμένη από τό θέαμα τών φύλλων που έπεφταν από τά δέντρα. Ξαναγύρισε ύστερα κοντά στο Φίλιππο.

— Με στενοχώρησαν πολύ αυτά που μου είπατε γιά την αδελφή σας, είπε. Μπορώ να κάμη τίποτα γι' αυτήν;

— Κυρία, απάντησε ο νέος, ή αδελφή μου δε βρίσκει πιά ενδιαφέρον στα πράγματα αυτού του κόσμου. 'Αν πήρα τό θάρρος να σας ένοχλήσω, τό έκανα γιά να ζητήσω την προστασία σας...

— 'Η αδελφή σας θέλει να μπη σε μοναστήρι; ρώτησε έκπληκτη ή πριγκίπισσα.

— Αυτή είναι ή επιθυμία της, κυρία.

— Τόσο νέα!... Και σεις είσατε σύμφωνος σ' αυτό;

Οι ευγενείς, την εποχή κείνη, έδλειναν τά κορίτσια τους σε μοναστήρια, γιά να μπόρουν να διαθέσουν όλη την περιουσία τους γιά τά άγόρια τους. Ο Φίλιππος, άκούοντας αυτή την έρώτησι της πριγκίπισσας, φοβήθηκε μήπως είχε παρεξηγήσει τό διαβήμά του.

— 'Η αδελφή μου κι' έγω δεν έχουμε τίποτα, κυρία, απάντησε. Κι' όπως έγω δεν είμαι σε θέσι να κάμη τίποτα γι' αυτήν, ή άπόφασί της να μπη σε μοναστήρι, ή άπόφασί της να μπη γιά την κατάστασί μας, ποτελεί μία λύσι γιά την κατάσταση μας.

— Όχι, την καλύτερη, δυστυχώς, κυρία.

— Δεν ύπάρχει άλλη, δυστυχώς, κυρία.

— Τί άκριβώς επιθυμείτε γιά την αδελφή σας;

— 'Η αδελφή μου επιθυμεί να μπη στην μονή του 'Αγίου Διονυσίου κι' έχω μόνο τό τσίτον από τό ποσό που απαιτείται γιά την είσοδό της... Τό ποσό που χρειάζεται είναι έξχντα χιλιάδες λίβρες κι' εμείς με μεγάλη δυσκολία θα κατορθώσουμε να συγκεντρώσουμε τίς είκοσι. 'Αν δε με να συγκεντρώσουμε θα έλψη να ενδιαφερ- μως ή 'Υψηλότης σας θέλψη να ενδιαφερ- θή γιά την αδελφή μου, θα τάν δεχτούν

και με τό ποσό αυτό.

— Και βέβαια θα τό δεχτούν, είπε ή πριγκίπισσα.

— Αυτή είναι ή μοναδική χάρη, που θα ήθελα να ζητήσω από την 'Υψηλότητά σας, συνέχισε ο Φίλιππος.

— 'Η πριγκίπισσα φάνηκε πώς δίσταζε. Πώς πήρατε την άπόφασί ν' άφίσετε τό στρατό; ρώτησε ξαφνικά. 'Ησαστε συνταγματάρχης, δεν είναι έτσι;

— Δεν ήμουν ποτέ συνταγματάρχης, απάντησε ο Φίλιππος.

— 'Αλλ' ο βασιλιάς είχε ύποσχεθί μπόρεσα μου, ότι θα σας έδινε ένα σύνταγμα.

— Δεν έστειλε ποτέ τό διορισμό μου.

— 'Αλλ' άνεξάρτητα απ' αυτή την ύπόσχεσι, είχατε, νομίζω, ένα βαθμό...

— 'Αφού έπεσα στή δυσμένεια του βασιλιά, νόμισα πώς ήταν χρέος μου να φύγω από τό στρατό, κυρία.

— 'Αλλά γιάτί πέσατε στή δυσμένεια του βασιλιά;

— Δεν τό έμαθα ποτέ.

— 'Ω, τί τρομερό πράγμα είναι ή Αύλη! είπε ή Μαρία-Αντουανέττα. Κανείς δεν ξέρει ποτέ γιάτί γίνεται ή γιάτί δε γίνεται τό κάθε πράγμα.

— 'Ενα μελαγχολικό χαμόγελο μισάνοιξε τά χείλη του Φίλιππου.

— Είσατε άγγελος του ουρανού, κυρία, είπε. Και λυπάμαι που δεν ύπηρετώ τό βασιλικό όίκο της Γαλλίας, γιά να μου δοθί ή ευκαιρία να πεθάνω γιά σας.

Είχε πη αυτά τά λόγια τόσο αθόρυμπα, που κι' ο ίδιος άναρωτήθηκε έπειτα από μία στιγμή πώς είχαν βγη από τό στόμα του.

Με μία νευρική κίνησι, ή Μαρία-Αντουανέττα πήρε από ένα βάζο ένα τριαντάφυλλο της Βεγγάλης κι' άρχισε να τό ξεφυλί- λίζει.

Ο Φίλιππος συνήλε άμέσως.

— Συγχωρήστε με, κυρία, παρακάλεσε.

— 'Η πριγκίπισσα δεν απάντησε.

— 'Η αδελφή σας μπορεί να μπη κι' από αύριο, αν θέλη, στο μοναστήρι του 'Αγίου Διονυσίου, είπε έπειτα από μία στιγμή. Όσο γιά σας, θα έχετε έπειτα από ένα μήνα τό σύνταγμα σας. Αυτή είναι ή επιθυμία μου.

— Κυρία, απάντησε ο Φίλιππος, ή αδελφή μου θα σας ευγνωμονή σ' όλη της τη ζωή γιά την ευεργεσία σας. 'Εγώ, όμως, δε μπόρω να δεχθώ την ευγενική προσφορά σας.

— Άνεύθε, λοιπόν;

— Δέχτηκα ένα τρομερό ράπισμα από την Αύλη, συνέχισε ο νεαρός Ταβερνέ. 'Εκείνοι που μου τό έδωσαν, όταν θα με δούν ν' άνεβαίνω, θα βρούν τόν τρόπο να με χτυπήσουν πιά σκληρά από πρίν.

— 'Αλλά θα τολμήσουν, όταν δούν, ότι σας προστατεύω;

— 'Ακριβώς επειδή θα δούν, ότι με προστατεύετε, θα γίνουν άδίστακτοι.

— Είναι αλήθεια, ψιθύρισε ή πριγκίπισσα χλωμαίνοντας.

— Κι' έπειτα, προτιμά να ξαναγυρίσω στην άφνεια, συνέχισε ο Φίλιππος. 'Εκεί, τουλάχιστον, θα μπόρω να προσεύχομαι

και να θυμάμαι.

Ο Φίλιππος πρόσεξε τά τελευταία λόγια με τρόπο που έκανε την πριγκίπισσα ν' άνταγισθή.

— Θα έρθη μία μέρα που θα έχω τό δικαίωμα να πώ κείνο που δε μπόρω παρά μόνο να σκέφτομαι αυτή τη στιγμή, είπε έπειτα από λίγο ή Μαρία-Αντουανέττα. 'Η αδελφή σας μπορεί να μπη όποτε θέλψη στή μονή του 'Αγίου Διονυσίου.

— Ευχαριστώ, κυρία, απάντησε ο Φίλιππος.

— Δε θέλετε να μου ζητήσετε τίποτα γιά τόν έαυτό σας; τόν ρώτησε ή πριγκίπισσα μ' ένα χαριτωμένο χαμόγελο.

— 'Αλλά, κυρία...

— Τό απαιτώ.

— 'Επιθυμώ να έχω ένα διαβατήριο γιά να φύγω από τη Γαλλία, την ήμερα που ή αδελφή μου θα μπη στο μοναστήρι του 'Αγίου Διονυσίου, απάντησε ο Φίλιππος με ραγισμένη φωνή.

— 'Η πριγκίπισσα άποτραβήχτηκε, άκούοντας αυτή την αίτησι και τό πρόσωπό της έγινε κατακίτρινο. 'Αλλά συνήλε άμέσως και απάντησε:

— Θα τό έχετε, κύριε.

Τού έδωσε ταυτόχρονα τό χέρι της.

Ο Φίλιππος γονάτισε και τό έφερε με συγκίνησι στα χείλη του. Σηκώθηκε κατόπιν και βγήκε άργα από την αίθουσα.

Ο τοκετός

— 'Η ήμερα της ντροπής, ή ήμερα του πό- νου και της δόνης πλησιάζει.

— 'Η 'Αδριανή, παρά τά έθαρρυντικά λόγια του γιάτρο Λουί και την άφοσίωσι του αδελφού της, βυθιζόταν όλοένα και περισσότερο στή λύπη της. 'Ηταν σάν τούς καταδικασμένους σε θάνατο, που βλέπουν τη μοιραία ώρα που θ' άντικρύσουν τό δήμε να πλησιάσει.

— 'Εκείνο τό βράδυ — ήταν ή 29η Νοεμβρίου — ο Φίλιππος, βλέποντάς την πιά ήρεμη, νόμισε πώς θα μπόρουν να συζητήση μαζί της μερικά ζητήματα, που τά είχε θέσει με τρόπο πολύ άόριστο ως τότε.

— 'Αγαπημένη μου αδελφούλα, της είπε σέ κάποια στιγμή, πηγαίνοντας να καθήση κοντά της, πήρες, επί τέλους, την άπόφασί σου;

— Για ποιο ζήτημα; ρώτησε ή 'Αδριανή.

— Θέλω να πώ αν άποφασίσεις τί θα κάμης τό παιδί σου...

— 'Η 'Αδριανή έγινε κατακίτρινη.

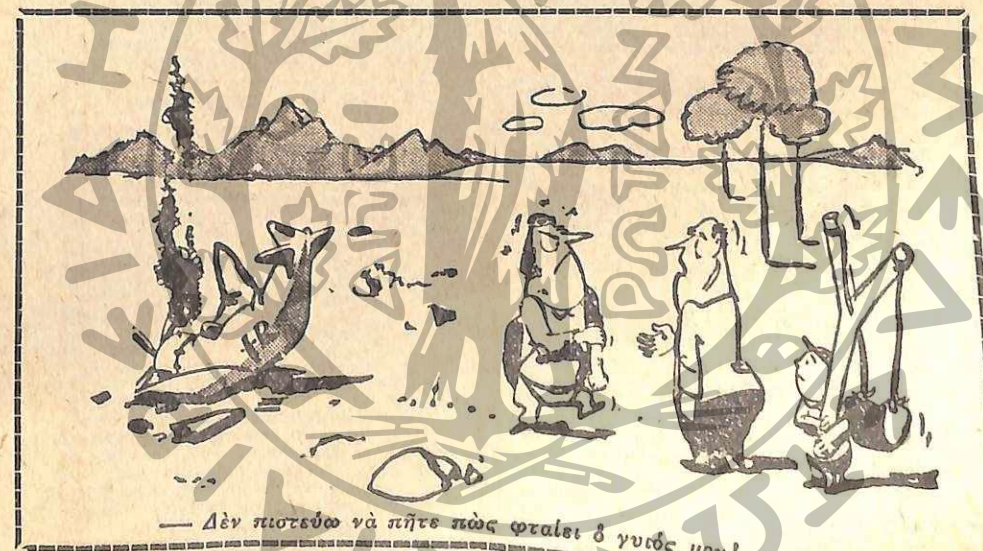
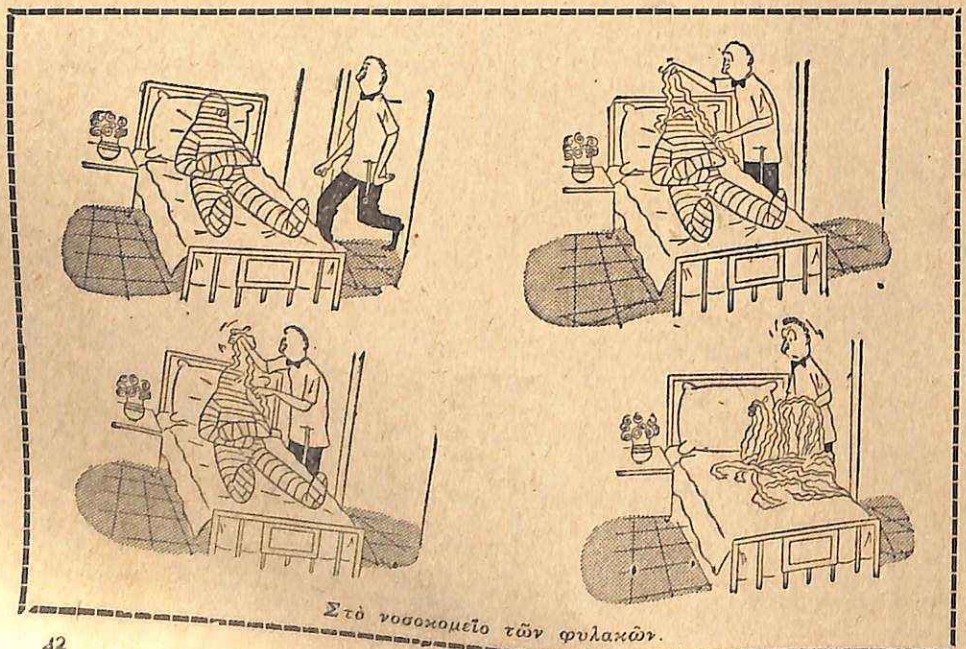
— 'Ω, Θεέ μου! ψιθύρισε.

— 'Η στιγμή 'πλησιάζει, συνέχισε ο Φίλιππος. Αύριο... ή άπόψε ίσως...

— Όλες οι γυναίκες είναι χαρούμενες όταν βλέπουν πώς πλησιάζει ή στιγμή που θα γίνουν μητέρες, είπε ή 'Αδριανή. Μέσα στή δική μου ψυχή, όμως, έχει φωλιάσει ή λύπη... Φίλιππε, είμαι καταραμένη...

— Σε σένα πρέπει να πώ όλη την αλήθεια. Δεν ξέρω αν αγαπάς ή αν μισώ αυτό τό δυστυχισμένο πλάσμα που έχω μέσα στα σπλάγχχνα μου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Βραδάκι. Μέσα στο αυτοκίνητο τους, 'Εκείνος κι' 'Εκείνη γυρίζουν με εξήντα χιλιόμετρα στην Αθήνα, ύστερα από ένα πολύ δροσιστικό απογευματινό μπάνιο, που κάνανε σε κάποια μαγευτική ακρογιαλιά της Αττικής. 'Εκείνος σφύρει λίγο αφηρημένος. 'Εκείνη ψιθυρίζει ακαθόριστα...)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί μου μιλούρεις; **ΕΚΕΙΝΗ** (έπιθετικά): Γιατί; 'Απαγορεύεται το μπουλουίσμα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βεβαίως απαγορεύεται... **ΕΚΕΙΝΗ:** Και ποιος το απαγορεύει;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Η στοιχειώδώς καλή συμπεριφορά. Όταν έχεις δίπλα σου κάποιον δε μονολογείς συζητείς...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά τώρα που μάς κάνεις και μαθήματα καλής συμπεριφοράς! 'Ενώ τα μαθήματα έπρεπε να τα πάσης εσύ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μαθήματα: Τί μαθήματα; **ΕΚΕΙΝΗ:** Στοιχειώδους συζυγικής συμπεριφοράς! 'Ενας άντρας χρωστάει, που να πάρει η όγξη, μερικά πράγματα και στη γυναίκα του!...

Οχι μόνο περιφρόνησι και προσβολές!... (Τα τελευταία λόγια της πνίγονται από τους λυγμούς που ανεβαίνουν από τα βάθη της βαθεία πληγωμένης αξιοπεπείας της...)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιός σε περιφρόνησε;... **ΕΚΕΙΝΗ:** Εσύ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με ποιόν τρόπο; **ΕΚΕΙΝΗ:** Κάνεις το βλάκα, ή εισαι πραγματικά;

ΕΚΕΙΝΟΣ (φιλοσοφικά): Μπορεί και να είμαι... που ξέρεις;...

ΕΚΕΙΝΗ: Οχι! Δεν είσαι... Δε σου δίνω αυτό το ελαστικό!... Κάνεις το βλάκα, για να ελαφρώσεις τη θέση του...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όποτε... είναι βεβαιωμένη ή θέσι μου;...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Αφάνταστα... και το ξέρεις! 'Αλλο αν δεν το όμολογήσ... αν δε σε συμ-φύει να το όμολογήσεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν, κύριε δημόσιε συνήγορε, περιμένα την κατηγορία σου...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά την διατυπώσω, αφού δε θές να καταλάβεις την ενοχή σου: 'Όλο το απόγευμα σήμερα τί έκανες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπάνιο... **ΕΚΕΙΝΗ** (αφορισμένη): Το μπάνιο ήτανε πρόσχημα! Πραγματικά έκανες κόρτε μ' αυτή τη σουρουλιεμένη σου σφάνταξη με το μαγιώ μπικίνι που φορούσε!...

Γιά να φορέσω κι' εγώ μαγιώ μπικίνι!...

ΕΚΕΙΝΗ (ψυχραιμώς, ειλικρινής): Τότε, απλούστατα θα μου σφανάξεις κι' εσύ!

ΕΚΕΙΝΗ: 'Α, ωστε, για να σου σφανάξω, πρέπει να γίνω βέβαια σε όλη την πα-ρολιά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί το λές αυτό; Το μα-γιώ μπικίνι καθιερώθηκε πιά διεθνώς...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Εχεις δικιο' όλες οι διεθνείς εκυρίες' του κόσμου, του ήμικόσμου και του υποκόσμου, το φορούνε, για να ανα-στατώνουνε τους χαλούς στις όποιεσδήποτε πλάξ!

ΕΚΕΙΝΟΣ (υποκλίνεται άπάνω στο βο-λόν): Εύχαριστώ για τον τιμητικώτατο ύ-πατινμό...

ΕΚΕΙΝΗ: Παρακαλώ, καθήκον μου... **ΕΚΕΙΝΟΣ** (έπιθετικός τώρα κι' αυτός με τη σειρά του): 'Εκαστος όμως ποτέ να σκεφτείς, παρακαλώ, και του λόγου σου ταί από τις διαφορές εκυρίες' του κόσμου, του ήμικόσμου και του υποκόσμου με τα μαγιώ μπικίνι!...

ΕΚΕΙΝΗ: Ποιός; Περιμένα να άκούσω... **ΕΚΕΙΝΟΣ** (όλο και πιο έπιθετικός): Αυτό που έχουνε γυναίκες σαν κι' εμένα!

ΕΚΕΙΝΗ (έτοιμη να ξεσπάσει σε και-Κανένα έκτρωμα): Και τί είμαι εγώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καθόλου! Είσαι μάλιστα πολύ ωραία — πιά ω-αία από ότι θα μπορούσε να όνειρευτή τη μόνιμη σύντρο-φό του ένας άρεκτα άπατητικός σύζυγος...

ΕΚΕΙΝΗ (κατευθυντική): Τότε λοι-πόν;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Απλούστατα είσαι μιά β-

Μορφιά και ψυχή

μορφιά κρύα, χωρίς ψυχή... Δεν είναι ή πρώτη φορά που στο λέω, άκου το όμως πάλι για να το χωνέψης: 'Η μορφιά μιας γυναίκας δε φτάνει για να μηνήτση το

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΝΟΤΗΤΑ

* 'Η αγνότης είναι αυτό που οι άν-τρες νομίζουν ότι έχουν οι γυναίκες. Μάρις Ντεκουμπά

* 'Η αγνότης υπάρχει για να ίκανο-ποιή με την καταπάτησι της την άνδρι-κή ματαιοδοξία και τη γυναίκα μαζο-χιστική διάθεσι.

* Το δύσκολο δεν είναι να διατηρή-σης την αγνότητά του, αλλά να την θυ-αίσσης όταν καί όπως πρέπει.

* 'Η αγνότης είναι ζήτημα απόψεων. 'Ετιέν Ρέι

* 'Η αγνότης είναι το άρωμα της ή-δυπάθειας. 'Αντρέ Σουαρέζ

* 'Ενα πράγμα τόσο κοινό, όσο το σώμα της γυναίκας, που πάσο γίγτες το έχουν απεικονίσει στο μάσκαρο, τό-σο ζωγράφοι στο μουσαφί, και τόσο σοι συγγραφείς στο χαρτί, έξακολουθεί να παραμένει μυστήριο, όταν είναι το σώμα μιας όρισμένης γυναίκας. Μάρις Ντεκου

ένδιαφέρον του άντρα' χρειάζεται και κά-τι άλλο... Κι' αυτό το «κάτι άλλο» το χα-ρίζει ή θερμή ιδιουσυγκρασία, το δίνει ή εν-τονη προσωπικότης, που κάνει ακόμα και μιά γυναίκα με μέτρια ίσως εμφάνισι, να, όπως αυτή ή σημερινή, σουρλουλού της πλάξ, να τραβάει τον άντρα περισσότερο από μιά άλλη με όμορφία χωρίς ψυχή...

ΕΚΕΙΝΗ: Την προσωπικότητά της ση-μερινής που σε άναστατώνει, τη δημιουρ-γήσανε, νομίζω, τα κρέατά της πουχε έ-θέσει γυναιά σε κοινή θέα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπορεί κι' αυτό... 'Αν δ-μας, μιά γυναίκα δεν άφιση ρωγμές στο άντριο ένδιαφέρον, δεν είναι ποτέ δυνατά να τρωπάει μιά άλλη, ντυμένη ή γδυτή!...

ΕΚΕΙΝΗ: Και τίς ρωγμές αυτές πώ-τις άφίνει, παρακαλώ, μιά γυναίκα;... Μπο-ρώ να μάθω;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πώς δε μπορείς;... Τις ά-φίνει όταν περνάει δίπλα από τον άντρα της ψυχρή κι' άσυγκίνητη, άμέτοχη στη χα-ρά του, ξένη στον πόνο του, άγαλμα πε-ρισσότερο παρά γυναίκα, προτομή, κούκλα, κι' όχι θερμό ανθρώπινο πλάσμα με ζων-τανό ένδιαφέρον...

ΕΚΕΙΝΗ (με πίκρα): 'Ωραία μου τά-ψαλς πάλι... Τόσα έλαττώματα ποτέ δε φανταζόμουν ότι έχω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν έχεις «τόσα» έλαττώ-ματα' ένα έχεις, αλλά γερό! Είσαι μιά γυ-ναίκα χωρίς ψυχή!...

ΕΚΕΙΝΗ (πικαρισμένη): 'Εσύ το λές αυτό... Δική σου γνώμη είναι... 'Αλλοι μπουέ νάχουνε άλλη γνώμη...

ΕΚΕΙΝΟΣ (αισθάνεται άόριστα να του μπεινουν μερικοί ψύλλοι στ' αυτιά): 'Αλ-λοι!...

ΕΚΕΙΝΗ (ξαφνικά επιφυλακτική): Δεν είναι άνδρική να τα μαθαίνεις όλα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εχεις μυστικά από μένα, τον άντρα σου;...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Όταν εσύ, ο άντρας μου, με βρίσκης γεμάτη έλαττώματα, άσε να σου κούρω ποιοί με βρίσκουνε γεμάτη προτε-ρήματα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (δαγκώνει τα χείλη του): 'Α... 'Όποτε υπάρχουνε και τέτοιοι;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλλον...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άπό το θυμό του πατάει τα δόντια): 'Ε, άς υπάχουν!

ΕΚΕΙΝΗ (για διέξοδο, για να φέρη κά-ποιον αντίπερισπασμό στην ηλεκτρισμένη άτμόσφαιρα, άνοίγει το ραδιόφωνο): 'Ας άκούσουμε λίγη μουσική... Είναι πιά καλή από τα λόγια μας... ('Ενα παλιό, ξεχα-σμένο τραγουδάκι, έρχεται να γράση με έπικαιρους στίχους, που τους συνοδεύει γλυκεία μουσική, τη συλήτησί τους: «Τί να την κάνω την όμορφή σου — αφού δεν έ-χεις μέσα σου ψυχή!...»)

ΕΚΕΙΝΗ (θριαμβευτικά): Είδες που το λέει κι' ο 'Αττίκ;...

ΕΚΕΙΝΗ: Το λέει, αλλά όχι για μένα! ,κατί έχω ψυχή... που ίσως άφνω να τη δώ μόνο αυτός που με ένδιαφέρει να τη δώ... ('Εκείνος, στο ζενιθ της αγανάκτησης, πατάει τα έκατό, ενώ 'Εκείνη άφίνεται σιω-πηλή να παρασυρθή στον ήλιγο, διαπιστώ-νοντας ένθουσιασμένη ότι τον έχει κανονι-κά κουρντίσει!...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Πρέπει να τόν εύγνωμενή!

'Ο κατηγορούμενος, αφού άκουσε τις κατηγορίες έναντιον του έκλήθη να άπο-λογηθή.

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε, λέει, όμο-λογώ ότι είμαι άπατεών, κλέφτης, φονιάς, άλλ' άνθρωποι, σαν κι' έμένα είναι χρησι-μοι στην κοινωνία!

— Τί είν' αυτά που λές, άθλιε;

— 'Απλούστατα, συνεχίζει με άπάθεια ο κατηγορούμενος, υποθέστε, κύριε πρόε-δρε, ότι έμεις οι άπατεώνες και οι κλέφτες αποφασίζαμε να κάνουμε άπερνία. Τότε τί δουλειά θα έκανε ή έξοχότης σας;

Μιά θαυματουργή εικόνα της Θεοτόκου στο Μοναστήρι του Βράχου

ΣΤΗΝ Πελοπόννησο, στο βάθος του κάμπου της Νεμέας, στο άρχαιο «Φλιάσιον πεδίον», βρίσκεται το «Μοναστήρι του Βράχου». Είναι χτισμένο στον ανατολικό βράχο του βου-νίου Πολυφένγι. Φαίνεται από παντού κι' έχει εξαίσια θέσι. 'Η ίδρυσι του μοναστηρίου αυτού συνδέεται με μιά περίεργη τοπική παράδοσι. Λένε, ότι κάποτε ένα παιδί, που λεγόταν Λεόντιος, γλύστρησε από την κορυφή του Πολυφενγιού. Κα-θώς έπεφτε όμως, γαντζώθηκε σ' ένα δέντρο και σώθηκε ως εκ θαύματος, στο μέρος όπου βρίσκεται τώρα το μοναστήρι. Οι κατατρομαγμένοι γονείς του και οι θεαταί της σκηνής αυτής, που με φωνές ζητούσαν τη βοήθεια της Παναγίας, βρήκαν σε λίγο το μικρό Λεόντιο γονατιστό στο μέρος πουπεσε, να προ-σεύχεται στην Θεοτόκο, κι' έμειναν κατάπληκτοι.

'Αμέσως τότε έγιναν έρανοι σε όλη την έπαρχία και με τα χρήματα εκείνα χτίστηκαν ο ναός της Παναγίας και τα γύρω κελλιά.

Πότε ακριβώς, δεν είναι γνωστόν, γιατί όλα τα καρτιά και τα βιβλία του μοναστηρίου κάπκαν προ έκατό χρόνων από λι-πτός. 'Όστόσο, σώθηκε μιά στρογγυλή μπρούντζινη άρχαία σφρα-γίδα του, που έχει στη μέση την εικόνα της Παναγίας της Γλυκοφίλουσας και γύρω-γύρω με βυζαντινά γράμματα την έ-πιγραφή:

«Μοναστήρι Παναγίας (Πολ(υ)φενγιού) του Βράχου 1633»

'Ο ναός είναι άφιερωμένος στην Κοίμησι της Θεο-τόκου και γι' αυτό πανηγυρίζει στις 15 Αυγούστου. 'Όλος όμως ο κόσμος την ξέρει ως το «Μοναστήρι του Βράχου».

Το μοναστήρι είναι ζωσμένο με ψηλό τείχος που έ-χει πολέμιστρες σαν κάστρο.

Στο νότιο μέρος βρίσκεται ένα λιθόκτιστο έρεί-πιο, που θα ήταν άλλοτε το κελλί του ηγούμενου Ευ-γένιου και που κάπκε στα 1843. Μιά στενή λιθαρένια σκάλα φέρνει στα παλαιότερα κελλιά και στο βορεινό έκκλησάκι της Παναγίας, όπου υπαίνει κανείς από μιά χαμηλή και στενή πορτούλα.

'Ο ναός έχει μήκος 8 μ. 22, πλάτος 2 μ. 10 και ύ-ψος 2 μ. 80. Μέσα από το βουνό τρέχει κρύο νερό και γεμίζει μιά κοιλάτση, που βρίσκεται εκεί.

Στους τοίχους διακρίνονται ίχνη άγιογραφιών και πυρκαϊάς.

'Από τα ιερά εικονίσματα της μικρής αυτής έκκλησού-λας διακρίνονται καθαρά ή άρχαιότατη εικόνα της Κοι-μήσεως της Θεοτόκου και ή εικόνα του άποκεφαλίστου του 'Αγίου 'Ιωάννη του Προδρόμου, έργα μεγάλης τέ-χνης, ίσως του όνομαστού ζωγράφου Μάρκου.

'Απ' όλες όμως ή πιο άρχαία, μεγάλη και άσημοσκέ-παστη εικόνα είναι εκείνη της Παναγίας, στα θαύματα της οποίας όφειλεται ή μεγάλη ταρεία σ' αυτήν, του λαού της Νεμέας. 'Εκεί ενυλοτεχνήθη άπάνω σε χοντρό μουσαμά και έχει ύψος 95 π. και πλάτος 63 π. 'Από την έπαργύρωσι αυτή έμειναν άκάλυπτα μόνον τα πρό-σωπα του Χριστού και της Παναγίας. 'Η εικόνα αυτή έπιθεβαιώνει και τη λαϊκή παράδοσι της διασώσεως του μικρού Λεόντιου. Το παιδάκι εκονίζεται γονατι-μένο μπροστά στην Παναγία βσταάει στον ώμο του ένα σαυρόν και κυττάζει τη Θεοτόκο με εύλαβη προσήλωσι. Κοντά σ' αυτό διαβάσει κανείς τις λέξεις («Χαίρις Λεόντιε»).

Στα 1767 έπισκέφθηκε το Μοναστήρι του Βράχου ο σοφός 'Αγγλος άρχαιολόγος Χάνδληρ, που είδε στον τοίχο την έπιγραφή με τις δύο αυτές λέξεις: («Λεόντιε χαίρε!»)

'Υπάρχει όμως και άλλη μιά παράδοσι που πιστεύει σ' αυ-τήν όλη ή Νεμέα:

«Ότι ή εικόνα αυτή ήρθε μόνη της από την 'Αθήνα (ένσε-ρίως και άοράτως) και ότι είναι έργο του Ευαγγελιστού Λουκά.

'Ο 'Αγγλος άρχαιολόγος μιλάει με ειρωνεία για τη λαϊ-κή αυτή δοξασία. 'Αλλ' ο φιλέλληνας Πουκεβίλ τον έλέγχει με την παρατήρησι ότι τέτοιες πλάνες προέρχονται από τη θερμή φαντασία των 'Ελλήνων και προσθέτει ότι άνάλογη πα-ράδοσι υπήρχε και στην άρχαιότητα.

Στην έποχή του θρημοτοκλή και του Πλάτωνα, συνεχίζει, οι 'Α-θηναίοι πίστευαν ότι ή θεά 'Αθήνα μετέφερε κάτω από τις δι-πλεις του χιτώνα της ένα όλόκληρο βουνό από την Παλλήνη της 'Αττικής, το Λυκαβηττό, και ότι τον άφισε να πέσι στην 'Αθήνα, στη θέσι που βρίσκεται σήμερα!...

Τέτοιες παραδόσεις, για ιερά εικονίσματα που πετούν και μεταφέρονται έναερίως υπάρχουν και σε άλλα μέρη της 'Ελ-λάδος: Στη Μονεμβασία ή εικόνα της «Παναγίας της Χρυσά-φιστίας», που βρέθηκε στην παραλία, κωμένη μέσα στην άμ-μο, μεταφέρθηκε τρεις φορές από εκεί άοράτα και ξαναγύρισε σ' αυτήν θέσι της, όπου βρέθηκε μέχρις ότου ο φιλόθρησκος κό-σμος πείστηκε ότι εκεί ήθελε να μείνη ή Παναγία και της έχτισε μιά έκκλησι.

Στο μοναστήρι της Λαύρας, στο 'Αγιον 'Όρος, υπάρχει μιά έκκλησι Παναγίας, που όνομάζεται («Πορταίτισσα») ή «Πορτι-έρισα», γιατί ή εικόνα της, που πιστεύεται ως θαυματουργή, βρίσκεται πάντοτε στην είσοδο του μοναστηρίου, («φρουράς, φo-

θερός την όψιν και προστάτης», όπως την χαρακτηρίζει ένας χρονικογράφος.

Λέγεται, λοιπόν, ότι οι καλόγεροι που ύ-πέφεραν κάποτε από έλλειψι νερού και που άπελπίσθηκαν να βρουν εκεί, αποφάσισαν να μεταφέρουν τη μονή σε άλλο μέρος κοντά σε πηγή.

'Αλλά μιά νύκτα φανερώθηκε ή Παναγία, στάθηκε στην είσοδο του μοναστηρίου κι' έ-δειξε ένα γειτονικό βράχο.

Οι καλόγεροι τρύπησαν το βράχο και το νερό ξεπήδησε άφθονο και διαυγέστατο.

Έκτισαν τότε άμέσως μέσα στην περιοχή της μονής ένα ναό της Παναγίας και στο εικονοστάσι έβαλαν την ιερή εικόνα της.

Το πριό όμως είδαν έκπληκτοι ότι ή εικό-να είχε φύγει από το εικονοστάσι και βρι-

βρίκαν σε λίγο το μικρό Λεόντιο γονατιστό στο μέρος όπου έπεσε, να προσεύχεται στην Θεοτόκο.

σκότανε στην είσοδο της μονής!

Οι μοναχοί τη μεταφέρανε πολλές φορές με δοξολογίες στο τέμπλο του ναού, αλλά πάντοτε τη νύκτα έφευγε από εκεί και βρισκόταν στην είσοδο.

'Ετσι την άφισαν εκεί και έφτιαξαν ένα μεγαλοπρεπές εικο-ναοστάσι, όπου και την τοποθέτησαν όριστικά για να φρουρή και να προστατεύη τη μονή.

Μιά χριστιανική παράδοσι άναφέρει ότι ή πρώτη εικόνα της Παναγίας που ζωγράφισε ο Ευαγγελιστής Λουκάς, βρισκόταν στην 'Αθήνα.

'Ετσι, κάθε άρχαία εικόνα της Θεοτόκου, για να περιβληθώ περισσότερο ιερότητα, έθεωρείτο ότι προερχόταν από την 'Α-θήνα. 'Ετσι, πιθανώς πρέπει να έξηγηθώ και ή πίστι του λαού της Νεμέας, ότι ή εικόνα του «Μοναστηρίου του Βράχου» εί-ναι έργο του «Θεοτάτου» Λουκά και προέρχεται από την 'Α-θήνα, όπου ο Ευαγγελιστής ζωγράφος είχε το έρναστήρι του.

«Ισως μάλιστα ν' άνήκε σε καμιά άθηνναίική οικογένεια, που κατά τον έκπατρισμό των 'Αθηνάων και τη μετανάστευσι προσφύγων στη Νεμέα, στα 1688 μετακομίσθηκε εκεί και έ-δωρήθη στο «Μοναστήρι του Βράχου».

Την ιδέα αυτή ένισχύει και μιά άλλη παράδοσι των Νεμεα-τών, ότι όλησδήποτε προ όδόντα χρόνων, πνήγιναν εκεί οι απόγονοι μιας άρχαιότατης άθηνναίκής οικογένειας και στις 15 Αυγούστου πανηγύριζαν την έπέτειο της Κοίμησης της Θεοτόκου. Κι' ή παράδοσι αυτή φαίνεται ότι περισσότερο από κάθε άλλη συμβιάζει τα πράγματα.

Τὸ Θέατρο "ΟΛΥΜΠΙΑ"

μιά του τὸν Ἀρνιώτη - ἀεροπόρο καὶ ἔγραψε:

«Ὁ Λεωνὴ Μαζέτα
πρὸς ὑψὺ τῶρα πέτα
κι' ἐντὸς ἀεροπλάνων
γέλα μικροῦς μεγάλους
καὶ τὸν ἰσοπέδων
μυκτῆριζε τοὺς λάλους!»

Κι' ὁ Σουρῆς, γνωρίζοντας καλὰ τὸν ἀθηναϊκὸ λαό, ποὺ ἐνθου-
σιαζόταν εὐκόλα, ὅπως κι' εὐκόλα ξεθύμωνε καὶ ποὺ εἶχε ὡς μονα-
δικὸ θέμα τὸν καθημερινὸν του συζητήσεων, τὸ ἀεροπορικὸ πείραμα
τοῦ Λεωνίδα Ἀρνιώτη, προσέθετε:

«Τί χαρά μας! Τί χαρά!
Τώρα θάκωμε φτερά!
Τώρα πλῆον, θασοῦλῃ
προσφωνήσεις δὲν θὰ κάνης
μὰ θὰ γίνεσαι πουλὶ
καὶ στοὺς οὐρανούς θὰ φθάνης.»

Τέλος ἔφθασε ἡ ἡμέρα τῆς πτήσεως. Ὁ κόσμος ἔτρεξε στοὺς
πρόποδες τῆς Πάρνηθας, γιατί ἀπὸ κεῖ θὰ ἦταν ὠραιότερο τὸ θέαμα,
νὰ θαυμάσῃ τὴν ἀεροπορικὴν ἐπίδειξιν τοῦ Ἀρνιώτη, ποὺ θὰ γίνονταν
στὸ Τατόι.

Πρῶτος ἔφθασε ἐκεῖ ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Α', μαζί μὲ τοὺς
ὑπασπιστὰς του. Ὁ Βασιλεὺς, ποὺ εἶχε ἀκούσει πολλὰ γιὰ τὸν Ἀρ-
νιώτη, δὲν πολυτίστευε, παρ' ὅλο τὸ δημοσιογραφικὸ θόρυβο, ὅτι θὰ
εἶχε ἐπιτυχία ὡς ἀεροπόρος. Καί, πρὶν ἀκόμα τὸν δὴ νὰ πετάξῃ,
ἔλεγε, καλὰ μνημονεύοντας, στοὺς γύρω του:

— Μάλλον εἶναι... «λόγια τοῦ ἀέρος»!

Ἡ στιγμή τῆς πτήσεως, ὅμως, ἔφτασε. Ὁ Ἀρνιώτης, πλάι στὸ
μονοπλάνο του, διέταξε τὸ βορβό του νὰ βάλλῃ ἐμπρὸς τὸν κινητήρα.
Τὸ μονοπλάνο ἔκανε μιά μικρὴ βόλτα στὸ ἔδαφος καὶ μόλις καὶ
μετὰ βίας κατάρωσε ν' ἀνυψωθῇ εἰς τὸ μέτρο, ἀφοῦ σήκωσε ἄλλα τέσ-
σερα μέτρα σκόνῃ!

Παρ' ὅλα αὐτά, ὁ κόσμος διασκέδασε καὶ χειροκρότησε τότε τὸν
Ἀρνιώτη γιὰ τὴν πρώτην αὐτῆς ἀπόπειρα. Κάποιος μάλιστα δη-
μοσιογράφος, γνωστὸς καλαμπουριστῆς, ἔλεγε τὸ ἴδιον βράδυ:

— Ὁ ἀγαπητὸς μας Λεωνίδας ἐπέταξε πρὸς τὰ Μ.εν-ί.δ.ι.α!
Ὁ Ἀρνιώτης, ὅμως, δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς τύπους ἐκείνους ποὺ ἀ-
πογοητεύονται εὐκόλα. Ἐκανε, λοιπόν, ἄλλή μιά
φορὰ τὸ πείραμά του στὸ Παλαιὸ Φάληρο, μέσα
στὸν περίβολο τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου, ποὺ διευ-
κυντῆς του ἦταν τότε ὁ Ν. Γερμανός. Ἀλλά κι'
ἡ δεύτερη αὐτῆς ἀπόπειρα, στάθηκε ἀτυχῆ.
Τὸ περίφημο μονοπλάνο τοῦ Ἀρνιώτη, ὅχι
μόνο δὲν κατάρωσε ν' ἀνυψωθῇ εἰς τὸ μέτρο, ἀλ-
λὰ καὶ μὲ τὴν σκόνῃ ποὺ σήκωσε, ὁ κό-

Ποιὸς ἦταν ὁ πρῶτος ἱδρυτὴς του

Τὸν προσεχὴ Σεπτέμβριο παραδίδεται ἐπὶ τέλους στὸ Ἀθηναϊκὸ
κοινὸ τὸ τόσο ταλαιπωρημένο θέατρο «Ὀλύμπια» τῆς ὁδοῦ
Ἀκαδημίας.

Στὴ θέσιν αὐτή, τὰ παλιὰ ὥραια χρόνια στεγαζόταν ἕνα συμ-
παθητικὸ θεατράκι ποὺ λεγόταν «Κήπος Ἀρνιώτη» καὶ ποὺ εἶχε στὰ
προγράμματά του τὸ γαλλικὸ τίτλο «Jardin Leonidas».

Οἱ παλιὸι Ἀθηναῖοι θὰ θυμούνται ἀσφαλὲς τὸ θεατράκι αὐτό, ποὺ
βρισκόταν στὸ βάθος ἐνὸς ὠραίου κήπου, ὁ ὅποιος ἦταν στολισμένος
μὲ μικρὰ ἀγάλματα καὶ μὲ ηλεκτροφωτισμένα χρωματιστὰ συντρι-
βάνια. Εἶχε ἕνα εὐρύχωρο ἀμφιθέατρο καὶ ἐπὶ χρόνια ἦταν τὸ κέντρο
διασκέδσεως, ποὺ προτιμοῦσαν ὅλοι.

— Πού θὰ πάμε ἀπόψε; ρωτοῦσαν οἱ Ἀθηναῖοι.

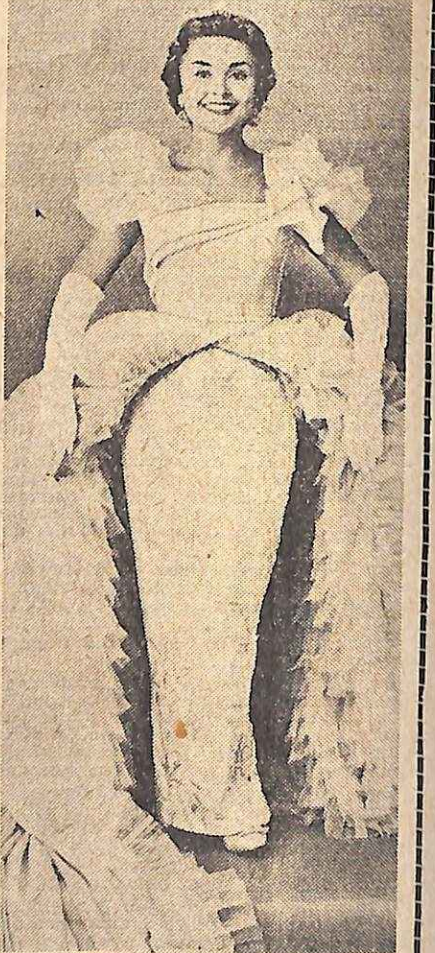
— Μὰ ποὺ ἄλλο, παρὰ στὸ «σκυλλοῦδι» τοῦ Ἀρνιώτη!...
Ἰδρυτὴς τοῦ ὁμορφοῦ ἐκείνου θεάτρου, ποὺ ἄφησε ἐποχὴ, ἦταν ὁ
Λεωνίδας Ἀρνιώτης, μιά πολὺ περίεργη φυσιογνωμία, ἕνας σωστός
διαβολάνθρωπος. Ἐννοοῦσε πάντοτε κατὶ νὰ χαλᾷ καὶ κατὶ νὰ
φτιάχνῃ. Ἀν τὸν καταδίκαιαν νὰ καθίσῃ ἕνα χρόνο χωρὶς ν' ἀνακα-
τεῖθῃ σὲ τίποτα, μποροῦσε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ μαρasmus. Ἀφοῦ γύρισε
ὅλο τὸν κόσμο, ἦρθε καὶ στὴν Ἀθήνα κι' ἔφτιασε τὸ θέατρο τῆς ὁδοῦ
Ἀκαδημίας. Ἡ κατασκευὴ του εἶχε ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ 1903, ἀλλ' ὡς
τὸ 1906 δὲν ἦταν τελειωμένο! Γιατὶ πότε τῶφτιαχνε καὶ πότε τὸ
χαλοῦσε ὁ Ἀρνιώτης.

Ἐπὶ τρία χρόνια τῶβλεπαν οἱ Ἀθηναῖοι διαρκῶς ἀλλοιῶτικο! Σπι-
τάκια, μπαλκονάκια, συντριβάνια, κολώνες ριχνόνταν, τροποποιού-
νταν, φτιάχνονταν, ἐνῶ συγχρόνως πᾶναιναν κι' ἐρχόντουσαν ἡθοιοί,
ταῦμα, σολιμιστὰς, ἀσκιῶτες, σκυλιά, γάτες, κάθε εἴ-
δους «ἀττραξιόν», γιὰ νὰ βροῦν τὸν μυθελὸν τοῦ Ἀρνιώτη,
ποὺ ἦταν γιὰ ὅλους δάσκαλος χοροῦ, μπαλέτου, γυμναστικῆς καὶ
παντομίμας. Ἐκανε ἐπίσης τὸ μαρκαδό, ἔγραφε στίχους, ἀνακατεῖ-
ταν στὴ δουλειὰ τὸν καλλιτεχνικὸν του, στὸ ντύσιμό του, στὶς πρό-
δες του, κατέβαζε κάπου-κάπου τὸν ἀρχιμουσικὸ ἀπὸ τὴν ἔδρα του
καὶ διέδινε ὁ ἴδιος τὴν ὁρχήστρα, μέχρις ὅτου τσακωνόταν, στὸ τέ-
λος, μ' ὅλους, τοὺς ἐδῶχνε κι' ἔφερνε καινούργιους! Στὰ 1906,
τοῦρθε τὸ κεφὶ νὰ κἀνῃ μὲ τὸν ἴδιον θίασο δὺς παραστάσεις ταυτοχρό-
νως, ἀλλὰ σὲ διαφορετικὰ μέρη! Διαίρουσε, δη-
λαδή, τὰ νούμερα τοῦ θεάτρου του σὲ δύο θιά-
σους. Ὅποιοι τελείωνε τὸ μέρος του στὴν Ἀ-
θήνα, ἐμπαινε στὸ αὐτοκίνητο τοῦ Ἀρνιώτη καὶ
πῆγαινε στὸν Πειραιά. Τὸ αὐτοκίνητο, γυ-
ρίζοντας, ἔφερνε ἀπάνω ἐκείνους, ποὺ εἴ-
χαν τελειώσει στὸν Πειραιά τὴν δουλειὰ

Ἡ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΛΕΣΛΥ ΚΑΡΟΝ

Ἡ Γαλλίδα χορεύτρια καὶ στάρ Λέσλυ
Καρόν, ἡ ὁποία ἀπέκτησε τὴν ἀγγλικὴν
ἰθαγένειαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ παντρε-
θηκε τὸ Βρετανὸν σκηνογράφον Πίτερ
Χόλμ, ξαναγύρισε πρὸς ἡμερᾶς στὸ ἀνα-
πημένο τῆς Παρίσι μαζί μὲ τὸν ἀντρα-
τῆς καὶ τὸ μικρὸ γυῖό της Χριστόφορο,
ἡλικίας 3 μηνῶν. Ἡ Λέσλυ θὰ γυρίσῃ
τώρα στὸ Παρίσι τὴ «Ζίζι» τῆς Κολέτ,
μὲ παρτενιέρ τὸ Μωρίς. Ἐσελῆε καὶ
τὸ Λουὶ Ζουρντάν καὶ δὲ μετὰδὲ ἀκολου-
θῶς στὴν Ἀμερικὴ γιὰ νὰ γυρίσῃ τὴν
«Κολόμπα» ὑπὸ τὴ διεύθυνσιν τοῦ Ζαν
Ρενουάρ.

ΛΗΓΕΙ Ἡ ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΗΣ

Ἡ Μάριαν Μάκ Νάιτ, ἡλικίας 20 χρόνων,
ἡ ὁποία ἐξέλεγε «Μίς Ἀμερικὴ τοῦ 1957»
δοκιμάζει τὴν ἐπιβλητικὴν τουαλέτταν, ποὺ
θὰ φορέσῃ τὸν προσεχὴ Σεπτέμβριο στὸ
Ἀτλάντικ Σίτυ, κατὰ τὴν στέμν τῆς «Μίς
Ἀμερικῆς τοῦ 1958». Κατὰ τὴν τελετὴν
αὐτὴν ἡ ὥραια Μάριαν θὰ στέμν τὴν διά-
δοχὴ τῆς μετὰ ἴδιας τῆς τῆς χέρια.

Ὁ Γιόχαν Στέφαν Κάιντελ (δεξιὰ) ἐνδὲ διδάσκει τοὺς
μαθητὰς του πὺς πρέπει νὰ κρατᾶν τὸ δίσκο.

ΚΑΜΑΡΙΕΡΕΣ... ΜΕ ΠΤΥΧΙΟ!

Τὸ μοναδικὸ στὸ εἶδος τοῦ Ἰνστιτούτου Ὑπηρετικῆς
ποὺ λειτουργεῖ στὸ Μόναχο καὶ ποὺ τροφοδοτεῖ
μὲ τοὺς ἀποφοίτους του τὴ διεθνή ἀριστοκρατίαν

Ἐζητεῖται ὁπηρετρία μὲ συ-
στάσεις, διαβάσεις συχνά,
στὶς στήλες τῶν μικρῶν ἀγγε-
λιῶν. Δὲ συμβαίνει, ὅμως, πο-
τὴ νὰ διαβάσῃ, ὅτι ζητεῖται
ὁπηρετρία... πτυχιούχος!

Ὁσάκις, ἂν κάποιος, στὴν
κτῆσιν, ἐπιθυμοῦσε νὰ ἀπο-
κτήσῃ μιά ἐπιτυχιοῦχα ὁπηρε-
τρία ἢ ἕναν ἐπιτυχιοῦχα ὁπρε-
ρέτη, δὲ δάταν δύσκολο νὰ
πραγματοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν
του: Θὰ ἀρκοῦσε νὰ ἀπευθί-
νῃ ἕνα γράμμα στὸ Ἰνστιτού-
το τῶν Ὑπηρετικῶν τοῦ Μόνα-
χου, γιὰ νὰ πᾶν, ἔπειτα ἀπὸ
λίγες ἡμέρες, στὸ ἀεροδρό-
μιο καὶ νὰ ὑποβῇ τὸν ὁπρε-
ριέρη ἢ τὴν καμαριέρα, ποὺ
θὰ τοῦ ἐστῆλε, ἐφωδιασμέ-
νους μὲ τὸ σχετικὸ δίπλωμα, ὁ
διευθυντὴς τοῦ Ἰνστιτούτου, ὁ
γνηριὸς Γιόχαν Στέφαν Κάιντελ.
Γιατὶ τὸ μοναδικὸ στὸ εἶ-
δος τοῦ αὐτοῦ Ἰδρυμα, δὲν ἐκ-
παίδευε, πρέπει καὶ ἐξηγήσω-
με, μαγεύρους καὶ μαγεύρισες

— Ἡ διδασκαλία τῆς μαγείρι-
κῆς εἶναι ἀρμόδιότης ἄλλων,
ἐκατοστέρων σχολῶν — ἀλλὰ
μόνο ἀρχιὁπηρετῆς, μάλιστα
ὁπηρετῆς, καμαριέρες καὶ καμα-
ριέρηδες. Τὴν ἀφοσίωσαν, μ'
ἄλλα λόγια τοῦ ὁπηρετικῶ ἐ-
παγγέλματος!

Στὴν πελατεία τοῦ Κάιντελ,
ποὺ ἡ φήμη του ἔχει ἐξ-
περάσει τὰ σύνορα τῆς Γερμα-
νίας, περιλαμβάνονται δοῦκες,
μυρκήσιοι, κόμητες ἀπ' ὅλα τὰ
μέρη τῆς Εὐρώπης, πρεσβείες
καὶ πρεσβεῖες, Ἀμερικανοὶ με-
γιστᾶνες τοῦ πλοῦτος, πολιτι-
κοὶ, προσωπικότητες τῆς κοι-
νικῆς ζωῆς. Πρὶν ἀπὸ λίγων
καιρῶν, προμηθεύτηκε ἕναν πτυ-
χιούχα καμαριέρη ἀπὸ τὸ Ἰν-
στιτούτο τοῦ Κάιντελ ὁ δού-
κας τοῦ Οὐίνδσβαρ καὶ ἄλλον
ἕνα ὁ πρῶτος τῆς γερμανικῆς
δημοκρατίας, δόκτωρ Χόες.
Ἐπίσης, στὰ γραφεῖα τοῦ Ἰν-

Παρακολουθήσατε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ
«ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 83), χάρις στὴ μεγάλη κατατο-
πιστικὴ περιλήψιν τῆς προηγουμένης ἐπιφυλλίδος, τὸ
συναρπαστικὸ ἐγκληματικὸ μυθιστόρημα τοῦ διαση-
μου Ἀμερικανοῦ συγγραφέως

ΡΕΞ ΦΟΣΤΕΡ Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Ἐνας τολμηρὸς Ἀμερικανὸς, νομίζοντας ὅτι κά-
νει ἕνα μικρολαθρεμπόριο διαμαντιῶν, βρίσκεται
κεῖται νὰ αἰματοκυλῇ σὲ μιά στανική συνωμοσίαν, ποὺ πρό-
βλεπε ὁ ἀνθρωπὸς αὐτὸς ἐλπίσει νὰ εἰσπράξῃ 10.000 δολ-
λάρια, ὅταν τελειώσῃ τὴν ἀποστολὴν του, ἀλλ' ἀντὶ
αὐτοῦ κινδυνεύει νὰ πληρωθῇ μόνο μὲ μιά σφαῖρα
αὐτῆς τὴ σκοτεινὴν ἱστορίαν δὲ θὰ εἶχε γνωρίσει μιά
ὁμορφὴν νεάν, ποὺ εἶναι πρόθυμη νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ
ἀγάπῃ τῆς θὰ μπορούσε νὰ θυσιάσῃ καὶ τὴ ζωὴν
αὐτοῦ.

ὁπηρετῆς ὁ ἡλικιωμένος,
καθηγητὴς τῆς ὁπηρετικῆς —
καὶ θὰ δοῦμε πὺς, ὡς ἕνα ση-
μεῖο τὸυλάχιστον, ἔχει δικη-
νὰ γίνῃ κανεὶς ἕνας καλὸς, ἔ-
νας ἀμεμπτοὺς ὁπηρετῆς!

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, χρειάζονται
ἀνὸγοι τρόποι. Ἐνας κύριος
μπορεῖ, καμμιὰ φορὰ, νὰ μὴ
φέρεται καὶ σὰν κύριος, δηλα-
δὴ νὰ εὐαγγελισθῇ. Ἐνας ὁ-
πηρετῆς, ὅμως, δὲν ἔχει αὐτὸ
τὸ δικαίωμα. Ὁφείλει, κάθε
στιγμὴ, νὰ συμπεριφέρεται
σὰν τέλειος κύριος!

Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν
καμαριέρα. Ἀν ἡ κυρία τῆς
λησιονῆ καμμιὰ φορὰ τὸ εὐα-
νοῦν βίβρα, κανεὶς δὲ θὰ τὴν
κατηγορήσῃ πὺς τὸ ἀνοεῖ.
Θὰ πουν πὺς τὸ κάνει ἀπὸ ἐκ-
κεντρίσμον ἢ ἀπὸ εἰδοιοτροπία.
Ἀν, ὅμως, τὸ λησιονῆ ἢ κα-
μαριέρα, θὰ τὴν θεωρήσουν ἄ-
ξεστη!

Δεύτερον, χρειάζονται — μὴν
γελᾶτε — εὐρύτατες γνώσεις.
Ἐνας ἰδεώδης ὁπηρετῆς, πρὲς
νὰ ἐξερῇ τὴν ἱεραρχίαν τῶν
ἀριστοκρατικῶν τίτλων καὶ
τῶν κοινωνικῶν ἀξιοτήτων,
γινεὶ διαφορετικὰ θὰ τὰ κἀνῃ
θάλασσα, τοποθετώντας τὰ
σερβίτια στὸ τραπέζι γιὰ ἕνα
ἐπίσημο γεῦμα καὶ θὰ διαπαύ-
σῃ σοβαρώτατες γκάφες στὴ
σειρά, μὲ τὴν ὁποία θὰ σερ-
βίρῃ τοὺς καλεσμένους. Ἐπι-
σης, πρέπει νὰ ἐξερῇ ποῖο εἶδος
κρασοῦ ταίριαζει μὲ τὸ κάθε
φαγητό, νὰ ἐξερῇ, δηλαδή, στὴ
μνήμη του ἀπειρὸς συσχετίσεις
φαγητῶν — κρασιῶν!

Μὲ τὸ σημεῖο αὐτό, ἐρχόμα-
στε στὴν τρίτη ἰδιότητα, ποὺ
πρέπει νὰ ἔχῃ ἕνας ἰδεώδης ὁ-
πηρετῆς: τὴν περσότητα μνήμης.
Σ' ἕναν κύριο, ταίριαζε νὰ
εἶναι ἀληθινὸς — κάποτε —
κάποτε, μάλιστα, θεωρεῖται
εὐκα. Ἀντίθετα, ὁ ὁπηρετῆς
πρέπει νὰ τὰ θυμᾶται ὅλα καὶ
νὰ ὑπευθύνῃ στὸν κύριον καὶ
νὰ πᾶρῃ τὴν ὁμπελλὰ του ὅ-
ταν βῇ ἡ νὰ γεμίσῃ τὸ συ-
λογισμὸς του!

Ἐξάτο, τέλος, ἀπαραίτη-
τὸ προσόν γιὰ τὸν ὁπηρετῆ,
ποὺ θέλει νὰ σταδιοδρομήσῃ
στὴν εὐφελὴ κοινωνίαν, εἶναι ἡ
ἀπόλυτη ψυχραιμία, ἡ ἱκανό-
τητα νὰ μὴ ἐκπλησθεῖ μὲ
τίποτα, τὸ ὑποκριτικὸ ταλέντο.
Σ' ἕνα γεῦμα, σὲ μιά δε-
ξίωση, σ' ἕνα πάρτυ, πρέπει νὰ
εἶναι πανταχοῦ παρών, χωρὶς
νὰ φαίνεται πὺς ὑπάρχει. Νὰ
δίνει, δηλαδή, στοὺς καλεσμέ-
νους τὴν ἐντύπωσιν πὺς δὲν ἔ-
χει μᾶστι, παρὰ μόνο γιὰ νὰ
βλέπῃ ἂν εἴπῃ κρασί ἀπὸ τὸ
ποτήρι του, καὶ αὐτὰ μόνο
γιὰ ν' ἀκούσῃ — καὶ νὰ ἐκτελή-
σῃ παραγγέλεις του!

Ἀν οἱ κύριοι του καὶ οἱ κα-
λεσμένοι εὐθυμῶσαν καὶ τὸ
ρίξουν ἔξω, λέγοντας ὅτι αὐ-
τὸς ἀστὴρ ἢ κάνοντας τολ-
μῆρες χειρονομίες, ὁ ὁπηρετῆς
ὀφείλει νὰ μὴ δεῖξῃ τὴν παρα-
μικρὴν ἀντίδρασιν. Ὅτε νὰ χα-
μογελάσῃ πρέπει οὐτὲ κἀν ν' ἀ-
φήσῃ νὰ συσπαστοῦν οἱ μὺς
τοῦ προσώπου του. Τὸ ὅτι οἱ
ἀλλοὶ πέταξαν τὴ μάσκα τῆς
καλῆς συμπεριφορᾶς, δὲν ση-
μαίνει πὺς ἔχει τὸ δικαίωμα
νὰ τὴν πετάξῃ κι' αὐτός.

Ὅπως καταλαβαίνετε, ὅλα
αὐτά — καὶ χίλια ἄλλα ἀ-
κόμη — εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ
τὰ μάθῃ ὁ ὁπηρετῆς. Ὅπρε-
τῆς, ἂν δὲν τὰ διδάξῃ συστη-
ματικὰ. Τὸ Ἰνστιτούτο, λοιπόν,
τοῦ Γιόχαν Στέφαν Κάιντελ,
ἔχει αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀπο-
στολήν.

Ὁ Κάιντελ, ποὺ ἀπὸ τὸ 1919
ὡς σήμερον τροφοδοτεῖ τις πρε-
σβείες καὶ τὰ μεγάλα σπιτία
μὲ περισσότερους ἀπὸ 5.000
ἐπιτυχιοῦχους τῆς ὁπηρετικῆς
ἐπιστήμης, σήμερ καὶ βρῖσκει
μεγάλους δυσκολίες νὰ ἀνταπο-
κριθῇ στὴν πιστικὴν ζήτησιν. Οἱ
μαθητὰς του καμαριέρηδες,
γνήσια τέκνα τῆς ἐποχῆς, ἐξ-
αχνοῦν συχνὰ τὸν καθηκόν τους
νὰ μένουν ἀγέλατοι σὰ μά-
σκες ἀπὸ γρανίτη καὶ οἱ μα-
θητῆς τοῦ καμαριέρηδες λησι-
ονοῦν πὺς πρέπει νὰ ρωτοῦν σὲ
τρίτο πρόσωπον: «Εἰσῆμανε ἡ
κυρία κόμησσα;» Καὶ ὁ γέρο-
Κάιντελ νοσταλγῇ ἀγίαστρε-
νὰ τὸν ἐκαλό, παλιὸ καιρὸν...

ΑΥΞΗΘΗΚΑΝ ΟΙ ΕΠΑ

Τα ζευγάρια, που ξαναπαντρεύονται μετά τους άφου χώρισαν, γίνονται ολοένα και πιο πολλά στις ημέρες μας

Ένα περίεργο φαινόμενο παρατηρείται, τον τελευταίο καιρό, στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες: Ζευγάρια, που χωρίσανε, ξαναπαντρεύονται πάλι μεταξύ τους!

Το φαινόμενο αυτό, σχεδόν ανύπαρκτο άλλοτε, έχει γίνει στις ημέρες μας τόσο συχνό, ώστε οι Γερμανοί υποχρεώθηκαν να δώσουν μια ξεχωριστή ονομασία σ' αυτούς τους γάμους, που δεν είναι, φυσικά, επρώτοι, αλλά ούτε και «δεύτεροι», αφού γίνονται ανάμεσα στα ίδια πρόσωπα: Τους «νόμιμα γάμους».

Η εξήγησι του γεγονότος, ότι οι «επαναληπτικοί γάμοι» αποτελούσαν, σε άλλες εποχές, σπανιότητες και μεμονωμένες περιπτώσεις, ενώ σήμερα έχουν διαδοθή σε εξαιρετικά μεγάλο βαθμό, πρέπει, κατά τους κοινωνιολόγους, να αποδοθή στο ότι η παλιά νομοταξία και τα παλιά ήθη έχουν αλλάξει στους καιρούς μας.

Αναμφισβήτητο είναι, παρατηρούν, πως και άλλοτε σε πολλούς θα είχε γεννηθή η επιθυμία να ξαναπαντρευτούν το πρόσωπο, από το οποίο είχαν χωρίσει. Αλλά δεν πραγματοποιούσαν την επιθυμία τους, γιατί δεν βρισκόταν, κάποιος τολμηρός να κάνει την άρχη, ή, κι' αν την έκανε, το παράδειγμα του ξεχνόταν πολύ γρήγορα.

Το ότι βρέθηκαν μερικοί, που αποφάσισαν να επαναρρώσουν μια πράξι τους, που άργότερα τη θεωρήσαν για «λάθος», διαφαίνεται αν αυτή η επανάρρωσι θα προκαλούσε τα εθνικά σχόλια των τρίτων, έκανε και τους άλλους να ξεθαρρύνουν. Έτσι, το φαινόμενο του «επαναληπτικού γάμου», κάνοντας τον κόσμο να σκαμπιδάει τα όλοένα και λιγότερο, ήταν έπομένο ν' άρχισαν να διαδίδεται όλοένα και περισσότερο.

Η απάντησι, όμως, που δίνουν οι κοινωνιολόγοι, δεν είναι τόσο απλή σ' ένα άλλο ερώτημα, που είναι και το ουσιαστικότερο: Γιατί και πώς δυο άνθρωποι, που απογοητεύτηκαν ο ένας από τον άλλο, σε σημείο ώστε να ζητήσουν και να πάρουν διαζύγιο, αποφασίζουν να ξαναλάβουν ένα πείραμα, που οι ίδιοι το έκριναν ως άπονημένο;

Κατ' άρχην, απαντούν οι επιστήμονες, που έχουν εξετάσει το φαινόμενο των «επαναληπτικών γάμων» — και που το θεωρούν, πρέπει να προσθέσουμε, σαν ένα από εκείνα που επιτρέπουν την μεγαλύτερη αίσιοδοξία για την ψυχική υγεία του συγχρόνου ανθρώπου — το ερώτημα αυτό στηρίζεται σε μία εσφαλμένη

Το ζευγάρι αυτό γυρίζει εύτυχισμένο από το διαζύγιο, όπου έκανε τον «επαναληπτικό» του γάμο. Δυο χρόνια πριν, είχαν πάρει διαζύγιο. Αλλά τα λάθη — σκέφτηκαν και οι δύο — είναι για τους ανθρώπους...

Βάσι: Στο ότι, δηλαδή, κάθε διαζύγιο οφείλεται στην αμοιβαία απογοήτευσή και ασυνεννοησία και είναι καρπός μιας ψυχραιμής και ώριμης αντιμετώπισης της καταστάσεως.

Στην πραγματικότητα, λένε, τις πιο πολλές φορές συμβαίνει το αντίθετο: Ένα ζευγάρι αποφασίζει να χωρίσει με την αντικειμενική του κρίσι θωλωμένη από ένα παροδικό γεγονός: Μια περίοδο «γκίνιας» στα οικονομικά του, μια αισθηματική «στραβοτιμονιά» εκείνου ή εκείνης, ακόμη και έπειτα από μια βίαιη, αλλά χωρίς ουσιαστικό περιεχόμενο, φιλονεικία.

Δεν πρέπει, επίσης, να ξεχνούμε πως αποτλεί έμφυτη αδυναμία στον κάθε σχεδόν άνθρωπο το να θέλει να βρίσκεται στην απέναντι όχθη: Ο άνθρωπος γοητεύεται από την ιδέα του γάμου με το αγαπημένο πρόσωπο, ενώ ο παντρεμένος δυσφορεί για τα «δεσμά», που του έχουν επιβληθή, και νοσταλγεί την «ελευθερία» του

ΝΑΛΗΠΤΙΚΟΙ ΤΑΜΟΙ

Πολλές φορές, όμως, η «ελευθερία» αυτή απογοητεύει εκείνους, που την αποκτούν με το διαζύγιο. Τα περισσότερα ζευγάρια, που καταφύγαν στον «επαναληπτικό γάμο», αποκρίθηκαν — σε μία εύρηστη έρευνα, που έγινε τελευταία στη Δυτική Γερμανία — πως εκείνο, κυρίως, που τους έκανε να ξαναπαντρευτούν μεταξύ τους ήταν πως δε βρήκαν στην ξαναποκτημένη ελευθερία τους κανένα απολύτως θέλγητρο. Η νοσταλγία των «δεσμών του γάμου», ή, πιο σωστά, των πολυμορφών και πολυποίκιλων συνθηκών, που δημιουργεί ο γάμος, στάθηκε γι' αυτούς πολύ ισχυρότερη.

Ακόμη ένας σημαντικός παράγοντας, που κάνει τόσο πολλά ζευγάρια να ξαναπαντρεύονται μεταξύ τους, είναι πως η απουσία του ενός κάνει τον άλλο από τους δυο συζύγους να ανακαλύπτει, τι έλασε, φεύγοντας μακριά από ένα πρόσωπο, που το αγαπούσε ή που, έστω, το είχε συνθηθεί. Κατά κανόνα, ζώντας καλώς διαρκώς κοντά σε κάποιο πρόσωπο, βλέπει μόνο τις άσχημες πλευρές του. Χρειάζεται το πρόσωπο αυτό να του λείπει, για να συνειδηθεί και τις καλές του. Γι' αυτό, άλλωστε, και οι Γερμανοί κοινωνιολόγοι, στην πλειοψηφία τους, υποστηρίζουν πως οι σύντομοι χωρισμοί είναι το καλύτερο «πρωτόκολλο» για το γάμο και πως οι σύζυγοι — όπως αναφέραμε σε προηγούμενο τεύχος του «Θησαυρού» — πρέπει να παραθερίζουν χωριστά.

Αρκετές φορές, επίσης, την πρωτοβουλία για τον «επαναληπτικό γάμο» ανάμεσα σε δυο πρώην συζύγους, την έχουν τα παιδιά τους. Στην πραγματικότητα, όμως, πρέπει να προσθέσουμε, τα παιδιά υποδοχθούν απλώς τους γονείς τους να πραγματοποιήσουν μια επιθυμία, που την έχουν, μα που διατάζουν να την φανερώσουν.

Το πιο χαρακτηριστικό, στην ιστορία αυτή των «επαναληπτικών γάμων», είναι πως πάντα σχεδόν δικαιώνουν εκείνους που τους αποφασίζουν: Απειροελάχιστες είναι οι φορές, που ξαναζευγάρι ξαναχώρισε, αφού ξαναπαντρεύτηκε. Η δεύτερη συζυγική περίοδος είναι, όπως έχει διαπιστωθή, πολύ πιο εύτυχισμένη από την πρώτη και τα ξαναπαντρεμένα μεταξύ τους ζευγάρια μπορούν να παρουσιάσουν σαν υποδείγματα συζυγικής αρμονίας!

«Έχω παντρεύει πολλά ζευγάρια ως τώρα — δήλωσε ο δήμαρχος μιας γερμανικής πόλεως — μα σε κανένα δεν είδα αυτή την εσωτερική χαρά, αυτό το φως, που έχω δι' στα πρόσωπα των ζευγαριών που ξαναπαντρεύονται. Ομολογώ πως οι «επαναληπτικοί» γάμοι είναι οι πιο δημοφιλείς, οι πιο συγκινητικοί απ' όλους όσους έχουν γίνει στο δημαρχείο μου!»

Ο γυιός μου ή κόρη μου κι' εγώ

ΟΙ ΔΥΟ ΠΛΕΥΡΕΣ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ

Η ήθικη έχει δυο πλευρές: Την απόλυτη και την σχετική. Οι γονείς προτιμούν να χρησιμοποιούν την πρώτη όταν κάνουν μάθημα στα παιδιά τους, γιατί είναι πιο εύκολη, συμβιβάζεται με το οικογενειακό παράδειγμα και δεν επιδέχεται διορθώσεις και κρίσεις. Π.χ. όταν λένε στο μικρό τους: «Το ψέμμα είναι ανήθικο» ξέρουν πως κανείς δε μπορεί να τους φέρει αντίρρηση. Το έδαφος είναι σίγουρο κάτω από τα πόδια τους. Κι' όμως ο τρόπος αυτός δεν είναι σωστός. Έπειδή η τρέχουσα ήθικη μάς φαίνεται γεμάτη αντιφάσεις και αμφισβητούμενες άρχες, έχουμε τάχα το δικαίωμα να την δώσουμε έτσι στο παιδί, αφήνοντας σ' αυτό την φροντίδα να κάνει αγωγή την διαλογική και την ταξινόμησι που έμεις σταθήκαμε ανίκανοι να κάνουμε;

Όταν προσπαθούμε να αλλάξουμε τις κακές τάσεις του παιδιού, που οι ψυχολόγοι και οι ήθικολόγοι ονομάζουν «ελαττώματα», προσκρούμε στην αντίδρασι του μικρού υποστάτου σε μια τόσο αυστηρή και ανόμοια ήθικη. Δεν θα έπρεπε να λάβουμε υπ' όψιν μας, πριν από όλα, την προσωπική εξέλιξιν και την αποδοχή του παιδιού;

Μα ως μιλήσουμε κατ' άρχην για την ήθικη. Όλοι ξέρουμε ότι δεν είναι έμφυτη. Το πολύ — πολύ — μπορούμε να παραδεχτούμε, είναι ότι υπάρχει μέσα σε κάθε νέο άνθρωπο μια θέσι κενή, προορισμένη για να γεμίσει με ήθικες άρχες.

Επομένως η ήθικη είναι αποτέλεσμα της καταστάσεως του περιβάλλοντος και εξαρτάται από τη στάσι των διδασκόντων προς τον διδασκόμενο, ο οποίος δεν έχει καμιά γνώσι των κοινωνικών νόμων.

Πολλές φορές έχω πη πως αυτά που ονομάζουμε ελαττώματα, δεν είναι παρά οι συγκρούσεις του παιδιού με τους άκαμπτους αυτούς νόμους. Κι' όσο για τη συνείδησι είναι πολύ δύσκολο να καθορίσουμε αν προϋπάρχει ή αν δημιουργείται από το φόβο της τιμωρίας. Είναι ένα ποδόβλημα που απασχόλησε τους φιλοσόφους και τους θεολόγους όλων των αιώνων, και όμως ακόμα δεν λύθηκε ικανοποιητικά.

Ένα μωρό δε μπορεί να έχει βέβαια καμιά ήθικη άρχη. Είναι τόσο απασχολημένο από την προσπάθεια να γνωρίσει τον κόσμο και να προσαρμοσθή σ' αυτόν, ώστε δεν έχει καιρό για τίποτα άλλο. Στην νηπιακή ηλικία το παιδί φτιάχνει μια δική του ήθικη: «Οτι μπορεί να κάνει ατιμώρητα είναι καλό. Δηλαδή εφ' όσον κατορθώνει να γλυτώσει την τιμωρία, όλες οι πράξεις του είναι σωστές.

Οι πρώτες ήθικες άρχες που θα δώσετε στο παιδί σας, πρέπει να είναι απλές, ώστε να τις καταλάβει απόλυτα. Π.χ.: «Η κλεψία είναι κακό πράγμα, πρέπει να σε δώμαστε την περιουσία και τις γνώμες των άλλων, πρέπει να είμαστε καλοί με όλους, κλπ.»

Οι άρχες αυτές, που μοιάζουν, όπως βλέπετε με κανόνες καλής συμπεριφοράς, είναι αρκετά εύκολονόητες και προπαντός πραγματοποιήσιμες.

Στην προσπάθειά τους για να δημιουργήσουν στο παιδί έναν ήθικο χαρακτήρα, οι γονείς βοηθούνται από το ίδιο το παιδί, που διψάει όχι μόνο για να πάρη αλλά και για να δώση αγάπη. Όταν δεν βρίσκεται σε περίοδο επιθετικής κρίσεως, είναι έτοιμο να ταν δεν βρίσκεται καλλίτερα, ότι το συμβουλευθούν. Εκτός αυτού, κάθε παιδί, φιάχνει πάντα μια ιδανική εικόνα του εαυτού του, ανάλογη με την εκτίμησι που του δείχνουν, και κάνει ότι μπορεί για να την πραγματοποιήσει. Αν αναγνωρίσει υποστάτου ότι είναι γενναίωδωρο, επιδέξιο, δίκαιο, θα τοποθετήσει και αυτά τα χαρίσματα στη φανταστική του εικόνα και θα επιδιώξη να τα πετύχη.

Είναι φυσικό, όταν προσπαθήτε να μάθετε στο μικρό σας τους νόμους της ήθικης να σας προβάλλη ένα σωρό «γιατί». Πρέπει να του εξηγήσετε τις άποριές του, αν δεν θέλετε να ασπάζη τον άγριο δυο — τρεις λέξεις από τα λόγια σας χωρίς να κατορθώσει να υπη στο κύριο νόημα.

Αν δε μάθη ότι η ήθικη είναι δεμένη με τις καταστάσεις και τις ανάγκες της ζωής και ότι πρέπει, πριν κάνει κάτι, να υπολογίση τα αποτελέσματά της πράξεώς του, δεν θα έχη συνειδητοποιήσει την έννοια της ήθικης.

Τι φταίει το μικρό σας αν, ακολουθώντας τις συμβουλές σας, περιφιλανθρωπίας, δώση σε έναν ζητιάνο το ψητό που είχατε φυ-

λάξει για το μεσημεριανό φαγητό, αφού δεν του εξηγήσατε ποτέ ότι δεν άρκει να έχη την καλή διάθεσι, όταν δεν το επιτρέπουν οι συνθήκες;

Βέβαια, είναι πολύ δύσκολο να του μιλήσετε για τις προϋποθέσεις αυτές, γιατί έστω και μια άστοχη λέξι σας μπορεί να τ' κάνει να φαντασθή ότι φάσκετε και αντιφάσκετε. Μα τί να γίνει; Φροντίστε να προσέχετε πάντα.

Καλό είναι να μιλάτε στο παιδί με παραδείγματα — χωρίς όμως να αναφέρετε ονόματα — και να του ζητάτε να βρ' μόνο του, γιατί αυτή η πράξι είναι ήθικη και εκείνη ανήθικη. Έτσι δεν υπάρχει φόβος να κάνει το αντίθετο από αυτό που του λέτε, για να δείξη την ανεξαρτησία του.

Δεν έχει καμιά σημασία αν το μικρό σας κάνει, δι' του λέτε, μόνο και μόνο για να σας ευχαριστήσει. Αν δεν καταλάβη την αξία και την ανάγκη των ήθικών νόμων, όλοι οι κόποι σας είναι χαμένοι.

Με την πρώτη ευκαιρία θα πετάξη από πάνω του το δημοφιλές κάλυμμα και θα δείξη μια υψηλή άδεια, στεγνή, κλειστή στη χαρά και στον πόνο των άλλων.

Όπως όλες οι συμβουλές, έτσι και αυτές που αφορούν την ήθικη πρέπει να είναι θετικές και ποτέ αρνητικές.

Το παιδί θα δεχθή πολύ πιο εύκολα την άρχη: «Πρέπει να λες πάντα αλήθεια», παρά την τυποποιημένη διαταγή: «Μη λες ψέμματα».

Μην ξεχνάτε ότι και η παραμικρότερη λεπτομέρεια έχει μεγάλο αντίκτυπο στην εξέλιξι του χαρακτήρος του παιδιού. Αν έχη από μικρό καλές βάσεις, όταν φτάση στα δώδεκα δεν θα έχη πια ανάγκη από την φανταστική εικόνα του εαυτού του, που το βοηθήσατε κάποτε να σχηματίση.

Στην ηλικία αυτή, θα δημιουργήση ένα, ή και πολλά ιδανικά και θα βαδίση πια πάνω στο δρόμο που διάλεξε. Ο αυτοσεβασμός και η πεποίθησις που κάθε παιδί έχει στις δυνατόειές του, θα το βοηθήσουν να φτάση στο τέρας, και μάλιστα χωρίς να χρειαστή να επεμβείτε και σεις.

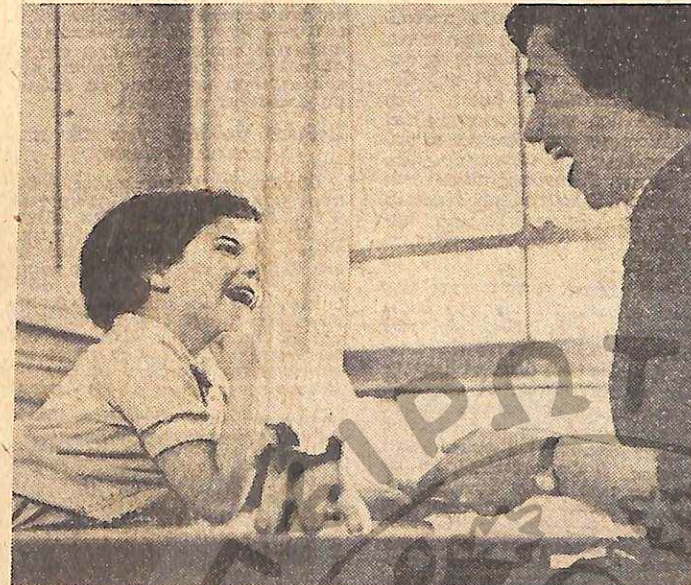
Πόσοι γονείς δεν εξανίστανται όταν τους κατηγορούν ως υπαιτίους της ήθικης καταπτώσεως του παιδιού τους! «Εμείς κάναμε, ότι μπορούσαμε» λένε. Μα στην πραγματικότητα — το μόνο που έκαναν ήταν να του παρουσιάσουν την ήθικη σαν ένα είδος οικογενειακής αστυνομίας και να δημιουργήσουν μέσα του από αντίδρασι έναν μικρό κακοποιό, που ήταν φυσικό να φανερωθή κάποτε.

Οι γονείς, που δεν ζουν σύμφωνα με τους νόμους της ήθικης, είναι μάταιο να προσπαθήσουν να τους διδάξουν στα παιδιά τους. Ο δάσκαλος πρέπει, πρώτα από όλα, να πιστεύη ο ίδιος αυτά που εζηγεί στους μαθητές του, αλλιώς δεν πρόκειται να τον καταλάβουν ποτέ. Είναι, φυσικά, αδύνατο να κάνει το μικρό σας να παραδεχθή κάτι που ο τρόπος της ζωής σας το διαψεύδει. Πριν λοιπόν να ασχιστε να μιλάτε στο παιδί σας περί ήθικης, θα πρέπει να ανακρίνετε τον εαυτό σας. Να θυμηθήτε μήπως καμιά φορά πήρατε μπροστά του μια στάσι που δεν έπρεπε, μήπως είπατε κάτι άσχημο, με μια λέξι, μήπως του δείξατε κάποια κακή πλευρά του εαυτού σας. Καμιά φορά, ζητούμε να δώσουμε στους άλλους μαθήματα που έχουμε ανάγκη να πάρουμε εμείς ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η ευγένεια.

Μετά τον τραυματισμό

Χέρια και δάχτυλα που έχουν ζουληχθή και τραυματισθή σ' ένα δυστύχημα, δεν κινδυνεύουν να μείνουν μονίμως ανήθικα, αν γίνη μια ένεσι με «επαισθησιάζουσα». Έχουμε γράψει, κι' άλλοτε, ότι η ουσία αυτή είναι ένα ένζυμο που παράγεται απ' τον οργανισμό μας. Κάνει δε να υποχωρήση τ' παράγεται απ' τον οργανισμό, με μια λέξι, μήπως του δείξατε κάποια κακή πλευρά του εαυτού σας.

Δοκιμάσθηκε ήδη σε 200 περιπτώσεις και επέτρεψε τις κινήσεις των χεριών που χρειάζονται για την τελεία ανάσχεσι. Μόνο που πρέπει η ένεσι να γίνη γρήγορα, μέσα σε μερικά λεπτά απ' το δυστύχημα.

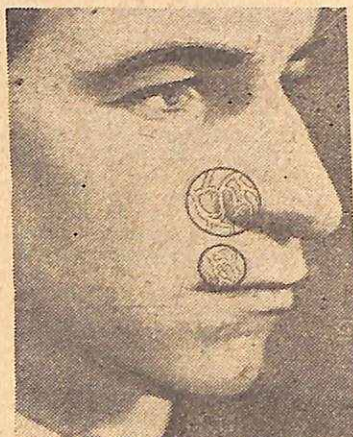
Πρέπει να εξηγήσετε στο παιδί σας όλες τις άποριές του, για να μάθη ότι η ήθικη είναι δεμένη με τις ανάγκες της ζωής.

Εβδομήμη

Ο άνθρωπος δεν είναι πάντοτε επικίνδυνος

Ποιοι έχουν προδιάθεση σ' αυτή την αρρώστεια

Για πολλών καιρό πιστευόταν ότι ο άνθρωπος μεταδίδει στον άνθρωπο από μύγες, που είχαν καθήσει πάνω σε ψωφίμια. Αλλά σήμερα ξέρουμε πως ο άνθρωπος δεν είναι παρά μία συ-

Οι πιο επικίνδυνοι από όλους τους ανθρώπους είναι οι άνθρωποι που έχουν κληρονομική προδιάθεση σ' αυτή την αρρώστεια.

Ο άνθρωπος, όπως και οι δοθιήνες, προκαλούνται, ως γνωστόν, από ένα μικροοργανισμό, το χρυσό σταφυλόκοκκο. Άλλα και η μετάδοσή από έναν άσθενη σ' ένα υγιές άτομο (λόγω έπαφής με μολυσμένα αντικείμενα, σεντόνια, εσώρουχα κλπ.) δεν αποκλείεται. Μία κοινή άκμη μπορεί επίσης να εξελιχθεί σε άνθρωπο.

Ο άνθρωπος εμφανίζεται συνήθως σε μέρη όπου το δέρμα έρεθίζεται συνεχώς, είτε από την τριβή των ρούχων, είτε από τη χρήση έπαγγελματικών εργαλείων. Έτσι, τα τραντάγματα του ήππεως πάνω στη σέλλα, μπορούν να ευνοήσουν την εμφάνιση ανθρώπου. Παλαιότερα επίσης οι νεοσύλλεκτοι πάθαιναν συχνά ανθρώπους, λόγω της συνεχούς τριβής του σκληρού περιλαίμιου πάνω στο λαιμό τους.

Έκείνοι που ξεχωρίζει τον άνθρωπο από τον κοινό δοθιήνα είναι ότι οι πρώτοι απλώνονται σε πολύ μεγαλύτερη έκταση και ότι επηρεάζει τη γενική κατάσταση του ασθενούς.

Ο άσθενης αισθάνεται στην άκμή μία γενική καχεξία, πόνο στις αρθρώσεις, ρίγη και όλη του είναι παραγμένος. Πόση γαστροεντερική διαταραχή. Η θερμοκρασία ανερχόμενη ταυτόχρονα και, τελικά, εμφανίζεται ο άνθρωπος με τη μορφή ενός μεγάλου σπυριού. Η εμφάνιση του ανθρώπου οφείλεται από αφόρητους συνδυασμούς από εξανθήματα, ταχυκαρδία και στους γειτονικούς ιστούς. Το δέρμα παίρνει ένα βιολέτι χρώμα και ξελεκοίται. Εμφανίζονται τότε ένα πλήθος από μικρότερα σπυράκια, που αντίστοιχούν στα στόμια των

τοίχων.

Από τα σπυράκια αυτά τρέχει ένα κοκκινωπό υγρό, που παρέρχεται μαζί του και γκρίζα κομματάκια νεκρωθέντων ιστών. Η ροή αυτή μπορεί να συνεχιστεί επί δεκά πεντε ημέρες ή και ένα μήνα, ανάλογα με τις καταστροφές που έχει προκαλέσει ο άνθρωπος στους γειτονικούς ιστούς.

Η σοβαρότης του ανθρώπου εξαρτάται από το μέρος, όπου έχει αναπτυχθεί, από την εξάπλωσή του κι' από τη γενική κατάσταση του ασθενούς.

Στο υγιές άτομο, ένας μικρός άνθρωπος, παρά τους ισχυρούς πόρους που προκαλεί, θεραπεύεται συνήθως γρήγορα και ομαλά. Δεν συμβαίνει το ίδιο, όμως, με το διάχυτο ή κακοήγη ανθρώπο, που τείνει να εξαπλωθεί και στους γειτονικούς ιστούς. Στους άντρες π.χ. ο άνθρωπος του τραχήλου τείνει να εξαπλωθεί στις ωμοπλάτες και τη ράχη. Στους εξασθενημένους οργανισμούς ιδίως και στους διαβητικούς, ο άνθρωπος εξαπλώνεται με καταπληκτική ταχύτητα. Σε μερικές περιπτώσεις εμφανίζεται γάγγραινα. Η πιο δυσάρεστη επιπλοκή, όμως, είναι η σηψαιμία, που παρατηρείται συνήθως στον άνθρωπο του άνω χείλους ή των πτερυγίων της μύτης.

Οι ειδικοί επιστήμονες, έπειτα από προσπάθειες πολλών ετών, κατορθώσαν να παρασκευάσουν ένα συνθετικό προϊόν, που έχει την όψη και τη γεύση του κρέατος και που περιέχει πρωτεΐνες σε ανώτερη αναλογία απ' αυτό.

Ειδική βολίδα για τα πεπτικά όργανα

Δύο Γερμανοί επιστήμονες, ο δόκτωρ φον Άνγκεν και ο καθηγητής Σπρόνγκ, επεσήσαν μία ειδική βολίδα, που ο άσθενης την καταπίνει και πύ διατρέπει από τη μία άκρη ως την άλλη τους πεπτικούς αγωγούς. Η βολίδα αυτή μεταδίδει με ραδιοφωνικά κύματα πληροφορίες για την πίεση και το βαθμό της οξύτητας των διαφόρων υγρών. Για το σκοπό αυτό είναι εφοδιασμένη με ένα μικροσυσσωρευτή και μ' έναν πομπό.

Οι μικροί άνθρωποι θεραπεύονται όπως και οι δοθιήνες: πλύσεις με υδρώ του Άλκμυου, κομπρέσες με βορικού οξέος ή γλυκερινούχο αμύλο, έπαλψεις με κίτρινο οξείδιο του υδραργύρου και σεσορκίνη κλπ. Στους ανθρώπους, όμως, που παρουσιάζουν εξαπλωτικές τάσεις, είναι απαραίτητη η χειρουργική επέμβαση με θερμοκαυτήρα ή ηλεκτρικό νυστέρι.

Οι σουλφοναμίδες και τα αντιβιοτικά, εξ' άλλου, περιώρισαν σήμερα τους κινδύνους στο έλαττωμα. Αν δεν τους εξαφάνισαν τελείως. Η πενικιλίνη όχι μόνο πολλαπλασιάζει τις δυσάρεστες επιπλοκές, αλλά επιταχύνει επίσης τη θεραπεία του ανθρώπου και την επώλυσή της πληγής.

Αξίολογα αποτελέσματα δίνουν επίσης διάφορα έμβολια (όπως το πολυδύναμο Ντελμυόσέ, που καταπολεμά τους σταφυλόκοκκους, στρεπτοκόκκους και πνευμονικούς βακίλλους) και η αυτοαιμοθεραπεία, που συνίσταται στην άφαίρεση μιας ποσότητας πλήρους αίματος ά-

πό μία φλέβα του βραχίονος και την εισαγωγή του με έμβολο μίας ένεσι στους γλυτούς.

Τά σφαίριδια του καπνού

Γιατί ο καπνός του τσιγάρου παραμένει σε κατάσταση αιωρήσεως μέσα σ' ένα κλειστό δωμάτιο; Για το λόγο ότι αποτελείται από μεγάλο αριθμό μικρών σφαιριδίων, που είναι φορτισμένα με ηλεκτρισμό και που περιδινούνται ακατάπαυστα, ξεφεύγοντας από το νόμιμο της βαρύτητας. Ένας Γάλλος ειδικός επεσήσε, λοιπόν, ένα προϊόν, που είναι παράγωγο της αμμόνιας και που κάνει τα σφαίριδια του καπνού να χάνουν την ηλεκτρική φόρτίσή τους και να πέφτουν στο πάτωμα. Έτσι, το δωμάτιο καθαρίζεται άμεσως. Το προϊόν αυτό εκφορδίζεται με ειδικό ψεκαστήρα.

Τά μικρόβια είναι ζώα ή φυτά;

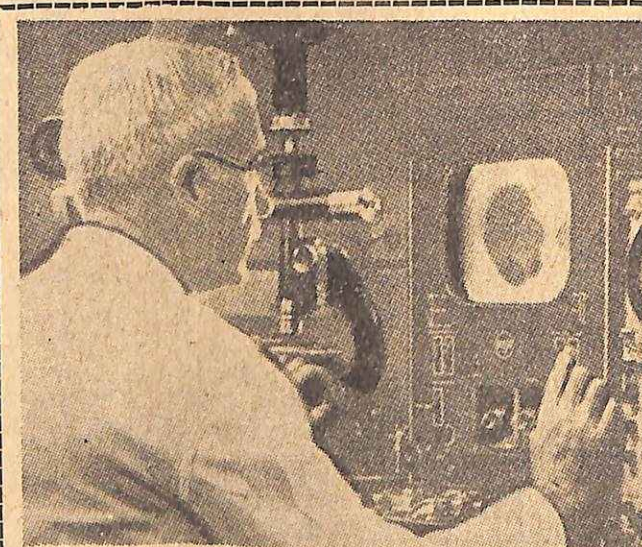
Οι επιστήμονες δεν συμφωνούν αν τα μικρόβια είναι ζώα ή φυτά. Παλαιότερα οι επιστήμονες τα κατέτασαν στο ζωικό βασίλειο. Οι σύγχρονοι επιστήμονες, όμως, υποστηρίζουν ότι είναι περισσότερο φυτά παρά ζώα και τα τοποθετούν έπειτα από τα φύκη και τους μύκητες, με τους οποίους, άλλωστε, παρουσιάζουν μεγάλη ομοιότητα. Το κακό για μας, όμως, είναι ότι προτιμούν να ζουν μέσα στον οργανισμό των ζώων και του ανθρώπου!

Συνθετικό κρέας

Οι ειδικοί επιστήμονες, έπειτα από προσπάθειες πολλών ετών, κατορθώσαν να παρασκευάσουν ένα συνθετικό προϊόν, που έχει την όψη και τη γεύση του κρέατος και που περιέχει πρωτεΐνες σε ανώτερη αναλογία απ' αυτό.

Ειδική βολίδα για τα πεπτικά όργανα

Δύο Γερμανοί επιστήμονες, ο δόκτωρ φον Άνγκεν και ο καθηγητής Σπρόνγκ, επεσήσαν μία ειδική βολίδα, που ο άσθενης την καταπίνει και πύ διατρέπει από τη μία άκρη ως την άλλη τους πεπτικούς αγωγούς. Η βολίδα αυτή μεταδίδει με ραδιοφωνικά κύματα πληροφορίες για την πίεση και το βαθμό της οξύτητας των διαφόρων υγρών. Για το σκοπό αυτό είναι εφοδιασμένη με ένα μικροσυσσωρευτή και μ' έναν πομπό.

ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Το νέο αυτό αμερικανικό μικροσκόπιο, είναι το πιο τέλει απ' όσα έχουν κατασκευαστεί μέχρι σήμερα. Προσφέρει ιδίως για τους καρδιολόγους γιατρούς, τους οποίους θα διευκολύνει πολύ στις παρατηρήσεις τους και θα τους επιτρέψει να παίρνουν φωτογραφίες της χημικής δράσεως των ζωντανών κυττάρων, διευκολύνοντας έτσι τη διάγνωση τους. Επάνω στο δείγμα των ζωντανών κυττάρων, που έχει τεθεί για παρατήρηση κάτω από το μικροσκόπιο, προβάλλεται ένα υπεριώδες φως και η εικόνα του δείγματος μεταδίδεται εν συνεχεία σε μία άλλη συσκευή για να προβληθεί πάνω σε μία μικρή οθόνη, επιτρέποντας στους επιστήμονες να παρακολουθήσουν την όλη δράση των κυττάρων και να την φωτογραφίσουν σε όποια μεγέθυνση θέλουν.

Βραχέων κυμάτων. Η εξέταση αυτή επιτρέπει την έγκαιρη διάγνωση διαφόρων ασθενειών των πεπτικών οργάνων, όπως του έλκους κλπ.

Η έγκειρση του έλκους

Ποιά είναι τα αποτελέσματα της έγκειρσης για το έλκος του στομάχου; Ένας Νεοδωρικός χειρουργός εξέτασε τις περιπτώσεις 224 έλκωσων, που είχαν υποστεί αυτή την έγκειρση μέσα στην τελευταία δεκαετία, τους είχαν αφαιρεθεί δηλαδή τα 70—75% του στομάχου. Διαπίστωσε λοιπόν ότι τα 90% απ' αυτούς έχουν γίνει καλά και είναι απόλυτα ικανοποιημένοι απ' το αποτέλεσμα της έγκειρσής τους.

Η ζωή στην Αμερική

Κατά τη γνώμη ενός Αμερικανού ψυχιάτρου, οι συμπτωμάτες του, θέλοντας να φανούν «γεροί και δυνατοί άντρες», κάνουν μία ζωή παράλογη, που τους τσακίζει. Καταποθούν πέρα από κάθε όριο το σώμα και το πνεύμα τους, πίνουν πολύ, θεωρούν τον ύπνο σαν χάσιμο χρόνου, εξαντλούν τον οργανισμό τους. Αποτέλεσμα: Δεν απολαμβάνουν καθόλου τη ζωή τους, ζουν σαν ρομπότ και πεθαίνουν καρδιακά.

Η αρρώστια που μεταδίδεται με το φιλί

Οι νέοι μεταξύ 17 και 25 ετών είναι οι περισσότερο υποκειμενικοί στη μολυσματική μονοπυρήνωση, μία ασθένεια που χαρακτηρίζεται από πρήξιμο του τραχήλου, πονόλαιμο και πυρετό. Οι γιατροί πιστεύουν ότι η αρρώστια αυτή προκαλείται από ένα ίον, που προσβάλλει τον οργανισμό όταν η φυσική αντίστασή του έχει ελαττωθεί από κακή διατροφή, ξενύχτια και έλλειψη ανάπαυσης. Υποπτεύονται δε ότι μεταδίδεται με το φιλί, και γι' αυτό είναι πιο διαδεδομένη τις γιορτές των Χριστουγέννων και την άνοιξη!

Γιατί πέφτουν τα δόντια

Μετά τα 35 χρόνια τους, οι άνθρωποι χάνουν τα δόντια τους περισσότερο από παθήσεις των ούλων (ουλίτις, πυόρροια) παρά από άλλες αιτίες. Οι ασθένειες αυτές των ούλων έρχονται τόσο συχνά και ύπουλα, ώστε μπορεί να καταστρέψουν τα δόντια πριν ακόμα αντίληφθαι κανείς. Τα ούλα υποχωρούν, τραβιούνται προς τα πίσω, και φθάνουν τα δόντια εκεί οί ίνες που συγκρατούν στη θέση του κάθε δόντι. Έτσι, κουνιούνται και πέφτουν δόντια υγιέστατα.

Η ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΕΝΤΕΡΟΥ

Πώς θα καταπολεμήσετε τη δυσκοιλιότητα

Η δυσκοιλιότητα είναι η συνήθως ενόχληση των πολυσχολών ανθρώπων της εποχής μας, καθώς κι' εκείνων που κάνουν μία πολύ καθιστική ζωή.

Παίρνουν βιαστικά τον πρωινό τους καφέ και πηγαίνουν άμεσα στο γραφείο τους, δίχως να εκμεταλλευθούν την ευνοϊκότερη ώρα για μία φυσιολογική κένωση. Όλη την ημέρα, δεν κινούνται αρκετά, γιατί έχουν στη διάθεσή τους ασανσέρ, λεωφορεία, ταξί, κλπ. Η διαίτα τους δεν περιέχει αρκετά χορτοφαγικά και φρούτα. Τρώνε πολλά γλυκίσματα και αμυλώδη. Τέλος, δεν έχουν συνηθιστεί από παιδιά ν' ακολουθούν ένα κανονικό πρόγραμμα στις κενώσεις τους.

Συνέπεια όλων αυτών είναι να πάθουν δυσκοιλιότητα. Προσπαθούν τότε να την καταπολεμήσουν με καθαρτικά, υπακτικά και κλύσματα, και το μόνο που κατορθώνουν μ' αυτό τον τρόπο είναι να χειροτερέψουν την κατάσταση!

Τί πρέπει να κάνουν λοιπόν, σ' αυτή την περίπτωση; Πρώτα απ' όλα, θα καταργήσουν άμεσως τα κλύσματα και τα καθαρτικά.

Δεύτερον, θα τρώνε αρκετά στο πρωινό πρόγευμα, γιατί αυτό είναι που διεγείρει κυρίως το έντερο και φέρνει την κένωση. Δεδομένου όμως ότι χοιιάζεται κάποιο χρονικό διάστημα γι' αυτή τη διεγερση, δεν πρέπει να φεύγουν για τη δουλειά τους άμεσα μόλις φάνε. Ας σηκωνούνται απ' το κρεβάτι 10—15 λεπτά νωρίτερα, ώστε να έχουν να διασχίσουν άλλο τόσο χρονικό διάστημα μετά το πρόγευμα, περιμένοντας νάρθη ή φυσιολογική κένωση.

Δεν έχει σημασία αν περάσετε μία-δυο μέρες χωρίς κένωση.

Αν ωστόσο έχετε την αντίληψη ότι η καθημερινή κένωση είναι απόλυτως απαραίτητη γι' άλλη υγεία σας, μπορείτε να στρέψετε λίγο χλιαρό ελαιόλαδο (25—30 δόσμια) μέσα στο έντερο, το βράδυ πριν κοιμηθείτε. Είναι μία μέθοδος που δε βλάπτει καθόλου, αρκεί μόνο να σταματήσετε μεδίες αποκαταστάση μόνη της ή κανονική λειτουργία του εντέρου.

Οι «τροσκικές» λεκάνες αποχωρητηρίων είναι οι προτιμότερες, γιατί στη μισοκαθιστή στάση λειτουργούν εντατικότερα οι κοιλιακοί μύς. Αν όμως έχετε στο σπίτι σας «ευρωπαϊκή» λεκάνη, που είναι συνήθως πολύ ψηλή, φροντίστε να υπάσχετε ένα χαμηλό σκαμνί ή ένα νωχτρό τετράγωνο ξύλο, για να πατάτε τα πόδια τους τα πόδια, όταν κάθονται στη λεκάνη και να λυγίζουν τα γόνατά τους προς την κοιλιά τους. Άλλοιως τα παιδιά κάθονται με τα πόδια κρεμασμένα στο κενό και την κοιλιά τους χωρίς το απαιτούμενο υποστήριγμα, κι' έτσι δε μαθαίνουν ποτέ να χρησιμοποιούν όπως τους γιά τους κοιλιακούς μύς τους για την κένωση. Μ' αυτή την κακή συνήθεια άσκήζει πολλές φορές η δυσκοιλιότητα.

Όρισμένες ασκήσεις τόνωνουν ιδιαιτέρως το διάφραγμα και τους κοιλιακούς μύς. Ξε-

πλώνετε π.χ. ανάσκελα, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος σας, κι' απ' τη στάση αυτή ανακαθίζετε, χωρίς τη βοήθεια των χεριών σας και δίχως να λυγίσετε τα γόνατά σας. Ή ξαπλώνετε μπρούμυτα κι' ανασηκώνετε τα δυο σας πόδια, χωρίς να τα λυγίσετε. Εκτελείτε πολλές φορές αυτές τις ασκήσεις, το πρωί που ξυπνάτε καθώς και το βράδυ πριν πλυνθείτε.

Γιά τους πολύ παχύσαρκους, μία ζώνη της κοιλιάς, μάλλον σφιχτή, συντελεί στην τόνωση των κοιλιακών τοιχωμάτων και συνεπώς στην καταπολέμηση της δυσκοιλιότητας. Η ίδια ζώνη συνιστάται και γιά τις γυναίκες που έχουν κάνει πολλά παιδιά, γιατί οι έμμενιμένες εγκυμοσύνες αδυνατίζουν τους κοιλιακούς μύς.

Ποιττό να πούμε ότι η διαίτα παίζει σπουδαιότατο ρόλο. Θα τρώτε άφθονα χορτοφαγικά, φρούτα και γενικά τροφές που αφίνουν πολλά υδατοείματα μετά τη χώνευσή. Θα αποφεύγετε το κρέας δίχως λίπος, το ρύζι, τα ζυμαρικά, τα πηχτά αυγά, τη ζάχαρη. Πολύ ωφέλιμα είναι τα δαμάσκηνα και τα ξερά σύκα, τα βερούκα και τα μήλα. Οι μπανάνες είναι ιδέαιδες, γιατί περιέχουν πολλές ίνες και συγχρόως δεν ερεθίζουν το έντερο. Θα πίνετε πολλά υγρά, και ιδίως χυμούς φρούτων.

Οι οδηγίες αυτές άρκούν στις περισσότερες περιπτώσεις. Προκειμένου όμως γιά επίμονη δυσκοιλιότητα, προσεχόμενη σχεδόν πάντοτε από μακρά χρήση καθαρτικών, χοιιάζονται στην άρχη της θεραπείας μερικά ήπια υπακτικά, όπως ν' αποκατασταθεί η κανονική λειτουργία του εντέρου, αλλά μόνον ως τότε.

Παίρνουν π.χ. 15 γραμμάρια παραφινέλαιο, το βράδυ πριν πλυνθείτε. Λιπαίνει άπλως το έντερο, χωρίς να επηρεάζει καθόλου τη χώνευσή και τη θέρμη. Η μπορείτε να προτιμήσετε ώριμες ούσιες, όπως το άγριο-άγριο, που έχουν την ιδιότητα ν' απορροφούν νερό και να διογκώνονται πολύ, διεγείροντας έτσι τη λειτουργία του εντέρου. Φυσικά, πρέπει να πίνετε μαζί και άφθονο νερό. Όσοι πάσχουν από έλκος, δε θα μεταχειριστούν ποτέ αυτές τις ούσιες, αν δε συμβουλευτούν πρώτα το γιάτρο τους.

Άλλο απλό και ωφέλιμο υπακτικό είναι ένα μίγμα αλάτων μαγνησίου και καλίου, μαζί με λίγο χλιαρό νερό, το πρωί πριν απ' το πρόγευμα. Κι' ελαττώνετε σιγά-σιγά τη δόση του, ώσπου να το διακρίψετε τελείως.

Τα κλύσματα δε συνιστώνται, ακόμα και γιά την πιο επίμονη δυσκοιλιότητα. Τα αντικαθιστά με τις ενέχυσεις χλιαρού ελαιόλαδου στο έντερο, γιά τις οποίες μιλήσαμε πιο πάνω. Κι' αυτές όμως δε θα τις συνεχίσετε περισσότερο από 1—2 βδομάδες.

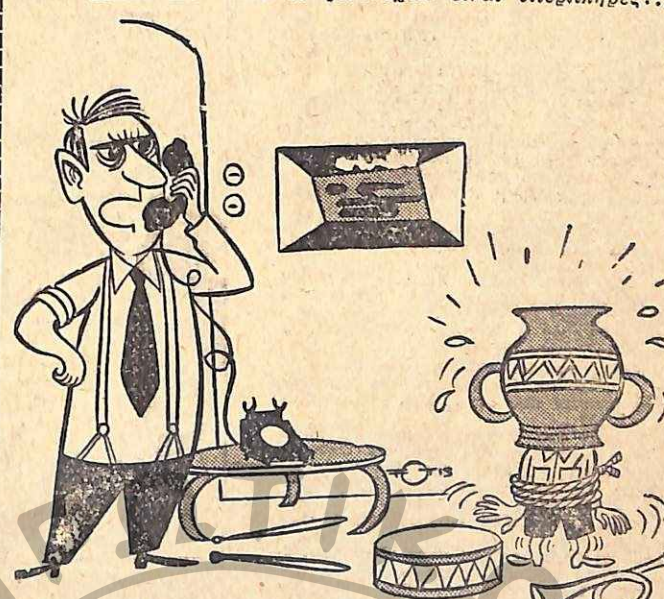
Οι πιο επίμονες περιπτώσεις δυσκοιλιότητας είναι εκείνες που έχουν άρχισι από την παιδική ηλικία. Χοιιάζονται δε συχνά θεραπεία από γιάτρο. Γιά τις άλλες, άκοι συνήθως η διαίτα, επί ένα σχετικά μικρό χρονικό διάστημα.

Αν ωστόσο η δυσκοιλιότητα όφείλεται σε κάποια οργανική πάθηση, ενε πιά το λόγο ν' γιάτρος.

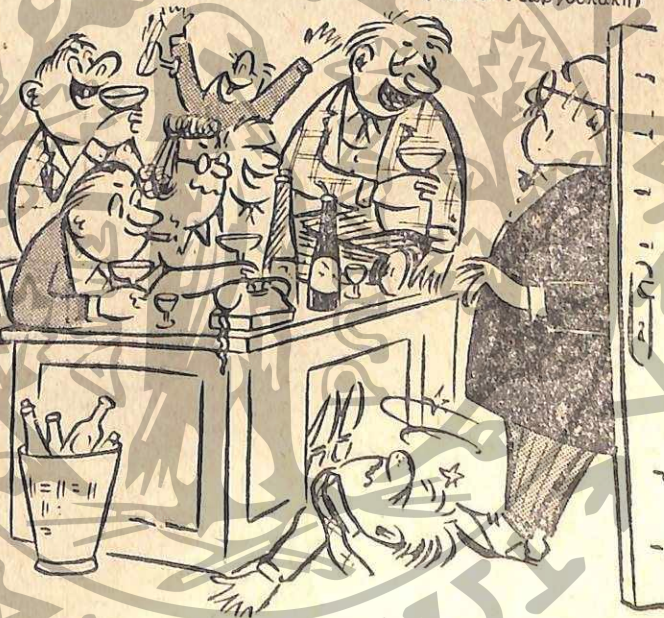
Τελιοθεραπεία

Μπα! Κι' αυτό το ξενοδοχείο είναι υπερπλήρες!...

Εναλλαξάτε μου, παρακαλώ, την τελευταία φορά!... Τώρα άκούω καλύτερα!...

Τίποτα το ιδιαίτερο, κ. διευθυντά! Γνωστάζουμε άπλως τη δεκαετηρίδα της τελευταίας μας αύξησης!...

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὸ πάθημα τοῦ Ἀχμέτ

Κάποτε στὸ χωριὸ τοῦ Ναστραδίν ζοῦσε ὁ Ἀχμέτ Ἀλῆς, διάσημος γιὰ τὴν πετυχημένη του καὶ γιὰ τὸν στριμμένο χαρακτήρα του. Κανείς δὲν τὸν γάγγειε κ' ἀκόμα περισσότερο ὁ Ναστραδίν, ποὺ τύχαινε νάναι κι' ὁ Καδὴς τοῦ Ἑσκή Σαχέρ.

— Μπρέ, ποῦ θὰ μοῦ πᾶι ὁ παλιότατος σου; ἔλεγε καὶ ξανάλεγε. Κάποτε θὰ τὸν γραπώστῃ ἡ ἀπόχη μου καὶ τότε θὰ βγάλω γιὰ καλὰ τὸ ἀχτί μου!

Καὶ ἡ εὐκαιρία δὲν ἄργησε νὰ φανῇ. Μία φορὰ, λοιπόν, ποὺ γύριζε ὁ Ἀχμέτ Ἀλῆς ἀπὸ τὸ φούρνο μὲ τὸ φαγητὸ στὸ χέρι, τὸν πλησίασε ἕνας φουκαρὰς κι, ἄρχισε νὰ μυρίζει τὸ ταῖσι.

— Μοῦ ἔσπασες τὴ μύτη μὲ τὴ μυρουδιά τοῦ φαγητοῦ σου!... εἶπε στὸν Ἀχμέτ.

Καὶ πλησίασε ἀκόμα τὴ μύτη του στὸ ταῖσι.

— Ὁ Ἀχμέτ τότε τοῦμπρε τις φωνές: — Αἶντε, ἀρκετὰ μύρισε τὸ φαί μου... Πληρώσε τώρα δύο γρόσια!

Τί ἔκανε λέει; ἀπόρησε ὁ φουκαρὰς. Εἶσαι μὲ τὰ καλά σου ποῦ θὰ σοῦ πληρώσω τὴ μυρουδιά τοῦ φαγητοῦ; Ἐγὼ

ἀν εἶχα δύο γρόσια, θὰ πῆγαινα στὸ καπηλειὸ νὰ φάω καὶ δὲ θὰ καθόμουν ἐδῶ νὰ μυρίζω τὸ φαγητὸ σου...

Μὰ ὁ Ἀχμέτ Ἀλῆς δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ λέξι:

— Θὰ μοῦ δώσης τὰ δύο γρόσια γιὰ τὴ μυρουδιά, ἄλλοιῶς θὰ σὲ πάω στὸν Καδὴ!

Καὶ πραγματικὰ μιά κι' ὁ φουκαρὰς δὲν εἶχε νὰ τοῦ δώσῃ οὔτε γρόσι τσακιστό, τὸν ἀκολούθησε στὸ διακοστήριο.

Μόλις ἔφτασε ὁ Ἀχμέτ Ἀλῆς ἐκεῖ, ὁ Ναστραδίν ἔτριψε τὰ χέρια του.

— Μπρέ, χρόνια καὶ χαμάνια σὲ περιμεγαί!... ψιθύρισε. Θὰ σοῦ φτιάξω ἐγὼ τώρα ἕνα χοινέρι ποὺ θὰ τὸ θυμάσαι σ' ὅλη σου τὴ ζωή!

— Κι' ἂν ἔχῃ δίκιο; τόλμησε νὰ πῇ ὁ κιαπίτης (γραμμιατὸς) ποὺ τὸν ἀκούσε.

— Μπρέ τρελλέ, ἔχουν ποτὲ δίκιο οἱ τσιφούτηδες; Κι' ἂν καμμιὰ φορὰ τύχη νάχουνε, αὐτὸ δὲν εἶναι δίκιο τοῦ Ἀλλάχ, μὰ τοῦ Διαβόλου!... εἶπε ὠργισμένος ὁ Ναστραδίν.

Καὶ στοργυλοκάθισε στὴν ἔδρα του, ἔτοιμος νὰ δικάσῃ τὸν Ἀχμέτ Ἀλῆ.

— Ἀπὸ δῶ, Καδὴ μου, ἄρχισε τότε νὰ λὲ μισοκακόμοιρα ὁ Ἀλῆς — κι' ἔδειξε τὸ φουκαρὰ, ποὺ ἔσπρεζε μαζὶ του — μοῦ ἔκλεψε τὴ μυρουδιά τοῦ φαγητοῦ μου καὶ δὲ θέλει νὰ πληρώσῃ τὰ δύο γρόσια, ποὺ τοῦ ἔπαι πῶς ἀξίζει. Σὲ παρακαλῶ, λοιπόν, νὰ μοῦ δώσης τὸ δίκιο μου, σὰν σοφὸς ἄνθρωπος ποὺ εἶσαι.

— Κι' εἰς τί λὲς γιὰ ὅλα αὐτά; ρώτησε τὸ φουκαρὰ ὁ Χότζας.

— Τί νὰ πῶ ὁ καμπερός; ἀπάντησε ἐκεῖνος. Πρώτη φορὰ ἀκούω πῶς ἔχει τιμὴ ἡ μυρουδιά!... Ἀλλά κι' εἶσαι ἂν εἶναι, ποὺ νάβρω τὰ δύο γρόσια, ποὺ μοῦ ζητάει;

— Καλὰ, ἀφήστε με μιά στιγμή νὰ σκεφτώ, ἀποκρίθηκε ὁ Ναστραδίν κι' ἄρχισε τάχα νὰ ξύνῃ τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ κατεβάσῃ τὴ σωστὴ καὶ δίκαιη κρίσι.

Καὶ ἁφνικὰ, ὕστερ' ἀπὸ λίγο, γυρνᾷ καὶ ρωτᾷ τὸν τσιγκούνη:

— Δὲ μοῦ λὲς τοῦ λόγου σου, θὰ ἤθελες νὰ πάρῃς στὸ χαρέμι σου τὴν ὁμορφὴ κόρη τοῦ πασᾶ μας;

— Ὁ Ἀχμέτ, χωρίς διατογάμι, ἀποκρίθηκε: — Χότζα, ἐντέμῃ, καὶ ποῖος στραδὸς δὲ θέλει τὸ φῶς τοῦ!

— Ὁ Ναστραδίν τότε σηκώνεται ἔξω φρενῶν καὶ δειχνόντας τὸν Ἀλῆ στοὺς ἱππότες: — Πιάστε τὸν αἰετώσι! Καὶ δώστε του ἑπτά γρόσια, γιὰτὶ θέλῃς νὰ προσβάλῃ τὴν κόρη τοῦ πασᾶ μας!

— Στάσου, Καδὴ μου, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ φῶς ἐκατὸ ἐπιπλέον; ἀρκετὰ εἶπα καὶ θὰ ρεῖται ὁ Ἀλῆς.

— Ἀφ' οὗτοῦ ὁ φουκαρὰς, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ναστραδίν, γιὰ τὴ λήρη μπουριά ποὺ πήρε ἀπ' τὸ φαγητὸ σου, στείμει τὴν κόρη τοῦ πασᾶ, ἐσὺ ποὺ νὰ φῶς τοῦλάχιστον ἐκατὸ ἐπιπλέον, δὲν πρέπει.

— Ὁ Ἀχμέτ Ἀλῆς τότε ἔβλεπε τὰ κλάμματα κι' ὠρκίστηκε πῶς δὲ θὰ ξαναῖπτοσε νὰ τοῦ πληρώσουν τὴ μυρουδιά τοῦ φαγητοῦ του. Κι' εἶσι μονάχα γλύτωσε τὴν τιμωρία.

— Δὲ φαντάζομαι νὰ νομίζης, πὼς μαγεῖρεῖς καλύτερα ἀπὸ μένα!

— Εὐχαριστῶ, ποῦ τὸν προσέχεις γιὰ λογαριασμό μου, Μαῖρη!...

— Καὶ τώρα τί λὲς γιὰ μιά ἱκανοποιητικὴ αὐξήσι, ὥσπου νὰ πατρυντούμε;...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Λαμβάνω τὴν...

Πὼς εἶπε ν' ἀρχίσω; «Λαμβάνω τὴν τιμὴν»; Καὶ γιὰ ποῖο λόγο; Μπᾶ; Ἐπειδὴ ὑποβάλλω αἴτησιν σὲ δημοσίαν ἀρχήν; Μωρὲ τί μὲ λὲς; Γιὰ φαντάσου! «Λαμβάνω» — λέει — τὴν τιμὴν. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ποῖα εἶναι αὕτῃ ἡ τιμὴ; Πωλεῖται σὲ κανένα κατάστημα, σὲ κανένα περίπτερο, σὲ κανένα φαρμακεῖο, γιὰ νὰ πάω νὰ τὴν λάβω; Καὶ πὼς τὴν λαμβάνω; Μὲ τὸ χέρι, μὲ τὸ τσιμπιδάκι ἢ μὲ τὴ σέσουλα; Ἡ μήπως κρέμεται σὲ κημιά κρεμάστρα, γιὰ νὰ τὴν δεκρεμάσω καὶ νὰ τὴν τοποθετήσω στὴν κόλλα τῆς αἰτήσεως; Ὁχι, ἐρωτῶ γιὰ νὰ πληροφωρηθῶ. Διότι τοῦ λόγου σου, ἀσφαλῶς, θὰ ἔχῃς λάβει πολλές φορές τὴν τιμὴν καὶ θὰ εἶσαι εἰς θέσιν νὰ μὲ κατατοπίσης κι' ἐμένα τὸν ἀμᾶθῃ εἰς τὰ περὶ τῆς τοιαύτης τιμῆς.

Τί ἔκανε λέει; Ἐταῖ εἶναι ὁ τύπος τῶν αἰτήσεων καὶ ἔτσι συνηθίζεται; Λοιπόν, πρῶτον αὐτὸν τὸν τύπο ἐγὼ δὲν τὸν παραδέχομαι. Καὶ δεύτερον, ὥφειλες νὰ γνωρίζῃς, ὅτι ἐγὼ συνηθίζω νὰ συνηθίζω ἐκεῖνο ποὺ δὲν συνηθίζεται. Διότι, ἂν συνηθίζω κι' ἐγὼ ἐκεῖνο ποὺ συνηθίζεται, θὰ γίνω ἕνας συνηθισμένος ἄνθρωπος κι' ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι καὶ νὰ παραμείνω ἀσυνηθιστός. Ἐννοοῦμεθα;

Ἀλλὰ τὸ ζήτημα τῆς τιμῆς παραμένει. Σὲ καλὸ νὰ μοῦ ἐξηγήσης περὶ ποίας τιμῆς πρόκειται. Ὅριστε; Εἶναι ἕνα εἶδος ἐκδηλώσεως σεβασμοῦ καὶ ἐκτιμῆσεως πρὸς τὰς δημοσίας ἀρχάς; Μωρὲ τί μὲ λὲς! Ποῖας δημοσίας ἀρχῆς καὶ διὰ ποῖον λόγον; Ἔρεῖς, μωρὲ, τί εἶναι αἱ δημοσίαι ἀρχαί; Ὑπάλληλοι εἶναι, λαμβάνοντες μισθόν. Τὸν δὲ μισθὸν λαμβάνουν ἀπὸ τοὺς φόρους, τοὺς ὁποίους ἐμεῖς πληρώνουμε. Δηλαδή ἀπὸ μᾶς ζοῦνε. Καὶ ἐπὶ πλέον; Ἔρεῖς τί πάει νὰ πῇ «δημοσίαι ἀρχαί»; Πάει νὰ πῇ δημοσίαι ὑπηρεσίες. Καὶ ἡ ὑπηρεσία ἔχει καθήκον καὶ υποχρέωσιν νὰ ὑπηρετῇ τοὺς πολίτας. Αὐτὴν τὴν ἐννοίαν ἐμπεριέχει ἡ λέξις «ὑπηρεσία» καὶ αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἐπιτελεῖ. Ἐφ' ὅσον, λοιπόν, ἡ ὑπηρεσία προορισμὸν ἔχει νὰ ὑπηρετῇ τὸ κοινόν — δηλαδή ἐμένα, τὸν ἄλφα, τὸ βῆτα — εἶναι κατωτέρα μου στὸν κώδικα τῆς διαδοχμῆσεως ἀξιών καὶ οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, κατὰ ποῖαν λογικὴν θὰ «λάβω τὴν τιμὴν» ν' ἀπευθυνθῶ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν μου; Ἀμ' δὲν πάω νὰ πέσω στὸ Φάληρο καλύτερα, ποὺ θὰ ρίξω τόσο χαμηλὰ τὸν ἐαυτὸ μου;

Μάλιστα, κύριε. Εἴτε γραμματεὺς εἶναι ὁ πρὸς ὃν ἀπευθύνμαι, εἴτε τμηματάρχης, εἴτε ὑπουργός, εὐρίσκειται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κοινού, δηλαδή ἐμοῦ, κατὰ συνέπειαν αὐτὸς ἔχει τὴν τιμὴν νὰ τοῦ ἀπευθύνωμαι καὶ ὄχι ἐγὼ. Ἀλλὰ δὲ φταίνε αὐτοί. Ἐμεῖς φταίμε ποὺ τοὺς δίνουμε θάρρος καὶ μᾶς κυττᾶνε ἀφ' ὕψους, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ στέκονταν εἰς προσοχὴν ἐνώπιόν μας. Μ' αὐτὰ τὰ «λαμβάνω τὴν τιμὴν» τρώμε τὸ κεφάλι μας. Καὶ τολμᾶς νὰ μοῦ κάνῃς τὴν παρατήρησι, γιὰτὶ δὲ γράφω «λαμβάνω τὴν τιμὴν»;

Ὁχι, κύριε. Ἐγὼ ραγιαῖς δὲ γίνομαι. Ὅριστε μας. Δὲ φταίνει ποὺ τοὺς πληρώνουμε μὲ τὸν ἱδρώτα μας, θὰ λαμβάνουμε καὶ τὴν τιμὴν κιόλας. Ὁχι βρέ! Ἐγὼ δὲν τὴν λαμβάνω. Τὴν τιμὴν τὴν κρατῶ γιὰ τὸν ἐαυτὸ μου. Καὶ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σοῦ πῶ νὰ μὴ μοῦ ξανακάνῃς τέτοια παρατήρησι, γιὰτὶ θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σὲ ἐξαποστείλω στὸ διάβολο.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Τῆς σινιμῆς

— Δὲν ἔρεῖς τί σοφὸς ἄνθρωπος εἶναι ὁ Νίκος. Λεξικό εἶναι τὸ μυαλό του!

— Ναί, λεξικό γιὰ... δέσιμο!

Νέμεν Ρέινολντς

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Л. КАНИНГХАМ

ΤΟ ΤΑΜΗΛΙΟ

ΜΕΣΑ στο πλουσιόπιτο του Λευτέρη Μπαρδένη όλα ήτανε ξένοιαστα, όμορφα κι' εύτυχισμένα: Κάθε πρωί το άπειρο υποστατικό άνηχούσε από χαρούμενες φωνές, τραγούδια και γέλια. Γιατί ήτανε καλός και γενναίος ο Λευτέρης ο Μπαρδένης, καλός με τη γυναίκα του τη Λεμονιά, με τα παιδιά του, την Κρυστάλλω και τον Δημήτρη. Καλός με την αδερφή του τη Μάρω, πουχε μείνει άνυπαντη. Καλός όμως και με τους υπηρέτες του, τους παραγούους, τους σεβήδες που έστριζαν τα αλογά του, τους βοσκούς που βόσκαν τα πρόβατά του, τους γελοάδες που προσέχανε τα γελάδια του, τους θειοτάδες που θερίζαν τα σπαρτά του, τις κοπέλλες που μαζεύαν τις έλίες του, τους εργάτες που δουλεύαν στα πατητήρια και στα σουμμάδικά του.

Γι' αυτό η ζωή μέσα στο άρχοντικό του κύλαγε με χαρούμενες φωνές, ευθυμία, τραγούδια και άδισστα γέλια. Κανένας δεν άδικιότανε. Όλους τους αγαπάγε ο καλός κι' εύγενικός άρχοντας, που ήτανε μια έξαιρεσι ανάμεσα στους πλούσιους, —αυτούς που βασίζαν τις πιο πολλές φορές τα πλούτη τους στην εκμετάλλευσι των άλλων, των φτωχών... Ο Λευτέρης ο Μπαρδένης ήταν άλλοιώτικος από τους άλλους, τους άμολους του. Και έτσι όλοι γύρω του ήταν εύτυχισμένοι...

Όλοι, έκτος από την 'Αφροδίτη. Ήτανε μια μικρούλα ψυχοκόρη, που ο πατέρας της κι' η μάνα της, από μικροί στην ύπηρεσία του άρχοντα, είχανε πεθάνει από καιρό, αφήνοντας όμως το παιδί τους άσφαλισμένο, σε χέρια καλά. Πραγματικά, η Λεμονιά δεν ήτανε κυρά για τη μικρή ψυχοκόρη, ήτανε δεύτερη μάνα. Όπως και δεύτερος πατέρας ήτανε κι' ο Λευτέρης. Όπως κι' αδέρφια της ήταν η Κρυστάλλω κι' ο Δημήτρης. Ο Δημήτρης... Αυτός ήταν κατ' πάρα πάνω για την 'Αφροδίτη. Ήταν ο μεγάλος της άπελπισμένος έρωτας! Ένας έρωτας που δεν τολμούσε να ανοίξει τα άλωσοδεμένα του λευκά φτερά στην άπαγορευμένη χαρά... Πώς να σηκώσει τα μέτα της και να κυττάξει τον ήλιο ή φτωχιά ψυχοκόρη, χωρίς να θαμπωθεί; Κι' όμως, τον κύταζε λαθραία, στα κρυφά... Κι' από το κύταγμα αυτό έφτιανε την άπελπισμένη της εύτυχια...

Ο Δημήτρης την αγαπούσε, αλλά, άδολος κι' άπληρητα, χωρίς να μαντέψει το μεγάλο μυστικό της παρβενικής της καρδιάς... Πώς να μαντέψει; Και τι να μαντέψει; Η 'Αφροδίτη ήταν το μικρό άσημαντο πλάσμα, που δεν έδειχνε πως είχε άλλες πιο βαθείες ψυχικές απαιτήσεις... Τι απαιτήσεις είχανε τα ζωντανά του υποστατικού, τα άλογα, τα γελάδια, τα πρόβατα, οι κασίκες, οι κόττες, οι χήνες; Ένα ζωντανό με δυο πόδια μήπως δεν ήτανε κι' η μικρή ψυχοκόρη; Ο ύπνος και το φαί έδειχνε πως ήτανε τα δυο μοναδικά της μελήματα... Έτρωγε, έπινε, κοιμότανε. Τι άλλο ήθελε;

Κι' όμως, ήθελε η φτωχιά! Ήθελε το όμορφο, περήφανο παλληκάρι, που από μικρή είχε λαχταρήσει η διελή της καρδιά... Είχανε παίξει μαζί οι τρεις τους από μικρά — η Κρυστάλλω, ο Δημήτρης κι' η 'Αφροδίτη. Για χατήρι των δυο κοριτσιών το όμορφο άγόρι ακατήρι των δυο κοριτσιών για να κόψη γυνωμένα φάλωνε στις κερασίες, βαθεία μέσα στο δάσος, κεράσια ή τραβούσε, βαθεία μέσα στο δάσος για να μαζέψει βατάμους. Πόσες φορές είχε γλυστρήσει από τα δέντρα, ή είχε κουρελιάσει τα χέρια του στα σπασμένα κλαδιά. Κι' αμέσως τότε η 'Αφροδίτη, άνασταταμένη, έτρεχε να βουτήξει το μαντήλι της στο κρυστάλλινο νερό καμμιός κοντινής πηγής, για να πλύνει το άγαπημένο αίμα που έτρεχε από τις πληγές... Μά ο Δημήτρης γελοόσε. Δεν τον νοιάγανε κάτι τέτοια, δε σταματούσε μπροστά σε μια γρατζουνιά...

Και περάσανε τα χρόνια: Κορίτσι όμορφο ή Κρυστάλλω, Λεβέντης περήφανος ο Δημήτρης! Μόνο η 'Αφροδίτη έμεινε μικροκαμωμένη, άδύνατη και χλωμή — σαν παραπονεμένη από τη ζωή κι' από τη φύσι... Ένα λυμφοτικό

ΣΦΟΡΑΓΙΣΜΕΝΑ
ΧΕΙΛΗ

σωματάκι, που κλινε όμως στα πιο άδίατα βάθη του την πιο μεγάλη όσο κι' ελπίσθητη ψυχή! Μια ψυχή, φλογισμένη από τον πιο δυνατό, άπελπισμένο έρωτα...

Κάποτε ήρθε η ώρα της Κρυστάλλως να παντρευτεί. Τη ζήτησε ο 'Ανέστης, ο γιος του πιο μεγάλου άρχοντα απ' το γειτονικό χωριό. Προέβια.

Γίνανε οι γάμοι, με γλέντια και χαρές, κι' η Κρυστάλλω έφυγε για το δίπλανο χωριό του άντρα της.

Τώρα έμεινε μόνος του στο άρχοντικό ο Δημήτρης. Κι' η 'Αφροδίτη τον καίάρωνε στα κρυφά...

Κάτι όμως της έλεγε ότι δε θα τον καίάρωνε ακόμα για πολύ...

Νά, όπως κι' έγινε: Ήρθε μια μέρα προξενιά να παντρευτεί τη Βασίλω την τελιγγοπούλα.

Ήτανε μια καλή τύχη. Κι' ακόμα η κοπέλλα ήταν όμορφη. Μια μυστική αγάπη την είχε δώσει με τον Δημήτρη.

— Άντε, μπρέ! Με την εύχή μου... έπινε ο Λευτέρης ο Μπαρδένης στο γυίο του και στους προξενήτες με συγκινωμένη χαρά.

Όταν γίνανε τα άφραδωνιάσματα, κανένας δεν πρόσεξε την 'Αφροδίτη, τη μικρή ψυχοκόρη, που είχε τον άπεριγράπτο ήρωισμό να κερνάει στο τραπέζι...

Η φτωχή σπαργισμένη καρδιά της φτερούγιζε μέσα της, βαθεία της σαν λαδωμένο πουλί... Τα χείλη της όμως, τα χλωμά χείλη της, χαμογελούσανε στη μεγάλη χαρά του λατρεμένου της αφέντη.

Κι' ώριστηκαν οι γάμοι. Θα γινόντουσαν Δεκαπενταύγουστο.

Όλο το χωριό είχε προσκαλεστεί. Κι' όλοι έτοιμάζανε τα δώρα τους για το καινούργιο ζευγάρι.

Η 'Αφροδίτη δεν κοιμότανε πιά! Δεν έτρωγε... Βαδουλαιμένα τα μάγουλά της, χλωμά άχρωμα τα χείλη της, που μένονε σπαργισμένα, για να φλογίσουν έπιμονα πίσω τους το μεγάλο τους άπελπισμένο μυστικό... Και μόνο στα μάτια της σπιθίξε η μεγάλη φωτιά που καιγε μέσα της, κρυφή από του κόσμου τα μάτια...

Παραμονή το βράδυ, όλο το υποστατικό ήταν άναστατο! Άρνιά σφαζόντουσαν για να περαστούνε την άλλη μέρα στη σούδα, φονιά έτοιμαζόντουσαν, γλικά... Άνασκουμπωμένη μέσα στην κουζίνα η άγέραστη κι' άκούραστη πεθερά, η Λεμονιά, έπι κεφαλής ενός στρατού από ύπηρετίες κι' ύπηρετές, έτοιμάζε το μεγάλο πανηγύρι...

Κανένας δεν πρόσεξε την 'Αφροδίτη που ξεγλύστρησε από την κουζίνα, δέω, στο φεγγαρολουμένο ύπαιθρο... Ήτανε μια βραδιά ύπεροχη! Το αλφουσιάτικο φεγγάρι, σπαταλούσε τα άσημενά του δώρα στο καινούργιο ζευγάρι που θα ένωθότανε την άλλη μέρα για πάντα...

Σαν ύπνωτισμένη, η 'Αφροδίτη πήρε το μονοπάτι για το δάσος. Ο Δημήτρης παντρευότανε! Αυτά τα τρία σκληρά λόγια κουνούσανε μέσα της σαν έπικυδεις καμπάνες... Τι νάκανε για να σταματήσει τη μεγάλη καταστροφή;... Και τι δύναμι είχε για να την σταματήσει;...

Μέσα στην άγρια τρικυμισμένη της μαγής φουρνάσανε οι άσαστιστικές άναμνήσεις: Νά η κερασιά που ανέβαινε ο Δημήτρης για να τους κόψει κεράσια!... Νά, από αυτό το κλαδί είχε πέσει κι' είχε γρατζουνιστεί το χέρι του... Νά κι' η Κρυστάλλω που είχε βρέξει εκείνη το μαντήλι της για να του πλύνει τη ματωμένη πληγή!

Τράβηξε μακριά μέσα στο δάσος, σαν να ζήταγε να βάλει όσο πιο μεγάλη άπόστασι γινότανε ανάμεσα σ' αυτήν και στο φοβερό περυσιατικό που τοιμαζότανε γι' αύριο εκεί, στο άρχοντικό του Λευτέρη του Μπαρδένη... Πήρε ένα μονοπάτι, που, διασχίζοντας το δάσος, έβγαζε σε έναν άπότομο γκρεμό, την Άητωράχη.

Όταν έφτασε εκεί ψηλά κι' άγνάντεψε όλο το βάμμα της σεληνολουσμένης φύσης, ένα γοητευτικό δέος την άγκάλασε! Όλα ήτανε τόσο όμορφα άπόμε! Η φύσι όλη άκίνητο έση γοητευμένη, για να μην ταράξει την εύτυχια του καινούργιου ζευγαριού, που έτοιμαζότανε να ένωθουν...

Η 'Αφροδίτη έστευε την καρδιά της, άπελπισμένη προσκυνήτρια, στα πόδια του...

Ύστερα έκλεισε τα μάτια της κι' έπεσε στο γκρεμό.

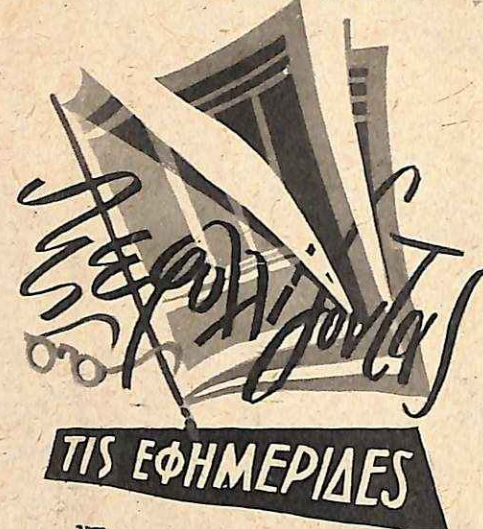
Τη βρήκανε την άλλη μέρα του Δεκαπενταύγουστου, κι' άφου πιά ο γάμος του Λευτέρη και της Βασίλως είχε γίνει...

Και το αίμα της ήτανε το δικό της χαμήλιο δάρο — το μόνο ποόχε, που μπορούσε να διαθέσει η φτωχιά η 'Αφροδίτη... — στο καινούργιο ζευγάρι...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Τ' όμορφο άγόρι σφαρφαλώνε στις κερασίες για να κόψη γυνωμένα κεράσια...

Επαρχιακά του 1881

ΗΜΟΣΙΕΥΑΝ και την εποχή του «Ραμπανγάν» γύρω στα 1880—οι εφημερίδες, ανταποκρίσεις από τις επαρχίες. Για όλα τα τρέχοντα ζητήματα: Για τη λιπασία, που βρισκόταν στην ακμή της, για την οικονομική κρίση, για την παραγωγή, για τα τυχόν ακανόνιστα, για τα έργα και τις ημέρες διαφόρων προσώπων, σημειώνονταν και μη. Τον Αύγουστο του 1881, οι επαρχιακές ανταποκρίσεις είχαν, ως επί το πλείστον, πολιτικό χαρακτήρα, λόγω της προεκλογικής περιόδου. Οι υποψήφιοι άγωναν τότε την επαρχία βγάζοντας φλογερούς λόγους και μοιράζοντας, χωρίς φειδώ, υποσχέσεις. Και οι κατά τόπους ανταποκριτές έσπευδαν να μεταδώσουν τα βαρυσήμαντα νέα στις αθηναϊκές εφημερίδες. Στην επαρχιακή στήλη του φύλλου του της 19 Αυγούστου 1881, ο «Ραμπανγάν» δημοσιεύει τα εξής:

«Ο «Ραμπανγάν» εν Άρτη.—Μας γράφουν εκ της νεοελληνικής ταύτης πόλεως: «Μανθάνομεν εδώ, ότι παχώς τις κύριος, χθές έτι καυχώμενος διά την Ιταλικήν του υπηκοότητα και

σπεύσας να εξελληνισθή δια τήν Βάλην κάλπην βουλευτών, θεωρεί ως βεβαίον, ότι επιτυχίαν του και δεν έχει άδικον. Δεν είναι ζήτημα, ότι θα βγή... απ' τήν μάσκα...»

«Ο τόπος μας θέλει άνθρωπον να τον ξέρη και να τον ξέρη, όχι βέβαια αλά Κουμουνοδούρο... Διά τούτο, με όλο το «κατ'ερίτη» όπου έχει γίνει διά το μεταξύ Καραπάνου και χωρικών ζήτημα, δεν συζητείται, ότι, προκειμένου να εκλέξη μεταξύ Καραπάνου και του φρεσκοελληνιστή των Άρτων, όστις ούδέποτε ήλθεν εδώ μες έδω και να τον ίδουμέν, ούτε καν εν απόστασι της σεβάστης αυτού κοιλίας μας διηυθύνει, οι Άρτινοι θά προτιμήσουν τον Καραπάνον, μεθ' ου και συμφρόντα τους συνδέουν. Αποθηκεύουν δε από τώρα, διά πέν ένδεχομένον, τενεκέδες πετρελαίου».

Κάποια έξ Άρτων έπιδρομή πολιτευομένου έγινε, φαίνεται, και στα Τρίκολλα. «Η ανταπόκρισι που δημοσιεύεται στο ίδιο φύλλο του «Ραμπανγάν», δίνει μιάν ιδέα της καταστάσεως: «Τρίκολλα.—Μας εξεφύτρωσεν έδω ο λίαν αξιοτίμος κ. Κοκοράδας, έκτακτος άπεσταλμένος του Σιέιτανίδου σας, διά να του προεξομολύνη τον δρόμον, ως σκαπανεύς, και διηγηθί να στήση κάλπην βουλευτικήν υπέρ του τόσον οίκτρωρς τενεκεδωθέντος εις τας τελευταίας βουλευτικές εκλογάς Άττικής».

«Μά τί μάς έπληραν, λοιπόν, οι Άθηναίοι; Για κορόιδα πιά όλως διόλου; Όσο και αν έζησαμε στη σκλαβιά τόσα χρόνια, κάτι νοιώθουμε και μες από αθηναϊκά «ετρίπια» και δεν είμεθα μπίτ καταμπίτ χαζοί, γιά να μη ζέρωμε και τί έστι Κοκοράδας και τί έστι Σιέιτανίδης. «Απαύοιται από τον τόπο σου κι άς είν και μπαλωμένον», λέγει ή παροιμία. Άς καθήση κάτω, λοιπόν, ο κύριος διευθυντής του «Τηλεγράφου» και άς μη μάς κοκορεύεται με τον Κοκοράδον του, περ το όποιον ο έπιθυμών, δύναται να λάβη πληροφορίας παρά τού έν Άρτηναις ευφροσύταν διευγύροισι κυρίου Στεφανίδου, όστις είναι το φρέαρ της άλλης θείας. Κρίμα στα έξοδα, λέω έγώ, και στα τόσα φύλλα του «Τηλεγράφου», που μοιράζονται δωρεάν έδω και δεν πουλιούνται καλύτερα υπέρ του κοιλιακού τύφου των Άρτινών!»

Νά και μιάν πολιτική ανταπόκρισι από την Καλαμάτα, που δημοσιεύεται στο φύλλο της 5 Αεγούστου 1882:

«Ο «Ραμπανγάν» εν Καλαμάτα.—Όλος διαφορετικά μάς επιστέλλονται εκ της φίλης πόλεως των Καλαμών διά της πολυκρότου υποδοχής της πάλας ποτέ Μούσης μας, του άρχηγού της Άντιπολιτεύσεως κυρίου Α. Κουμουνοδούρου. Καν' ήν Ελλάδαμεν εκείθεν λεπτομερή περιγραφήν των της υποδοχής, τέσσαρες βουλευτάι, έξ δήμαρχοι, όλγιοι άγροφύλακες, άμπελοφύλακες και τινες κλητήρες, όδοτηρητά ή υπαλληλίσκοι διατηρούμενοι παρά του κυρίου

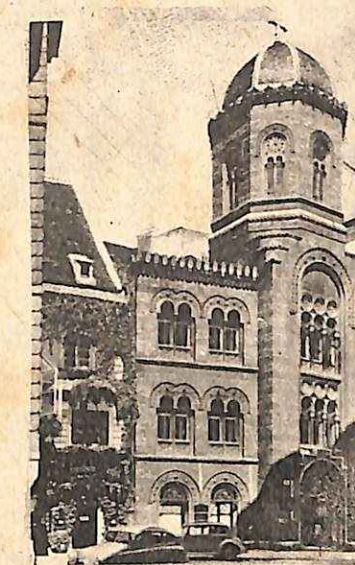
Τρικούπη, ένεκα της φαγωμάρας των εκεί βουλευτών, προς δε τούτους, σκorpιστοί τινες κυνηγοί θέσεως, κυνηγοίτες ατάς, χωρίς να δειαν όπλοφορίας, υπό πάν ύπουργειον, και τινες Μεσσηνιοί γεωργοί άφρολισθέντες, ήσαν οι μόνοι εξελεθόντες προς προπάντων της γηραιάς Μεσσηνίας κλώπεκος, περί ής διαδίδουν, χωρίς αί διαδόσεις των να πληρώνουν τελευταιάκω δικαιώματα, ότι κατά τον Νοέμβριον, θ' άνέξη πάλιν, μ' όλους τους άρβυτικούς αυτής πόνοισ, τά σκαλιά της Έξουσίας, έρ' αν ακόμη φαίνονται τά φοβερά ίχνη του τελευταιού, τελευταιού, τελευταιού άνδρικοκατέβασματός της!...

«Εν Καλαμάτα υπάρχουν 65 δικηγόροι, 250 έμποροι, 300 έμποροπαντοπώλαι και 800 κτηματίαι και βιομήχανοι, και όμως οι βουλευταί και οι δήμαρχοι δεν κατώρθωσαν να πείσουν 20 καν έξ αυτών, όπως κατέλθωσιν εις ύποδοχήν, αν και εργάζοντο πρό δεκαπέντε ήμερών δι' αυτό το μεγάλο κόλπο! «Ω, πώς αλλάζουν οι καιροί στον κόσμον έδω κάτω!...»

Τον Νοέμβριον του 1888, ο διευθυντής και άρχισυντάκτης του «Ραμπανγάν», Κλεάνθης Τριαντάφυλλος, καταδικάστηκε γιά πολλοστή φορά, σε πολύμηνη φυλάκισι, λόγω άρθρων του εναντίον της δυναστείας και του καθεστώτος. Από διάφορες, λοιπόν, επαρχίες, έφτασαν τότε πολλές εκδηλώσεις συμπάσσεας προς τον καταδικασθέντα.

Ενδιαφέρον έχει μιάν σχετική έπιστολή από την Πάτρα με ημερομηνία 17 Νοεμβρίου 1888: «Αδελφέ «Ραμπανγάν». Έπι σέ, λοιπόν, όλη ή του Νέμου αυστηρότης θέλει εξαντληθή: Έπί σου γεννιέται ή κατά γράμμα αυτού έφαρμογή. Έδρον σε τον θαρραλέον δημοσιογράφον, όπως δείκνουν όλην την δικαιοσύνην των, όλων τους τον προς τους Νόμους σεσάμον. Έδρον σε, όστινος το μόνον παράπτωμα ύπήρξε, αν δύναται να λογιωθή, το ότι εξέθεσε μετά θάρρους τάς ιδέας σου, σε τον κατά την κρίσιν του ελληνικού λαού, ή πταίσαντα σε τον μετά παρησίας άποκαλύψαντα τάς αίχνης της κυβερνήσεως πατρίδας, τον τρόπον της εις την Έξουσίαν άνόδοι της, και τον πρωταίτιον του άποκλεισμού, και παρά την αποδεδειγμένην ασθένειαν σου, σε κρατούσιν εν ταις φυλάκισι, εν ό χρόνω ο του Νομισματικού Μουσείου συλήτης, ό κατά την όμοφρονον πάντων γωνιήν, των ένθικών κειμηλίων άπειμολητής, μένει πόρφυρακιμένος εν τί ιδία αυτού οικία, και πάσκακοδύρος, άρκεί άξη προστάσαν, ου μόνον εν νοσοκομείois τελεί τον χρόνον της φυλάκισεως του, αλλά και έλευθέρος όλως περιφέρεται, αν θέληγη τούτο, και εν ό χρόνω ο της Δικαιοσύνης ύπουργός άποδεικνύεται χορηγών την ευνοιάν του εις ληστές και έμπαίζον προς χάριν των θεία και ανθρώπινα!...»

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο ελληνικός καθεδρικός ναός της Αγίας Τριάδος στη Βιέννη.

Ο ελληνικός ναός της Αγ. Τριάδος στη Βιέννη

Μιά σεμνή τελετή γιά την πρόσφατη άνακαινισή του ΒΙΕΝΝΗ, Ιούλιος. — Ο «Έλληνας έπισκόπος της Βιέννης, ό σοδήςποτε λίγο και αν μείνι στην παλιά και άρχοντική αυτή πολιτεία, τη γεμάτη επίθλητικά οικοδομήματα και μνημεία Τέχνης της λαμπρής αυτοκρατορικής εποχής, δε θα παραλείψη να δη και τον μεγαλοπρεπή ελληνικό καθεδρικό ναό της Άγ. Τριάδος.

Βρίσκεται στην άρχή της άκρίχεν Γκάσσε, του μικρού αυτού δρόμου της Βιέννης, που ονομάζεται άκόμη «βρομάκι των Έλλήνων» και άκριώς πλάι στο Ιστορικό σπίτι, όπου συνελήφθη ο Ρήγας Φεραίος.

Τό σπίτι αυτό είναι τώρα ένα γραφικό εστιατόριο με το όνομα «Ακρίχεν Μπάισελ», που σημαίνει πάνω — κάτω «έντευκτιό ή ταβερνάκι των Έλλήνων».

Η εκκλησία της Άγ. Τριάδος κάνει κάθε Έλληνα, που θά την έπισκεφθή — καθώς είναι γεμάτη από θαυμασμό από την πρώτη έντύπωσι που του άφίχουν ή μεγαλοπρέπεια και ο καλλιτεχνικός πλούτος της Βιέννης, — να αισθανθή έθνική υπερφάνεια γιά τό τόσο αξιόλογο αυτό ελληνικό οικοδόμημα, που ύμνων τον προύλο του με τό χρυσό σταυρό, στο Γκράμπεν, δηλαδή μέσα στην καρδιά της παλιάς Βιέννης, λίγο πιο πέρα από τον περίφημο καθεδρικό ναό του Άγιου Στεφάνου.

Η ελληνική όμως εκκλησία θεωρείται και από την αυστριακή Κυβέρνησι ως μνημείο Τέχνης, όχι μόνο γιαντί είναι αρχιτεκτονικό έργο ενός Αυστριακού καθηγητού Καλών Τεχνών, που Χάνσεν, που άγνωστο έκανε τον οικοδόμημα της Άκαδημίας στην Άθνα, αλλά και γιαντί έκτός από τίς πλούσιες διακοσμήσεις στο έσωτερικό του από καθαρό χρυσό, έχει και άγιογραφίες εξαιρετικής τέχνης μέγαλών ζωγράφων, του περιφημού Αυστριακού ζωγράφου και καθηγητού της Άκαδημίας Καλών Τεχνών της Βιέννης Ράαλ, που τίς φιλοτέχνησε το 1856, και τό επίσημο όνομαστό Γερμανού ζωγράφου και καθηγητού της Άκαδημίας Καλών Τεχνών του Μονάχου Λούντβιχ Τίρε.

Κι' επειδή όλα τ' άλλα έργα του Ράαλ καταστράφηκαν από τους βομβαρδισμούς του τελευταιού πολέμου, ή ελληνική εκκλησία θεωρείται από την αυστριακή Κυβέρνησι σαν μιάν πινακοθήκη των έργων του Ράαλ.

Ο μνημειώδης, λοιπόν, αυτός ναός έμενε τελευταία, επί τρείς μήνες κλειστός. Τί συνέβαινε: «Ε-

να σημαντικό γεγονός στην υπεραστιονόβια Ιστορία του. Γενική άνακαινισή της έσωτερικής του διακοσμήσεως με την προσωπική επίβλεψι του Γενικού Έπιμελητού των Διδασκων Μνημείων της Αυστρίας, και καθηγητού της Βιενναίας Άκαδημίας Καλών Τεχνών, Ρεκεντόρφερ.

Την άθληνιά τουληρή αυτή πρωτοβουλία της άνακαινισεως —δεδομένου ότι χρειαζόταν και ποσότητες καθαρού χρυσού και άριστη καλλιτεχνική εργασία και τό σπουδαίο τ'ότο άσκετά χρήματα— έλασε και έφερε σε πέρας ένας Έπαρχης, που προύσταται σήμερα τίς όρθόδοξης εκκλησίας Αυστρίας και Γερμανίας, ο Έπίσκοπος Θερμάν κ. Χρυσόστομος.

Τό ενδιαφέρον επίσης της αυστριακής Κυβερνήσεως, λόγω της καλλιτεχνικής σημασίας της ελληνικής εκκλησίας, ήταν θερμότατο και δόθηκε κάθε δυνατή βοήθεια, καλλιτεχνική και οικονομική, από τον ύπουργό της Οικονομική. Χάινιχ Ντρίμερ.

Παράλληλα πρέπει να θυμολογηθή ότι υιοθέτησε ένθερμα την πρωτοβουλία αυτή και ή Έλλάδα και σημαντική οικονομική ένδυσχι γιά τον έθνικοποικιστικό αυτό σκοπό προσέφεραν πολλοί Έλληνες της Βιέννης.

Έτσι ο ελληνικός καθεδρικός ναός, ολόχρυσος σχεδόν έσωτερικός, άνοιξε έδω και μερικές βδομάδες και πάλι τις πόλεις του στην πολυάριθμη ελληνική παροικία της Βιέννης καθώς και στους περαστικούς Έλληνες και ξένους έπισκέπτες του.

Τό γεγονός της άνακαινισεως έωρτάστηκε έπίσημα με την τέλεσι πανηγυρικής δοξολογίας από τον Έπίσκοπο, παρουσία έπιστημών, των παλαιών ελληνικών οικογενειών της παροικίας και των έκατονταδών Έλλήνων σπουδαστών των Άνωτάτων Σχολών της Βιέννης. Και άκόμη τό ενδιαφέρον της αυστριακής Κυβερνήσεως έπισφραγίστηκε από την έπίσημη έπίσκεψι στο ναό, πριν από λίγες μέρες, του Αυστριακού ύπουργου Παιδείας κ. Ντρίμελ, μαζί με άλλες αυστριακές προσωπικότητες, όπως τον πρώην ύπουργό των Οικονομικών κ. Τσίμεριαν και τον καθηγητή Ρεκεντόρφερ.

Ο Έπίσκοπος κ. Χρυσόστομος δεξιώθηκε τον ύπουργό και τό έδεψε τη σπουδαία καλλιτεχνική εργασία που έγινε καθώς και τον έπίσημο άνακαινισθέντα μικρό ναό του Άγιου Γεωργίου, που βρισκόταν κι' αυτός επί της άκρίχεν Γκάσσε».

Στην τελετή παρευεσθήκαν και τά προεδρία της Έλλαδικής Κοινωνίας φιλάτων, καθώς και οι Έλληνες δωρητές του έργου της άνακαινισεως.

Μετά την έπίσκεψι στους δύο ναούς, που κατά τη διάρκεια της ο Αυστριακού ύπουργός εξέφρασε τον θαυμασμό του, γιά τά όσα είδε, οι έπίσημοι συγκεντρώθηκαν στη μεγάλη αίθουσα τελετών του καθεδρικού ναού, όπου ο Έπίσκοπος Θερμάν, προσεφώνησε κατάλληλα τον ύπουργόν κ. Ντρίμερ και εύχαρίστησε έξ όνόματος του Οικουμενικού Πατριάρχου την αυστριακή Κυβέρνησι και τον ύπουργό γιά την άρωγή τους στο έργο της άνακαινισεως.

Ο κ. Ντρίμελ άπαντώντας μίλησε γιά τους Έλληνοαυστριακούς θερμούς φίλους και σημείωσε σαν καλό όλων τη συνεργασία Έλλήνων και Αυστριακών στην άνακαινισή του μνημειώδους ελληνικού ναού.

Τέλος άνέτρεξε στη σταδιοδρομία του Έπισκόπου Θερμάν και έζηρε την προσωπικότητά του. Κατόπιν προσεφώνησε τον ύπουργό και εκ μέρους των Έλλήνων φοιτητών μέλος του προεδρείου τους. Έτσι τέλειωσε ή σεμνή αυτή τελετή, που σημειώνει πραγματικά σταθμό στην Ιστορία του ελληνικού καθεδρικού ναού, που σήμερα έπιθλητικός και περίλαμπρος, κάνει κάθε Έλληνα προσκυνητή του να νιώσθ υπερφάνεια γιά τό έθνικό και θρησκευτικό μας αυτό κειμήλιο που βρισκεται μέσα στην όμορφη Βιέννη.

Σ. ΜΟΣΧΑΣ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Πιστέψτε με, δεσποινίς, πως πρώτη φορά παρακολουθώ ένα τόσο ενδιαφέρον ψάρεμα!...

Ο ΜΙΣΟΓΥΝΗΣ — Γκαρόν!... Καθάρισέ μου τό τραπέζι, γιαντί θέλω να φάω!...

Πρώτη γνωριμία με τον έρωτα

ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ με την καρδιά της νέας, ό τι και με τό μπουμπούκι ενός άνδρους: Μιά μέρα, τά πέταλά της άνοίγουν αυτόματα στον έρωτα.

Πότε θάρρη αυτή ή μέρα; Γύρω στα δεκάξη, τά δεκαοχτώ ή τά είκοσι χρόνια;

Η ιδιουσυνκρασία της νέας, τό περιβάλλον όπου ζή, οι οικονομειακές παραδόσεις, ή διαπαιδαγώγησι που έχει πάρει, τό παράδειγμα, τέλος, αυτός ο μεγάλος δάσκαλος στο καλό και στο κακό, θά παίξουν σημαντικό ρόλο στο ζήτημα αυτό.

Η μεγάλη χαρά της αγάπης προέρχεται από τη βίαιη έπιδρομή δυο όντων διαφορετικού φύλου να βρουν τόνα τ' άλλο, να αμείλουν και να συγχυτευτούν με τέτοιο τρόπο, ώστε να εξαφανιστή ή ίδιαίτερη προσωπικότητα του καθενός.

Η αγάπη ενός ανθρώπινου όντος γιά ένα άλλο, έγραψε ο μεγάλος συγγραφέας και ποιητής Ρίλκε, είναι ή πιο δύσκολη δοκιμασία κι' ή ώραιότερη έκδήλωσι του έαυτού μας, τό ύπεροχότερο έργο μας, μπροστά στο όποιο όλα τά άλλα αποτελούν απλές προπαρασκευές. Και προσέθετε: «Γιά τό λόγο αυτό, οι νέοι κι' οι νέες, που είναι καινούργιοι σ' όλα, δεν ξέρουν ν' αγαπήσουν. Γιά να τό κατορθώσουν, πρέπει να μάθουν».

Κι' ωστόσο, οι νέοι κι' ίδιως οι νέες αγαπούν από την πιο τρυφερή ηλικία.

Τό αξιοσημείωτο είναι ότι οι νέες αισθάνονται την ανάγκη ν' αγαπήσουν και ν' αγαπούν πολύ ένωριότερα από τους άντρες. Αυτός τίς κάνει να απαράμιλλη διαίσθησι είναι ο μεγάλος και μοναδικός σκοπός της ζωής τους, κι' ότι δε μπορούν να ζήσουν έξω από τό θερμό κλίμα της. Σ τίς Ήν. Πολιτείες τά προσελκύουν τους άντρες! Δεν τους φλερτάρουν, τους κυνηγούν. Τους δίνουν, με κυνισμό, πού κανόνι όλων των ειδών τις τρέλλες, τους προσκαλούν στην προσοχή τους, τους παροτρύνουν μ' όλους τους τρόπους και όλα τά μέσα. Αν ή Άμερικανίδα σύζυγος είναι αυτόαρχική και μεταβώλη τον άντρα της

Νεανικά έρωτικά σκιρτήματα

σε ύπνρέτη ή σε αυτόματο, ή νέα, όμως, δεν έχει εκείνο που άποκαλούμε γυναικεία αξιοπρέπεια.

Σ τίς εύρωπαϊκές χώρες, αντίθετα, οι νέες φλερτάρουν διακριτικά. Κι' ωστόσο, όλοι ξέρουμε πως οι Ευρωπαίες είναι άσύγκριτα πιο θερμές από τίς Άμερικανίδες.

Άλλά τό πρώτο έρωτικό σκίρτημα είναι περισσότερο ανάγκη της Ψυχής παρά του κορμιού. Κι' αυτό έξηγη γιαντί οι Ψυχρές Άμερικανίδες κυνηγάνε τους άντρες με τό τολμηρό φλερτ τους, ενώ οι Ευρωπαίες, παρά τη θερμή ιδιουσυνκρασία τους και την πρωιμότητα τους, είναι συγκρατημένες και έπιφυλακτικές. Οι πρώτες παύουν γιά να διασκεδάσουν τη ψυχική μοναξιά τους. Οι δεύτερες ξέρουν ότι διακινδυνεύουν τά πάντα κι' ότι, αν κάμουν τό πρώτο βήμα, θά είναι δύσκολο να συγκρατηθούν κατόπιν.

Ξέρουμε σήμερα πολλά πράγματα γιά τό πρώτο έρωτικό σκίρτημα των κοριτσιών. Διαφορά τέση, που έγιναν τόσο στην Εύρώπη όσο και στην Άμερική, απέδειξαν ότι τό κοριτσάκι άρχίζει να καταλαβαίνει συνειδητά πως ύπάρχουν δυο διαφορετικά φύλα στον κόσμο, από την ηλικία των όκτώ ή των έννέα χρόνων, κι' ότι ταυτόχρονα αισθάνεται ή διπλή άκμή, ότι ύπερτερη (σε όμορφιά, κομψότητα κλπ.), από τά άλλα κοριτσάκια και να κμην τά άγόρια να τό προσέξουν. Στην ηλικία των δύο δεκά ή δεκατριών χρόνων, ή φιλαρέσκεια του μικρού κοριτσιού είναι περισσότερο άνευγυμνή. Πολλά κορίτσια άρχίζουν να φλερτά-

ρουν από αυτή την ηλικία. Άλλά δε μπορούμε να μιλήσουμε γιά πραγματικό φλερτ πριν από τά δεκαπέντε ή δεκάξι χρόνια.

Σ την ηλικία αυτή, τέσσερα πράγματα μ' ενδιαφέρουν:

α) Η νέα έρωτεύεται τον πρώτο νέο που θά δείξη ενδιαφέρον γι' αυτήν και πιστεύει άκράδαντα πως είναι ο έκλεκτός της ζωής της.

β) Η νέα έρωτεύεται όλους κι' όχι μόνο τους νέους, αλλά και πρόσωπα μεγαλύτερης ηλικίας. Τό «έρωτεύεται» είναι έδω μιάν λέξη χωρίς περιχόμενο. Τό «αίσθημά» της, που θά μπορούσαμε να τό χαρακτηρίσουμε ως μισή έντονη έλξι, διαρκεί μερικές ώρες ή μέρες. Ποτέ περισσότερο. Στην πραγματικότητα, τό να αισθάνη διαδέχεται και έκτοπιζει τό ποθητόμενο. Η νέα είναι άνικανή να διαλέξη. Και ύποφέρει γι' αυτό.

γ) Η νέα θέλει ν' άφρέσ σ' όλους και φλερτάρε μ' όλους, μικρούς και μεγάλους, όμορφους και άσχημους, πλούσιους και φτωχούς, ανθρώπους με θέσι και ταπεινούς μεροκαματιέρηδες. Αυτό τό φλερτ την Ικανοποιεί προσωρινά. Δέ ζητάει τίποτ' άλλο και θά ήταν άπρόθυμη σ' ένα πραγματικό έρωτικό ραντεβού, που θά την άνάγκασε να συγκεντρώσθ τό ενδιαφέρον της σ' ένα μόνο άτομο.

δ) Η νέα ψάχνει, έρευνά και περιμένει. Θέλει νάναι σύζυγος γιά την έκλογή της. Και γι' αυτό δε βιάζεται. Αν δώση την καρδιά της, σκέφτεται, αυτό θά γίνει μιάν φορά και γιά πάντα.

Δέ μιλάμε γιά μιάν τελευταία κατηγορία, των κοριτσιών, δηλαδή, που παρσιμένουν άσυγκίνητα στον έρωτα. Αυτά άποτελούν σπάνιες εξαίρεσεις.

Αν ψάξετε μέσα στην καρδιά σας, θά δείτε πως άνήκτε σε μιάν από τίς τέσσερις κατηγορίες που άναφέραμε.

Καθεμιά απ' αυτές αντιπροσωπεύει μιάν ιδιαίτερη Ψυχονόηση και δεν είναι χωρίς συνέπειες γιά την κατοπινή ζωή σας. Γιατί, όπως έπόν, ή χαρακτηριστικά ο Φρόυντ, όλη ή ζωή της γυναικας εξαρτάται από την πρώτη της έπαφή με τον έρωτα.

Στά προσέχη άρθρα θά εξετάσουμε καθ' μιάν από τίς κατηγορίες αυτές χωριστά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι νέες που θέλουν να τίς προσέξουν.

Η ΚΥΡΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

- Δεκαπενταύγουστο, θάρθω, Μαριώ μου να σε πάρω, της είχε πη ό Παναγής, λεβέντης σφουγγαράς, θάρθω μαζί με τόν παπά, μαζί με τόν κουμπάρο, θάρθω ζουρνάδες και βιολιά τόν βράδυ της χαράς και θα γλεντήση τόν νησί σ' εκείνο τόν ξεφάντωμα, μιά νύχτα εύλογημένη, σάν τόν ποτάμι — θα τόν ίδης — θα τρέξη τόν κρασί και θασαι, Μάρω μου, έσύ, έφτά φορές πεντάμορφη, νυφούλα στολισμένη!... Τώρα θα φύγω, Μάρω μου... Στη Μπαρμπαριά θα πάω, μα πάντα θα σε λαχταρώ, πάντα θα σ' αγαπάω. Δεκαπενταύγουστο θάρθω, με λεμονιάς λουλούδια παντού θα στήσωμε χορό και θ' άκουστούν τραγούδια και θα σταθούμε στον παπά, γεμάτοι περηφάνεια, τ' άμάραντα, ν' αλλάξωμε, τού γάμου μας στεφάνια...

*
Κι' ό Παναγής, μπαρκάρισε με τ' άλλα παλληκάρια, άφου τη Μάρω φίλησε, την χαμηλοβλεπούσα... Στη Μπαρμπαριά τραβούσανε να βγάλουνε σφουγγάρια, σφουγγάρια, που θα πλήρωναν της μορφονιάς τά λούσα, σφουγγάρια, που θα στήνανε τόν νέο νοικοκυριό, σάν θα γυρνούσε ό Παναγής, να πάρη τη Μαριώ... Κι' έφυγε ό λεβεντονιός... Έφυγε, ξενιτεύτηκε στ' άγρια κι' άφιλόξενα της Μπαρμπαριάς νερά και μέσ' τά βάθη τού γιαιλού, χίλιες φορές παιδεύτηκε να ξεριζώση τη χαρά, να βγάλη τά σφουγγάρια του, να τά μοσχοπουλήση και με γεμάτο τόν πουγγί, στη Μάρω να γυρίση. Και ζύγωνε ό Αύγουστος κι' ή σκούνα δέ φαινότανε νάρχεται πίσω στο νησί και στο νερό, τόν άπέραντο, μπροστά τόν θαλασσί ώρες πολλές καθότανε μονάχη και θυμότανε

τού Παναγή της τού καλού, τά λόγια ή δόλια ή Μάρω: — Δεκαπενταύγουστο θάρθω, καλή μου, να σε πάρω... Τά λόγια αυτά συνήθιζαν να τη γλυκομεθάνε: — Δεκαπενταύγουστο θάρθω και τριπλογιόρτι θάναι. Θάναι ή γιορτή τού Παναγή και θάναι κι' ή δική μου και θάχωμε και στέφανα, για τρίτη μας χαρά. Δεκαπενταύγουστο θάρθω κι' ή έρνημ ψυχή μου την ώρα εκείνη λαχταρά... Μ' αυτά κι' αυτά τόν βλέμμα της με δάκρυα πλημμύριζε και είχε μπη ό Αύγουστος κι' ό Παναγής δέ γύριζε...

*
Παραμονή της Παναγιάς, δυσάρεστο μαντάτο Μιά σκούνα, γύρω στ' άνοιχτά, παλεύοντας στα κύματα Ποιός ξέρει, πόσα όι ναυτικοί νάχανε, τάχα, κρίματα κι' ή σκούνα τους, συχάρει, στο φούντο πήγε νάρρη. — Μιά σκούνα;

— Ναί, τού Παναγή... άπάνω πούχε φέρει σφουγγάρια που τά μάζεμε στής Μπαρμπαριάς τά μέρι. Μέσα στα μαύρα τόν νησί τόν άμοιρο βουτήχτηκε μ' αυτόν τόν λάκκο που άξαφνα μέσ' στο γιαιλό άνοιχτηκε κι' έθαψε τόσα όνειρα, τόσες ψυχές και νειάτα, όνειρα τόσα που ήτανε κρυφές χαρές γεμάτα... Κι' ή Μάρω, μόλις τ' άκουσε, τόν λογικό της χάνει... — Δεκαπενταύγουστο θάρθω να βάλωμε στεφάνι, της είχε πη ό Παναγής... και στα μισά τού Αύγουστου, ενώ θα ήτανε σ' αυτήν ό λογισμός κι' ό νοός του, αντί στεφάνι λεμονιάς να βάλη, να χαρή, της έφερνε της μορφονιάς μαύρο τόν πένθος και βαρύ.

Σέ μιά στιγμή τρελλάθηκε... τά λογικά της πάνε κι' ενώ όι καμπάνες τού νησιού με θλίψη τους χτυπάνε της δίνει ή τρέλλα άλλοιώτικο, λυπητερό κουράγιο και φτάνει στο μουράγιο... Κι' ήταν εκεί, κάποιος σταυρός. Μπροστά του γονατεί και με φωνή ψιθυριστή, που ίσως καρδιές ραγίζει, λέει κάποια λόγια θλιβερά: — Παρθένα μου... Παρθένα μου, της θάλασσας Κυρά, γιατί, μου πήρες τη χαρά, γιατί, καλή Κυρά μου, με κάποιο κύμα έπνιξε τόσα γλυκά όνειρά μου; Τώρα ή καρδιά μου ή φτωχή, είναι κι' αυτή μιά σκούνα που έμεινε άκυβέρνητη στού κόσμου τη φουρτούνα. Τί να την κάνω τη ζωή;...

*
ΜΑ εκεί που άργομιλούσε, κάποια καμπάνα άκούγοντας που θλιβερά άντηχούσε, της φάνηκε, χαρούμενα ότι χτυπά ή καμπάνα και διάπλατα έτσι άνοίγοντας τά μάτια της τά πλάνα, βλέπει μακριά, μέσ' τόν γιαιλό, τρεις βάρκες που γυρίζε παλεύοντας στα κύματα, που γύρω τους άφρίζανε... Τ' είχε συμβή; Άκούγοντας πώς έξω άπ' τόν νησί μιά σκούνα χαροπάλευε, ψαράδες είχαν πάρει τις βάρκες τους και λάμνοντας μ' όρμη τους περισσά τη σκούνα την προλάβαινε, προτού καλά φουντάρη... Ψαρέψανε τους ναυαγούς, τους φέρνανε στη γη τόν τσούρμο και τόν Παναγή.

*
Λίγο, ή Μάρω ή άμοιρη, πριν λίγο άπελπισμένη στην άγκαλιά τού Παναγή, παραμιλούσε πάλι με τά μαλλιά της τά λυτά, στα μάτια βουρκωμένη, της εύτυχίας ένοιωθε και της χαράς τη ζάλη και με φωνή ψιθυριστή, με δάκρυα φλογερά έλεγε: «Ναί, Παρθένα μου, της θάλασσας Κυρά, δύναμι λίγη δός μου, για να φωνάξω και να πώ άκόμη μιά φορά: — Είσαι ή Κυρά της θάλασσας... Είσαι ή Κυρά τού κόσμου!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

-ΚΑΚΑ μαντάτα, καπετάνιε! Τό πρωτοπαλλήκαρό σου, ό Θά-
νος Τασούλης, έπεσε στά χέρια τών χωροφυλάκων. Καί τώρα
τόν πήγαν στην 'Αθήνα, γιά νά τόν κλείσουν στό Μεντρέσέ...
Στό άκουσμα τών λόγων εκείνων τού κουμπάρου τού —
πού μόλις είχε φτάσει στό λημέρι — ό αρχιληστής Τάκος 'Αρβανιτά-
κης, ένας γιγαντώδης φουστανελλοφόρος, πετάχτηκε πάνω. Τό πρό-
σωπό του έγινε κατακάκκιο, τά μάτια του πέταξαν στίθεσ κι' όι
γροθιές του σφίχτηκαν νευρικά. "Αρπάξε τó χωρικό άπ' τίς τσαρί-
δες και τόν τράνταξε δυνατά, λές κι' ήταν αύτός ό φταίχτης γιά
ό,τι συνέβη. "Έβαλε κατόπιν τά δαχτυλά στό στόμα του και σφύριξε
δυό φορές. "Αμέσως σχεδόν καμμιά δεκαριά άνθρωποι ξεπροβάλλαν
πίσω από τούς πανώηλους βράχους. "Ήταν όλοι τούς φουστανελλο-
φόροι κι' άγριοι στην όψη.

— Τί τρέχει, καπετάνιε; ρώτησε ό Δήμος Στάθης, τό δευτερο
πρωτοπαλλήκαρο τής τρομερής συμμορίας. Τί νέα έφερε ό κουμπά-
ρος;

— Μαύρα κι' άραχνα! άποκρίθηκε εκείνος κουνώντας τό κεφάλι
του παράξενα. Πιάσανε τόν Τασούλη! Φαίνεται πώς κατέβηκε στό
Καπανδρίτι γιά ν' ανταμώσει την άραβωνιαστικά του, έμπλεξε μέ
τούς χωροφύλακες και τόν βούτηξαν...

— Ό χωρικός, πού είχε φέρι τ' άσχημο μαντάτο, ζύγωσε τόν αρχι-
ληστή.

— Καπετάνιε, τού είπε δειλά, 'Ο Τασούλης δέν πιάστηκε στό Κα-
πανδρίτι, μήτε πήγε νά δη την άραβωνιαστικά του. 'Εδώ και τρείς
μέρες τώρα, γύριζε μέ κίνηη την Φραντσέζα, πού σου μίλησε τίς προ-
ώλες. Καί, χτές τό βράδυ, τούστησε καρτέρι ό υπομοίραρχος Κο-
τσόπουλος και τόν έβαλε στό γέρι, χωρίς νά πέση μία ντουφεκιά. Τούς
έπιασε άγκαλιά, κάτω στά Τρία Πλατάνια...

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τ' όνομα τού Τάκου 'Αρβα-
νιτάκη είναι πασίγνωστο στην
ιστορία τών ληστών. Είχε δική
του συμμορία και διακρινόταν
γιά τήν αίμαδόρα αίσθημά-
του. Πριν από λίγο άκόμη και-
ρό, όρσισε μαζί μέ τόν άδελφό
του, τό Χρήστο 'Αρβανιτάκη,
ό τελευταίος σκοτώθηκε
σέ μάχη μέ τούς χωροφύλακες,
μαζί μέ άλλους έννέα ληστές.
Τίς μέρες εκείνες είχαν πιάσει
στό Μαραθώνα τέσσερες ξέ-
νους περιηγητές — πού άνάμε-
σά τους βρισκόταν κι' η λαιήδη Μάνκαστερ — κι' άφού τούς
ταλαιπώρησαν περισσότερο από μήνα στ' άγρια καταράχια, τ' ύς
σκοτώσαν, έπειδή δέν ήσαν έγκαιρώς τά λύτρα πού ζήτησαν.
Φυσικά, ή χωροφυλακή τούς καταδίωξε και τούς εξόντωσε, έκτός
άπό τόν Τάκο, πού κατόρθωσε νά διαφύγη μέ λιγοστούς άνδρώπους
του. Κι' αύτόν όμως τόν έπικύρησαν, γιά είκοσι χιλιάδες δραχμές.
Νά και τό Διάταγμα:

«ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α' Βασιλεύς τών 'Ελλήνων
»Προτάσει τού ήμετέρου επί τών 'Εσωτερικών ύπουργού, άπεφασί-
σαμεν καί διατάσσομεν: 1) 'Η επί τή συλλήψει ή τώ φόνω τού λη-
στάρχου Τάκου 'Αρβανιτάκη, χρηματική άμοιβή, όρίζεται εις 15.000
δραχμές, ή δέ επί άποτελεσματική καταδείξει τής φωλέας εις δραχ.
5.000, ήτοι τό όλον 20.000 δραχ. Καί 2) εις τόν συλλαβόντα, προσ-
αγώντα ένάντιον τών άρμοδίων άρχών ής φονεύσαντα τόν ληστήρα
τούτον άνευ τής συμπαράσεως τής δημοσίας δυνάμεως, δίδονται άμφό-
τερα τά ποσά τής τε συλλήψεως ή τού φόνου και τής καταδείξεως.
»Ό αύτός ύπουργός δημοσιεύσει καί εκτελέσει τό παρόν Διάταγμα.
»Έν 'Αθήναις τή 20ή 'Απριλίου 1870

»ΓΕΩΡΓΙΟΣ
»Επειτα από τήν επικύρησι αυτή, ό 'Αρβανιτάκης άναγκάστηκε νά
κρυφτεί στό πιο άπρόσιτο σημεία τών 'Αρβανιτικών βουνών. Περισσότερο
άρχισαν νά δίνουν και νά παίρνουν. 'Αλλος έλεγε πώς είχε πληρωθεί
κι' έφυγε από τήν 'Ελλάδα. Άκούγε τίς διαδόσεις αυτές ό αρχιληστής
στίς κι' έσφίγγε τά δόντια του από λύσσα. Γιατί, όπως είπαμε
καί πιο πάνω, ήταν άνθρωπος μ' αίμαδόρα αίσθηματα. Μία άδυναμία
»ενός τήν ηλικίαν — όπως έγραφαν οι έφημερίδες τής εποχής —
άλλο ή φυσιογνωμίαν ληστού κακούργου. 'Ο 'Αρβανιτάκης τόν άγα-
πήρισε τόσο πολύ, ώστε, ενώ δέν έβλεπε κανένα νά τό κουνήσει από τό
σκεπτεται κρυφά τήν άραβωνιαστικά του.
— Πρόσεχε, τόν συμβόλευσε, σάν πατέρας, πρόσεχε μή μέ βάλης
σέ χεσές τή Λαυιά. Κάμε καλά! 'Εγώ έμένα θάλω και δέ μέ νοιάζει μέ
ποιόν βολεδέρνεις. 'Όλα τά θηλυκά τό ίδιο είναι...

— Άλλά ποιά μπορούσε νά είναι ή 'Φραντσέζα; αυτή πού είχε τό
κουράγιο νά τριγυρίζη μ' ένα νεαρό ληστή στίς έρημιές; 'Ήταν ή
Λουίζα Κολλέ, μία από τίς πιο χάρσιες ποιήτριες τής Γαλλίας.
'Ήταν άμορφη γυναίκα, καί τής χάρισαν τόν έρωτά τους ό δια-
σημότεροι άντρες τής εποχής τής. 'Ο Μυσέ, ό Ουγκώ, ό Κουζέν, ό
Φλωμπέρ κι' ένα σωρό άλλοι. 'Αν διαβάσει κανείς τήν άλληλογραφία
τού Φλωμπέρ, θά δη εκεί μέσα νά ζωντανεύη γιά τή Λουίζα όλο τό

έκρηκτικό πάθος του: «Πρέπει, λοιπόν, νά εύλογώ τή μοίρα μου —
γράφει — πού μ' άξίωσε ν' αγαπηθώ από ένα τέτοιο πλάσμα. Για
μένα δέν υπάρχει άρχή και τέλος. 'Υπάρχει μόνο ή Λουίζα...»
Κι' όμως, ήθε μιά εποχή πού ό Φλωμπέρ τή λημόνησε, ενώ ήταν
ό μόνος άνθρωπος πού άγάπησε πραγματικά ή Κολλέ. 'Απογοητευ-
μένη από τήν εγκατάλειψι, ή Λουίζα άρχισε τότε τά ταξίδια, γιά
νά ξεχάσει. Πήγε στην Αυστρία, στην 'Ιταλία, κατέβηκε στην Κέρ-
κυρα κι' από κει πέρασε άπέναντι στην 'Ηπειρο. Μά δέν εύρισκε που-
θενά παρηγοριά. 'Εγραφε πού και πού καμμία σημείωσι στό ήμερο-
λόγιό της, σκάρωνε κανένα στίχο, μά ή σκέψι της εξακολουθούσε νά
βρίσκεται στή Γαλλία. 'Όσπου, μιά μέρα, έφτασε στην 'Αττική, μ'
ένα ταχυδρομικό άμάξι. Στάθμευσαν γιά λίγο έξω από τ' άμορφο
χωριό Καπανδρίτι, γιά νά ξεκουραστούν τ' άλογα και νά ξεμουδιά-
σουν οι ταξιδιώτες. 'Η Λουίζα πήρε όλομύναχη ένα μονοπάτι πού
έβγαζε στό βουνό. Είχε άπομακρυνθί αρκετά από τούς άλλους, μά
δέν τήν ένοιαζε. Τότε ακριβώς είδε μπροστά της τό Θάνο Τασούλη,
πού τής φάνηκε «σάν ένας θεός πού ξεπήδησε μέσα από τά έλληνικά
μάρμαρα», όπως σημειώνει ή ίδια.
'Η Γαλλίδα ποιήτρια έμεινε έκθαμβή από τήν άρρενωπή όμορφιά
τού ληστή. Καί ρομαντική καθώς ήταν, δέν άργησε νά αλαθαιή ένα
παράξενο σκίρτημα στην ψυχή της. Δίχως νά ξέρη μέ ποιόν είχε νά
κάνη, τόν πλησίασε άφοδα, τού άπλωσε τό χέρι και τού είπε τή
μοναδική λέξι πού είχε μάθει:

— Καλημέρα...

— Άπό κει και πέρα πώς κατόρθωσαν νά συνεννοηθούν οι δυό τους,
άγνωστο. Τό γεγονός πάντως είναι, ότι τό ταχυδρομικό άμάξι έφυγε
γιά τήν 'Αθήνα, χωρίς τή Λουίζα Κολλέ. 'Η εξαφάνισι της άναστά-
τωσε ολόκληρη τήν περιφέρεια. Κανείς δέν ήξερε πού βρισκόταν και
τό συμπέρασμα πού έβγαλαν ήταν, πώς θάπτεσε σέ καμμία χαράδρα
και σκοτώθηκε. Χωρικοί και χωροφύλακες έψαξαν παντού. Ξαφνικά,
όμως, κάποιος είπε πώς τήν είδε μ' ένα φουστανελλοφόρο, πού είχε
περασμένες στό σελάχι του δυό άσημένιες κουμπούρες.
— 'Ασημένιες κουμπούρες; ρώτησε ό υπομοίραρχος Τσοκόπουλος.
— Πού ένεργούσε τίς έρευνες. Τί άνθρωπος ήταν; Καί κατά πού τρα-
βούσαν;

— Θά σου πώ, άπάντησε ό άλλος, φτάνει νά μη βρώ τό μπελό
μου. Αύτός πού ήταν μέ τή Φραντσέζα, πού φάνηκε σάν τόν Τασούλη,
τό πρωτοπαλλήκαρο τού 'Αρβανιτάκη. Μά δέν είμαι καί τόσο βέβαιος,
γιατί σουρούπωνε και δέ μπορούσε νά διακρίνω καλά. Πήγαιναν γιά
τά Τρία Πλατάνια...

Οι πληροφορίες αυτές έκαναν τόν Τσοκόπουλο νά πετάξη από τή
χαρά του. Δέν ήταν μικρό πράγμα νά συλλάβη τό πρωτοπαλλήκαρο
τού Τάκου! 'Εκείνο μόνο πού δε μπορούσε νά χωρήσει τό μυαλό του

ήταν, τί γύρευε ή Γαλλίδα μα-
ζί του; Τήν είχε άπαγάγει ή
τόν ακολουθούσε μέ τή θέλησί
της; 'Όπως κι' άν είχε τό ζή-
τημα, ό Τσοκόπουλος ήταν άποφασισμένος νά ξεκαθαρίση μιά γιά
πάντα τήν κατάσταση. 'Αμέσως σχεδόν πήρε τό άπόσπασμά του και
μέ μεγάλη μυστικότητα — ήμπως είδοποιή ό ληστής άπ' άνθρώ-
πους του — τράβηξε γιά τά Τρία Πλατάνια. 'Εστησε καλά τό καρ-
τέρι του. Μά πέρασαν πολλές ώρες, χωρίς τό ζευγάρι νά φανή που-
θενά.

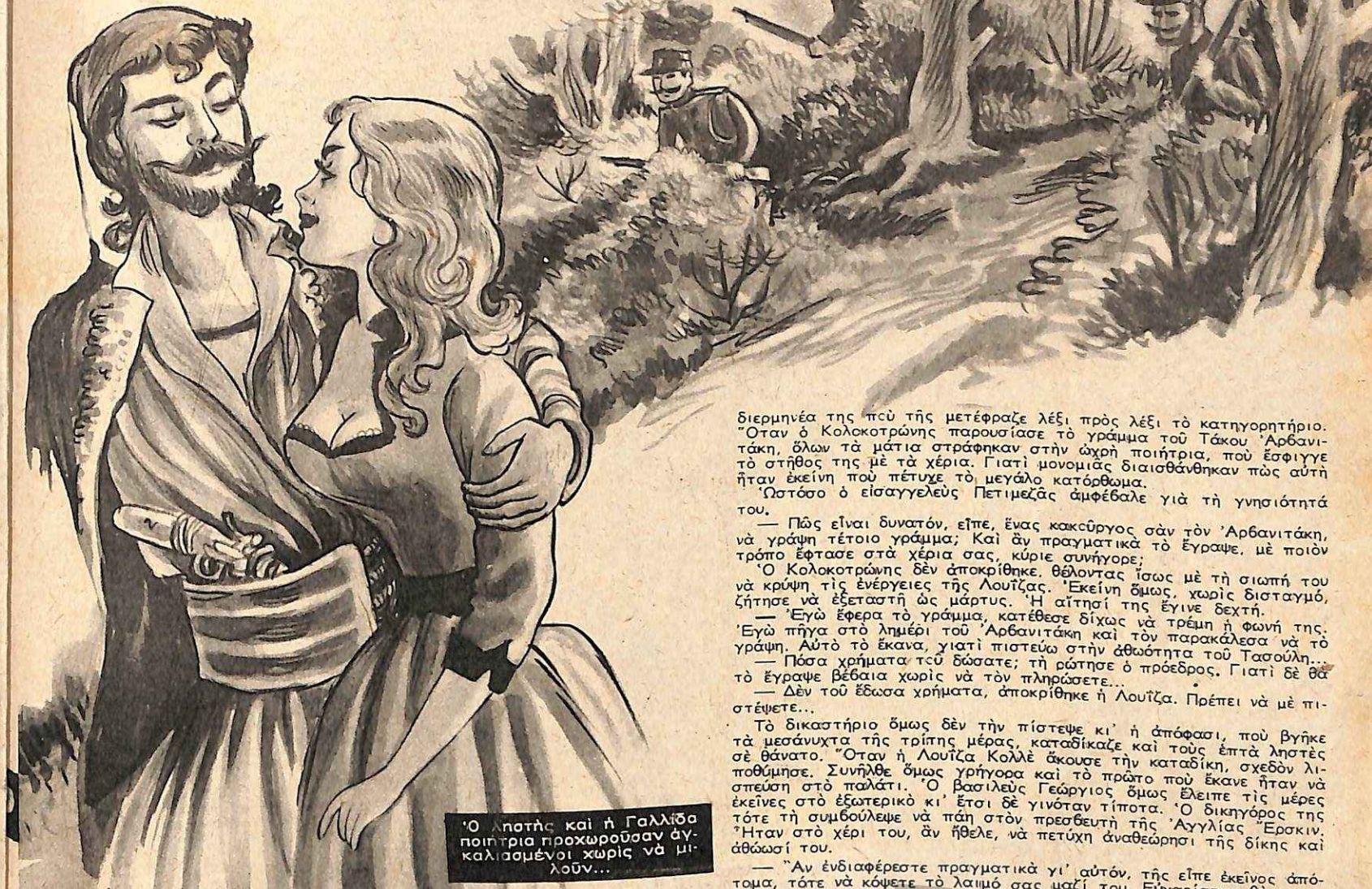
— Θά περιμένουμε λίγο άκόμη, είπε ό άξιωματικός στόν ένωμο-
τάρχη του. 'Αν δέν παρουσιάσθ ή Τασούλης, τότε θά πη πώς γελα-
στήκαμε. 'Εκτός άν ή Φραντσέζα τόν πήρη μαζί της στην 'Αθήνα...

Πάνω όμως, πού ήταν έτοιμοι νά παρατήσουν τήν «παγάνια» τους,
φάνηκαν νάρχησαν ό ληστής μέ τήν ποιήτρια. Προχωρούσαν άγκα-
λιασμένοι, χωρίς νά μιλούν. Τί νά πούν, άλλωστε, άφού δέν ήξερε
ό ένας τή γλώσσα τού άλλου; Κυτταζόντουσαν όμως στά μάτια και
τό βλέμμα τους έλεγε πολλά. Κανείς βέβαια δέ θά μπορούσε νά πη
σέ ποιά ψυχολογική κατάσταση βρισκόταν ό άξέστος αύτός βουνίσσιος,
δίπλα στην όμορφη Γαλλίδα. 'Όστόσο, φαίνονταν σά νά τόν είχε μαγέ-
ψει ή Λουίζα και δέν έκανε τήν παραμικρή κίνησι ν' άμυνθί, όταν ό
υπομοίραρχος Τσοκόπουλος μέ τούς άντρες του, πετάχτηκαν μπρός
του και τόν πρόσταξαν νά σηκώση ψηλά τά χέρια. 'Ο Τασούλης ύ-
πάκουσε. Κι' όταν τού πέρασαν τίς αλυσίδες, στέναξε μέσα από τήν
καρδιά του:

— Κρύμα! είπε. Μέ πιάσατε πάνω στην καλύτερη ώρα τής ζωής
μου...

Φαίνεται πώς ή Κολλέ είχε πληροφορηθί στό μεταξύ από τόν 'Ιδιο,
πώς είχε νά κάνει μέ ληστή, Γιατί ή σύλληψι του δέν τής προέξυνε
καμμία έντύπωσι. 'Ισως μάλιστα νά χάρηκε κιόλας πού ήσαν έτσι
τά πράγματα, γιατί ήταν βέβαιη πώς μέ τίς ενέργειές της, θά κα-
τόρθωνε νά τού δοθί χάρι και νά τόν πάρη μαζί της. Κι' τ'ως άκόμη
αυτή νά τόν είχε πείσει νά παραβεί χωρίς αντίστασι. 'Ο Τσοκό-
πουλος τής φέρόθηκε μέ άπόλυτη ευγένεια. Αυτό τό γράφει ή ίδια
στις σημειώσεις της: «Οι 'Ελληνες είναι λαός άειπορσέχτος. 'Ο
άξιωματικός, πού συνέλαβε τόν «Αναστάσιους» (τόν Τασούλη), ήταν
άληθινός Ιππότης. Δέ φέρόθηκε μόνο σέ μένα μέ άπαράμιλλη ευγένεια,
άλλά και σ' αύτόν άκόμη τό συνοδό μου, μ' όλο πού τόν θεωρούσε
ληστή τής πλέον φοβερής συμμορίας τών 'Ελλήνων βουνών...»

Ό Τασούλης μεταφέρθηκε στην 'Αθήνα, όπου, καθώς άναφέραμε
και πιο πάνω, κλείστηκε στόν Μεντρέσέ, μαζί μέ τούς άλλους έξη
«συναδέλφους» του, πού είχαν πιαστή προηγουμένως στό Μαραθώνα.
'Από τή στιγμή εκείνη, ή Λουίζα Κολλέ άρχισε τόν άγώνα της, γιά
νά σώση τόν άγαπημένο της θεό. Καθημερινά σχεδόν, πήγαινε στίς
φυλακές γιά νά τόν δει και νά τού μιλήση. 'Εκλαιγε κιόλας. Τού ώρ-

«Ο ληστής και ή Γαλλίδα
ποιητρια προχωρούσαν άγ-
καλισμένοι χωρίς νά μι-
λούν...»

κίζόταν όμως, ότι θά έκανε τό πόν γιά νά τόν βγάλη μιά ώρα άρ-
χήτερα από κει μέσα. 'Υστερα χάθηκε ξαφνικά και κανείς δέν ήξερε
πού ήταν. 'Αλλ' ή Λουίζα βρισκόταν στό λημέρι τού 'Αρβανιτάκη,
μαζί μ' ένα διερμηνέα. Καί πρότεινε στόν αρχιληστή κάτι πολύ τι-
μίο:

— Λές πώς άγαπάς τό Θάνο σάν παιδί σου, τού είπε. "Αν θές,
λοιπόν, νά σώσης τό κεφάλι του, δώσε μου ένα γράμμα μέ τήν ύπο-
γραφή σου, πού νά βεβαιώνη πώς δέν πήρε μέρος στή σφαγή τών πε-
ριηγητών...

— Καί τί θά τό κάνης τό γράμμα αύτό; ρώτησε ό 'Αρβανιτάκης.
Σέ ποιόν θά τό δώσης;
— Θά τό παρουσιάσω στή δίκη του. 'Ετσι μέ συμβούλεψε νά κάνω
ό δικηγόρος, πού ανέλαβε τήν ύπόθεσι...

Ό Τάκος έπεςε σέ συλλογή. 'Η όλημ αύτής τής γυναικάς κι' ή
άγάπη της γιά τόν Τασούλη, τόν συγκίνησαν άληθινά. 'Όστόσο, δι-
σέσσε στην άρχή νά δέσι τό γράμμα πού τού ζητούσε. 'Υστερα ό-
μως άλλαξε γνώμη κι' έγραψε ολόκληρο κατεβατό. 'Εκει μέσα άρκι-
μώς στην «Αγία Τράπεζα» και στην ψυχή πού θά παρέδιδε στόν
'Υψιστο, «όταν θάρχόταν ή ώρα», πώς ό Θάνος Τασούλης δέν είχε
καμμία άνάμεισι στή δολοφονία τών περιηγητών. Τό υπέγραψε κατό-
πιν, έβαλε τή σφραγίδα του από κάτω και τής τό παρέδωσε μέ μιά
θερμή χειραψία. Ευτυχισμένη ή Λουίζα πού πέτυχε τό σκοπό της, ξε-
ναγύρισε στην 'Αθήνα. 'Ήταν 10 Μαΐου 1870, ή μέρα όλοκληθί πού
θά γινόταν ή δίκη...

«Από πρώτας, ή μεγάλη τού Βαρβακείου πλατεία — άναφέρουν
τά δικαστικά χρονικά τής εποχής — κατελήφθη από πλήθος πολι-
τών. Δέν έμεινε ούτε γυνιά, ούτε παραθύρον, ούτε κλίμαξ, ούτε τ'
άλλοιστον μέρος τού καταστήματος, όπερ νά μη καταληφθί ύπ' άν-
θρώπων. Μέγαν αριθμόν άπετέλεσαν αι κυρίαί, μεταξύ τών όποιων διε-
κρίμετο ή Γαλλίς ποιήτρια κυρία Κολλέ, ή όποία είχαν άποδο τό άν-
τικείμενον είδιωκεφούσης όμιλίας κατά τας ήμέρας εκείνας. Οι έπίτα
λησταί είχαν μεταφερθί εκ τού Μενδρεσέ υπό τής στρατιωτικής δυ-
νάμεως, από βαθείας πρώτας, και είχαν κατακλεισθί εις παρακείμε-
νον τι τή αίθουση τών συζητήσεων δαμνάτιον. 'Όσαν δεμένοι και
έφευρούντο υπό τής στρατιωτικής δυνάμεως. Τά όνόματα τών λη-
στών είναι ταύτα: Άθαν. Τασούλης, Λεωνίδας Καλομοίρης, Νάσος
Κατσάνης, 'Αλέσιος Τσούνης, Φώτης Οικονόμου, Περικλής Λιάρης
και Κώστας Μοναχός...»

Συνήγορος τού Τασούλη ήταν ό περίφημος δικηγόρος Δημ. Κολο-
κοτρώνης. Τήν υπεράσπισι τών άλλων τήν ανέλαβαν ό Διαμαντόπου-
λος, ό Ζωντανός κι' ό Γουλιμής. Στην αίθουσα τού δικαστηρίου και
λός, ό έξωχριστά τιμητική θέσι παρευρίσκονταν οι πρεσβευτές τής 'Αγ-
γίας, τής Γαλλίας, τής 'Ιταλίας και τής 'Αμερικής, πολλοί 'Ελλη-
νες ύπουργοί και άλλοι άνώτεροι ύπάλληλοι τού Κράτους. 'Η δίκη
ήταν τρεις ολόκληρες μέρες. Στό διάστημα αύτό, ή Λουίζα Κολλέ
δέν έλειψε ούτε μιά στιγμή από τή θέσι της. Μέ φανερά άγωνία,
παρακολουθούσε όλα όσα λέγονταν κατά τή διαδικασία, μέσω του

διερμηνέα της πού τής μετέφραζε λέξι πός λέξι τό κατηγορητήριο.
'Όταν ό Κολοκοτρώνης παρουσίασε τό γράμμα τού Τάκου 'Αρβανι-
τάκη, όλων τά μάτια στράφηκαν στην όχρη ποιήτρια, πού έσφίγγε
τό στήθος της μέ τά χέρια. Γιατί μονομιάς διαισθανθήκαν πως αύτή
ήταν εκείνη πού πέτυχε τό μεγάλο κατορθώμα.

Όστόσο ό εισαγγελεύς Πετιμεζάς άμφέβαλε γιά τή γνησιότητα
τού.

— Πώς είναι δυνατόν, είπε, ένας κακούργος σάν τόν 'Αρβανιτάκη,
νά γράψη τέτοιο γράμμα; Καί άν πραγματικά τό έγραψε, μέ ποιόν
τρόπο έφτασε στα χέρια σας, κύριε συνήγορε;

Ό Κολοκοτρώνης δέν άποκρίθηκε, θέλοντας ίσως μέ τή σιωπή του
νά κρύψη τίς ενέργειες τής Λουίζας. 'Εκείνη όμως, χωρίς δισταγμό,
ζήτησε νά εξεταστή ως μάρτυς. 'Η αίτησί της έγινε δεχτή.

— 'Εγώ έφερα τό γράμμα, κατέθεσε δίχως νά τρέμη ή φωνή της.
'Εγώ πήγα στό λημέρι τού 'Αρβανιτάκη και τόν παρακάλεσα νά τό
γράψη. Αυτό τό έκανα, γιατί πιστεύω στην άθωότητα τού Τασούλη...

Πόσα χρίματα τού δώσατε, τή ρώτησε ό πρέεδρος. Γιατί δέ θά
τό έγραψε βέβαια χωρίς νά τόν πληρώσετε...

— Δέν τό έδωσα χρίματα, άποκρίθηκε ή Λουίζα. Πρέπει νά μέ πι-
στεύετε...

Τό δικαστήριο όμως δέν τήν πίστεψε κι' ή άπόφασι, πού βγήκε
τά μεσάνυχτα τής τρίτης μέρας, καταδίκασε και τούς έπίτα ληστές
σέ θάνατο. 'Όταν ή Λουίζα Κολλέ άκουσε τήν καταδίκη, σχεδόν λι-
ποθύμισε. Συνήλθε όμως γρήγορα και τό πρώτο πού έκανε ήταν νά
σπεύσι στό παλάτι. 'Ο βασιλεύς Γεώργιος όμως έλειπε τίς μέρες
έκείνες στό έξωτερικό κι' έτσι δέ γινόταν τίποτα. 'Ο δικηγόρος της
τότε τή συμβούλεψε νά πησ στόν πρεσβευτή της 'Αγγλίας 'Ερσκιν.
'Ήταν στό χέρι του, άν ήθελε, νά πετύχη άναθεώρησι τής δίκης και
άδούσι τού.

— 'Αν ενδιαφέρεστε πραγματικά γι' αύτόν, τής είπε εκείνος από-
τομα, τότε νά κόψετε τό λαίμη σας μαζί του. Ευχάριστος θα μεσο-
λαβήσω στό δήμιο νά σας κάνει αύτή τή χάρι...

'Απογοητευμένη ή Λουίζα, γύρισε στό ξενοδοχείο της κι' έμεινε
κλεισμένη ως τίς 8 'Ιουνίου 1870. 'Ήταν ή μέρα πού είχε όρισθί
γιά τήν καταδίκη τών ληστών. «Ασ' έσπέρας — άναφέρει έκθεσι
τής εποχής — ή λαιμητόμος, άποδιδασθεύσα εις Πειραιά εκ τού
πολεμικού άτυμπλοίου, μετεκομίσθη εις 'Αθήνας, τή συνοδεία στρα-
τιωτικής δυνάμεως και εστίθη τήν νύκτα πός άνατολάς τού Πεδίου
τού 'Αρεως και παρά τούς πρόποδας τών λοφίσκων. 'Από πρώτας,
20.000 και πλέον λαού πρωτεύουσας και Πειραιώς, πάσης τάξεως,
ήλικίας και φύλου, διηυθύνθησαν πός τόν τόπον τής εκτέλεσεως, ίνα
παρασταθώσι κατά τήν εκτέλεσιν τής θανατικής ποινής τών κακούρ-
γων, όστινες, διά τής σφαγής τεσσάρων άθών και ευγενών ένών,
έδοφόρησαν εις τόν έξω κόσμον τήν τιμήν τού έλληνικού έθνους...»

Πρώτος ανέβηκε στό ικρίωμα ό Κώστας Μοναχός, δεύτερος ό Λεω-
νίδας Καλομοίρης, τρίτος ό 'Αλέσιος Τσούνης, τέταρτος ό Περικλής
Λιάρης και πέμπτος ό Θάνος Τασούλης. 'Όταν ή Λουίζα τόν είδε
μέ τίς αλυσίδες στα χέρια, έδωλε μιά κραυγή πού συγκίνησε πραγ-
ματικά αύτούς πού τήν άκούσαν:

— Μόν άμούρι! Μόν άμούρι! (άγάπη μου, άγάπη μου).

Και πνίγηκε στ' αναφυλλιά. Φαίνεται άπότσο πώς τήν κραυγή
αυτή τήν άκουσε κι' ό ληστής, γιατί γύρισε τό κεφάλι του πός τό
μέρος πού στεκόταν εκείνη, πού τόσο τόν άγάπησε, χαμογέλασε πι-
κρα και έπειτα τό παρέδωσε στό δήμιο. 'Η Γαλλίδα έπεςε λιπόθυμη
στά χέρια τού διερμηνέα και τού δικηγόρου της. 'Ετσι άναίσθητη
τήν ώδηγησαν στό ξενοδοχείο της, όπου πάλεψε άνάμεσα στή ζωή και
στό θάνατο τρεις έβδομάδες. Τήν έκανε όμως άνάμεσα στή ζωή και
γιατρός Γ. Θεαγένης, πού είχε σπουδάσει τό Παρίσι ό φημισμένος
τήν ποιήτρια από παιδιά. 'Η Λουίζα είχε καταβληθί, καί γινώριζε
ράσει πάνω τής ολόκληρης αίκνας. 'Όταν, επί τέλους, συνήλθε κι'
άποφάσισε νά φύγη, έκανε μιά περιέργη αίτησι: Παρακαλούσε νά τής
δώσουν τό κεφάλι τού Θάνου Τασούλη, πού τό είχαν μεταφέρει στό
ή αίτησί της άπερίφρονη. Τότε έγραψε ένα γράμμα τών ληστών, πού
τό άναφέρει ό ίδιος στην άλληλογραφία της — πού τό άποθήσανε
πληγές. Τίποτ' άλλο. 'Η Λουίζα ακολουθούσε τή συμβουλή τού πιο
βαθείως
προς χαρακτηρίζει τήν 'Ελλάδα ως «πατρίδα ληστών και κακούργων»,
μόνο ή Γαλλία ύψωσε τή φωνή της γιά τήν 'Ελλάδα, ιδιαιτέρα ή έ-
φημερίς «Εθνική Γνώμη», πού καυτηρίασε άγρια όλους όσους ής
είχε τήν ύπογραφή τής Λουίζας Κολλέ. Κι' ή σπουδαύουσα έλληνική
νεολαία τού Παρισιού, τής έστειλε ένα θερμότατο ευχарιστήριο και
τήν άνόμαζε επίτιμο μέλος τού σωματείου της...

Οι παθήσεις της καρδιάς

Αιτίες, συμπτώματα και θεραπεία

ΑΠΟ σφάντα περίπου χρόνια οι παθήσεις της καρδιάς και των αγγείων δεν έπαυαν να δημιουργούν ολοένα και περισσότερα θύματα, για να καταλάβουν, τελικά, την πρώτη θέση ανάμεσα στις ανθρώπινες μαστίγες. Για να πάρουμε παράδειγμα τη Γαλλία, ως το τέλος του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, μόνον 1 Γάλλος στους 40 πέθανε από την καρδιά του. Σήμερα, στους 5 Γάλλους που πεθαίνουν, ο 1 πεθαίνει από την καρδιά του.

Σε ποιους λόγους οφείλεται αυτή η αύξηση των καρδιοπαθειών στις ημέρες μας;

Ένας λόγος είναι το ότι η διάρκεια της ζωής μας μεγάλωσε. Ο μέσος όρος, από τα 45 που ήταν πριν, πέρασε στα 62. Αυτή η αύξηση οφείλεται στην καλύτερη κατάσταση των βιολογικών συνθηκών, στην άνοδο των αντιβιοτικών και στις μεγάλες προόδους της ιατρικής επιστήμης. Παλαιότερα, λοιπόν, οι άνθρωποι πεθάναν από μολυσματικές και άλλες ασθένειες, προτού φτάσουν στην ηλικία όπου εμφανίζονται συνήθως οι παθήσεις της καρδιάς και των αγγείων.

Ο δεύτερος σοβαρός λόγος είναι το «κλίμα» της σημερινής ζωής, που κυλάει σε ρυθμό λήγους και που γεμίζει τον άνθρωπο με έννοιες και αγωνίες. Γι' αυτό οι άντρες που επωμίζονται όλα τα βάρη και τις εθύνες προσβάλλονται σε πολύ μεγαλύτερη αναλογία από τις γυναίκες.

Μπορούμε να διακρίνουμε τις παθήσεις της καρδιάς σε τρεις ιδιαίτερες κατηγορίες:

1) Στις εκ γενετής οργανικές βλάβες της καρδιάς, όπως είναι π.χ. η κυανή ασθένεια ή η στένωση του ισθμού της αορτής, που η θεραπεία τους δε μπορεί να γίνει παρά μόνον με χειρουργική επέμβαση.

2) Στις επίκτητες, όπως είναι η στηθάγχη, οι δέξιες ρευματισμοί, η καρδιακή ανεπάρκεια, η αρρυθμία της καρδιάς, κλπ.

3) Στις καρδιακές νευρώσεις, που δεν είναι παρά ψευτικές καρδιοπαθείες, γιατί οι αυτές η βλάβη βρίσκεται στο συμπαθητικό νευρικό σύστημα κι όχι στην καρδιά.

Αλλά σε ποιά ηλικία εμφανίζονται συνήθως οι καρδιοπαθείες;

Είναι περιττό να πούμε ότι οι εκ γενετής καρδιοπαθείες υπάρχουν από την πρώτη στιγμή που το νεογνό έρχεται στον κόσμο.

Είναι δυνατόν, όμως, τα συμπτώματά τους να εκδηλωθούν ή να καταστούν έντονότερα με την πάροδο του χρόνου;

Οι δέξιες ρευματισμοί προσβάλλουν συνήθως τα παιδιά, έπειτα από την ηλικία των 5 χρόνων (ποτέ πριν από τα 3) και τους νέους. Οι νεότερες παρατηρήσεις απέδειξαν ότι οι κρίσιμες εποχές είναι τα καλοκαιρινά χρόνια της αναπτύξεως, δηλαδή γύρω στα 7, όποτε το παιδί περνάει από τη βροφική στην παιδική ηλικία, και μεταξύ των 12 και 15, όποτε το παιδί περνάει στην εφηβική ηλικία.

Οι δέξιες ρευματισμοί μπορούν, όμως, να εμφανισθούν και μετά τα 20, ακόμη δε και σε γέροντες. Άλλοι οι περιπτώσεις αυτές είναι σπανιότερες.

Η στηθάγχη εμφανίζεται ως επί το πλείστον μετά τα 40 χρόνια.

Μετά τα 45 χρόνια, τέλος, εμφανίζεται η αρτηριακή υπέρταση, η αρρυθμία της καρδιάς, η καρδιακή ανεπάρκεια κτλ.

Όσο για τις νευρωτικές καταστάσεις, μπορούν να καλά τα συμπτώματα μιας αληθινής καρδιοπαθείας, ώσπου άλλων συγχρόνων διαγνωστικών μεθόδων, κι' αυτός ακόμη ο γιατρός μπορεί να γελαστή τις περισσότερες φορές.

Άλλ' ως δοίμε ποιές είναι οι αιτίες, τα συμπτώματα και η θεραπευτική αγωγή των κυριωτέρων από τις καρδιακές παθήσεις:

1) Στηθάγχη

Αιτίες: Ανεπάρκεια της αριστερής κοιλίας, αεροφογία. Είναι δυνατόν επίσης μία παλαιά σύφιλη, που θεραπεύθηκε άτελώς, να προκαλέσει στηθάγχη, λόγω του ότι το μικρόβιο της ώχρας σπειρο-

χαιτης εισχώρησε μέχρι των στεφανιαίων αρτηριών.

Συμπτώματα: Πόνος πίσω από το στήθος (ο ασθενής έχει την εντύπωση πως τον σφίγγει ένα σιδερένιο χέρι). Ο πόνος αυτός εξαπλώνεται στον αριστερό ώμο και φτάνει ως το μικρό δάκτυλο του χεριού. Είναι δυνατόν να εμφανισθεί είτε έπειτα από μία προσπάθεια ή άδραστη, κατά τη νύχτα, την ώρα που ο ασθενής κοιμάται. Η χολερυθρία που περιέχεται μέσα στο αίμα παρουσιάζει αξιοσημείωτη αύξηση.

Θεραπευτική αγωγή: Ο ασθενής πρέπει να σταματήσει το κάπνισμα. Φάρμακα δύο ειδών: αγγειοσυσταλτικά (να καταποτίσει τριπλίνη-καφεΐνη σταματούν άμεσα τον δονηρό σπασμό) και καταπραυντικά.

Η χειρουργική θεραπεία της στηθάγχης γίνεται είτε με μεταμοσχεύσεις μυών ή τημνάτων από το έπινγκον, είτε με εξαίρεση των συμπαθητικών νευρών που εξουσιάζουν τις στεφανιαίες αρτηρίες, είτε με εξαίρεση των αισθητηρίων νευρών που μεταφέρουν τον πόνο στον εγκέφαλο.

2) Έμφραξις

Η έμφραξις είναι η τρομακτική έπαισση της στηθάγχης. Μπορεί να προκαλέσει θάνατο πνευμονικών οδών ή έμβολη. Η έμφραξις οφείλεται στο ότι μια περιοχή της καρδιάς, που δεν τροφοδοτείται πια με αίμα, παθαίνει ασφυξία.

Στην έμφραξη, ο πόνος είναι ο ίδιος με εκείνον της στηθάγχης, αλλά εξαίρετα βίαιος. Έτσι που ο ασθενής νομίζει πως θα πεθάνει από τη μία στιγμή στην άλλη. Έντονη, έξ' άλλου, στη στηθάγχη ο πόνος περνάει έπειτα από μερικά δευτερόλεπτα ή λεπτά, στην έμφραξη παρατείνεται επί αρκετό χρονικό διάστημα. Κατά τη διάρκεια της κρίσεως, η αρτηριακή πίεση πέφτει με ταχύτατο ρυθμό.

Σε περίπτωση έμφραξης, το ηλεκτροκαρδιογράφημα παρουσιάζει μία χαρακτηριστική καμπύλη.

Θεραπευτική αγωγή: Απόλυτη ανάπαυση στο κρεβάτι και μετά την πάροδο της κρίσεως.

Μορφίνη σε ύψους δόσεις. Καμφορά. Τα τονωτικά του καρδιακού μυός, όπως η δοκλυτίνη και η ούσαλίνη καλόν είναι να αποφεύγονται. Εισπνοές οξυγόνου.

3) Καρδιακή ανεπάρκεια

Η καρδιακή ανεπάρκεια είναι η κατάληξη όλων των καρδιακών παθήσεων. Η καρδιά, υποχρεωμένη να εργάζεται περισσότερο για να αναπληρώσει αυτή η έκλεινη τη βλάβη, φθείρεται βαθμιαία και δε μπορεί πια να εκπληρώσει την αποστολή της. Έκείνο που χαρακτηρίζει την καρδιακή ανεπάρκεια είναι ότι το αίμα λιμνάζει στα περιφερειακά αγγεία, για το λόγο ότι η αναρρόφησή του από την καρδιά δεν γίνεται κανονικά.

Συμπτώματα: Το ήπαρ είναι διωγκωμένο και πονάει. Πλευρίτις λόγω στάσεως του αίματος (είναι η καλούμενη πλευρίτις των καρδιακών). Συμφορητικές βροχίτιδες των πνευμόνων. Ελάττωσις της ποσότητας των ούρων. Οίδημα στα χέρια και στα πόδια. Βραδύς κυκλοφοριακός ρυθμός. Φλεβική πίεση ηυξημένη λόγω της βραδυαρίας της αναρρόφησης.

Θεραπευτική αγωγή: Απόλυτη ανάπαυση στο κρεβάτι. Δίαιτα χωρίς αλάτι. Πρέπει να γίνει εκκένωση όλων των υγρών που έχουν συγκεντρωθεί σε διάφορα μέρη του σώματος (πλευρίτις, άσκιτης, οίδημα κτλ.). Ενίσχυσις της καρδιάς με δοκλυτίνη και ούσαλίνη. Βιταμίνες της κατηγορίας Β σε μεγάλες δόσεις. Αγγειοδιασταλτικά φάρμακα (θεοφυλλίνη). Ενίσχυσις της λειτουργίας των νεφρών.

4) Η ρευματική καρδιά

Αιτίες: Ο δέξις ρευματισμός, σύμφωνα με την κλασική έκφραση, εγλύφει τις αρθρώσεις, αλλά δαγκώνει την καρδιά. Για την ακρίβεια, δαγκώνει όλα τα τμήματα της καρδιάς: α) Το έμβολο, που είναι ο έσω-μυϊκός της καρδιάς. Απ' αυτό χιτών καλύπτει όλα τα εσωτερικά τοιχώματα της καρδιάς. Οι πτυχώσεις του σχηματίζουν τις βαλβίδες, που ρυθμίζουν την κυκλοφορία του αίματος μέσα στις κοιλότητες της. β) Το περικάρδιο, που είναι ο εξωτερικός χιτών της καρδιάς, είδος σακκού με διπλά τοιχώματα, που την περιβάλλει από παντού. γ) Το μυοκάρδιο, που είναι ο ισχυρός μύς της καρδιάς.

Συμπτώματα: Αν έχη προσβληθεί το έμβολο: Οι παλμοί της καρδιάς γίνονται άρχικά υπόκοφοι και άργότερα συνοδεύονται από φασίματα, που οφείλονται στις διαφυγές του αίματος. (Λόγω της βλάβης των βαλβίδων, που δεν κλείνουν πια έρμητικά, μία ποσότης αίματος ξαναγυρίζει από τους κόλπους στις κοιλίες).

Αν έχη προσβληθεί το περικάρδιο, η καρδιά παρουσιάζει έναν ήχο τρίτης κατά την ακροαστική εξέταση. Αν έχη προσβληθεί το μυοκάρδιο: Οι μηχανικοί ήχοι της καρδιάς γίνονται υπόκοφοι. Πτώσις της αρτηριακής πίεσεως.

Αριστερά: 1) Κοίλη φλέβα. 2) Αορτή. 3) Πνευμονική αρτηρία. 4) Πνευμονικές φλέβες. 5) Δεξιά στεφανιαία αρτηρία. 6) Αριστερά στεφανιαία αρτηρία. 7) Αριστερά στεφανιαία αρτηρία. 8) Ζώνη που δεν τροφοδοτείται με αίμα και που παθαίνει ασφυξία. Προκαλείται τότε η καλούμενη καρδιακή έμφραξις. Δεξιά: Οι οξείες ρευματισμοί μπορούν να προσβάλουν όλα τα μέρη της καρδιάς (περικάρδιο, έμβολο, μυοκάρδιο) και να προκαλέσουν στένωση και σκλήρυνση των βαλβίδων. 1) Ινώδης ούλη του μυοκαρδίου. 2) Συμφορητικές βροχίτιδες. 3) Ορρωδής σάκος. 4) Σκλήρυνσις των βαλβίδων, που δεν κλείνουν πια έρμητικά. Μία ποσότης αίματος ξαναγυρίζει τότε από τους κόλπους στις κοιλίες. 5) Ζώνη του περικαρδίου, όπου δημιουργείται ήχος τρίτης. 6) Επιδερμική ζώνη στον καρδιακό μύ. Η ζώνη αυτή παρουσιάζει μικρότερη αντίσταση.

Η καρδιά είναι ένα λεπτότατο και θαυμαστός ακρίβειας ρολόι. Οι συσταλτικές κινήσεις της οφείλονται σε τρία γάγγλια: Το γάγγλιο των Κέθ και Θάκ που προκαλεί τη συστολή των κόλπων, το γάγγλιο του Ασοφ-Ταβάρ, που χρησιμεύει ως ενδιάμεσος σταθμός μεταξύ του προηγούμενου και του τρίτου γάγγλιου, του καλούμενου του Χίς. Το γάγγλιο αυτό προκαλεί την αντίστοιχη συστολή των κοιλιών. Στην εικόνα: 1) Ανωτέρα κοίλη φλέβα. 2) Πνευμονικές φλέβες. 3) Γάγγλιον των Κέθ και Θάκ. 4) Κατώτερα κοίλη φλέβα. 5) Γάγγλιο του Ασοφ-Ταβάρ. 6) Γάγγλιον του Χίς (αριστερός βραχίονας). 7) Γάγγλιον του Χίς (δεξιός βραχίονας). 8) Δεξιός κόλπος. 9) Αριστερός κόλπος. 10) Δεξιά κοιλία. 11) Αριστερή κοιλία.

Η εξέτασις με τον ηλεκτροκαρδιογράφο είναι απαραίτητη και στις τρεις περιπτώσεις.

Θεραπευτική αγωγή: Η θεραπεία του δέξις ρευματισμού εξαρτάται και τις καρδιακές ανωμαλίες. Ανάπαυση στο κρεβάτι. Γαλακτική διαίτα. Σαλικυλικών νάτριο, ασπιρίνη, βειον, κορτιζόνη, ACTH, θυροειδικά έγκυλίσματα.

Εκείνο που δίνει εξαιρετική σοβαρότητα στις καρδιοπαθείες είναι η στενή σχέση που υπάρχει μεταξύ της καρδιάς και των άλλων οργάνων. Κάθε πάθησις των πνευμόνων, του ήπατος, των νεφρών και του εγκεφάλου έχει άμεσο αντίκτυπο στην καρδιά. Κατά τον ίδιο τρόπο, μία πάθησις της καρδιάς επηρεάζει τη λειτουργία αυτών των οργάνων. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίον οι ενδοχόμενες έπιλοκές μιας καρδιοπαθείας έχουν την αυτή ή και μεγαλύτερη σημασία από την ίδια.

Είναι πλέον να νομίζουμε ότι οι ασθένειες της καρδιάς εμφανίζονται από τη μία μέρα στην άλλη. Είναι τουναντιόν το αποτέλεσμα μιας μακράς επεξεργασίας, που γίνεται αδόκητα μέσα στον οργανισμό μας. (Με τη λέξη καθόρουσα έννοουμε την άτυχη συμπτωμάτων, που θα μπορούσαν να προκαλέσουν την προσοχή μας).

Σε κάθε καρδιοπάθεια—μιλάμε πάντα για τις επίκτητες—διακρίνουμε τρία στάδια:

1) Το προπαρασκευαστικό, που μπορεί να διαρκέσει ολόκληρα χρόνια. Κατά το στάδιο αυτό η εκδήλωσις της ασθένειας μπορεί να αποφευχθεί δριυστικά.

2) Το στάδιο της δριυστικής εγκαταστάσεως της ασθένειας. Πολλά μπορεί να γίνουν ακόμη. Η έγκαιρη διάγνωσις θα προλάβει τις δυσάρεστες εξελίξεις.

3) Το στάδιο της εκφυλιστικής εξέλιξεως. Το κακό έχει γίνει πια. Αλλά μπορούμε να προλάβουμε τις περαιτέρω εξελίξεις του ή να καθυστερήσουμε το ρυθμό τους, πράγμα που είναι πολύ σημαντικό.

Οι σύγχρονοι επιστημονικοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι η κυριώτερη αποστολή των καρδιολόγων δεν συνίσταται στο να θεραπεύουν τις καρδιοπαθείες, όσο κυρίως στο να τις προλαμβάνουν.

Αλλά, φυσικά, στο ρόλο τους αυτόν πρέπει να τους βοηθήσουμε κι' έμεις οι ίδιοι.

«Όλοι μας θέπρεπε να καταλάβουμε ότι έχουμε μία μόνον καρδιά, που δεν μπορούμε, για τη στιγμή τουλάχιστον, να την αντικαταστήσουμε με τίποτα άλλο, όπως γίνεται με διάφορα άλλα όργανα του σώματός μας — γράφει ο γιατρός Γκλαί.

Αυτή η καρδιά έχει την ευθύνη για την καλή λειτουργία του οργανισμού μας.

Ο ρόλος που της έταξε η φύσις είναι πολύ μεγάλος και δεν πρέπει να την επιβαρύνουμε με πρόσθετη εργασία. Ας την αφήσουμε, λοιπόν, στην κανονική λειτουργία της κι' ας μην ζητάμε από αυτήν περισσότερα από ό,τι μπορεί να κάνει, όπως δεν ζητάμε από ένα αυτοκίνητο, που η άνωτάτη ταχύτητά του είναι τα 120 χιλιόμετρα την ώρα, να τρέξει με 150 ή με 200.

«Ο υγιής άνθρωπος δεν αισθάνεται πως έχει καρδιά. Από τη στιγμή, όμως, που αρχίζουμε να την καταλαβαίνουμε, θα πρέπει να προσέχουμε.

Γιατί αυτό δείχνει πως κάτι το άνωμαλο υπάρχει στο πολυτίμο αυτό όργανο, από το οποίο εξαρτάται η ζωή μας, η δραστηριότης μας και το μέλλον μας».

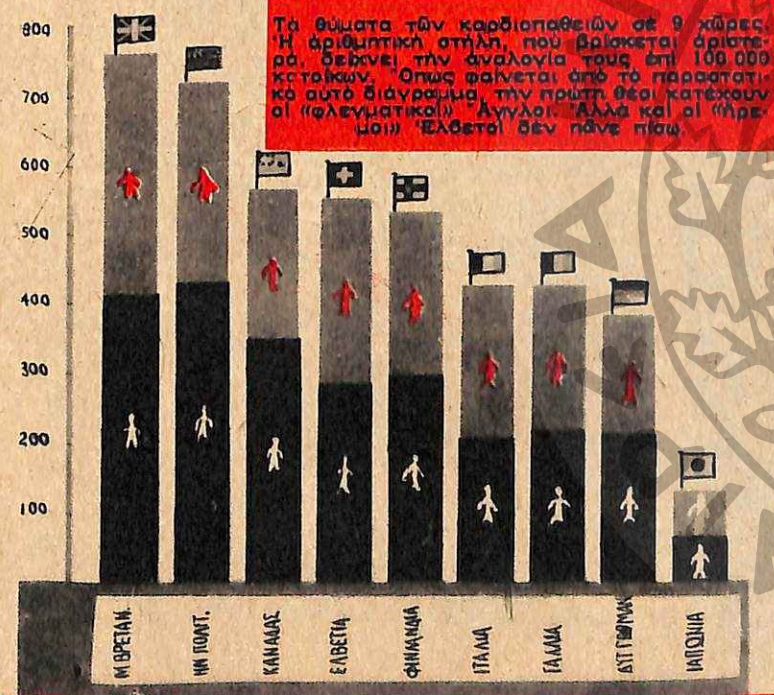
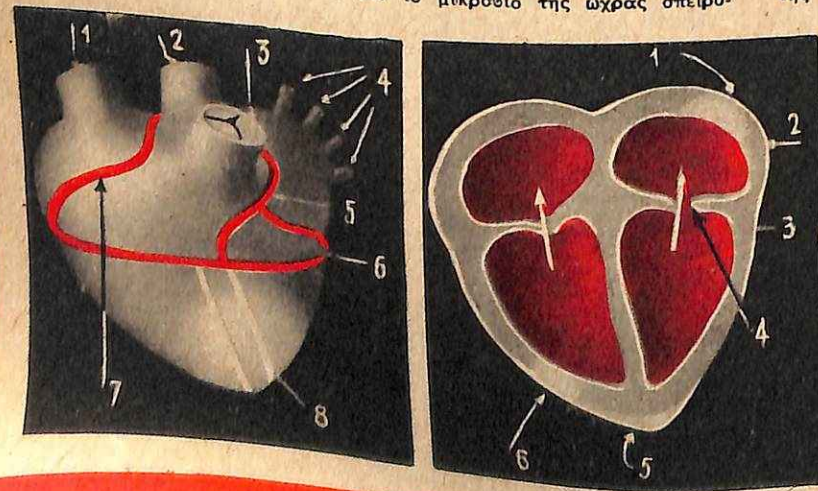
Με λίγες νοσημίες

Η ζέση και η υγρασία κάνουν την καρδιά να εργάζεται κουραστικότερα. Είναι λοιπόν μάλλον επικίνδυνες για τους μοι το χειμώνα και 26 το καλοκαίρι με σχετική υγρασία λιγότερη από 60%.

Η «υπομυκίνη» είναι ένα νέο αντιβιοτικό, ωφέλιμο κατά της αμοιβαδικής δυσεντερίας.

Μία στατιστική που έγινε στη Βαλτιμόρη, απέδειξε ότι σε κάθε 10 Αμερικανούς, ο ένας είναι ψυχοπαθής! Οι ψυχοπαθείς, είναι δύο φορές συχνότερες στις γυναίκες! Οι ψυχοπαθείς έχουν μεγαλύτερη ταχύτητα στην ανάπτυξη, παρά στους άντρες. Αυτό οφείλεται στην ανάπτυξη των λευκών — άγνωστο για ποιο λόγο.

Ένας γιατρός της Μιννεσώτα υπολόγισε και διαπίστωσε πως οι καπνιστές κερδίζουν κατά μέσον όρον 3-4 κιλά βάρους, σε ταν κόβουν το κάπνισμα.

Μέσα σε λίγα λεπτά οι φλόγες είχαν ζώσει το κτίριο...

Ο έμπροστίς του Τζέρνι

Μισούσε τα μωρά και τα παιδικά
αμαξάκια

ΤΑ ΕΗΜΕΡΙΣΜΑΤΑ της 4ης Μαΐου 1949, ένα γυναικείο μαλασμά τρώου άνηχεσε μέσ' στη σιωπή που άπλωνότανε σ' ένα άποκεντρο δρόμο του Τζέρσεϊ Σίτυ. Μιά γυναικία είχε προβάλει σ' ένα παράθυρο του δευτέρου πατώματος μιάς τριώροφης παλιάς οικοδομής και φώναζε άπελπισμένα, ζητώντας βοήθεια...

Το σπίτι αυτό είχε πιάσει φωτιά. Μέσα σε λίγα λεπτά, οι φλόγες είχαν ζώσει το κτίριο. Οι ένοικοι, πανικόβλητοι, πηδούσαν απ' τα παράθυρα ή ζητούσαν να ξεφύγουν από τις στεγές των γειτονικών σπιτιών. Στο μεταξύ, είχαν φτάσει οι πυροσβέστες. Έπι μία ώρα όμως, οι φλόγες κι' οι καπνοί τους κρατούσαν σ' απόσταση. Τέλος, κατάρωσαν να δαμάσουν την πυρκαγιά.

Άρχισαν τότε οι έρευνες, μέσα στα μαυρισμένα έρείπια. Σ' ένα διαμέρισμα του τρίτου πατώματος, βρέθηκαν τα πτώματα ενός Ιταλοαμερικανού και τών τεσσάρων παιδιών του. Έκτός απ' αυτούς, υπήρχαν και πολλοί τραυματίες.

Ήταν η πέμπτη νυχτερινή πυρκαγιά, που είχε συμβή στο Τζέρσεϊ Σίτυ μέσα στην τελευταία διετία. Στις άλλες τέσσερες, είχε εξακριβωθεί, ότι η φωτιά ξεκίνησε από ένα παιδικό αμαξάκι, που κι' άλλα εύφλεκτα υλικά. Ήταν λοιπόν, γεμάτο μ' έφημερίδες και παιχνίδια. Ήταν λοιπόν, γεμάτο μ' έφημερίδες και παιχνίδια.

Και σ' αυτήν όμως την περίπτωση, άποδείχτηκε το ίδιο πράγμα. Η πυρκαγιά είχε αρχίσει απ' το ισόγειο, όπου τ' είχε καμμένα όλα. Λοιπόν, τα τέσσερα παιδιά, που τ' είχε καμμένα μόνο μέχρι βάθους μισού πόντου. Ήταν ένα σημάδι που έδειχνε, για να εστιάσουν οι φλόγες, για να εστιάσουν οι φλόγες, για να εστιάσουν οι φλόγες.

Εξ άλλου, βρέθηκε και πάλι ανάμεσα στα έρείπια το άπαραίτητο παιδικό αμαξάκι, που περιείχε ακόμα αμαξάκια από έφημερίδες.

Ήταν ωστόσο η πρώτη φορά, που το έγκληματικό έργο του άγνωστου έμπροστού είχε και ανθρώπινα θύματα!

τέσσερες προηγούμενες πυρκαγιές είχαν καταπολεμηθή έγκαιρως, με μικρότερες ζημιές, πάντως δε οι ένοικοι είχαν γλυτώσει.

Η άστυνομία δεν άμφέβαλλε πως είχε να κάνει μ' ένα «πυρομανή», ένα απ' τούς ψυχοπαθείς εκείνους τύπους, που ανάδουν πυρκαγιές για ν' άπολαύσουν το θέαμα. Δεν κατάρωσαν όμως ν' άνακαλύψουν κανένα ίχνος του. Κανείς δεν είχε παρατηρήσει εκεί γύρω ένα άγνωστο ή κάτι το άσυνήθιστο, πριν ή μετά την πυρκαγιά.

Η μυστηριώδης αυτή ύπόθεση προκάλεσε το ζήλο ένδιαφέρον ένός νεαρού άστυφύλακα, που λεγόταν Ράμπερτ Ο' Μπράιεν και που φιλοδοξούσε να διακριθή με κάποια έξαιρετική έπιτυχία. Ζήτησε, λοιπόν, τα στοιχεία απ' τα αρχεία της άστυνομίας κι' άρχισε τη συστηματική μελέτη τους.

Αντιμετώπισε πρώτα την πιθανότητα των έμπρησμών από συμφορύν. Άλλα δε μπόρεσε ν' άνακαλύψει κανένα στοιχείο, που να στηρίξη μία τέτοια άποψη.

Έμενε, λοιπόν, η έξήγησι, ότι έπρόκειτο για κάποιον πυρομανή. Απ' τα άστυνομικά αρχεία, ο Ο' Μπράιεν έμαθε, ότι ένας μόνον άνθρωπος πίστευε πως είχε δη τον έμπροστί: κάποιος Τζέιμς Φάιν, ένοικος του σπιτιού, όπου είχε σημειωθεί η τρίτη πυρκαγιά. Γυρίζοντας στο σπίτι του, κατά τα μεσάνυχτα, είχε δη να βγαίνει τρέχοντας ένας άγνωστος. Δεν του έδωσε πολλή προσοχή. Παρατήρησε μόνο πως ήταν νέος, μελαχροινός, εύσωμος, με μακρύ πρόσωπο, και πως φρούσε ρεμπουμπλικά. Άργότερα κατάλαβε πως έπρόκειτο για τον έμπροστί.

Ένώ ο άστυφύλακας άσχολείτο μ' αυτή την έρευνα, σημειώθηκε κι' άλλη πυρκαγιά στο Τζέρσεϊ Σίτυ, η έκτη, πάντα με το συνηθισμένο παιδικό αμαξάκι με τις έφημερίδες. Και σ' αυτήν έπίσης την περίπτωση, είδε ένας ένοικος τον ψηλό νέο με τη ρεμπουμπλικά και με το μακρύ πρόσωπο. Η άστυνομία του παρουσίασε διαφόρους ύπόπτους, δεν άναγνώρισε όμως κανένα απ' αυτούς.

Σε δύο βδομάδες, άκολούθησε και έβδομη πυρκαγιά, με τις ίδιες συνθήκες. Οι κάτοικοι του Τζέρσεϊ Σίτυ είχαν τρομοκρατηθή. Πού θα χτυπούσε, άρα γε, ο πυρομανής, την έπομένη φορά;...

Μά ο Ο' Μπράιεν δεν έχανε τον καιρό του. Έστρεψε την προσοχή του προς τον τρόπο, που έδωσε τη φωτιά ο άγνωστος πυρομανής.

Συνήθως, οι περισσότεροι έμπροσται αλλάζουν κάθε φορά σύστημα ενεργείας. Αυτός όμως έπέμενε στο ίδιο πάντα: στο παιδικό αμαξάκι με τις έφημερίδες, που του επέτρεπε ν' άπομακρυνθή, πριν εκδηλωθή η φωτιά.

Τι σημαίνει αυτή η έπιμονη προτίμησι; Η Ο' Μπράιεν έδωσε μία λογική και έξυμνη έξήγησι: 'Ο έμπροστίς έχθρευόταν ιδιαίτερας τα παιδικά αμαξάκια και πεθούσε ύποσυνείδητα να τα καταστρέψει. Γιατί όμως; Γιατί συμβόλιζαν στα μάτια του τα μωρά. Συνεπώς μισούσε τα μωρά, τα ξένα παιδιά. Για ποιο λόγο; Πιθανότατα, γιατί δεν είχε κατωρθώσει ν' άποκτήσει δικό του.

Δε μπόρεσε ο Ο' Μπράιεν να πείσει τούς προϊσταμένους του για τη λογική των συλλογισμών του. Αυτό όμως δεν τον άποθάρρυνε, και συνέχισε τις έρευνες για δικό του λογαριασμό.

Σκέφτηκε ύστερα πως ο άγνωστος πυρομανής θα είχε διαλέξει πιθανότατα για τον πρώτο έμπροστί του ένα σπίτι της γειτονιάς του.

Έστρεψε, λοιπόν, την προσοχή του προς την περιφέρεια, όπου είχε σημειωθεί η πρώτη πυρκαγιά.

Με άξιόθαύμαστη έπιμονή και ύπομονή, έψαξε, ρώτησε, άπο σπίτι σε σπίτι κι' άπο μαγαζί σε μαγαζί.

Εξαίρεσε άρκετους ύπόπτους και τελικά κατέληξε σε κάποιον Τζέιμς Λόρντεν, που ήταν παντρεμένος, δίχως παιδιά, κι' άνταποκρινότανε στην περιγραφή του έμπροστού από τούς δύο μάρτυρες.

Έμαθε απ' τούς γείτονες, ότι ο Λόρντεν είχε πληγυθή στο κεφάλι, στον πόλεμο, κι' ότι δεν είχε συνέλθει ποτέ τελείως απ' τις συνέπειες του τραυματισμού του. Ήταν λιγχιμής, δειλός, σκυθρωπός, και γινόταν έξω φρενών όταν τύχαινε να δη μωρά ή παιδικά αμαξάκια.

Ο Ο' Μπράιεν είχε σχηματίσει πιά την πεποίθησή του. Δεν άρκούσε όμως αυτό. Χρειάζονταν θετικές άποδείξεις...

Το καλύτερο θάταν άν μπορούσε να παρακολουθή κάθε νύχτα τις κινήσεις του Λόρντεν. Άλλα δεν του ήταν δυνατό να ενεργήσει για λογαριασμό του, γιατί τον βάζανε πάντα σε νυχτερινή βάρδια.

Στο σημείο αυτό, βοήθησε κι' η Τύχη. Μία νύχτα, ενώ έκανε τη συνηθισμένη περιπολία του, ο Ο' Μπράιεν είδε ένα ψηλό και μακροπρόσωπο νέο, μ' ένα δένι στο χέρι, να χώνεται στην έξωπορτα ενός τετράωρου σπιτιού.

Άναγνώρισε το Λόρντεν! Τον περίμενε, με καρδιοχτύπι, κι' όταν τον είδε να ξαναδανιάνει τρέχοντας, τον κινήθηκε και του φώναξε να σταματήσει. Έπειδή εκείνος δεν υπάκουσε, τον πυροβόλησε και τον πλήγωσε στον ώμο.

Μπόρεσε έτσι να τον συλλάβη. Τον παρέδωσε σε δύο συναδέλφους του κι' ύστερα έτρεξε ως το τετράωρο σπίτι, έγκαιρως για να σώσει τις φλόγες που έβγαιναν από ένα παιδικό αμαξάκι, κρυμμένο κάτω απ' τη σκάλα!

Οι ψυχίατροι που εξέτασαν το Λόρντεν, βρήκαν πως είχε έν τάξει τα λογικά του.

Κατηγορήθηκε, λοιπόν, για τούς έξη έμπρησμούς, που άκολούθησε — γιατί άρνιόταν πως ήταν δικό του έργο κι' εκείνος, όπου είχαν βρη το θάνατο πέντε άνθρωποι. Η δίκη του έγινε, το Μάιο του 1955, και καταδικάστηκε σε 30 έτών έλκρη.

Η ΠΙΟ ΡΙΨΟΚΙΝΔΥΝΗ

δημοσιογράφος

Διάφορες συνταραχτικές έπιτυχίες της 'Αμερικανίδας Νέλλης Μπλάι

Ο γυρος του κόσμου σε όγδόντα ήμερες, είναι σήμερα μία έξαιρετικά άπλη ύπόθεση, για εκείνον που διαθέτει τα άπαραίτητα χρήματα. Δεν ήταν όμως καθόλου εύκολο — έθεωρείτο, αντίθετα, ακατόρθωτο — στα τέλη του προηγούμενου αιώνα, όταν ο 'Ιούλιος Βέρν έγραψε το όμνυμο μυθιστόρημά του. 'Ο μεγάλος συγγραφέας έβαλε τον ήρωά του να κάνει το ταξίδι αυτό, χρησιμοποιώντας όλα τα μεταφορικά μέσα που υπήρχαν τότε.

Ύπρξε όμως μία γυναικία, η νεαρή και ριψοκίνδυνη 'Αμερικανίδα Νέλλη Μπλάι, που έκανε το γύρο του κόσμου σε μικρότερο διάστημα, όχι τόσο για να σπάσει το ρεκόρ, όσο για να εξασφαλίση μία άκομη από τις δημοσιογραφικές έπιτυχίες της.

Η Νέλλη Μπλάι ξεκίνησε για τον γύρο του κόσμου από την Νέα 'Υόρκη και περνώντας από την Γαλλία, σταμάτησε στην 'Αμιέν, για να δη τον 'Ιούλιο Βέρν. 'Ο διάσημος συγγραφέας συνεχάρη την ριψοκίνδυνη δημοσιογράφο για την τόλμη της να ριχτεί σε μία τέτοια περιπέτεια, αλλά της είπε ειλικρινά:

— Δε φαντάζομαι ότι θα τα καταφέρετε καλύτερα από τον ήρωά μου!

Η Νέλλη Μπλάι, ωστόσο, τα κατάφερε! Όταν γύρισε στην Νέα 'Υόρκη — στις 25 'Ιανουαρίου του 1890 — είχε κάνει την διαδρομή των 41.062 χιλιομέτρων μέσα σε 72 ήμερες, 6 ώρες και 11 λεπτά. Στο διάστημα αυτό, οι άναγνώστες της παρακολουθούσαν την πορεία και τις περιπέτειές της από τις στήλες της έφημερίδας 'Ο Κόσμος', όπου εργαζόταν.

Πριν από τον γύρο του κόσμου, η Νέλλη Μπλάι είχε συνταράξει την αμερικανική κοινή γνώμη, με την πρώτη έπιτυχία της, άποδεικνύοντας ότι δε διαταζε μπροστά σε τίποτα προκειμένου να περάσει την άποστολή της. Μόλις είχε φτάσει τότε στην Νέα 'Υόρκη, σε ηλικία 17 έτών, χωρίς χρήματα και με την άποψη να γίνει δημοσιογράφος. 'Ο πρώτος διευθυντής στον όποιον άπευθύνθηκε, την έδιωξε τέσσερις φορές στη σειρά, ώπου τον έκανε μία καταπληκτική πρότασι.

Σ' ένα σπράκι, έζη από την Νέα 'Υόρκη—το Μπλάκ-γούρλ — υπήρχε ένα άουλο φρενοβλαθών, για το όποιον κυκλοφορούσαν οι χειρότερες φήμες, σχετικά με την μεταχείρισή των άσθενών. Η άδωλατη δημοσιογράφος, λοιπόν, προθυμοποιήθηκε να μπη στο άουλο ως άσθενής, να ζήσει εκεί μέσα και να γράψη κατάπιν τις έντυπίσεις της.

Ο διευθυντής δέχτηκε. Η Νέλλη Μπλάι έζησε δέκα μέρες ως άσθενής και όταν βγήκε, συνταράξε την αμερικανική κοινή γνώμη, περιγράφοντας από πρώτο χέρι και με ζωντανές λεπτομέρειες την κακομεταχείρισή και τις ταλαιπωρίες, στις όποιες υποβάλλονταν άδικοι άσθενείς, καθώς και τις φρικτές συνθήκες διαβίωσης.

Τα άρθρα άνάγκασαν τις άρχες να διατάξουν έρευνες, οι όποιες έπιβεβαίωσαν άπολύτως τις περιγραφές της και η Νέλλη Μπλάι έγινε πασίγνωστη. Από εκεί και πέρα, προσέθεσε στο ενεργητικό της τολμηρές δημοσιογραφικές έπιτυχίες, που οι περισσότερες είχαν κοινωτικό άντικτύπο.

Μετά τον θριαμβευτικό γύρο του κόσμου, έβαλε σκοπό να άπαλλάξη το άπέραντο Κεντρικό Πάρκο της Ν. 'Υόρκης από διάφορους Δόν Ζουάν, που τριγυρίζαν στο πάρκο και έκαναν έπιθέσεις εναντίον των γυναικών που τύχαινε να περάσουν από εκεί χωρίς συνοδό.

Η Νέλλη Μπλάι πήγαινε κάθε βράδυ στο πάρκο και άφινε τούς άντρες να την πλησιάζουν και να γνωρίζονται μαζί της. Έμενε δε στο χρειάζοταν για να άποτυπώσει τα χαρακτηριστικά του 'ουνοδού' της και, όταν μπορούσε, να μάθη το όνομά του. Την άλλη μέρα, περιέγραφε με λεπτομέρειες τον Δόν Ζουάν της προηγούμενης νύχτας από τις στήλες της έφημερίδας της. Δεδωμένου ότι οι πολλοί από αυτούς έθεωρούσαν το 'αίσιοςέδαση' πρόσωπο και τούς τρόμαζε το εσκεπασμα, μέσα σε λίγες έβδομάδες το Πάρκο είχε άπαλλαγί από την επικίνδυνη παρουσία τους!

Η έπομένη έστρατεία της είχε για στόχο τούς δεσποφύλακες των γυναικείων φυλακών για τούς όποιους κυκλοφορούσαν φήμες ότι έξεμεταλλεύοντο την θέσι τους και εξασφάλιζαν με διάφορους τρόπους άνήλικα άνταλλάγματα από τις κρατούμενες.

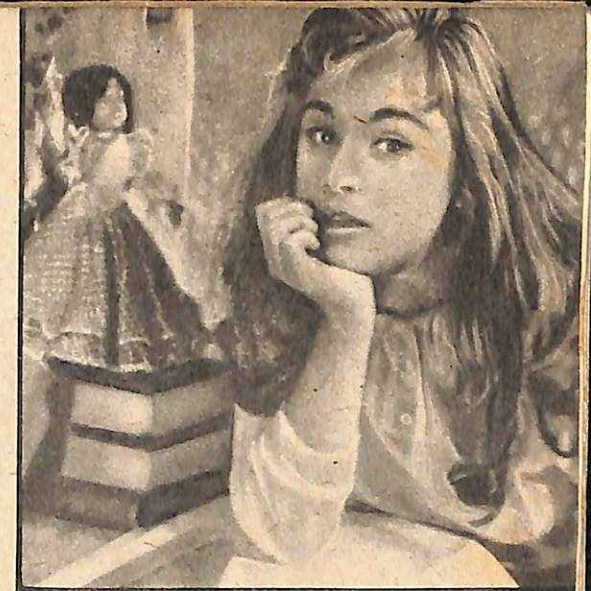
Η ριψοκίνδυνη δημοσιογράφος έκανε έπιτύχεις μία παράδοσι, ώστε να τη συλλάβουν. Την έκλεισαν στο κρατητήριο και όταν βγήκε άπεκάλυψε από τις στήλες της έφημερίδας της ότι οι φήμες ήταν σωστές. Άκολούθησαν άκάνονα της αμερικανικής άστυνομίας μεγαλύτερα μέτρων που έλαβαν, οι άρχες, ήταν να ασ. Μεταξύ των γυναικών δεσποφύλακες την φυλάει των κρατούμενων γυναικών.

Στη συνέχεια της καριέρας της, η Νέλλη Μπλάι μπήκε σε άερόστατο και ανέθηκε σε μεγάλα ύψη, κατέλαβε στο βυθό της θάλασσας, με ειδικό σκάφος, έργαστηκε σε έργοστάσια, για να φέρη στο φως της δημοσιότητας την άπάνθρωπη συμπεριφορά πολλών έργο-σταίων, και σε καταστάματα, για να μάθη τα 'ακόλλη' των κλεψτών.

Στα 27 χρόνια της, η Νέλλη Μπλάι παντρεύτηκε τον έκατομμυριοχ Κόμπερτ Σίμμαν και έγκατέλειψε την δημοσιογραφία. 'Ο άνδρας της πέθανε λίγα χρόνια άργότερα, άφινώντας της μία τεράστια περιουσία, που όμως έξανεμίστηκε σε λίγα χρόνια, έπειδή η Νέλλη ήταν άπειρη στα οικονομικά. 'Ετσι... ξαναγύρισε στη δημοσιογραφία και εργάστηκε σε διάφορες έφημερίδες ως το 1922, όποτε πέθανε από πνευμονία.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΖΗΤΗΤΗ ΝΕΑ ΣΤΑΡ

ΤΟ έλβετικό περιοδικό 'Το Εικονογραφημένο' δημοσιεύει στο έξωφύλλο μία όραία φωτογραφία της νέας 'Ελληνίδας καλλιτέχνιδας 'Αλίκης Βουγιουκλάκη, με την είδησι ότι της άνετέθη ο ρόλος της Βρυσηίδος στην 'Ιλιάδα', που Ρώσοι παραγωγοί θα γυρίσουν στην 'Ελλάδα, σε συνεργασία με μία μεγάλη ελληνική εταιρεία. Η 'Αλίκη ήταν μόλις 6 χρόνων, όταν άποφάσισε να γίνει ήθοποιός. Δύο χρόνια άργότερα βρισκόταν έπι κεφαλής θιάσου, που τον άποτελούσαν οι δύο μικρότεροι άδελφοί της, κι' η 'Αλίκη, μία γεγόνισσά της. Η 'Αλίκη, δε μπορεί άκόμα να ξεχάση την τραγωδία, που έζησε κατά την κατοχή: 'Ο πατέρας της δολοφονήθηκε τότε από έναν άντάρτη, που είχε προηγουμένα μαζί του.

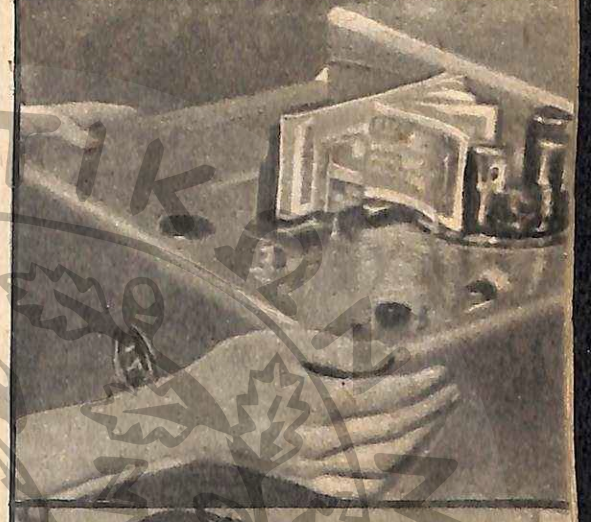
ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Η Άννέτ Κίλλακεϊ, μία 'Ιρλανδή 22 χρόνων, δημοσιεύει προ ήμερών μία δραματική έπιστολή σε μία καθημερινή έφημερίδα του Λονδίνου, με την όποια ζητάει να βρη μία οικογένεια για το μικρό γυιό της 'Αλαν, ηλικίας δέκα έβδομάδων. Η νέα αυτή, που δεν είναι παντρεμένη και εργάζεται ως καμαριέρα, δηλώνει ότι οι συνθήκες της ζωής την υποχρεώνουν να άποχωριστή το παιδί της, που το λατρεύει, για να του επιτρέψη να μεγαλώσει μέσα σ' ένα πραγματικό οικογενειακό περιβάλλον, που θα του εξασφαλίση, ότι του χρειάζεται. Στη φωτογραφία μας η δυστυχισμένη μητέρα μαζί με το μωρό της. 'Ο χωρισμός μας, δήλωσε, 'θ' άποτελήσει τη μεγαλύτερη θυσία της ζωής μου. Άλλα τον έπιζητώ, για το καλό του παιδιού μου.

ΜΕΤΡΑΕΙ ΤΑ ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Η νέα αυτή συσκευή μπορεί να μετρήση έκατο χαρτονομίσματα σε 7 δευτερόλεπτα. 'Αρκεί να τοποθετηση κανείς σ' αυτή μία δέση χαρτονομισμάτων και να τη θέση κάτω πιν σε κίνησι. Οι τρεις κύλινδροι (δεξιά), που λειτουργούν με πιεσιμένο αέρα, ξεφυλλίζουν τα χαρτονομίσματα, ενώ ένας ηλεκτρικός μετρητής καταγράφει τον άκριβή αριθμό τους. Το νέο αυτό μηχανήμα έκινησε άμέσως το ενδιαφέρον των άγγλικών τραπεζών και δοκιμάζεται τώρα προκειμένου να το χρησιμοποιήσουν έπίσημα σε διάφορες υπηρεσίες τους. 'Αν τελικά υιοθετηθή 'θ' αντικαταστήση τούς υπαλλήλους που κάνουν τις σημερα αυτή τη δουλειά. Και ο έρευνητής της συσκευής, που παραμένει μέχρι στιγμής άγνωστος, θα γίνει πλούσιος.

Ο ΕΠΙΜΕΝΩΝ ΝΙΚΑ

ΕΝΑΣ αυτοδίδακτος νέος, 17 χρόνων, ο 'Ιταλός Φελίπε Μανναρέλλι, κέρδισε προ ήμερών σ' ένα διαγωνισμό της Ιταλικής τηλεόρασης το ποσό των 5 εκατομμυρίων λιρετών, άπαντώντας σε διάφορες έρωτήσεις. Ιστορικής φύσεως, από τις όποιες οι 3 τελευταίες ήταν έξαιρετικά δύσκολες. 'Ο Μανναρέλλι άνήκει σε μία πολύ φτωχή οικογένεια και μένει στο Μοντενέρο του Καμπομπάσο. 'Ο πατέρας του είναι από χρόνια άνεργος και ο Φελίπε άναγκάστηκε από πολύ μικρός να εργαστή. Συγχρόνως όμως μελετούσε και άπείρωσε στο διάβασμα όλες τις ελεύθερες ώρες του. 'Εώρα, δήλωσε ο Μανναρέλλι, με τα λεφτά που κέρδισα, θα μπορούσα να έγγραψω σε μία σχολή. Στη φωτογραφία μας ο Φελίπε μαζί με την άδελφή του.

Το φάντομ της νίκης

ΜΙΑ φθινοπωριάτικη ημέρα του 1214, ένας γιγαντώσιμος καβαλλάρης που συνοδεύονταν από πολυάριθμη ακολουθία, κάλεσε πάνω στους σκονισμένους δρόμους της Ρωμανίας. Ήταν ο δούκας του Σπολέτο Τζιάκομο, που γύριζε από διώξεις από τις βάσεις τους στη νότιο Ιταλία, από όπου είχε φέρει κι ένα μεγάλο μέρος από τα πλοία τους. Τό πρόσωπο του δούκα ήταν χαρούμενο, κι από τον τρόπο που σπινθύνει το όλογό του, καταλάβαινε κανείς πως βιαζόταν να γυρίσει στην πατρίδα του.

Κι' ωστόσο, τη χαρα του δεν τον έδινε η μεγάλη νίκη του, κι να δεχτεί τα συγχαρητήρια των άλλων άρχοντων της Ιταλίας και ν' ημενέται του σύζυγο και χαίρονταν προκαταβολικά στη σκέψη πως σε λίγο θα την εσφιγγει και πάλι στην αγκαλιά του. Ο πόλεμος τον είχε κρατήσει μακριά της δυο ολόκληρα χρόνια. Είχε ξεπεράσει τώρα τη Μολάνα. Μερικές ώρες ακόμη και θα βρισκόταν κοντά του... 'Αλλά ποιος ήταν, λοιπόν, ο καβαλλάρης που φέρεται κοντά του κι' ο δούκας τον δεικνύει με το αντίθετο μέρος; Σε λίγο, έ- του, για να την καθοδηγή με τις συμβουλές του. Χαιρέτισαν την έγκληση κι' άρχισαν να προχωρούν μαζί προς το Σπο- λέτο. Ο δούκας Τζιάκομο προσπαθούσε να κατατοπιστεί το δούκα ναις σε όσα τον δούκας του, που τον είχε αφήσει κοντά στη γυναίκα και μικροί, δλοι, περιμένα ανυπόμονοι το γύρισμά του. Μεγάλοι — Κι' η 'Ιωάννα; ρώτησε ο δούκας. — 'Η δούκισσα περιμένει επίσης τον άφεντή μου, απάντησε ο 'Ιωάννης.

Αλλά γιατί ο δούκας νόμιζε πως, αυτή τη φορά, ο 'Ιωάννης δεν θα είχε κάμει λάθος. Μήπως μου γινά την 'Ιωάννα, του είπε. — Μήπως είναι άρρωστη; ρώτησε ο 'Ιωάννης της Καπούης. — Θεός φυλάξει! 'Η δούκισσα 'Ιωάννα δεν ήταν ποτέ άλλοτε τόσο καλά...

— Κι' είπες ότι με περιμένει; — Όλοι σε περιμένουν, άφεντή! Αυτή τη φορά, ο δούκας ήταν βέβαιος πως δεν είχε γελαστεί. 'Η φωνή του συνομιλητού του έτρεμε ελαφρά. — Ο δούκας Τζιάκομο έκαμε, ωστόσο, πως δεν το πρόσεξε κι' άρχισε να ρωτά τον 'Ιωάννη για ένα σωρό άλλα πράγματα. — Πόσα χρήματα έχοις στο ταμείο μας; του είπε ελαφινά. — Δεν ξέρω, άφεντή, απάντησε ο 'Ιωάννης. — Πως δεν ξέρεις; άπάντησε ο δούκας. Σ' ο δούκας Τζιάκομο σταμάτησε το αλο- γό του. — Έπειτα, τράβηξε το σπαθί του και στήριξε την αλκή του στο στήθος του 'Ι- ωάννη.

Μίλησε, του είπε. 'Αλλοιώς, με την πίστι μου, θα σε τρυπήσω πέρα για πέρα με το σπαθί μου!

— Άφεντή, απάντησε ο 'Ιωάννης, το κείκι να σου πω είναι τόσο τρομερό, που θα προτιμούσα να πεθάνω στη στιγμή... — Μίλησε, αν θέλεις τη ζωή σου, ξαναείπε ο δούκας. — Ο 'Ιωάννης της Καπούης δι- σπασε κάμποσες στιγμές, άλλ, έ- πειτα πήρε την απόφασή του. — 'Η δούκισσα σε προσβίδει με τον Παντοφάλλο, απάντησε. — Αυτό το είχα μαντέψει από τα λόγια σου, είπε ο δούκας. Τι έ- ρεις; — Όπως σου είπα και πρωτό- γυρισμά σου. 'Η δούκισσα κι' ο Παντοφάλλο σε περιμένουν επί- σης κι' ανυπόμονοι να σε ι- δούν...

— Για ποιο λόγο; — 'Η δούκισσα, μόλις μπής στον πύργο, θα σου προσφέρει το πιοτό της νύχτας με το ολόχρυσό κύπελλο... Μην το πιεις, ά- φεντή. Γιατί το πιοτό αυτό θα σου δώσει το θάνατο. — Πως το έφες; — 'Ακουσα τον Παντοφάλλο.

— Τό πιοτό που βρίσκεται μέσα σ' αυτό το κύπελλο, θα το μοιραστής μαζί με τον Παντοφάλλο... είπε ο δούκας στη γυ- ναίκα του.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

και τη δούκισσα που μιλούσαν κρυφά πίσω από μία μισά- νοιχτη πόρτα...

Ο δούκας ξανάβλεπε το ξίφος στη θήκη του. Ήταν τό- ση η λύπη του, που, για μερικές στιγμές, σκέφτηκε να ξαναγυρίσει κοντά στο στρατό του, που τον είχε αφήσει στην 'Απουλία και να μην ένδιαφερθη πια ούτε για το δούκάτο του, ούτε για τη γυναίκα του, ούτε για τον Παν- τοφάλλο.

— Άλλ' έπειτα άλλαξε γνώμη. — Πάμε, είπε. — Πού; ρώτησε ο 'Ιωάννης της Καπούης. — Στον πύργο μου... — Πρόσεξε, άφεντή!

— Άλλ' ο δούκας είχε σπρουίνισει κι' όλας το αλόγο του κι' έτρεχε πάνω στο μεγάλο δρόμο. — Ήταν άπομνησμένο όταν έφτασε στο Σπολέτο. Οι εύγενης κι' ο λαός τον υποδέχτηκαν μ' ένθουσιασμό και τον συνώ- δευσαν ως τον πύργο του.

— 'Η δούκισσα 'Ιωάννα βγήκε να τον προϋπαντήσει στη μεγάλη πύλη κι' έδειξε τόση χαρά για το γύρισμά του, που ο δούκας άναρωτήθηκε μήπως ο 'Ιωάννης της Καπούης του είχε πη ψέματα. Ο Παντοφάλλο 'Αλλόπο του φίλησε επίσης τα γόνατα με το σεβασμό που ταίριαζε σ' έναν ύπνρτη.

Πέρασαν σε λίγο στη μεγάλη αίθουσα του πύργου. — Ο δούκας έχασε, ελαφινά, τη γυναίκα που από τά μάτια του. 'Αλλά την ξαναείδε έπειτα από μερικές στιγμές. 'Η 'Ιωάννα κρατούσε το χρυσό κύπελλο στα χέρια της. — Δόξα και τιμή στο νικητή! είπε πηγαίνοντας κοντά του. Μεγάλε κι' ένδοξε άφεντή όλων μας, η πιστή σύζυγός σου είναι εύχισμένη προεργοντάς σου το πιοτό της νύχτας.

Τά μάτια του δούκα άστράφταν. — 'Η τιμή είναι όλη δική σου, που μου διαφύλαξες το δούκάτο μου και τους θρασυρούς μου, απάντησε. Το πιοτό που βρίσκεται μέσα σ' αυτό το κύπελλο θα το μοιραστής μαζί με τον αξιο Παντοφάλλο. 'Αλ- λόπο, που, όπως έμαθα, στάθηκε ο πιστός σύμβουλος και συνεργάτης σου όλο τον καιρό που έλειπα μακριά, στον πόλεμο. Αυτή είναι η θέ- λισή μου.

Είχε πιάσει ταυτόχρονα το χέρι της κι' έσπρωχνε το κύπελλο προς τα χείλη της. — 'Η 'Ιωάννα έγινε κατακίτρινη. — Άφεντή... τραύλισε. — Πιές!

— 'Η δούκισσα κατάλαβε πως ήταν χαμένη. Κι' έφερε το κύπελλο στα χείλη της. — Έπειτα, αφού άδειασε το μισό, γύρισε και πρόσφερε το υπόλοιπο στον Παντοφάλλο, που έστεκε κοντά της. Ο τρουαδόουρος το άδειασε χωρίς να πη λέξει.

Ο δούκας πρόσταξε τότε τους ύπνρτες να φέρουν άφωνα κι' έκε- κτά φαγητά και κρασιά για να πανηγυρίσει μαζί με τους ανθρώπους που τη νίκη του...

Χαρούμενες φωνές και ζητωκραυγές άκούστηκαν άμέσως μέσα στη μεγάλη αίθουσα...

Λίγο πιο πέρα, σε μία γωνιά, δυο άνθρωποι ξεμυχούσαν. Ήταν η δούκισσα 'Ιωάννα κι' ο Παντοφάλλο. — Άλλόπο.

Τό δηλητήριο που προόριζαν για το δούκα Τζιάκομο τους έκαψε τά σωθι- κά κι' ήξεραν κι' οι δυο πως τίποτα πια δέ μπορούσε να τους σώσει...

ΜΑΡΙΣ ΜΑΝΤΡΟΝ

Συγκινητικό κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Πιέρ Ντεκουρσέλ

ΖΗΤΙΑΝΑ της ΑΓΑΠΗΣ

Α'.
Γυναικεία έκδίκηση

ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ εκείνο άπόγεμα, ή ήρεμη συνήθος κι' άριστοκρατική ό- δος Σαιν-Φλορεντίν, παρουσίαζε μία άσυνήθιστη κίνησι: 'Η Λέσχη Νεωτέ- ρων Τεχνών είχε τά έγκαίνια της έπ- σίας έκθέσεως ζωγραφικής της.

Ποτέ άλλοτε δεν είχαν συγκεντρωθί στις αίθουσές της τόσα θαυμάσια έργα. 'Ανά- μεσα σ' όλα όμως, έκανε τη μεγαλύτερη έντύπωση ένα ωραιότατο πορτραίτο της ζω- γράφου Πώλ Σαντεναί, φτιαγμένο απ' τον περίφημο συνάδελφό της Σαρτιάν. Την πα- ρίστανε όρθια, μ' ένα κόκκινο βελούδινο φόρεμα γαρνιρισμένο με ζιμπελίνα, και με την παλέτα της ζωγραφικής στο άριστερό χέρι.

Τό κεφάλι της ήταν θαύμα έκφράσεως. Τά μεγάλα μαύρα μάτια της έλαμπαν από μία κρυφή φλόγα. Τά κατακόκκινα χείλη της, μισάνοιχτα, άφηναν να φαίνονται δυο σιρρές δοντιών κατάλευκων και κανονικών. Κάτω απ' τό φόρεμά της, μαυτεύονταν οι εύλυπες και άρμονικές γραμμές της.

Ένας κύκλος φιλοτέχνων είχε μαζευτή γύρω απ' τον ύπνροχο αυτό πίνακα και τον σχολίαζε με τά κολακευτικώτερα λόγια. — Σούτ, κύριοι! είπε ελαφινά ο νεαρός Βαρώνος ντε Βαράντ, γνωστός συγγραφέας Μην άναφερτε πια τ' όνομα της Πώλ Σαν- τεναί! Έρχεται ο Μπερνάρ ντε Προέι! Κι' όπως έμαθα, τάχει χαλάσει μαζί της... Ένας ώρας νός, ως 30 χρονών, προ- χωρούσε προς τό μέρος τους. Έσφισε έν- κάρδια τά δυο χέρια του Βαράντ.

— Πόσο ευχαριστημένος είμαι που σε βλέπω, καλέ μου Ραούλ! του είπε. Έχω να σου μιλήσω. — Κι' εγώ τό ίδιο. 'Ας φύγουμε μαζί, και θα τό πούμε στο δρόμο. Θα σε πάω όπου θέλεις με τ' άμάξι μου. — 'Υστερα από λίγα λεπτά, μέσα σ' άυ- τοκίνητο, ο Βαράντ άνοίξε πρώτος τη συ- ζήτηση.

— Είν' άλήθεια αυτό που έμαθα, Μπερ- νάρ; είπε στο φίλο του. — Τί δηλαδή; — Ότι τά χάλασες με την Πώλ... κι' ότι ή μίς Μπέλλα Στήβενσον, ή όμορφη 'Αμερικάνα, μπορεί να θεωρητά ως ή μέλ- λουσα κόμησσα ντε Προέι! — Να σου πώ... Όσο για τό γάμο, δεν πήρα όκονα την άπόφασή. Κι' όταν τ' άποφασίσω, άμφιβάλω άν θα κάνω αυτό τό «σάλτο μορτάλε» με τη μίς Μπέλλα! — Γιατί; Είναι άάμπλουτη και πολύ όμορφη. — Δεν άνταποκρίνεται όμως στα γού- στα μου... Όστόσο, μου πρόσφερε μία μεγάλη έξυπνέτησι, δίχως να τό φαντά- ζεται — μία έξυπνέτησι που σχετίζεται με την πρώτη και τη μόνη άληθινή απ' τις είδήσεις που μου άνάφερες! — Ένωσεις τη διακοπή των σχέσεών σου με την Πώλ; — 'Ακριβώς. — 'Α, σε ζήλησε και πάλι; — Ναι, μα αυτή τη φορά τρομερά... Είχα γνωρίσει τη μίς Μπέλλα στο χορό των άρραβόνων της Ροζελίν ντε Τέρ-Νουάρ και τη βρήκα χαριτωμένη. Τότε ή ελαδερή μου, ή κυρία ντε Τέρ-Νουάρ, που έχει τη μανία να παντρεύη τον κόσμο, συνέλαβε άμέσως τό σχέδιο να «με σώσει από την καταστροφή», όπως λέει, ενώνοντάς με ή- καταστροφή, όπως λέει, ενώνοντάς με ή- σόβια με τη μίς Μπέλλα! Τό έμπιστεύ- θηκε, λοιπόν, σε δυο-τρεις φίλενάδες της, κι' από στόμα σε στόμα, ή είδησι έφτασε σ' αυτή της Πώλ.

— Και σούκανε σκηνή; — Όχι, αλλά, γυρίζοντας μία νύχτα άργά, μετά τά μεσάνυχτα, τη βρήκα λι- πόθυμη στο μπαλκόνι της. Είχε περάσει

έκει έξω όρες ολόκληρες περιμένοντάς με, μέσ' στην παγωνιά!

— Τί τρέλλα! — Λίγο έλειψε να τό πληρώσει με τη ζωή της, γιατί άρπαξε μία πνευμονία! Κι' έγινε μεν καλά απ' την άρρώστεια της, έχασε όμως έμένα! Τό επίμονο αυτό κυνηγητό που μου έκανε, σκότωσε τον έ- κυνηγητό που μου είχε άρχεις ήδη ν' άδυνα- ρωτά μου, που είχε άρχεις ήδη ν' άδυνα- τίζη... Από τότε που ζούσαμε μαζί, εί- χανε περάσει όχι λίγες μόρες, έξ αιτίας της παθολογικής ζήλειάς της. Με κατα- τής σκόπευε, με γκρίνιαζε, μούκανε τη ζωή άνυπόφορη... Έπρεπε πια να τελειώσου- με! Έδώ και δυο μέρες λοιπόν της έστειλα έντ νράμμα σύντομο, εύγενικό αλλά ξεκά- ρα.

— 'Η γυναίκα εκείνη του πέταξε ένα ύγρό από ένα μπουκαλάκι που κρατούσε...

Αυτά σκεπτόταν και τώρα ο Μπερνάρ, ενώ προχωρούσε προς το μέγαρο Στάνδεν-σον. Δεν το ήξερε, γιατί δεν είχε ξαναπαίει ποτέ. Σταμάτησε διατοχτικά μπροστά σε δυο όμοιες πόρτες κι έψαξε στα σκοτεινά για να βρει τον αριθμό της κα-θεμιάς.

Δίπλα, βρισκόταν ένα σπίτι μισοχτι-σμένο. Το πεζοδρόμιο, μπροστά του, ή-ταν κλεισμένο με ένα ξύλινο περιφράγμα. Τη στιγμή που ο Μπερνάρ άπλωνε το χέρι του, για να χτυπήσει το κουδούνι της αριστερής πόρτας, έπεσε μια σανίδα αυ-τού του περιφράγματος και ξεπρόβαλε μια σιλουέτα γυναίκας.

— Άνδρε! πρόφερε μια φωνή βρα-χνή κι' υπόκομη. Δε θα την ξαναδείς πιά! Και η γυναίκα εκείνη του πέταξε ένα υγρό, από ένα μπουκαλάκι που κρατούσε. Μά ο νέος, με μια έντονη κίνηση, πρό-λαβε να προφυλάξει με τα χέρια του το πρόσωπο και το λαιμό του. Το κάψιμο που ένοιωσε, τον έκανε να βγάλει μια φω-νή δυνατή. — Ωστόσο έμεινε ακίνητος, χω-ρίς να επιχειρήσει να κυνηγήσει τη βιτρι-ολίστρια, που έφυγε τρέχοντας.

Την είχε αναγνωρίσει: Ήταν η πρώην φίληνά του, η Πώλ Σαντεναί, που είχε εκδικηθεί για την εγκατάλειψή του!

Ευτυχώς, το χέρι της έτρεμε, καθώς τούρρινε το βιτρίολι. Έτσι, το περισσό-τερο καυστικό υγρό είχε πέσει πάνω στο παλτό του. Μερικές σταγόνες μόνο είχαν τινάχτη στα χέρια του και στο λαιμό του. Ένας άστυφύλακας, που έτρεχε να περ-νάει από εκεί κι' άκουσε τη φωνή του, έ-τρεχε τώρα προς το μέρος του.

Την είδα, κύριε! του φώναξε, λα-χανιασμένος. Την είδα από μακριά, τη βιτριολίστρια! Την κυνηγεί τώρα ένας συνάδελφός, που ήταν μαζί μου. Μείνετε ήσυχος, θα την πιάσει!

— Μα τη διακρίνατε καθαρά; Θα μπο-ρέσετε να την αναγνωρίσετε;

— Όχι, δυστυχώς. Ήμαστε πολύ μα-κριά... Είδαμε όμως τις κινήσεις της και καταλάβαμε αμέσως!

— Πώς θα μπορέσετε, λοιπόν, να την πιάσετε;

— Α, ο συνάδελφός μου έχει δυνατή δσφρησι! Θα την μαντέψει απ' τη σιλουέ-τα της, απ' το ύψος της... Έκτός αν την ξέρετε και μπορείτε να μας βοηθήσετε στο έργο μας.

— Να την ξέρω; Όχι, όχι!...

— Θάνατι, λοιπόν, σίγουρα βιτριολί-στρια εξ επαγγελματός, απ' αυτές που παραφυλάει στις έρημες γειτονιές, ρί-χνοντας το βιτρίολι στους πλούσιους δια-βάτες κι' ύστερα, με την πρόσαι, πώς θέλουν να τους βοηθήσουν, τους κλέβουν τα λεφτά τους και τα κοσμήματά τους... Με σας, όμως, κατάλαβε αμέσως πως δεν πέτυχε το κόλπο της, και τόβαλε στα πό-δια.

— Μπορεί να είναι έτσι που το λέτε...

— Θα σας παρακαλέσω ναρβήτε μαζί μου ως την αστυνομία, για να κάνω την αναφορά μου. Άλλωστε, οι πληγές σας

χρειάζονται περιποίηση. Θα φωνάξουμε ένα φαρμακοποιό, που έχει το μαγαζί του αντίκιο στο αστυνομικό τμήμα.

— Όσο κι' αν ήθελε να τ' αποφυγή ο Μπερνάρ, δε μπορούσε. Άλλωστε, χρεια-ζότανε πραγματικά να βάλει κάτι πάνω στα εγκαύματά του, που πονούσαν.

— Ακολουθήστε, λοιπόν, τον άστυφύλακα.

— Άν υπολόγιζε καλύτερα την από-στασι αυτή ή κακούργα, τούλεγε εκείνος στο δρόμο, βάσατε τώρα παραμορφωμέ-νος για πάντα και στραβάς ίσως!

— Όταν φτάσανε στο αστυνομικό τμήμα της συνοικίας, ο άστυφύλακας ανέφερε στον αξιωματικό της υπηρεσίας, οτι είχε συμβεί. Στο μεταξύ, έφτασε κι' ο φαρμα-κοποιός, που τον είχαν ειδοποιήσει αμέ-σως. Διαπιστώντας πως οι πληγές του Μπερνάρ ήταν άσχημες. Τούβαλε όμως άπάνω μια αλοιφή, για ν' ανακουφίση τους πόνους.

— Το κύριον θύμα είναι... το παλτό σας! του είπε, γελώντας. Αυτό δε μπο-ρεί να γιάτρεψι.

— Στο μεταξύ, ο άστυνόμος της υπηρ-σίας έγραφε στο βιβλίο του όλα του είχε αναφέρει ο άστυφύλακας. Ύστερα, όταν τελειώσει τη δουλειά του κι' έφυγε ο φαρ-μακοποιός, ρώτησε το Μπερνάρ:

— Μήπως έχετε, κύριε, να μάς δώσετε κανένα στοιχείο που να μάς βοηθήσει ν' ανακαλύψουμε τη βιτριολίστρια;

— Όχι, δυστυχώς, απάντησε η νέα.

— Τις περισσότερες φορές, αυτού του είδους τα εγκλήματα, είναι αποτέλεσμα εκδίκης.

— Δεν ξέρω κανένα, ιδίως γυναίκα, που να έχω λόγο να μ' εκδικηθώ.

— Με συγχωρείτε, κύριε... αλλά το κα-θήκον με κάνει να φανώ αδιάκριτος... Μή-πως καμιά εγκαταλειμμένη φίληνά σας;...

— Ο Μπερνάρ χλώμιασε. Σκέφτηκε πως οι αστυνομικοί θα ζητούσαν πληροφορίες την άλλη μέρα. Θα μάθαιναν εύκολα το δεσμό του με την Πώλ Σαντεναί, τη γνω-στή ζωγράφο. Μπορούσε να μάθουν ακόμη απ' τους υπηρέτες τις ταχτικές σκηνές ζήλειας μεταξύ τους — που ήταν σχεδόν καθημερινές, τον τελευταίο καιρό.

— Έπρεπε, δίχως άλλο, να τρέψει άλλοι τις υποψίες τους. Είπε, λοιπόν, προσπα-θώντας να φανεί αδιάφορος:

— Ο άστυφύλακας σας μου έλεγε πρό-δλίγου, οτι, κατά τη γνώμη του, η γυναίκα που μου έριξε το βιτρίολι, θα ήταν μια κλέφτρα. Αυτό πιστεύω κι' εγώ. Κι' αν δεν είναι απόλυτη ανάγκη, θα σας παρα-καλέσω να μη δώσετε συνέχεια σ' αυτή την υπόθεσι. Εκτός που πρόκειται για κάτι ασήμαντο, εφόσον δεν έπαθα τίποτε, σας ομολογώ πως δε θα μου είναι καθόλου ευχάριστη η ενόχλησι των ανακρίσεων, ού-τε κι' ο θόρυβος γύρω απ' το όνομά μου.

— Να είστε βέβαιος, κύριε, οτι θα συμφωνήσουμε με την επιθυμία σας, αν εξαρτάτο από μένα, απάντησε ο αξιωμα-τικός της αστυνομίας. Είμαι όμως υπο-

χρεωμένος να γράνω λεπτομερώς όλα α-νέφερε ο άστυφύλακας...

— Το μόνο που μπορώ να κάνω, είναι να προσθέσω, οτι ο αμέσως ενδιαφερόμενος δεν επιθυμεί να υποβάλει μήνυσι κι' οτι θέλει να μη δοθεί συνέχεια στην υπό-θεσι. Ίσως τότε να μη γίνουν ανακρίσεις, κι' έτσι να μη σας ενόχλησι κανείς.

— Βλέποντας πως δε μπορούσε να επιτύ-χη τίποτε περισσότερο, ο Μπερνάρ δεν έπέμεινε. Περιορίστηκε να ευχαριστήσει τον άστυνόμο και τον παρακάλεσε να πλύνει κάπου τα χέρια του.

— Πολύ ευχαρίστος, κύριε, απάντησε ο αξιωματικός.

— Στράφηκε σ' ένα άστυφύλακα και τον διέταξε:

— Σαμπλύ, οδήγησε τον κύριο!

— Μόλις είχε βγεί ο νέος απ' το γραφείο, άκουσε ξαφνικά η πόρτα και μπήκε ο σκο-πός της πύλης.

— Τι τρέχει, Κοκενάρ; τον ρώτησε ο αξιωματικός.

— Κύριε άστυνόμο, νομίζω πως πιά-σανε αυτή τη γυναίκα!

— Τη βιτριολίστρια;

— Μάλιστα. Τη φέρνει ο Ρουσελέ, που την είχε κυνηγήσει.

Την ίδια στιγμή, ξαναείδε η πόρτα και μπήκαν ένας άστυφύλακας και μια νέα γυναίκα, που ήταν χλωμή σαν πεθαμένη κι' έτρεμε σύγκορη.

— Μπράβο, Ρουσελέ! είπε ο αξιωμα-τικός, ευχαριστημένος. Τσάκωσες, λοι-πόν, τη βιτριολίστρια;

— Έτσι νομίζω, κύριε άστυνόμο... Θα μου ξέφυγε, γιατί ήμουν αρκετά μακριά της. Έκανα όμως μια κυκλωτική κίνηση, έστριψα από μια πόρτα και βρέθηκα ξα-φνικά μπροστά της.

— Την αναγνώρισες;

— Μά... η αλήθεια είναι πως δεν την είχα δει καθόλου... εφόσον όμως δεν υπήρ-χε άλλη γυναίκα στο δρόμο κι' εφόσον έτρεχε προς τη διεύθυνσι που είχα δει να παύρη η βιτριολίστρια, συμπερανα πως θαταν αυτή και την παρακάλεσα μ' ευγέ-νεια να μ' ακολουθήσει ως εδώ.

— Ο άστυνόμος στράφηκε στη γυναίκα και κάρφωσε πάνω της μια έρευνητική ματιά.

— Από που έρχόσαστε; τη ρώτησε.

— Από μια επίσκεψι που είχα κάνει, στη Λεωφόρο Άλμα... απάντησε εκείνη, με σιγανή και τρεμουλιαστή φωνή.

— Και πού πηγαίνετε;

— Στο σπίτι μου, στη Λεωφόρο Βιλ-λιέ.

— Ο άστυνόμος κι' ο Ρουσελέ κυττά-χτηκαν. Ύστερα ο πρώτος είπε από-τομα:

— Μα δεν ήταν αυτός ο δρόμος που έπρεπε να πάρετε κανονικά!

— Ήθελα... να περάσω πρώτα από κάποια γνωστή μου, που μένει σ' αυτά τα μέρη... τσούλισε η νέα γυναίκα.

— Α, έτσι; Και γιατί τρέχετε;

— Δεν έτρεχα... Περπατούσα γρήγο-ρα... Καταλαβαίνετε... μια γυναίκα μόνη της, τέτοια ώρα, έχει κάθε λόγο ν' ανη-συχώ.

— Προπάντων, όταν έχω κάνει μια έγ-κληματική πράξι!

— Εγώ... μουμύρισε η νέα γυναίκα, τρέμοντας ακόμα πιο πολύ.

— Προσπάθησε ύστερα να κάνει σταθερώ-τερη τη φωνή της και πρόσθεσε:

— Μά, επιτέλους, για τί με κατηγο-ρείτε;

— Δεν το ξέρετε, ε; Άδειάσατε ένα μπουκαλί βιτρίολι πάνω σ' ένα διαβάτι, που γλύτωσε ως εκ θαύματος από την έγ-κληματική απόπειρά σας... Θα σας δώ, άλλωστε, ο ίδιος και θα σας αναγνωρίσει...

— Ρουσελέ, κάλεσε αυτόν τον κύριο!

— Ο άστυφύλακας δεν πρόλαβε να έκτε-λέση τη διαταγή, γιατί ο Μπερνάρ, που είχε άκουσει θόρυβο, ξαναγύρισε μόνος του στο γραφείο.

— Βλέποντας τη νέα γυναίκα, ανατρίχια-σε, αλλά κατάρθωσε να συγκρατηθεί.

— Είχε μπροστά του την Πώλ Σαντεναί.

— Την είχα πιάσει λοιπόν! Η Θεία Πρό-νοια ήθελε να τιμωρηθώ για την πράξι της! Ήταν πραγματικά ένα άνανδρο έγ-κλημα, αυτή η εκδίκήσι της. Λίγο έλειπε να τον παραμορφώσι για πάντα, να τον τυφλώσι, να τον καταντήσι αντίκειμενο αηδίας και φρίκης.

Γιατί; Σε τί της είχε φταίξει; Έφταιγε αυτός, επειδή δεν την αγαπούσε πιά;

— Συγχρότως, όμως, μια μουσική φωνή, τούλεγε πως παραφερόταν κι' αυτός απ' το θυμό του, πως δε σκεπτόταν, οτι η γυναίκα εκείνη τον λάτρευε και δεν άνε-χόταν να τον χάσει!

— Μπορούσε, λοιπόν, να την τιμωρήσι γι' αυτή την τρέλλα της, εφόσον ήταν ο ίδιος η αίτια!

— Κιτάζε το πρόσωπο εκείνο, που τόχε αγαπήσει άλλοτε και που ήταν τώρα αλ-λοιωμένο απ' το φόβο, απ' τις τύψεις ίσως.

— Άναγνωρίζετε, κύριε, αυτή τη γυ-ναίκα; τον ρώτησε ο άστυνόμος.

— Ο νέος προσπάθησε να ξαναβρεί την ψυ-χραιμία του, αλλά δε μπόρεσε. Απάντησε μόνο με μια αρνητική κίνηση του κεφαλιού.

— Προχωρήστε λίγο και κυττάχτε την από κοντά, έπείμεινε ο αξιωματικός. Μοιά-ζει με κείνη που σας έριξε το βιτρίολι;

— Ο Μπερνάρ έμεινε βουδός για λίγο. Φαινόταν πως εξέταζε την ύποπτη.

— Όχι, κύριε, έπτε επιτέλους, δεν την αναγνωρίζω. Δε μοιάζει καθόλου με τη βι-τριολίστρια.

— Είσατε βέβαιος; ρώτησε ο άστυνό-μος, μ' αμχανία.

— Απολύτως! Έκείνη ήταν πιο κοντή και πιο παχιά... και φτωχοντυμένη, ενώ η κυρία φαίνεται καλής τάξεως και ευ-πορη.

— Αυτή η παρατήρησι του νέου έκανε τον άστυνόμο να προσέξει περισσότερο την Πώλ Σαντεναί. Είθε το κομψό και περι-ποιημένο ντύσιμό της, το δαχτυλίδι με το χοντρό σμαράγδι, που φορούσε στο χέρι της, τα μαργαριτάρια που στολίζαν τ' αυ-τιά της. Και σκέφτηκε αμέσως πως μπο-ρούσε ναβρίσκει το μπελά του, αν έκανε λάθος...

— Άλλαξε αμέσως τόνο, σγκώθηκε και ει-πε, μ' ένα χαμόγελο:

— Εφόσον δεν πρόκειται για την κυ-ρία...

— Το βεβαιώνω!

— Τότε, κυρία, σας παρακαλώ πολύ να συχωρέσετε τον άστυφύλακά μου για το λάθος που έκανε. Κυνηγούσε μια βι-τριολίστρια... Περνούσατε τη στιγμή εκεί-νη, σας είδα και σας νόμισα γι' αυτήν...

— Το λάθος του είναι δικαιολογημένο... εί-ναι αποτέλεσμα του υπερβολικού ζήλου του.

— Η Πώλ δεν άπαντούσε. Δεν άκουγε πιά τίποτα. Ήταν παραλαβμένη απ' αυτό που είχε συμβεί: Ο Μπερνάρ δε ζητούσε να εκδικηθώ! Τη συγχωρούσε λοιπόν!

— Ο άστυνόμος δε σκεπτότανε, παρά πως να διορθώσει το λάθος του ύπισταμένου του — που έμεινε κι' εκείνος συμμαζεμέ-νος κι' αμήλητος.

— Τρέξε γρήγορα να φέρεις ένα ταξι για την κυρία! τον διέταξε. Αδιαθέτησε, όπως βλέπετε, εξ αίτιας της ατζαμωσύ-νης σου!

— Ο Μπερνάρ είχε ξαναβρεί στο μεταξύ την ψυχραιμία του.

— Αφού δε συλλάβατε την ένοχο, δε πως νομίζατε, έπτε στον άστυνόμο, μπορώ να έλπιζω πως θα εισακούσετε την παρα-κλήσι μου να μη δοθεί συνέχεια σ' αυτή την υπόθεσι!

— Ευχαρίστος, κύριε, απάντησε πρό-θυμα εκείνος. Καταλαβαίνετε, άλλωστε, οτι κι' έμεινε προτιμούμε ν' αποσιωπηθώ το πράγμα, έπειτα απ' αυτό το δυσάρεστο λάθος που κάναμε...

— Σας ευχαριστώ πολύ.

— Ο Ρουσελέ ξαναγύρισε κι' άνάγγειλε πως είχε φτάσει το ταξι.

— Είσατε ελεύθερη, κυρία, έπτε ο ά-στυνόμος στην Πώλ.

— Σηκώθηκε μάλιστα απ' τη θέσι του και τη χαιρέτησε με σεβασμό.

— Ευχαριστώ, κύριε! Σας ευχαριστώ και σας! έπτε η νέα γυναίκα, γυρίζοντας προς τον Μπερνάρ.

— Και, καθώς περνούσε μπροστά του, του ψιθύρισε σιγανά, με πονεμένο τόνο, που τον συγκίνησε βαθιά:

— Άurio, στο σπίτι σου!...

— Εκείνος φάνηκε πως ήθελε κάτι να πη-δάει. Μά η Πώλ είχε βγεί πιά κι' ανέβαινε στο ταξι. Ο Μπερνάρ ευχαρίστησε ακόμα μια φορά τον άστυνόμο κι' έφυγε κι' αυτός.

Β'.
Η μητριά

Το κοιμητήριο του μικρού χωριού Βιε-δίλ βρισκότανε στην καταπράσινη πλαγιά ενός λόφου. Σ' αυτό το χαρούμενο περι-βάλλον, ο θάνατος δε φαινότανε σαν σπα-ραχτικός χωρισμός αγαπημένων πλάσμα-των, αλλά σαν άξια κερδισμένη ανάπαυσι απ' τους μόχθους μιας ολόκληρης ζωής.

— Ο μόνος τάφος που τσάβανε την προ-σοχή, ήταν ένα μεγάλο μνημείο από μπλε γρανίτη, με μια μπρούντζινη πόρτα, πάνω στην όποια υπήρχαν χαραγμένα ένα οικό-σημο και το όνομα: «Κόμητες ντε Κρουά-Μενίλ». Σίγουρα όμως, η πόρτα αυτή θα-χε πολλή καιρό ν' ανοίξει, γιατί τα άγριο-χορτα είχαν πνίξει το κατόφλι κι' έφαρ-ζαν την είσοδο του τάφου.

— Ένα φατεινό ανοιξιάτικο πρωινό — δε-καπέντε χρόνια περίπου πριν από τα γε-γονότα που διηγηθήκαμε πιο πάνω — ένα κοριτσάκι 12 ετών 13 χρονών είχε γονατί-σει μπροστά σ' αυτόν τον τάφο. Δάκρυα χοντρά κυλούσαν άργα στα μάγουλά του.

— Ένας λυγρός ξέσκαζε το στήθος του και φώναζε απελπισμένα:

— Μαμά! Μαμά!... Μαμάκα μου αγα-πημένη!...

Κυλιότανε χάρω, χτυπώντας το μέτωπό του στο χώμα, ξετρελλασμένο απ' τον πό-νο. Κι' έμεινε έτσι, ώπου άκουσε να ση-μαίνει η καμπάνα της γειτονικής εκκλη-σίας.

— Ω, Θεέ μου! μουμύρισε τότε.

— Αρκίζει η λειτουργία. Όχτώ ή ώρα! Θα-χουν ευφημεί πια στον πύργο... θα δούνε πως λείπω και θα με μαλλώνουν!

— Ωστόσο, η μικρή δεν απομακρύνθηκε α-μέσως. Ανασπώθηκε, κάπως πιο ήρεμη, και προσευχήθηκε γονατιστά. Ύστερα βγήκε σιγά-σιγά απ' το νεκροταφείο.

— Πήρε ένα μονοπάτι που ανέβαινε στο λόφο. Έπτε από λίγο, σταμάτησε μπρο-στά σ' ένα ψηλό μαντρότοιχο. Άνοιξε μια πορτίτσα, μ' ένα σκουριασμένο κλειδί, και μπήκε σ' ένα μεγάλο πάγκο. Ξανακλείδωσε την πόρτα κι' έστρωσε με το πόδι της λίγο χώμα μπροστά της, για να μη φαί-νεται πως την είχαν ανοίξει πρόσφατα. Έ-πειτα έκρυψε το κλειδί στην κουφάλα έ-νός δέντρου. Θιμήθηκε τότε, οτι τα πα-πούτσια της, οι κάλτσες και το φορεμά της, ήταν λασπωμένα. Προσπάθησε να τ'α καθαρίσει με λίγο χορτάρι, αλλά δεν τ'α κατάφερε. Τέλος, το πήρε απόφασι και προ-χώρησε γρήγορα σε μια αλλέα που έδγα-ζε στην πρόσοψι του πύργου.

— Είχε φτάσει σχεδόν στην πόρτα του με-γάλου κτιρίου, όταν μια μαύρη βγήκε στη βεράντα και φώναζε δυνατά:

— Δεσποινίς Πωλίν!... Που είν' η δε-σποινίς Πωλίν; Έφυγε πάλι;... Δεσποινίς Πωλίν!...

— Είθε επίτελους την κοπελίτσα και πρόσθεσε:

— Α, εδώ είσατε;... Μα τί χάλια είν' αυτά; Λερωμένη, μουσκεμένη!... Κυρία,

ήρθε η δεσποινίς Πωλίν! Μά είναι γεμάτη άσπες...

— Μια νέα γυναίκα βγήκε κι' αυτή στη βε-ράντα. Κιτάζε έχθρικά το κοριτσάκι και του είπε ξερά, με κακία:

— Από που έρχεσάι; Μίλα λοιπόν!

— Έκανα ένα περίπατο στο πάρκο, κυ-ρία.

— Και πως έγινες έτσι χάλια;

— Βράχκαν τα παπούτσια μου απ' την πρωινή δροσιά. Δεν είναι τίποτα...

— Σου έχω απαγορεύει να βγαίνεις απ' το σπίτι το πρωί, πριν σγκωθώ!

— Είχα λίγο πονοκέφαλο κι' ήθελα ν' ανασάνω καθαρό αέρα.

— Έπρεπε να περιμένεις και να μου ζη-τήσης την άδειά.

— Τι θα ώφελούτε; Θα μου την άρνιό-σαστε.

— Θα σου την άρνιόμουν, αν έκρινα πως έτσι έπρεπε να κάνω! Τώρα, για τι-μωρία σου έπειδή με παρακούσες, θα μεί-νεις όλη την ήμερα κλεισμένη στην κάμαρά σου!

— Δεν είσατε μητέρα μου, κυρία, και δε σας χρστώ ύπακοή. Θα μείνω στην κά-μαρά μου μόνο αν με διατάξει ο πατέρας μου.

— Ξέρω πως είσαι άτίθασση, αλλά θα σε τσάκισω! Ο πατέρας σου έχει πεί τι-μωρία σου έπειδή με παρακούσες, θα μεί-νεις όλη την ήμερα κλεισμένη στην κάμαρά σου!

— Ο πατέρας μου θα σας άκούσει και θα με τιμωρήσι, το ξέρω. Τουλάχιστον ό-μως δε θαχω υποχωρήσει στη δική σας διαταγή!

— Παληκοκόριτσο!...

— Κι' η νέα γυναίκα, έξω φρενών, σήκωσε το χέρι της για να χτυπήσει τη μικρή. Έ-κείνη όμως άπόφυγε το χτύπημα και γέ-λασε κοροϊδευτικά.

— Πάστε την από δω! ούρλιασε η μη-τριά της. Δε θέλω πια να τη βλέπω! Πέ-στε στη μίς Όφελία να πάρη αμέσως από μπροστά μου αυτό το τέρας!...

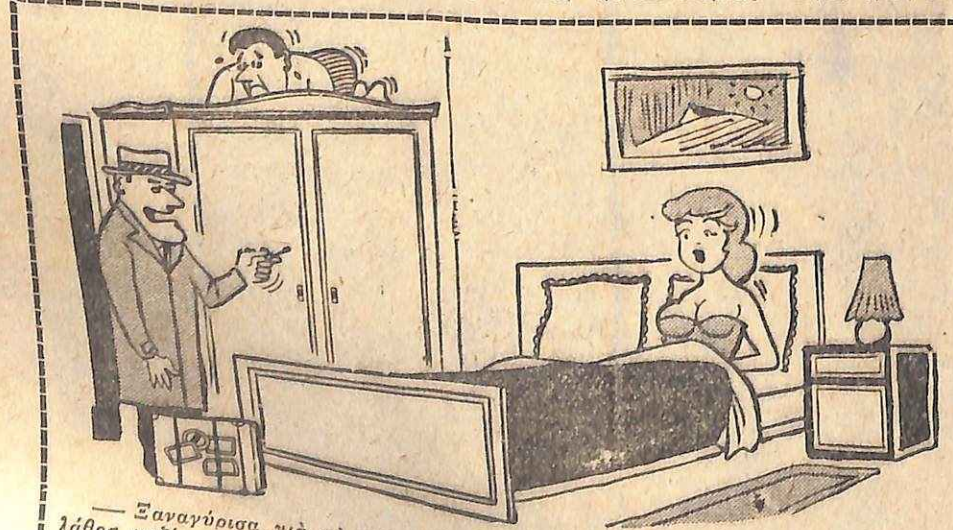
— Μια ψηλή κι' αδύνατη Άγγλίδα, άπροσ-διόριστη ηλικίας, με άχυρόξανθα μαλλιά και με τεράστια ματογυάλια, επενέβη κι' έπτε ψυχράιμα στην κοπελίτσα, σαν να μην είχε αντίληφθί καθόλου τη σκηνή που προηγέθηκε.

— Ελα, πάμε, Πωλίν. Είναι ώρα να κά-νουμε μάθημα...

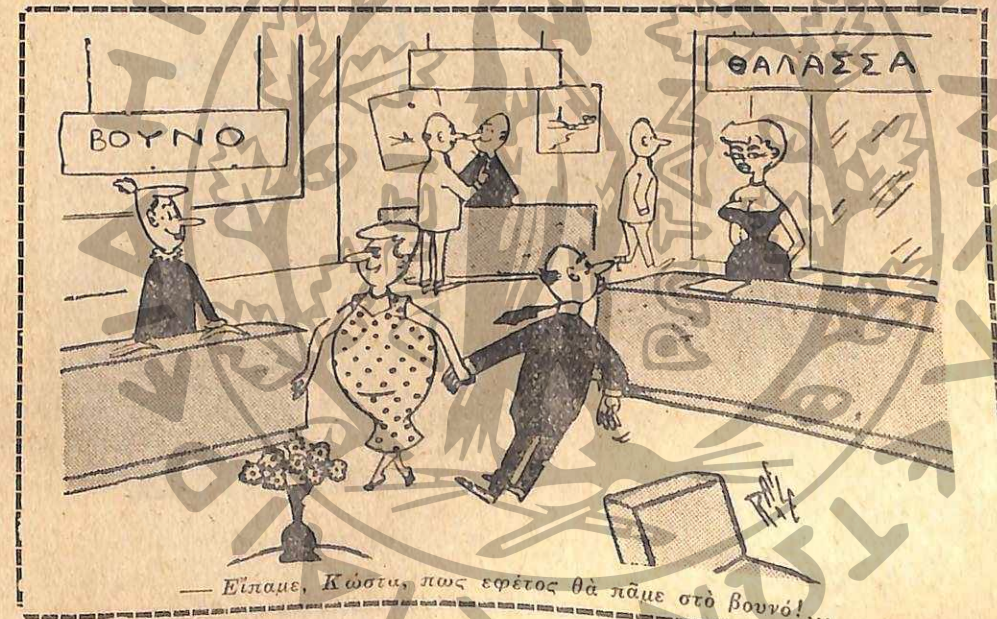
— Μάλιστα, αγαπητή μου μίς, απάντη-σε πρόθυμη η μικρή.

— Κι' απομακρύνθηκε μαζί με τη δασκά-λα της, λαχανιασμένη αλλά με τα μάτια στεγνά, προσπαθώντας να δείξει μια περι-φρονητική ήρεμία σ' εκείνη που την είχε τόσο κακομεταχειριστή.

— Η σκηνή αυτή μιλούσε εύλογα για τη θέσι που είχε η Πωλίν ντε Κρουά-Μενίλ στο σπίτι του πατέρα της από τότε που αυτός ξαναπαντρεύτηκε. Κι' έξηγει τα δά-κρυα και την απελπισία της μικρής μπρο-στά στον τάφο της μητέρας της.

— Ξαναγύρισα για να σου δώσω το κλειδί της ντουλάπας, που πήρα κατά λάθος μαζί μου. Σκέφτηκα πως μπορεί να σου χρειαστεί!...

— Είπαμε, Κώστα, πως εφέτος θα πάμε στο βουνό!...

Όταν, ύστερα από τρία χρόνια χηρείας, ο κόμης είχε έρωτευθεί μια νέα κρεολή κι είχε αναγγείλει στην κόρη του πως θα παντρευόταν, η Πωλιν δέ μίλησε. Χλώμιασε όμως, έσφιξε τα δόντια της κι έβριζε στον πατέρα της μια σκοτεινή ματιά. Υστερα την είχε πιάσει μια νευρική κρίσι, που την ακολουθούσε δυνατός πυρετός.

Όστόσο, ο κόμης δεν άλλαξε απόφαση, κι έκαμε το γάμο του ύστερ' από ένα μήνα.

Από τότε, η ζωή της Πωλιν κατάντησε ένα καθημερινό μαρτύριο—χωρίς να φαίνεται πως το αντιλαμβάνονταν ο πατέρας της. Μονάχα στη μία 'Οφελία άνοιξε την καρδιά της κι' έμπιστευόταν τον πόνο της. Κι' εκείνη της συνιστούσε να εργάζεται, να μελετά, για να ξεχνάει και να παρηγοριέται.

Πραγματικά, η Πωλιν άκολούθησε τη συμβουλή της, κι' έτσι ήταν τώρα πολύ πιο μορφωμένη απ' τα συνηθισμένα κορίτσια της ηλικίας της. Προπάντων όμως την τραβούσε η ζωγραφική. Μη έχοντας μοντέλα, ούτε και συμβουλές ικανών ζωγράφων που θα μπορούσαν να επιπρεάσουν το ταλέντο της, σχεδίαζε κυρίως ό,τι έβλεπε γύρω της, μ' ένα υπερβολικό κάποτε ρεαλισμό.

Μια μέρα λοιπόν—ήταν τότε 16 χρόνων περίπου—σκιτσάρισε το φορτωμα σκακιών με άλευρι σ' ένα ποταμόπλοιο, άρραγμένο δίπλα σ' ένα γραφικό μύλο. Πήρε ύστερα το έργο της αυτό στην κάμαρά της για να το αποτελειώσει. 'Η μητριά της το είδε τυχαίως.

Το θέαμα εκείνο των μισόγυμνων κορμιών των εργατών, ο ρεαλισμός που ξεχείλιζε σ' αυτή την εικόνα, έκανε να εξεγερθούν οι άριστοκρατικές κλίσεις της. Καί, αρπάζοντας το μισοτελειωμένο έργο, το κομμάτισε.

Αμέσως κατόπιν, φοβισμένη λίγο γι' αυτό το παράλογο ξεσπάσμα της, έτρεξε να βρή τον άντρα της και του μίλησε έντονα για τα «άνήθικα θέματα» που σχεδίαζε η κόρη του, ώστε να πάρη αυτός όλη την ευθύνη για ό,τι είχε γίνει.

Όταν η Πωλιν γύρισε απ' τον περίπατό της με τη δασκάλα της κι' είδε κατεστραμμένο το έργο που της είχε στοιχίσει τόσους κόπους κι' όπου είχε βάλει όλη της την ψυχή, πόνεσε βαθεία. Έπεσε σ' μια πολυθρόνα κι' έβαλε τα κλάματα. 'Υστερα πετάχτηκε πάνω κι' έτρεξε στο σαλόνι, όπου βρίσκονταν ο πατέρας της κι' η μητριά της, και ζήτησε το λόγο απ' την τελευταία για τον άχαροτήριστο βανδαλισμό της.

—Εγώ κατάστρεψα αυτό τον άπαισιο πίνακα! δήλωσε ο κόμης.

—Εσείς, πατέρα μου; Μά δεν είχατε το δικαίωμα...

—Εχω το δικαίωμα να φροντίζω για

την τιμή και την αξιοπρέπεια του σπιτιού μου, για τη συμπεριφορά και τις ιδέες εκείνων που φέρνουν τ' όνομά μου. Έφθον λοιπόν τὰ γούστα σου στρέφονται σε θέματα τόσο χυδαία κι' ακατάλληλα για μια κοπέλα της ηλικίας σου, σου απαγορεύω στο εξής να ζωγραφίζεις!

—Μου απαγορεύετε;... με στερείτε απ' τη μοναδική παρηγοριά που βρίσκω, μέσα σε τόσους πόνους, ταπεινώσεις και πικρίες που δοκιμάζω;

—Δεν θέλω ν' άκούσω τίποτα. Είπα! 'Η μικρή προσπάθησε ακόμη ν' αγωνισθεί, του κάκου όμως. Τέλος, έτρεξε να κλειστή στην κάμαρά της, άπελπισμένη...

Όστόσο, μέσ' στη θλίψη και στον πόνο της ψυχής της, είχε βλαστήσει μια άγαπη, βαθεία και τρυφερή, που την έκρυβε μ' έπιμέλεια για να μη δώση καινούργια ευκαιρία στη μητριά της να την κάνη να υποφέρει...

Το αντίογυνο είχε αποκτήσει άλλη μια κόρη. Κι' η μεγαλύτερη αδελφή, ενώ στην αρχή είχε ζηλέψει, ύστερα είχε αγαπήσει μ' όλη της την καρδιά τη μικρή Κλωντέτ, το παιδί της μισητής μητριάς της.

Ένα πρωί, ο κόμης έλαβε ένα γράμμα απ' το Παρίσι. Τον ειδοποιούσαν πως έπρεπε να πάη εκεί επείγοντως για κάποια υπόθεση, μαζί με τη γυναίκα του. 'Ο' άπουσίαζε μερικές μέρες.

Η Πωλιν χάρηκε, γιατί βόταν μια προσωρινή ανάπαυλα στο μαρτύριό της.

Αναγκασμένη να υπακούση στον πατέρα της, είχε κρύψει τα πινέλα και τα χρώματά της. Τώρα λοιπόν που θα λείπανε ο κόμης κι' η κόμισσα, θα της δινόταν επιτέλους η ευκαιρία ν' αποτελειώσει ένα πίνακα που είχε αρχίσει.

Το έργο της αυτό παρίστανε το έσωτερικό μιας χωριάτικης καλύβας. Ένα πλουσιόπαιδο είχε μπη στο φτωχικό εκείνο περιβάλλον, μαζί με τη μητέρα του, για να διδαχθή να έλεη τους δυστυχισμένους. 'Η Πωλιν είχε ονομάσει αυτό τον πίνακα της: «Το μάθημα της φιλανθρωπίας».

Μόλις έφυγαν λοιπόν ο κόμης κι' η κόμισσα, ρίχτηκε με ζήλο στη δουλειά. Ζωγράφισε ολοζώντανα τους άδύνατους και πεινασμένους χωριάτες μπροστά στο στυμένο τζάκι τους. Απόδωσε τις φυσιογνωμίες τους καλλιτέρα απ' ό,τι έλπιζε. Παρ' όλες όμως τις προσπάθειές της, δεν κατάφερε να βρή τη σωστή έκφραση του πλουσιόπαιδου του μικρού και άθώου εκείνου πλάσματος που έρχόταν να ζεστάνη την παγωμένη καρδιά των άπελπισμένων.

Εσθύνε, ξανάρχισε... αλλά το αποτέλεσμα δεν την ικανοποιούσε.

—Καλημέρα, αδερφούλα μου! άκούστηκε ξαφνικά μια κρυστάλλινη φωνίτσα, απ' το κατώφλι της πόρτας.

Η Πωλιν στράφηκε άπτομα.

—Εσύ είσαι, Κλωντέτ! άπάντησε, άνοιγοντας την άγκαλιά της. Έλα μέσα, αγαπούλα μου!...

Η μικρή έτρεξε και την άγκάλιασε.

—'Η άραπίνια δέ μ' άφινε να βγώ, γιατί κάνει πολύ κρύο έξω, είπε. 'Ηθελε, σώνει και καλά, να μείνω δλουδονάχη στην κάμαρά μου. Της είπα «ναί», για να μ' άφισή ήσυχη, κι' όταν κατέθηκε στην κουζίνα, έτρεξε να σε βρώ!

—Καλά έκανες. Θα παίξουμε...

—Όχι, όχι, δε θέλω να παίξω! Προτιμώ να σε κυττάζω να ζωγραφίζεις. Διασκεδάζω περισσότερο... Θα μείνω κοντά σου. Νά, έτσι...

Και κάθισε χάμω, πάνω σ' ένα μαξιλάρι του ντιβανιού.

Η Πωλιν της χαμογέλασε άφρημένα. Δεν την άκουγε πιά... Μια σκέψη είχε γεννηθεί ξαφνικά στο μυαλό της: Το μοντέλο που ζητούσε του κάκου, ο άγγελος της ελπίδας, βρισκόταν εκεί, μπροστά της. Θα ήταν η Κλωντέτ!

Η καρδιά της χτύπησε χαρούμενα, βλέποντας να παίρνει μορφή επιτέλους η έμπνευσή της.

—Άκουσε, μικρή μου, είπε. Θέλεις να σου φτιάξω το πορτραίτο σου;

—Ό, ναι, ναι! φώναξε χαρούμενα το κοριτσάκι, χτυπώντας τα χέρια του.

—Μην κουνιέσαι όμως πολύ. Όταν κουρασθείς, θα σταματήσουμε.

Τοποθέτησε το κοριτσάκι σε κατάλληλη θέση, ώστε νάχη τον απαιτούμενο φωτισμό, κι' άρχισε να ζωγραφίζει με μεγάλες πινελιές. Σε λίγο, είχε τελειώσει το κεφάλι.

Ξαφνικά όμως, μπήκε η μαύρη καμαριέρα, ψάχνοντας να βρή την Κλωντέτ. Κύτταξε την Πωλιν με την αυθάδεια εκείνου που παίρνουν οι υπηρέτες, όταν έχουν να κάνουν μ' ένα πρόσωπο όχι αγαπητό σ' άφεντικά τους. Είδε το έργο της και διήλωσε:

—Θα το πώ στην κυρία πως φέρατε εδώ την Κλωντέτ για να ζωγραφίσει!... Δεν σάς το έχουν άπαγορεύσει!... Έμπρός, πάμε γρήγορα!

Και πήρε μαζί της τη μικρούλα, που άγκάλιασε θλιμμένη την αδελφή της, πριν την άφιση.

Όστόσο η Πωλιν εξακολούθησε να ζωγραφίζει, όσπου νύχτωσε. Τότε μονάχα άφισε πιά τα πινέλλα της, κουρασμένη από τόση δουλειά.

Η μίς 'Οφελία είχε πάει στη γειτονική πόλη, στο Τουρ, και γύρισε μετά το σούρουπο. 'Η Πωλιν έφαγε μαζί της. 'Η Κλωντέτ είχε πλαγιάσει κι' όλες και κοιμήσανε.

Κατά τη 1 η νύχτα, η Πωλιν έβγαλε άπτομα άπό δυνατό χτυπήματα στην πόρτα της και φωνές.

—Έλάτε γρήγορα, Πωλιν! της έλεγε η μίς 'Οφελία. 'Η Κλωντέτ είν' άρρωστη... —Άρρωστη;... φώναξε η κοπέλλα, πηδώντας άμέσως απ' το κρεβάτι της. Θεέ μου!...

Ντύθηκε βιαστικά και πρόχειρα κι' έτρεξε στην κάμαρα της αδελφής της. Τό παιδί είχε δυνατό πυρετό και πονοκέφαλο. Αναγνώρισε ωστόσο την Πωλιν και της χαμογέλασε.

—Εκείνη θυμήθηκε πως η Κλωντέτ της είχε παραπονεθεί ότι την ένοχλούσε ο λαιμός της.

—Νομίζω πως πρέπει να φέρουμε ένα γιατρό απ' το Τουρ, είπε η μίς 'Οφελία. —Ασφαλώς! Τό γρηγορότερο μάλιστα! συμφώνησε κι' η Πωλιν.

Με την πρώτη ματιά που έβριζε στην άρρωστη, ο γιατρός έδειξε πολλή άνησυχία. Τά συμπτώματα χειροτέρευαν ραγδαία. Ός το πρωί, είχαν γίνει σοβαρότατα. 'Η Πωλιν διάβασε την άλήθεια στο τρομαγμένο πρόσωπο του γιατρού.

—Διφθερίτις! Δεν είν' έτσι! του ψιθύρισε.

—Εκείνος έσκυψε το κεφάλι του, δίχως ν' άπαντήσει.

—Ο πατέρας μου κι' η μητριά μου λείπουν στο Παρίσι, πρόσθεσε η κοπέλλα. Πρέπει να τους τηλεγραφήσω να γυρίσουν άμέσως;

—Μάλιστα, δεσποινίς, άπάντησε ο γιατρός. Πρέπει ακόμη να ξέρετε ότι η διφθερίτις είναι: έξαιρετικά μεταδοτική. Ν' άποφεύγετε λοιπόν όσο το δυνατόν να πλησιάζετε την άρρωστη.

—Ευχαριστώ, γιατρέ, για τό ενδιαφέρον σας. Μά έγω, ό,τι κι' αν συμβεί, δεν πρόκειται να φύγω ούτε στιγμή απ' την κάμαρα της αδελφής μου.

Μία ώρα άργότερα, η κοπέλλα είχε στείλει αυτό το τηλεγράφημα στον πατέρα της, στο ξενοδοχείο που έμενε:

«Κλωντέτ άσθενής. Έπιστρέψατε άμέσως. Πωλιν».

Όταν έφτασε το τηλεγράφημα, ο κόμης κι' η κόμισσα είχαν βγή έξω. Γύρισαν άργά το βράδυ. Τότε μονάχα πληροφορήθηκαν την είδηση, και πήρανε το πρώτο πρωινό τραίνο για τό Τουρ.

Στό μεταξύ, η Πωλιν είχε περάσει τη νύχτα στην κάμαρα της μικρής άρρωστης. Τό πρωί, τό παιδί φαίνονταν βυθισμένο σ' ένα είδος νάρκης.

Η μαύρη ήταν άπασχολημένη με τό νοικοκυριό. 'Η μίς 'Οφελία, κατακουρασμένη απ' τό ξενύχτι, είχε πάει να κοιμηθεί λίγο.

Ξαφνικά, η Κλωντέτ άνακάθισε στο κρεβάτι της, κατάχλωμη, με τά χείλη μελανιασμένα, και τέντωσε τά χεράκια της με άγωνία. Πνιγόντα, δε μπορούσε ν' άναπνεύσει. Ένας άδύνατος και βραχνός ρόγχος έβγαίνε απ' τά χείλη της...

Η Πωλιν άρμησε, την άγκάλιασε απ' τη μέση και προσπάθησε άπελπισμένα να της προσφέρει κάποια άνακούφιση.

Την ίδια στιγμή, άνοιξε άπτομα η πόρτα και μπήκε τρέχοντας η κόμισσα ντε Κρουά-Μενίλ. Παραμέρισε βάνουσα την Πωλιν κι' άγκάλιασε την κόρη της.

—Θεέ μου! Πεθαίνει! φώναξε με σπαραγμό. Πεθαίνει η κόρη μου!... Βοήθεια! Βοήθεια!...

—Σας παρακαλώ, κυρία, ήσυχάστε, την Ικέτεψε η Πωλιν.

—Πώς βρίσκεσαι εδώ έσύ;... μόνη με τό παιδί μου; πρόσθεσε η κόμισσα, κυττάζοντας την με μίσος.

—'Ηταν κι' η μίς 'Οφελία εδώ, όλη τη νύχτα σχεδόν.

—Γιατί έφυγε;... Κι' ο γιατρός που είναι;

—Γύρισε στο Τουρ μετά τά μεσάνυχτα. Θα ξανάρθη όμως σε λίγο.

—Λες άλήθεια; Άφού ήταν εδώ, γιατί τον άφισες να φύγη; 'Ηθελες να μείνις μονάχη με την κόρη μου, έ;

—'Η κοπέλλα κύτταξε μ' άπορία τη μητριά της.

—Δε σάς καταλαβαίνω, κυρία, της είπε.

—Με καταλαβαίνεις, και πολύ καλά μάλιστα!

—Σας τηλεγράφησα, άμέσως μόλις έκδηλώθηκε η άρρώστεια.

—Πες καλύτερα, άφού την άφισες πρώτα να χειροτερεύη, ώστε να μη φτάσουμε έγκαιρώς!

—Σας έπαναλαμβάνω, κυρία, ό,τι δεν καταλαβαίνω τά λόγια σας! τόνισε η Πωλιν, κατάχλωμη. Μοιάζουν σαν να κρύβουν κάποια ύποψια, που δε μπορώ να την εξηγήσω. Σας παρακαλώ να μιλήσετε καθαρότερα!

Η κόμισσα την κύτταξε με μάτια που πετούσαν φωτιές, κι' είπε με φωνή σφοδριχή:

—Κάνεις πως δε με καταλαβαίνεις! Έ λοιπόν, σου λέω καθαρά πως μου φαίνεται πολύ ύποπτο που έμεινες δλομόναχη στην κάμαρα της άρρωστης κόρης μου, άφού απομάκρυνες επίτηδες όλους τους άλλους! Μπορούσες έτσι να δικαιολογήσεις εύκολα ένα δθεν λάθος σου ή μια άμέλεια που θάφερε το θάνατό της!

—Θεέ μου! Πώς είναι δυνατόν να σάς πέρασε απ' τό νού τέτοια σκέψη; Άμφιβάλλετε για την άγάπη μου στην αδελφή μου;...

—Αν τυχόν πέθαινε η αδελφή σου, θάμενες έσύ μοναδική κληρονόμος της περιουσίας του πατέρα σου!...

—'Η Πωλιν έμεινε στην αρχή βουβή κι' άκίνητη. Είχε γουρλώσει τά μάτια της, τά δειχνε πως συμμεριζότανε την ύπόνοια της κατηγορία την είχε χτυπήσει σαν σφυροκόπημα στο κεφάλι.

—Υστερα διέκρινε άόριστα τό πρόσωπο του πατέρα της, άνάμεσα στην ομίχλη που σκέπαζε τά μάτια της. 'Η έκφρασή του έδειχνε πως συμμεριζότανε την ύπόνοια της γυναίκας του.

—Κι' αυτός;... Κι' αυτός άκόμη; τραύλισε η δυστυχισμένη κοπέλλα.

—Της φάνηκε πως θάπεφτε νεκρή. Την έ-

σωσε όμως ένας λυγμός που βγήκε απ' τό λαιμό της.

—Ό, είναι πάρα πολύ!... φώναξε σπαραχτικά. Δεν άντέχω πιά!...

Κι' έφυγε σαν τρελή, γειμίζοντας τους έρημους διαδρόμους του πύργου με τίς άπελπισμένες φωνές της.

Γ'.

Τό ρομάντσο μιάς καλλιτέχνιδος

Η Πωλιν κλείστηκε στην κάμαρά της και σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα.

Συντριμμένη απ' τον πόνο και τη ντροπή, τραύλιζε λόγια άσυνάρτητα, παρόπαν, φοβέρες, άναζητούσε τη μητέρα της που την είχε άφισει μονάχη στον κόσμο και βασιανισμένη...

Σιγά-σιγά όμως, η δυνατή θέλησή της τη βοήθησε να συνέλθη. Τά δάκρυά της στέγνωσαν.

Είχε πάρει μια σοβαρή άπόφαση: Δε θάμενε πιά ούτε μια μέρα στο σπίτι εκείνο, μέσ' στην κακία, τη ζήλια και τό μίσος!

Άκουμπώντας τον άγκώνα της στο τραπέζι και τό μέτωπό της μέσα στο χέρι της, σκεπτότανε ψύχραιμα με ποιόν τρόπο θα πραγματοποιούσε τό σχέδιό της, όταν μπήκε στην κάμαρά της η μίς 'Οφελία.

Κατάλαβε με μια ματιά τί γινότανε μέσα στο μυαλό της και της είπε άπλα:

—Θέλεις να φύγεις... δεν είν' έτσι;

—Ναί, άπάντησε με ελίκρινεια η Πωλιν. Έξω! Εξω! πρέπει να φύγω!

—'Η συνείδησή μου δε μου έπιτρέπει να ζητήσω να σ' έμποδίσω. Άλλά, έπειδή σ' αγαπώ, θέλω να μου πής αν λογάρισσες καλά τίς συνέπειες.

—'Οποιες κι' αν είναι οι συνέπειες αυτές, θα τίς δεχθώ πρόθυμα.

—Θα πεινάσεις, θα δυστυχήσεις...

—Θα δουλέψω και θα ζήσω! Νοιώθω πως έχω ταλέντο στη ζωγραφική. Θα τό καλλιεργήσω και θα τό εκμεταλλευθώ... Για τον πρώτο καιρό, έχω μερικές οικονομίες.

—Μά κι' αν άκόμη βγώ γελασμένη στις έλπίδες μου, θα προτιμήσω να κάνω όποιαδήποτε δουλειά, άκόμη και χειρωνακτική, παρά να εξακολουθήσω ν' άνέχωμαι τόσους έξευτελισμούς και ταπεινώσεις!

—Άκουσε, παιδί μου, είπε η γρηά δασκάλα, συγκινημένη. Αυτό που θα σου προτείνω, δε θα τόδερiskan ίσως φρόνιμο πολλοί άνθρωποι. Μου τό υπαγορεύουν όμως τά λόγια μου ή καρδιά μου, ή λογική κι' ή πείρα μου απ' τη ζωή.

»Λογαριάζεις να βγής μόνη στον κόσμο, χωρίς νάχης κανένα δίπλω σου για να σε προστατεύη και να σου δίνη κουράγιο, χωρίς μια φίλη που να σε οδηγή και να σου

σφίγγη τό χέρι στη χαρά σου και στον πόνο σου. Μά φοβάμαι πως αυτό είναι άνώτερο απ' τίς δυνάμεις ενός παιδιού σαν έσένα!

»Θέλεις λοιπόν νάρθω μαζί σου; Θέλεις να γίνω έγώ αυτή ή φίλη, τό στήριγμά σου, ή δεύτερη μητέρα σου, που θα προσπαθή να παραμερίζη πάντα απ' τό δρόμο σου τ' άγκάθια και τίς πέτρες;

—Εσείς, μίς 'Οφελία;... τραύλισε η Πωλιν, πνιγμένη απ' τη συγκίνηση.

—Ναί, έγώ... Τόσα χρόνια που δουλεύω, μπόρεσα να βάλω ένα μικρό ποσόν κατά μέρος. Θα μάς έπιτρέψη να ζήσουμε τον πρώτο καιρό, τον πιο δύσκολο... Κι' ύστερα, μην ξεχνάς πως είναι δώδεκα χρόνια που έχω αναλάβει την άνατροφή και τη μόρφωσή σου! Σ' άγάπησα, κι' όνειρεύομαι να μ' σ' άφίσω ποτέ. Δεν έχω κανέναν άλλο στον κόσμο... και δε θα μπόρεσω πιά να συνθίσω να ζω μακριά σου!

—Αντί γι' άλλη άπάντησι, η Πωλιν έπεςε στην άγκαλιά της καλής εκείνης γυναίκας...

Όταν νύχτωσε, κατέβηκαν κι' οι δυο απ' τη σκάλα της ύπηρεσίας, όσο μπορούσαν πιο άδύνατα. Κι' έφτασαν στην άκρη του πάρκου, όπου τους περίμενε ένας χωρικός, άφοσιωμένος στην Πωλιν.

Τόν είχε ειδοποιήσει η μίς 'Οφελία. Κι' είχε φέρει μαζί του ένα άμαξάκι. ΆΛΛ' η Πωλιν δεν άνέθηκε άμέσως σ' αυτό.

Άφού άγκάλιασε κι' άποχαίρετσε την καλή της φίλη—που, όπως είχαν συμφωνήσει, δε θα την άκολουθούσε άμέσως στη φυγή της, για να μην κινήση ύποψίες—άκολούθησε ύστερα τό κατηφορικό μονοπάτι που έδγαζε στο νεκροταφείο.

Όταν έφτασε μπροστά στον τάφο της μητέρας της, γονάτισε και προσευχήθηκε, ζητώντας της βοήθεια και προστασία απ' τους κινδύνους της ζωής.

Υστερα, ήσυχώτερη πιά και με περισσότερο θάρρος, απομακρύνθηκε, χωρίς να γυρίση καθόλου τό κεφάλι της.

Στό σταθμό του Μονλουί, απ' όπου θάπαιρνε το τραίνο για τό Παρίσι, βρήκε μονάδα δυο-τρείς ταξιδιώτες, που δεν ενδιαφέρθηκαν καθόλου γι' αυτήν.

Τίς πρώτες ώρες του ταξιδιού της, εξακολουθούσε να ζή με τη σκέψη στα μέση που είχε έγκαταλείψει και που την έδεναν μαζί τους άκόμη τόσοι δεσμοί...

Αν τύχαινε να μάθω ο κόμης τη δράπέτευσί της; Αν την είχε δει κάποιος στο δρόμο του Μονλουί κι' είχε ειδοποιήσει τον πατέρα της;...

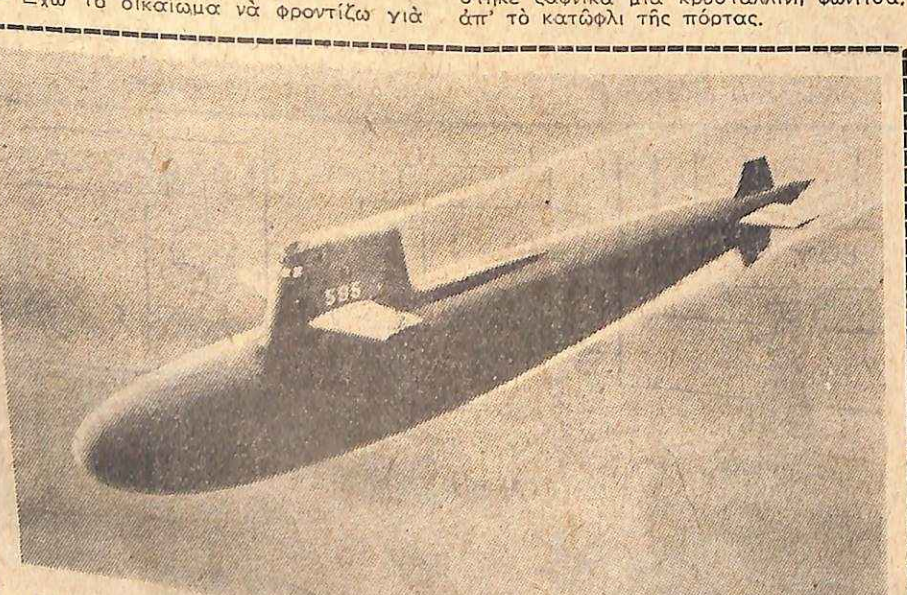
Ο κόμης δε τηλεφώνουσε άμέσως, και μόλις έφτασε στο Παρίσι θα την έβριαν ή άσττυνομία και θα την έστελνε πίσω στο σπίτι της, στην κόλασή της!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΩΝ ΟΧΗΜΑΤΩΝ

Τά νέα βαγόνια των άμερικανικών σιδηροδρόμων είναι πολύ ελαφρότερα από τά παλαιά. Ζυγίζουν μόνο 26 τόνους ένα κι' έχουν 60 περίπου τόνων, που ζυγίζουν τό συνηθισμένο βαγόνιο. Τό εσωτερικό των νέων όχημάτων είναι διαρρυθμισμένο έτσι, ώστε να υπάρχουν στη διάθεση των επιβατών περισσότερες και πιο άνετες θέσεις. Τά δε καθίσματα, που είναι όλα από άλουμίνιο και πλαστική ύλη, συμβάλλουν κι' αυτά σημαντικά στην ελάττωση του συνολικού βάρους.

ΤΑ ΝΕΑ «ΑΤΟΜΙΚΑ» ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ

Τό νέο άτομικό άμερικανικό υποβρύχιο «Σ κίτρινος» θα είναι τό ταχύτερο και πιο εύέλικτο υποβρύχιο σκάφος του κόσμου. Θα μπορεί χωρίς να άναυδή και χωρίς κανένα άνεφοδίασμο σέ καύσιμα, να κάνει δέκα φορές τό γύρο του κόσμου. Σήμερα έξη «Σ κίτρινος» βρίσκονται υπό ναυπήγηση για λογάρισμό του άμερικανικού ναυτικού.

Θυσία ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

38ον "Η Φαντίν δοξασε να ξαναπέσει το κεφάλι της στο μαξιλάρι.
— "Ω, είστε ο Μπερτί Μαρτίν;... Είπε: "Εκείνος που αγαπάει η Κολινέτ;

Και μωρούς με τρεμουλιαστή φωνή, εξαντλημένη όλότελα απ' την προσπάθεια που είχε καταβάλει.

— Συγγνώμη!... Να την αγαπάτε πολύ!... "Η Κολινέτ είναι μία τίμια κοπέλλα... κι εγώ είμαι καταραμένη!
Την άλλη μέρα, πέθανε.

Τ' άλλο πρωί, ο Μαρτίν Έφυγε απ' το νοσοκομείο, να πάει να δουλέψει. "Η Μαντελίν δεν τον περίμενε, τέτοια ώρα. Καλώς ήρθες, μικρή μου! του φώναξε χαρούμενα. Έλα να πιες ένα καφέ μαζί μου και να φας κάτι...

— Δεν πεινάω, μητέρα, απάντησε ο νέος. "Ηρθα μόνο για να σου πω πως είμαι σήμερα ο πιο εύτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου!

— Τι σου συνέβη, παιδί μου; Κέρδισες τον πρώτο αριθμό του λαχείου;
— Κάτι καλύτερο! Δε μαντεύεις, λοιπόν; Πως να μαντέψω; Περιμένω να μου πεις...

— Μαντελίν, καλή μου Μαντελίν! Ξαναβρήκα την Κολινέτ μου! Ξέρω τώρα πως μ' αγαπάει και μ' αγαπάει πάντα! Είπ' ένα άβω θύμα...

— Ε, μικρή μου, τί εύκολα που έθουπάζεις! Χτες άκουα τη θεωρούσες ανήθικη, παλιογυναικία, και σήμερα την εξυμνείς σαν άγγελο! "Αχ, αυτοί οι έρωτες!... Θα λες και πεις τους λείπει κάποια βίδα...

Μά ο Μπερτί δεν άκουσε. Πηγαίνοντανε ζωηρά μέσα στη μικρή τραπέζια, σκόνταζε στις καρέκλες, στο τραπέζι...

— Μά, εβήγησε μου, λοιπόν, τί συνέβη; Ρώτησε η Μαντελίν, ανήσυχη.

— Πολλά πράγματα! "Αχ, υπερούλα μου, την αγαπάω τόσο πολύ!...

— Αγκαλιάσε και φίλησε την καλή γυναίκα. "Εκείνη δάκρυσε από χαρά, ενώ συγχρόνως σκεπτότανε:

«Τού φαίνεται πως σφίγγει στην αγκαλιά του την Κολινέτ».

— Πόσο θα χαρή ή μαμά μου, όταν της αναγγείλω τη συμφιλίωσή μου με την Κολινέτ!... πρόσθεσε ο νέος.

Μόλις είχε προφέρει αυτά τα λόγια, άκούστηκε ένα ξερό χτύπημα στην πόρτα.

«"Η Φερνάνδη! σκέφτηκε άμέσως η Μαντελίν. Αυτή μονάχα χτυπάει έτσι...».

Ετρεξε ν' ανοίξει... αλλά τραβήχτηκε πίσω, τρομαγμένη. Όταν είδε το κατάχλωμο κι' αλλοιωμένο πρόσωπο της Φερνάνδης.

— Τί πάθατε; τή ρώτησε μ' ανησυχία. Φαίνεται άνασταταμένη...

«Ο Μπερτί έπεσε στην αγκαλιά της μητέρας του, λαμπώντας από χαρά.

— Το παιδί μας είναι πολύ εύτυχισμένο, είπε η Μαντελίν. Ξαναβρήκε την Κολινέτ του, έτσι όπως την όνειρευότανε και την αγαπούσε άλλοτε.

— Άκουσε, γυνί μου, πρόσφερε σοβαρά η Φερνάνδη. Συνέβη στη ζωή μου ένα γεγονός, που θα επηρεάσει άσφαλώς το μέλλον και των δυο μας: Χωρίζω απ' τον κ. Βαλωρί! Δεν πρόκειται να σου πω τους λόγους αυτής της απόφασής μου. Είναι πολύ σοβαροί και δυσάρεστοι... και δε θέλω να σε στενοχωρήσω.

— Αγάπα αυτή την όμορφη κοπέλλα, την Κολινέτ! Θάμην περήφανη αν την κάνω κόρη μου. Κι' αν θέλεις, παιδί μου, θα πάμε σήμερα κιόλας να ζητήσουμε το γέρι της.

«"Η Μαντελίν νόμιζε πως έπεφτε απ' τα σύννεφα...

— Δεν καταλαβαίνω τίποτα! μωρούρισε. Τί συνέβη, λοιπόν;

— Τί συνέβη; Κάτι τερατώδες! απάντησε η Φερνάνδη. Τραβώντας την λίγο παράμερα. Παντρεύτηκε ένα δίδυμο κι' ένα κλέφτη! Τέτα της, τους πήρε όλα την περιουσία τους...

— "Ω, Θεέ μου! φώναξε η Μαντελίν. Εύτυχώς που η Θεία Γρόνια κανόνισε καλά τα παιδιά.

Την ώρα που το ρολόι του γειτονικού μοχλίστηρου χτυπούσε 9, ένα αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στο σπίτι που μένανε η Κολινέτ και η Σουλάν, και κατέβηκαν απ' το αυτοκίνητο.

αυτό ο Μπερτί κι' η Φερνάνδη.
"Η δεσποινίς Κολινέτ; ρώτησε η Φερνάνδη τη θυρωρή.

— Πέμπτο πάτωμα, κυρία, η δεξιά πόρτα. "Ενώ έδινε αυτή την πληροφορία στη Φερνάνδη, η κυρία-Τεχού δε μπορούσε να ξεκολλήσει τα μάτια της απ' το Μπερτί, που χαμογελούσε χαρούμενα.

«Ξαναγυρίζεις κοντά μου με μία ψευτική τρυφερότητα... ενώ η ψυχή σου είναι άδεια, φορητή και στεγνή, αφού βόηκε τις δυνάμεις να μου πετάξουνε καταιγιστικά τις αισθήσεις σου, για να μ' εγκαταλείψουν και ν' αγαπήσουν κάποιον άλλον.

— "Ω, οι άντρες!... ο τρελλός έρωτας!... τί ερωτεύει! Δεν υπάρχει φίλεια, ούτε έρωας... "Απ' το μαγαζί που δουλεύα δέκα χρόνια, με διάβασε σαν καμιά γυναικία του δρόμου! Καταλαβαίνεις, με διάβασε!... Κι' ήταν τόσο η ταραχή μου, ώστε δε βρήκα καν τη δύναμη να δικαιολογήσω, να φωνάσω πως ήμουν άδω!

«"Υστερα σε περίμενα ώρες ολόκληρες στη βροχή και στο κρύο, στην πλατεία Μαντελίν, εκεί που είχαμε συναντηθεί τόσες φορές... μα έσύ δε φάνηκες! Και σήμερα έρχεσαι να μου μιλήσεις γι' αγάπη!... Σα νάταν πια δυνατό να πιστέψω στους όρκους σου!

— "Όπου κι' αν γυρίσω, δε βλέπω παρά την ψευτιά, την απάτη, το γέλιο!...

— Τί γυρεύεις εδώ; Φύγε!... κι' άρσησε με να πεθάνω ήσυχα, με την περιφρόνησή και την άπρεια που νοιάζω τώρα για σένα!

«Ο Μπερτί θέλησε να την πάρει στην αγκαλιά του, μα εκείνη του έβγαλε. Φαινόταν πως ζητούσε ν' άσφυγνι τις ματιές του, που της καίγανε την καρδιά. Με μία αδιάφορη κίνηση, χωρίς θυμό, απομάκρυνε τα χέρια της απ' τα χέρια του νέου, οα να φοβότανε το άγγιγμά του.

«Ο Μπερτί την κτύπησε, ξετρελλαμένος... Καταλάβαινε πως, αν έβγαζε αυτή τη στιγμή, θα τελείωναν όλα, για πάντα. "Όταν θα γινότανε καλά, η Κολινέτ θα τούκλεινε αμείλικτα την καρδιά της, θα τον έβγαζε απ' τη ζωή της.

Δεν έφυγε, λοιπόν. Σκυμμένος πάνω απ' την άρρωστη, τόσο που να έβλεπεται η πνοή του με τη δική της, ψιθύρισε, με τα χέρια ενωμένα:

— Σε λατρεύω! "Ανοίξε τα γλυκά σου μάτια, πολυαγαπημένη μου Κολινέτ. Προσπάθησαν να μ'ε χωρίσουν οι κακοί άνθρωποι να συντηρήσουν τις καρδιές μας... Ζήλευαν την ευτυχία μας!

«Θυμάσαι τους κυριακάτικους περιπάτους μας στα δάση, τις καθημερινές συναντήσεις μας στο Παρίσι... Δεν υπήρχε τότε για μας τίποτ' άλλο στον κόσμο από εμάς τους δυο! "Ήσουν για μένα το Σύμπαν, κι' η αγάπη σου μ' έκανε να ξεχνάω σχεδόν όλα ελα περάσει στα παιδικά μου χρόνια!

— "Αλλοίμονο όμως! "Ήταν γραφτό να βρεθούν στο δρόμο μας αυτός ο άθλιος Μαρτίν, κι' η δυστυχισμένη Φαντίν, για να σβύσουνε ξαφνικά όλες εκείνες οι μεγάλες κι' άγνές χαρές μας!

— "Ο Μαρτίν!... "Η Φαντίν!... πρόσφερε η Κολινέτ, περνώντας το χέρι της πάνω απ' το μέτωπό της.

Και πρόσθεσε, με παράξενη φωνή:

— Μά ο Μαρτίν μ' αγαπάει περισσότερο από σένα! Με άρπαξε απ' την αγκαλιά σου, για να με σφίξει στη δική του! "Ήταν ένας έρωτικός αγώνας ανάμεσα σ' εμάς... Μα έσύ δε ζήτησες να με σώσεις, να με βολές, να με πάρεις πίσω!

— "Τώρα δε σ' αγαπώ πιά!... "Αρσησε με! "Ένας λυγρός βήγας απ' το λαιμό του Μπερτί. Μά η Κολινέτ δε φάνηκε να τον άκουσε.

Με το κεφάλι της γυμμένο πίσω στο μαξιλάρι της, με τα μάτια ορθάνοιχτα και κοφωμένα στο κενό, οα να παρακολουθούσε κάποια τραγική όπτασία... "Εβειξε με μία άσπρη χειρονομία τα πόδια του κρεβατιού, όπου της είχε φανεί πως διέκρινε κάποια ακαθόριστη σκιά, και ψιθύρισε:

— "Η Φαντίν!... "Ω, φοβάμαι, φοβάμαι!... "Η Φαντίν πέθανε! είπε σιγανά ο Μπερτί.

«"Η Κολινέτ ανατρίχιασε ολόκληρη κι' έκλεισε πάλι τα μάτια της, οα νύθελε ν' άποφύγη το φάντασμα που έβλεπε αυτή μονάχα... και δε μίλησε πιά.

Βαρεία σιωπή απλώθηκε μέσα στη μικρή κάμαρα.

«Ακίνητες κοντά στο παράθυρο, η Φερνάνδη κι' η Σουλάν, δε τολμούσαν ν' ανταλλάξουνε τις σκέψεις τους.

Ξαφνικά, τα χέρια της Κολινέτ τρεμούλιασαν ελαφρά. "Επειτα από μία σύντομη άναπαύση, οι αναμνήσεις ξαναγύρισαν στην πονεμένη καρδιά της, στο φλογισμένο μυαλό της.

«Ο Μπερτί της έπιασε μαλακά τα χέρια και τάφερε στα γέλια του. "Υστερα της άρπαξε, ξεχειλιζοντας από αγάπη και τρυφερότητα:

— Σε λατρεύω! Συγχώρεσέ με, πολυαγαπημένη μου... "Έκανα ένα λάθος! Το ξέρω, δεν έπρεπε να δώσω πίστι σ' αυτές τις ατιμίες... μα με παράσυνε η ζήλεια! Σ' αγαπούσα τόσο πολύ!... τόσο πολύ!...

«"Η κοπέλλα δεγ' απάντησε. Μά τα διορφα μάτια της βουρκώσανε. Τα γέλια του Μπερτί σκούπισαν τα δάκρυά της.

— "Επιτέλους, σε ξανακέρδισα! της ψιθύρισε.

Κι' είπε στη Φερνάνδη, που έτρεχε κοντά τους:

— Μητέρα... να ή κόρη σας!

Κι' έγω είμαι μητέρα σου! φώναξε η Σουλάν, άνοιχντας την αγκαλιά της στο νέο. Νά είσαι εύλογημένος, αφού ξανάδωσες στο παιδί μου τη χαρά... τη ζωή!

«"Η κυρία Σουλάν!... η φυλακισμένη του Κάπν-ντ! Αίλι!... έσείς... είσαστε η μητέρα αυτής που αγαπάω;

Κι' αγκαλιάστηκαν οι δυο τους με διάχυσι.

— "Εβειξε με μία άσπρη χειρονομία τα πόδια του κρεβατιού, όπου της είχε φανεί πως διέκρινε κάποια ακαθόριστη σκιά, και ψιθύρισε:

— "Η Φαντίν!... "Ω, φοβάμαι, φοβάμαι!... "Η Φαντίν πέθανε! είπε σιγανά ο Μπερτί.

«"Η Κολινέτ ανατρίχιασε ολόκληρη κι' έκλεισε πάλι τα μάτια της, οα νύθελε ν' άποφύγη το φάντασμα που έβλεπε αυτή μονάχα... και δε μίλησε πιά.

Βαρεία σιωπή απλώθηκε μέσα στη μικρή κάμαρα.

«Ακίνητες κοντά στο παράθυρο, η Φερνάνδη κι' η Σουλάν, δε τολμούσαν ν' ανταλλάξουνε τις σκέψεις τους.

Ξαφνικά, τα χέρια της Κολινέτ τρεμούλιασαν ελαφρά. "Επειτα από μία σύντομη άναπαύση, οι αναμνήσεις ξαναγύρισαν στην πονεμένη καρδιά της, στο φλογισμένο μυαλό της.

«Ο Μπερτί της έπιασε μαλακά τα χέρια και τάφερε στα γέλια του. "Υστερα της άρπαξε, ξεχειλιζοντας από αγάπη και τρυφερότητα:

— Σε λατρεύω! Συγχώρεσέ με, πολυαγαπημένη μου... "Έκανα ένα λάθος! Το ξέρω, δεν έπρεπε να δώσω πίστι σ' αυτές τις ατιμίες... μα με παράσυνε η ζήλεια! Σ' αγαπούσα τόσο πολύ!... τόσο πολύ!...

«"Η κοπέλλα δεγ' απάντησε. Μά τα διορφα μάτια της βουρκώσανε. Τα γέλια του Μπερτί σκούπισαν τα δάκρυά της.

— "Επιτέλους, σε ξανακέρδισα! της ψιθύρισε.

Κι' είπε στη Φερνάνδη, που έτρεχε κοντά τους:

— Μητέρα... να ή κόρη σας!

Κι' έγω είμαι μητέρα σου! φώναξε η Σουλάν, άνοιχντας την αγκαλιά της στο νέο. Νά είσαι εύλογημένος, αφού ξανάδωσες στο παιδί μου τη χαρά... τη ζωή!

«"Η κυρία Σουλάν!... η φυλακισμένη του Κάπν-ντ! Αίλι!... έσείς... είσαστε η μητέρα αυτής που αγαπάω;

Κι' αγκαλιάστηκαν οι δυο τους με διάχυσι.

— "Εβειξε με μία άσπρη χειρονομία τα πόδια του κρεβατιού, όπου της είχε φανεί πως διέκρινε κάποια ακαθόριστη σκιά, και ψιθύρισε:

— "Η Φαντίν!... "Ω, φοβάμαι, φοβάμαι!... "Η Φαντίν πέθανε! είπε σιγανά ο Μπερτί.

«"Η Κολινέτ ανατρίχιασε ολόκληρη κι' έκλεισε πάλι τα μάτια της, οα νύθελε ν' άποφύγη το φάντασμα που έβλεπε αυτή μονάχα... και δε μίλησε πιά.

Βαρεία σιωπή απλώθηκε μέσα στη μικρή κάμαρα.

«Ακίνητες κοντά στο παράθυρο, η Φερνάνδη κι' η Σουλάν, δε τολμούσαν ν' ανταλλάξουνε τις σκέψεις τους.

Ξαφνικά, τα χέρια της Κολινέτ τρεμούλιασαν ελαφρά. "Επειτα από μία σύντομη άναπαύση, οι αναμνήσεις ξαναγύρισαν στην πονεμένη καρδιά της, στο φλογισμένο μυαλό της.

«Ο Μπερτί της έπιασε μαλακά τα χέρια και τάφερε στα γέλια του. "Υστερα της άρπαξε, ξεχειλιζοντας από αγάπη και τρυφερότητα:

— Σε λατρεύω! Συγχώρεσέ με, πολυαγαπημένη μου... "Έκανα ένα λάθος! Το ξέρω, δεν έπρεπε να δώσω πίστι σ' αυτές τις ατιμίες... μα με παράσυνε η ζήλεια! Σ' αγαπούσα τόσο πολύ!... τόσο πολύ!...

«"Η κοπέλλα δεγ' απάντησε. Μά τα διορφα μάτια της βουρκώσανε. Τα γέλια του Μπερτί σκούπισαν τα δάκρυά της.

— "Επιτέλους, σε ξανακέρδισα! της ψιθύρισε.

Κι' είπε στη Φερνάνδη, που έτρεχε κοντά τους:

— Μητέρα... να ή κόρη σας!

Κι' έγω είμαι μητέρα σου! φώναξε η Σουλάν, άνοιχντας την αγκαλιά της στο νέο. Νά είσαι εύλογημένος, αφού ξανάδωσες στο παιδί μου τη χαρά... τη ζωή!

«"Η κυρία Σουλάν!... η φυλακισμένη του Κάπν-ντ! Αίλι!... έσείς... είσαστε η μητέρα αυτής που αγαπάω;

Κι' αγκαλιάστηκαν οι δυο τους με διάχυσι.

— "Εβειξε με μία άσπρη χειρονομία τα πόδια του κρεβατιού, όπου της είχε φανεί πως διέκρινε κάποια ακαθόριστη σκιά, και ψιθύρισε:

— "Η Φαντίν!... "Ω, φοβάμαι, φοβάμαι!... "Η Φαντίν πέθανε! είπε σιγανά ο Μπερτί.

«"Η Κολινέτ ανατρίχιασε ολόκληρη κι' έκλεισε πάλι τα μάτια της, οα νύθελε ν' άποφύγη το φάντασμα που έβλεπε αυτή μονάχα... και δε μίλησε πιά.

Βαρεία σιωπή απλώθηκε μέσα στη μικρή κάμαρα.

«Ακίνητες κοντά στο παράθυρο, η Φερνάνδη κι' η Σουλάν, δε τολμούσαν ν' ανταλλάξουνε τις σκέψεις τους.

Ξαφνικά, τα χέρια της Κολινέτ τρεμούλιασαν ελαφρά. "Επειτα από μία σύντομη άναπαύση, οι αναμνήσεις ξαναγύρισαν στην πονεμένη καρδιά της, στο φλογισμένο μυαλό της.

«Ο Μπερτί της έπιασε μαλακά τα χέρια και τάφερε στα γέλια του. "Υστερα της άρπαξε, ξεχειλιζοντας από αγάπη και τρυφερότητα:

— Σε λατρεύω! Συγχώρεσέ με, πολυαγαπημένη μου... "Έκανα ένα λάθος! Το ξέρω, δεν έπρεπε να δώσω πίστι σ' αυτές τις ατιμίες... μα με παράσυνε η ζήλεια! Σ' αγαπούσα τόσο πολύ!... τόσο πολύ!...

«"Η κοπέλλα δεγ' απάντησε. Μά τα διορφα μάτια της βουρκώσανε. Τα γέλια του Μπερτί σκούπισαν τα δάκρυά της.

— "Επιτέλους, σε ξανακέρδισα! της ψιθύρισε.

Κι' είπε στη Φερνάνδη, που έτρεχε κοντά τους:

— Μητέρα... να ή κόρη σας!

Κι' έγω είμαι μητέρα σου! φώναξε η Σουλάν, άνοιχντας την αγκαλιά της στο νέο. Νά είσαι εύλογημένος, αφού ξανάδωσες στο παιδί μου τη χαρά... τη ζωή!

«"Η κυρία Σουλάν!... η φυλακισμένη του Κάπν-ντ! Αίλι!... έσείς... είσαστε η μητέρα αυτής που αγαπάω;

Κι' αγκαλιάστηκαν οι δυο τους με διάχυσι.

— "Εβειξε με μία άσπρη χειρονομία τα πόδια του κρεβατιού, όπου της είχε φανεί πως διέκρινε κάποια ακαθόριστη σκιά, και ψιθύρισε:

— "Η Φαντίν!... "Ω, φοβάμαι, φοβάμαι!... "Η Φαντίν πέθανε! είπε σιγανά ο Μπερτί.

«"Η Κολινέτ ανατρίχιασε ολόκληρη κι' έκλεισε πάλι τα μάτια της, οα νύθελε ν' άποφύγη το φάντασμα που έβλεπε αυτή μονάχα... και δε μίλησε πιά.

Βαρεία σιωπή απλώθηκε μέσα στη μικρή κάμαρα.

«Ακίνητες κοντά στο παράθυρο, η Φερνάνδη κι' η Σουλάν, δε τολμούσαν ν' ανταλλάξουνε τις σκέψεις τους.

Ξαφνικά, τα χέρια της Κολινέτ τρεμούλιασαν ελαφρά. "Επειτα από μία σύντομη άναπαύση, οι αναμνήσεις ξαναγύρισαν στην πονεμένη καρδιά της, στο φλογισμένο μυαλό της.

«Ο Μπερτί της έπιασε μαλακά τα χέρια και τάφερε στα γέλια του. "Υστερα της άρπαξε, ξεχειλιζοντας από αγάπη και τρυφερότητα:

— Σε λατρεύω! Συγχώρεσέ με, πολυαγαπημένη μου... "Έκανα ένα λάθος! Το ξέρω, δεν έπρεπε να δώσω πίστι σ' αυτές τις ατιμίες... μα με παράσυνε η ζήλεια! Σ' αγαπούσα τόσο πολύ!... τόσο πολύ!...

«"Η κοπέλλα δεγ' απάντησε. Μά τα διορφα μάτια της βουρκώσανε. Τα γέλια του Μπερτί σκούπισαν τα δάκρυά της.

— "Επιτέλους, σε ξανακέρδισα! της ψιθύρισε.

Κι' είπε στη Φερνάνδη, που έτρεχε κοντά τους:

— Μητέρα... να ή κόρη σας!

Κι' έγω είμαι μητέρα σου! φώναξε η Σουλάν, άνοιχντας την αγκαλιά της στο νέο. Νά είσαι εύλογημένος, αφού ξανάδωσες στο παιδί μου τη χαρά... τη ζωή!

«"Η κυρία Σουλάν!... η φυλακισμένη του Κάπν-ντ! Αίλι!... έσείς... είσαστε η μητέρα αυτής που αγαπάω;

Κι' αγκαλιάστηκαν οι δυο τους με διάχυσι.

— "Εβειξε με μία άσπρη χειρονομία τα πόδια του κρεβατιού, όπου της είχε φανεί πως διέκρινε κάποια ακαθόριστη σκιά, και ψιθύρισε:

— "Η Φαντίν!... "Ω, φοβάμαι, φοβάμαι!... "Η Φαντίν πέθανε! είπε σιγανά ο Μπερτί.

«"Η Κολινέτ ανατρίχιασε ολόκληρη κι' έκλεισε πάλι τα μάτια της, οα νύθελε ν' άποφύγη το φάντασμα που έβλεπε αυτή μονάχα... και δε μίλησε πιά.

Βαρεία σιωπή απλώθηκε μέσα στη μικρή κάμαρα.

«Ακίνητες κοντά στο παράθυρο, η Φερνάνδη κι' η Σουλάν, δε τολμούσαν ν' ανταλλάξουνε τις σκέψεις τους.

Ξαφνικά, τα χέρια της Κολινέτ τρεμούλιασαν ελαφρά. "Επειτα από μία σύντομη άναπαύση, οι αναμνήσεις ξαναγύρισαν στην πονεμένη καρδιά της, στο φλογισμένο μυαλό της.

«Ο Μπερτί της έπιασε μαλακά τα χέρια και τάφερε στα γέλια του. "Υστερα της άρπαξε, ξεχειλιζοντας από αγάπη και τρυφερότητα:

— Σε λατρεύω! Συγχώρεσέ με, πολυαγαπημένη μου... "Έκανα ένα λάθος! Το ξέρω, δεν έπρεπε να δώσω πίστι σ' αυτές τις ατιμίες... μα με παράσυνε η ζήλεια! Σ' αγαπούσα τόσο πολύ!... τόσο πολύ!...

«"Η κοπέλλα δεγ' απάντησε. Μά τα διορφα μάτια της βουρκώσανε. Τα γέλια του Μπερτί σκούπισαν τα δάκρυά της.

— "Επιτέλους, σε ξανακέρδισα! της ψιθύρισε.

Κι' είπε στη Φερνάνδη, που έτρεχε κοντά τους:

— Μητέρα... να ή κόρη σας!

Κι' έγω είμαι μητέρα σου! φώναξε η Σουλάν, άνοιχντας την αγκαλιά της στο νέο. Νά είσαι εύλογημένος, αφού ξανάδωσες στο παιδί μου τη χαρά... τη ζωή!

«"Η κυρία Σουλάν!... η φυλακισμένη του Κάπν-ντ! Αίλι!... έσείς... είσαστε η μητέρα αυτής που αγαπάω;

Κι' αγκαλιάστηκαν οι δυο τους με διάχυσι.

— "Εβειξε με μία άσπρη χειρονομία τα πόδια του κρεβατιού, όπου της είχε φανεί πως διέκρινε κάποια ακαθόριστη σκιά, και ψιθύρισε:

— "Η Φαντίν!... "Ω, φοβάμαι, φοβάμαι!... "Η Φαντίν πέθανε! είπε σιγανά ο Μπερτί.

«"Η Κολινέτ ανατρίχιασε ολόκληρη κι' έκλεισε πάλι τα μάτια της, οα νύθελε ν' άποφύγη το φάντασμα που έβλεπε αυτή μονάχα... και δε μίλησε πιά.

Βαρεία σιωπή απλώθηκε μέσα στη μικρή κάμαρα.

«Ακίνητες κοντά στο παράθυρο, η Φερνάνδη κι' η Σουλάν, δε τολμούσαν ν' ανταλλάξουνε τις σκέψεις τους.

Ξαφνικά, τα χέρια της Κολινέτ τρεμούλιασαν ελαφρά. "Επειτα από μία σύντομη άναπαύση, οι αναμνήσεις ξαναγύρισαν στην πονεμένη καρδιά της, στο φλογισμένο μυαλό της.

«Ο Μπερτί της έπιασε μαλακά τα χέρια και τάφερε στα γέλια του. "Υστερα της άρπαξε, ξεχειλιζοντας από αγάπη και τρυφερότητα:

— Σε λατρεύω! Συγχώρεσέ με, πολυαγαπημένη μου... "Έκανα ένα λάθος! Το ξέρω, δεν έπρεπε να δώσω πίστι σ' αυτές τις ατιμίες... μα με παράσυνε η ζήλεια! Σ' αγαπούσα τόσο πολύ!... τόσο πολύ!...

«"Η κοπέλλα δεγ' απάντησε. Μά τα διορφα μάτια της βουρκώσανε. Τα γέλια του Μπερτί σκούπισ